„Pasiune și senzualitate,
într-o combinație
explozivă"
Romantic Times

Nu face pact cu diavolul

SABRINA JEFFRIES

Mihagaby

COLECȚIA Iubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE"

Viitorul Școlii pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris este amenințat când un spaniol fermecător, cunoscutul magician Diego Montalvo, vrea să transforme moșia învecinată într-o grădină de plăceri scandaloasă. Ignorând flirturile lui păcătoase, Lucinda Seton, una dintre profesoarele fetelor, își pune în gând să schimbe planurile chipeșului bărbat și astfel să salveze școala. Însă nimeni nu știe că adevărata misiune a lui Diego este s-o găsească pe nepoata pierdută a unui marchiz și s-o ducă înapoi în Spania în schimbul unei recompense. Iar când află că moștenitoarea pierdută ar putea fi chiar frumoasa profesoară Lucy, singura posibilitate de a-și confirma bănuielile este să-i vadă semnul din naștere de pe coapsă. Și cum altfel să facă asta decât seducând-o? Dar Diego nu se gândește nici o clipă că planul și misiunea lui pot lua o turnură neașteptată – iar asta se întâmplă când se îndrăgostește nebunește de Lucy...

„Sabrina Jeffries ne oferă o poveste de dragoste cu un erou «băiat rău», o eroină îndrăzneață și exact doza de mister care să atâțe interesul cititorilor și să-i țină sub vraja acțiunii."
Romantic Times

„Un roman înduioșător, plin de umor, pasiune și magie, care vă pregătește pentru revelarea identității misteriosului «văr Michael» din ultimul volum al seriei."
ReaderToReader.com

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4278-3
9 786063 342783

Alma

Anihagaby

Dragă cititorule,

Lucrurile la școală au fost destul de agitate în ultima vreme, cu tinerele mele domnișoare mărităndu-se într-un ritm amețitor. Cu toate astea, biata Lucy Seton, una dintre absolventele mele preferate, a avut un an foarte dificil de când nemernicul acela, Peter Burnes, i-a frânt inima, alegând ca logodnică o moștenitoare bogată. Ca să o fac să nu se mai gândească la asta, i-am cerut să mă ajute când una dintre profesoarele mele mai puțin demne de încredere și-a dat brusc demisia. Așa că momentan Lucy o să predea desenul la școală.

Pot doar să sper că, fiind ocupată, o să fie uite de necazurile ei. Măcar acum înțelege de ce mi-am bătut la cap elevele de la bun început: nu merită să ai lângă tine un bărbat care pune preț mai mult pe bani decât pe inimă. Este foarte important pentru aceste tinere domnișoare să vadă diferența dintre vânătorii de avere lingușitori și domnii adevărați. Femeile tinere sunt atât de ușor de influențat cu lingușiri, încât pot trece cu vederea sclipirea lăcomiei din ochii unui tânăr bărbat.

Însă îmi doresc ca Lucy să nu fi învățat lecția asta pe propria piele. Este o tânără inimoasă și n-aș vrea să cred că îngrozitorul Burnes i-a frânt entuziasmul. Dacă cineva merită să găsească iubirea, aceea este tânăra Lucy. Loialitatea ei față de prieteni și față de școala mea arată ce caracter frumos are. Îmi doresc doar să pot găsi un bărbat suficient de bun pentru ea.

Poate că în această privință ar trebui să-i cer ajutorul vărului Michael, binefăcătorul meu anonim, sau poate că nu ar trebui să o fac. Scrisorile lui au fost cam tăioase în ultima vreme. Nu prea îl înțeleg.

Dar, într-un fel sau altul, am de gând să o văd pe Lucy Seton aranjată. Ce fel de prietenă și ce profesoară aș fi dacă nu aș face asta?

Cu sinceritate,

CHARLOTTE HARRIS,
proprietară și directoare
a Școlii pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris

Capitolul 1

Richmond, Surrey
1824, sfârșit de aprilie

Dragă Charlotte,

Ce nesocotit din partea profesoarei tale de desen să plece înainte de începerea trimestrului de Paște! Măcar o ai pe domnișoara Seton să te ajute până ce o s-o poți înlocui pe femeia aceea iresponsabilă. Totuși, sper că a scăpat de obiceiul ei de a gândi înainte de a vorbi, despre care mi-ai spus.

Prietenul și vărul tău,

Michael

Lucinda Seton avea nevoie de un pretendent impunător, iar asta chiar *acum*.

Un prinț ar fi fost prima ei alegere, dar s-ar fi mulțumit și cu un duce sau chiar cu un marchiz, de preferat unul putred de bogat.

Nu că i-ar fi păsat de bogății, oh, nu! Trăsurile scumpe cu care îți rupeai gâtul prin oraș îi provocau greață, iar trandafirii de seră o făceau să strănute. Bijuteriile erau destul de drăguțe, dar trebuia să fie atentă când se plimba cu o singură servitoare prin parc.

Nu, voia un pretendent impunător dintr-un singur motiv: să-l facă pe Peter Burnes să-și regrete propriile cuvinte.

Cu lacrimile înțepându-i ochii, se plimba prin dormitorul Școlii pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris care avea să fie al ei în următoarele câteva săptămâni. Să-l ia naiba de ticălos! Trase un șal din cufărul plin de haine. Cum putea să plângă în continuare după el? Și cum putuse acel escroc fără inimă să aleagă o domnișoară insipidă în locul *ei*?

Amintirea dialogului umilitor de la ultimul bal de sâmbătă o făcu să se încovoaie în timp ce își îndesa șalul în sertar. Fusese

suficient de rău că îl întrebase încotro se îndrepta relația lor. Iar el îi răspunsese:

– Ținând cont de noua mea poziție în societate, Lucy, am nevoie de o soție mai potrivită. Cineva cu un caracter statornic și responsabil, nu o fată temperamentală și cu sânge fierbinte, care spune primul lucru care îi trece prin cap.

Căutând prin cufăr, își găsi creioanele și caietul în care se afla schița pe care i-o făcuse în urmă cu un an, când el crezuse că *ea* putea fi o soție potrivită. Se uită la buclele ciufulite și la zâmbetul fericit ce îi făcea mereu inima să-i tresară, apoi îi desenă două coarne urâte pe cap. Nu era o fată temperamentală și cu sânge fierbinte. *Nu era!*

Bine, poate că era un pic prea directă. Dar ce era greșit în asta? Lui îi plăcea asta când erau copii și alergau în jurul regimentului.

– Ești genul de femeie cu care un bărbat cochetează, nu cu care se însoară, adăugase el.

Cu care cochetează! Începu să roadă din creion, amintindu-și clipa în care Peter, fiul de 17 ani al unui general și cu trei ani mai mare decât ea, îi furase râzând primul sărut. Cochetase de atunci cu ea? Oare ea presupusese că asta însemna ceva când, de fapt, pentru el nu însemnase nimic?

Iar asta, după ce îl așteptase luni întregi! Fusese așa de sigură că Peter avea să se căsătorească cu ea! Înainte să plece în marele tur, chiar îi spusese că era singura lui iubire adevărată. O sărutase din nou – așa de dulce încât păruse o declarație, mai ales când îi spusese să-l aștepte.

Dar, când se întorsese, totul fusese dat uitării. În schimb, o vizitase îmbrăcat cu haine foarte elegante, etalând un ceas de aur și vorbindu-i de sus.

– Ești prea pasională, prea curioasă să afli lucruri pe care o lady nu ar trebuie să le observe. Nu te poți abține, ai asta în sânge, încheiase el.

În sângele ei *străin*. Peter știa că Lucy fusese adoptată de colonelul Seton, bărbatul căruia îi spunea tată. Tatăl ei adevărat fusese un soldat englez, iar mama ei – o spanioloaică urmărită de un trecut incert. Nu că Lucy își putea aminti de ei din moment ce amândoi muriseră în război când ea avea doar patru ani.

Dar lui Peter nu-i păsa de asta, nu-i așa? Oh, nu, lui îi păsa doar de *sângele* prețios pe care mama ei i-l transmisese, în care lui i se părea că ar fi clocotit sălbăticia spaniolă, pasiunea și focul.

Ei bine, avea să-i arate ce însemnau sălbăticia, și pasiunea și focul! Cu linii rapide de creion, adăugă o coadă ascuțită, care ieșea curbată de sub redingota pe care o purtase când fusese doar simplu domn Burnes, înainte de a fi moștenit – fără să se fi așteptat la asta – titlul de conte de Hunforth.

Atunci devenise prea bun pentru ea, prea conștient de descendența și de relațiile lui importante. Atunci devenise ca oricare alt bărbat din societatea englezească.

Deși majoritatea oamenilor presupuneau că *papa* era văduv, iar Lucy era fiica lui, aflau repede din bârfe că lucrurile stăteau altfel. Lady Kerr, mama ei vitregă, o avertizase cu blândețe că descendența ciudată se putea dovedi o problemă pentru încuiații de rang înalt, mai ales că nu era vreo moștenitoare precum prietenele ei. Și, deși bărbații se arătaseră oarecum interesați de ea în primul ei sezon, nu primise nici o cerere în căsătorie. Nu că i-ar fi încurajat, pentru că-l aștepta pe Peter. Dar credea că măcar *unul* i-ar fi făcut oricum o propunere.

Dar dacă, oh, Dumnezeule, Peter avea dreptate în ceea ce o privea? Dacă *toată lumea* credea că era vreo obrăznicătură care nu era suficient de bună să devină soția unui bărbat respectabil? De asta se uitau bărbații la sânii ei și mereu încercau să o sărute când ieșeau pe terase? Nu păreau să se poarte niciodată așa cu celelalte fete.

Cu siguranță, nu făcuseră niciodată asta cu Lady Juliana. Bogata, eleganta, plictisitoarea Lady Juliana, pe care Peter o alesese pentru că era suficient de bună să îi devină soție.

Lacrimi proaspete îi izvorâră din ochi. Cum îndrăznise să o respingă? Ceilalți bărbați nu o surprinseseră; jumătate din ei erau oi care făceau ce le spuneau mamele lor. Dar Peter trebuia să fie...

Al ei.

Avea să-l facă să regrete ziua în care o refuzase. Începuse să schițeze un cuțit pătrunzând în inima lui trădătoare când se auzi un ciocănit în ușă. Băgă repede schița sub pernă și invită persoana să intre.

Mama ei vitregă alunecă în cameră cu grația ei obișnuită, o altă trăsătură care îi lipsea lui Lucy.

– Tatăl tău a încheiat discuția cu doamna Harris.

Lady Kerr, care se căsătorise cu tatăl ei cu un an și ceva în urmă, aruncă un ochi peste maldărul de haine de pe pat.

– O să plecăm. Și lui i-ar plăcea să-și ia rămas-bun.

– Vin imediat.

Lady Kerr privi cufărul deschis.

– Te ajut să despachetezi mai întâi?

– Nu am nevoie de ajutorul tău! izbucni Lucy, apoi regretă când Lady Kerr tresări. Lucy își înmuie tonul: Este amabil din partea ta, dar mă pot descurca singură. Nu există nici un motiv să-ți schimb planurile.

Zâmbetul vag al lui Lady Kerr împunse conștiința lui Lucy. Femeia încercase din greu să-i fie prietenă. *Papa* chiar îi dăduse de înțeles cât de mult ar fi însemnat pentru Lady Kerr ca ea să-i spună mamă, dar Lucy nu reușea să o facă. O enerva faptul că Lady Kerr îi amintea în mod constant să coboare tonul, să aibă grijă ce spune și să nu râdă la glumele vulgare ale bărbaților. Dacă tot ce făcea o mamă era să mustre, atunci poate că îi era mai bine fără una.

Măcar Lady Kerr îi îmbunătățise viața lui *papa*. Deși nu era mereu de acord cu fanfaronada lui, îl iubea. Și se potrivea cu el – era puternică și calmă, contrabalansând felul lui impetuos de a fi, și niciodată descurajată de lucrurile stupide pe care le făcea el când era distras. Lady Kerr se asigura ca el să nu-și uite pălăria.

Desigur, fusese treaba lui Lucy să se ocupe de *papa* până când plecase la școală. Îi lipsea asta – și serile la cină când el depăna povești despre India sau în care ea exersa adunările pentru a primi aprobarea lui. Viața fusese simplă pe atunci.

Îi scăpă un oftat.

Ca de obicei, Lady Kerr îl interpretă greșit.

– Nu trebuie să stai. Mie și tatălui tău ne-ar plăcea să vii cu noi să o cunoști pe Veneta în Edinburgh. Cu siguranță, alt profesor poate preda desenul până când doamna Harris o înlocuiește pe profesoara care a plecat.

Lucy reveni la despachetat.

– De fapt, abia aștept să predau. Edinburgh este plictisitor și ar trebui să am o ocupație până când începe sezonul.

Și trebuia să-i demonstreze lui Peter Burnes că nu era iresponsabilă. După ce avea să-l impresioneze cu comportamentul ei echilibrat ca profesoară, el avea să cadă la picioarele ei, recunoscând că greșise și implorând să fie iertat.

Putea să-l ierte. Sau nu. Dar nu putea să facă nici una, nici alta dacă era în nord în timp ce el făcea pe grozavul prin oraș cu Lady Juliana.

Luând brațul mamei ei vitrege, o conduse spre ușă.

– Ar trebui să pleci. Știi cum este *papa* când trebuie să aștepte.

De fapt, își dorea să plece amândoi ca să-și poată plânge în continuare de milă.

Coborâră în tăcere și îl găsiră pe *papa* plimbându-se în fața scărilor. Când le auzi și ridică ochii, iritarea lui se schimbă instantaneu în plăcere.

Mare parte era datorită lui Lady Kerr. Iar îmbujorarea contesei evidența și mai mult legătura dintre ei.

O nostalgie dureroasă o atinse pe Lucy. Avea să se uite vreodată un bărbat la ea în același fel și să o facă să se îmbujoreze? Nici măcar Peter nu reușise asta. Nu era genul care să roșească.

– Iată-le pe fetele mele! izbucni *papa*. Felul lui de a vorbi era unul dintre lucrurile pe care Lady Kerr nu reușise să-l cizeleze. Haide, Maggie, grăbește-te! Trebuie să plecăm cât e vremea bună, nu, Lucy?

– Ploaia nu ne aduce nimic bun, repetă Lucy ca un papagal expresia pe care el o folosea deseori, încă din timpul copilăriei ei în Spania și Portugalia din vremea războiului, când marșurile lungi pe o vreme rea erau doar suferință.

– Te-ai aranjat atunci? o întrebă el pe Lucy, în timp ce Lady Kerr îl luă de braț.

Papa și Lady Kerr plecau împreună. Fără ea. Tot ce reuși fu să zâmbească.

– Sunt bine.

Încruntat, o privi.

– Mie nu mi se pare că ești bine. Este vorba de idiotul ăla de Peter Burnes, nu-i așa?

Ea clipi.

– De unde ai...

– Nu sunt prost, fetițo! Știu că îl ai la inimă și ți-am văzut chipul când el și îngâmfata Lady Juliana au dansat împreună de trei ori la balul de sâmbătă. Mereu l-am crezut un pic frivol, dar nu l-am considerat niciodată prost. Asta, până acum. Îți este mai bine fără el. O strânse de bărbie. Nu te mai gândi la ticălosul acela!

Faptul că neatentul ei tată observase ce se întâmplase între ea și Peter fu atât de neașteptat, încât Lucy izbucni în plâns.

El rămase neclintit și șocat, până când Lady Kerr îi dădu un ghiont. Apoi o trase repede pe Lucy în brațele lui.

– Hai, fetițo, nu am vrut să te fac să plângi. Nu-i așa de rău, nu-i așa? Gata, liniștește-te acum.

Mirosul familiar de Guards' Bouquet de pe gulerul lui o calmă, amintindu-i că încă era dragul ei tată, indiferent cu cine se căsătorise.

Lady Kerr îi întinse o batistă, iar Lucy o luă recunoscătoare, oferindu-i mamei vitrege un zâmbet șovăitor în timp ce își tampona ochii și nasul.

– După cum ți-am spus, zise Lady Kerr, am fi fericiți să vii cu noi.

Observația amabilă aproape că o făcu să izbucnească iar în lacrimi, dar le înăbuși fără milă. Când devenise atât de plângăcioasă?

Îndreptându-și umerii, se retrase.

– Nu pot. Trebuie să am o ocupație, iar doamnei Harris i-ar prinde bine ajutorul meu. O să fiu bine. Serios, o să fiu bine.

– Ne întoarcem în trei săptămâni, zise *papa,* dar, dacă ai nevoie de noi mai devreme, trimite-ne vorbă.

– Mulțumesc, tată. Lucy îl sărută pe obraz, apoi, dintr-un impuls, o sărută pe Lady Kerr. Frumosul zâmbet pe care îl primi în schimb o făcu să-și dorească să nu fi fost așa de dură cu ea mai devreme. O să-mi fie dor de amândoi, zise ea cu sinceritate.

Îi însoți până la trăsură și merse în urma ei până la capătul aleii. În timp ce venea înapoi, se opri când se gândi la despachetat. Avea să-i provoace și mai multe lacrimi, dar ea nu mai voia să plângă.

Se întoarse iute și se îndreptă spre livada de cireși înfloriți care despărțea școala de proprietatea vecină, Rockhurst. După spusele doamnei Harris, domnul Pritchard încerca să o vândă, dar nimeni nu-i oferea exorbitantul preț cerut, din moment ce acea casă nu mai putea fi reparată. Așa că Rockhurst rămăsese goală în ultimele trei luni, motiv pentru care Lucy se simțea liberă să hoinărească prin livadă.

Când intră printre copaci, vântul agită florile din jurul ei ca fulgii de zăpadă, și inima i se lumină. Neputând să reziste ispitei, se descălță de pantofi și începu să se învârtă printre petalele care cădeau, așa cum făcea când era copilă. Cu cât se învârtea mai mult, cu atât inima îi suferea mai puțin. Părul i se desfăcu și îi căzu pe umeri, învârtindu-se odată cu ea.

Pentru prima dată după zile întregi, se simțea liberă să fie ea însăși, fără să audă cuvintele urâte ale lui Peter. Când începu să gâfâie și fu prea ametită să se mai învârtă, se aruncă pe pământ. Își puse mâinile sub cap și se uită în sus printre crengi, ridicându-și fața spre florile care pluteau încet spre rochia ei.

Dacă viața ar fi fost fi mereu așa, precum florile de cireș primăvara! Sau cum fuseseră zilele fericite de elevă, când ea și celelalte fete învățau geografie, să danseze vals și despre modul în care bărbații le pot păcăli...

Oftă. Ar fi trebuit să fie atentă la acele lecții. Dar își lăsase imaginația să zburde, absorbind prostiile din cartea aceea de povești scandaloase din harem, pe care ea și fetele o citiseră în secret. Se convinsese singură că într-o zi ea și Peter aveau să se căsătorească și să încerce toate acele lucruri obraznice.

Somnul agitat din noaptea precedentă își făcu simțit efectul, iar Lucy ațipi. Visa un harem în care femeile conduceau, iar sultanul trebuia să facă tot ce voiau ele, când o voce profundă masculină pătrunse în ceața ei.

– Ce avem noi aici? O domnișoară localnică a venit să-mi ureze bun venit în cartier? Sau o zeiță coborâtă de pe Muntele Olimp să se distreze cu un biet muritor?

Lucy deschise ochii. Încă visa? Bărbat diavolesc de frumos care stătea la picioarele ei putea fi lesne un sultan cu pielea lui măslinie și ochii de culoarea migdalelor prăjite. Era limpede că abia făcuse baie pentru că părul lui negru și lucios era umed pe gâtul. În mod șocant, purta doar o cămașă albă, băgată în pantalonii negri, băgați la rândul lor într-o pereche de cizme, fără vestă, fără haină, fără lavalieră.

Probabil că visa. Nici un bărbat de prin acele locuri nu ar ieși din casă doar în cămașă. Sau nu și-ar fi lăsat cămașa deschisă la gât, dezvăluind bruma de păr de pe piept. Sau nu ar fi purtat pantaloni așa de strâmți încât să scoată la iveală fiecare mușchi bine definit de pe coapse. Era un specimen plin de masculinitate, care o lăsă fără aer.

Între timp, privirea lui alunecă pe corpul ei, citind-o intim și clar păcătos. Se opri la sânii ei, apoi continuă spre locul în care rochia se afunda între picioarele desfăcute. După ce se uită fix la picioarele ei cu ciorapi, zâmbi, mustața lui subțire și neagră ridicându-se.

– O zeiță, cu siguranță, zise el cu un accent englezesc nedefinit. Nici o señorita de prin partea locului nu ar merge fără pantofi.

„Señorita?" Oh, nu! Nu era sultanul din visul ei. Era foarte real. Și străin. Complet străin.

Într-un târziu, se ridică în fund. Dumnezeule, ce avea să creadă despre ea? Înainte să apuce să se ridice, el îi întinse mâna. Ea ezită o secundă înainte de a accepta, dar în clipa în care fu în picioare își trase mâna dintr-a lui.

El chicoti.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat din siestă, dar nu regret. Ofereați o priveliște fermecătoarea ascunsă printre florile de cireș.

Amuzamentul lui îi stârni mânia.

– Cine sunteți, domnule, și de ce vă aflați pe o proprietate privată?

El ridică dintr-o sprânceană neagră și îngrijită.

– V-aș putea întreba același lucru.

– Sunt profesoară la școala de lângă livadă.

Își netezi fusta, încercând să arate cât mai decent. Lucru care se dovedi extrem de dificil cu părul desfăcut până în talie.

– Ah, da, școala de fete. Aruncă o privire speculativă. Dar asta e *ce* sunteți, nu *cine* sunteți. Cum vă numiți?

Oh, nu trebuia să fie acolo! Iar dacă el avea să-i spună doamnei Harris...

– Nu-mi spun numele unui străin. Mai ales când nu mi l-ați spus pe al dumneavoastră. Intrusul sunteți *dumneavoastră*.

– Intrus! Ce suspicioasă sunteți, zise el fără ranchiună. Dar îmi știți deja numele. Este pe cartea mea de vizită.

Comentariul lui o încurcă.

– Eu... nu v-am văzut cartea de vizită. Dacă ați lăsat-o la directoarea școlii...

– Nu este nevoie să vă prefaceți, señorita. O aveți chiar acolo.

Se întinse și scoase ceva de după urechea ei, apoi i-o înmână cu un gest larg.

Prinsă cu garda jos, luă cartea de vizită cu margine aurită.

– Cum ați...

Se opri când citi cartea de vizită.

„Diego Javier Montalvo, maestru al misterului."

Maestru al misterului? Ridică ochii spre el, nevăzând nimic care să o ajute în zâmbetul lui vag. Nu părea ceva ce o persoană normală ar fi trecut pe o carte de vizită. Părea aproape ca...

Își dădu seama de adevăr.

– Oh, Dumnezeule, sunteți magician!

– Așa este. Se încruntă batjocoritor. Nu păreți prea mulțumită să auziți asta.

Nicidecum! Avea o slăbiciune pentru magicieni – pentru mantiile negre învolburate, pentru zâmbetele misterioase, pentru capacitatea lor uimitoare de a surprinde oricând. Ținând cont de slăbiciunea ei pentru domnii devastator de chipeși de pe continent, Diego Javier Montalvo era tentația perfectă.

Dar Peter nu avea să-și înghită niciodată cuvintele dacă afla că ea flirta cu un străin.

– Ce caută un magician la Rockhurst? întrebă ea.

Ca profesoară, ar fi fost de-a dreptul iresponsabilă dacă nu afla.

– Vă este teamă că am venit să fur lucrurile de valoare ale vecinului dumneavoastră?

– De asta sunteți aici? întrebă ea cu viclenie.

Asta îl făcu să zâmbească larg.

– Nu v-aș spune dacă ar fi așa.

Cuvintele se rostogoliră melodic de pe limba lui, făcând-o să i se înmoaie genunchii.

„Termină cu asta!" se mustră în timp ce își căuta pantofii, care nu erau de găsit. „Trebuie să fii responsabilă. Matură. Să nu te lași influențată de bărbații care arată bine. Nu fi genul de femeie cu care un bărbat doar cochetează!"

– Poate că mă aflu aici să fur altceva. Vocea lui deveni calculată. Inima unei frumoase domnișoare ca dumneavoastră, de exemplu.

Ea pufni în râs. La genul ăsta de prostii știa să facă față perfect.

– Exersați asemenea complimente odată cu trucurile? Sau flatatul vine pur și simplu natural?

El păru realmente surprins.

– Sunteți prea lipsită de entuziasm pentru o lady așa de tânără.

– Tânără! Să știți că am mai mult de 20 de ani.

Ochii lui păreau să râdă de ea.

– Ah, atunci clar sunteți o femeie matură. Greșeala mea.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Sunt suficient de umblată prin lume încât să știu când un bărbat încearcă să mă manipuleze pentru propriile scopuri.

Pe trăsăturile lui ascuțite trecu o emoție indescifrabilă.

– Și ce scopuri ar fi acelea?

– Habar nu am. Oftă exasperată. Încă nu mi-ați spus ce faceți aici.

– Prea bine, dacă insistați. Sunt noul chiriaș de la Rockhurst.

O undă de șoc o îngheță.

– Oh, vai! murmură ea umilită din nou.

În privirea lui sclipi râsul.

– Așa că vedeți, señorita profesoară, *dumneavoastră* sunteți intrusa. V-am văzut de la fereastra de sus în timp ce mă dezbrăcam și am coborât să aflu cine îmi invadează proprietatea. Se întinse pentru

a lua o frunză din părul ei ciufulit. *Acum* îmi acordați plăcerea de a vă afla numele?

Cu siguranță, nu. Înainte de toate, doar atingerea degetelor lui pe părul ei îi crescuse deja pulsul cât se poate de periculos. Apoi, lui i-ar fi mult mai ușor să se plângă la doamna Harris dacă i-ar fi știut numele.

– Eu... eu nici măcar nu am știu că este locuibilă casa.

– O să fie până mă decid dacă vreau să cumpăr proprietatea.

Dar iluziniștii nu erau nomazi care locuiau în hanuri și în gazdă? Era prea tânăr pentru a se retrage. Nici măcar teatrele londoneze nu l-ar fi plătit suficient de bine pentru a-și permite o proprietate precum Rockhurst.

– Ce ați face cu ea?

El mijii ochii.

– Depinde.

Ceva în felul lui evaziv îi trezi îngrijorarea.

– De ce anume?

– De faptul dacă această casă și împrejurimile îmi satisfac cerințele urgente.

Împrejurimile? Se referea la școală?

– Ce fel de cerințe? Cu siguranță, odată renovată, Rockhurst o să fie suficientă pentru familia dumneavoastră.

– Nu sunt căsătorit. Își înălță capul, uitându-se printre gene ca un corb, apoi reveni la nonșalanța unui bărbat sigur de farmecul său exotic.

Ea se opri înainte de a-i răspunde.

– De ce îmi evitați întrebarea?

– Bănuiesc că din același motiv pentru care dumneavoastră o evitați pe a mea. În ochii lui sclipea neîncrederea. Pentru a prelungi această conversație fascinantă.

Lui Lucy îi venea să râdă în timp ce se chinuia să se tempereze.

– De fapt, eu o găsesc mai puțin fascinantă și mai mult frustrantă. Faceți pe misteriosul în mod intenționat.

– Cum faceți și dumneavoastră, señorita profesoară. Într-adevăr, reticența dumneavoastră de a-mi divulga identitatea mă fascinează. Își coborî capul suficient de aproape ca ea să simtă un iz de săpun și de ulei de păr. Vă aflați în livada mea și mă interogați cu îndrăzneală, dar, cu toate astea, nu-mi spuneți ceva așa de neînsemnat precum numele dumneavoastră. Ascundeți vreun secret? Vă purtați

ca iscoadă? Văzând-o că zâmbește, deși încerca să nu o facă, el își coborî vocea până la un murmur gutural. Poate că așteptați un iubit?

Ea se dădu în spate când o căldură neobișnuită i se urcă în obraji. Dumnezeule, comportamentul ei îi determina pe cei din jur să facă presupuneri legate de caracterul ei?

Până la urmă, o găsise întinsă fără jenă pe pământ în livada lui. Trebuia să îndrepte lucrurile.

– Este o sugestie impertinentă, domnule, răspunse ea pe cel mai arogant ton. Mai ales că nu am fost prezentați oficial.

Un zâmbet vag curbă buzele lui frumoase.

– Și puneți preț pe asemenea banalități, *cariño?*

„Cariño?" Oh, era prea pervers din partea lui! Nu mai știa spaniolă atât de bine, dar, din ce își amintea, *cariño* era un alint. Un fior de plăcere îi străbătu nervii. El nu ar fi trebuit niciodată să îi adreseze acel cuvânt, indiferent dacă știa că ea înțelegea sau nu. Iar pe ea cu siguranță nu ar trebui să o tulbure atât de tare.

Răspunse tăios:

– Aici nu sunteți pe continent, domnule. Toată lumea din Anglia pune preț pe *asemenea banalități.* Așa că, dacă sperați să aveți succes în aventura dumneavoastră aici, ați face bine să începeți să arătați respect față de bunele maniere chiar și dumneavoastră.

Remarca ei îi întunecă ochii până ce ajunseră să sclipească periculos.

– Am uitat cât de obsedați sunteți voi, englezii, de bunele maniere, răspunse el. Excepție face, desigur, când invadați proprietatea altora.

Avea dreptate să o mustre pentru asta. Iar ea fusese nepoliticoasă să sublinieze necuviința lui când ea fusese cea care greșise. Însă nu putea înțelege de ce acum el era cel supărat, când mai devreme nu păruse să-i pese.

– Iertați-mă că v-am deranjat, zise ea, dorindu-și să scape cu demnitatea – și cu identitatea – intacte. Trebuie să plec.

Se întoarse spre școală, făcu doi pași, apoi el o strigă.

– Nu uitați ceva?

Când se uită în urmă, el îi legăna pantofii ținându-i cu două degete, pe trăsăturile lui văzându-se din nou o mască încântătoare.

– Mulțumesc, domnule, murmură ea, dar, când se întinse după pantofi, el îi ridică astfel încât ea să nu ajungă la ei, lucru destul de ușor datorită înălțimii.

– Numele dumneavoastră, señorita, zise el blând, cu un zâmbet îngâmfat pe buze.

Ea ezită, cântărindu-și alegerile. Dar nu era nimic de ales.

– Păstrați pantofii, răspunse ea și apoi fugi.

Mai bine să-și piardă pantofii decât ca bărbatul să o informeze pe doamna Harris despre comportamentul ei nerușinat. Dacă Peter ar fi auzit cum se întinsese pe pământ precum o fată temperamentală și cu sânge fierbinte, în timp ce un străin se uita la ea, pur și simplu ar fi murit. Atât timp cât señor Montalvo nu-i știa numele, acest incident nu trebuia aflat de nimeni. Era puțin probabil ca drumurile lor să se mai intersecteze vreodată.

Cu toate astea, voia să o avertizeze pe doamna Harris în privința acelui bărbat. Nu s-ar fi cuvenit ca fetele să umble după el ca niște cățelandre. Și apoi, ceva nu era în regulă. De ce ar fi închiriat un magician o proprietate atât de mare precum Rockhurst doar pentru el?

Dacă nu ar fi fost așa de ocupată să reacționeze la flirtul lui, ar fi putut să facă presiuni pentru a obține mai multe informații. Dar când el îi studiase corpul cu privirea lui fierbinte și îi spusese alinturi spaniole cu vocea ca mierea caldă...

Dumnezeu să o ajute! Domnii pe de continent erau cei mai răi. Sau cei mai buni – depindea cum te uitai la ei. Știau exact cum să încălzească sângele unei femei.

Poate că Peter avea dreptate în legătură cu ea până la urmă.

Se încruntă. Îl găsea atrăgător pe acel străin, dar era un artist, pentru numele lui Dumnezeu! Își curta audiența în fiecare noapte, doar își perfecționase abilitățile de-a lungul anilor. Normal că era tentată. Ce femeie vie și normală nu ar fi fost când un bărbat păcătos de atrăgător s-ar fi uitat la ea așa?

Noua iubire a lui Peter nu ar fi fost. Lady Juliana ar fi fost îngrozită.

Scrâșnind din dinți, Lucy traversă grădina în timp ce își răsucea părul într-un coc. Ar fi făcut bine să se roage să nu-l mai vadă vreodată. Era mult prea tulburată de farmecul lui.

Aproape că ajunsese la treptele de la intrare când o voce feminină întrebă:

– Te simți mai bine, draga mea?

Se întoarse surprinsă și o găsi pe doamna Harris stând la o masă și citind ziarul.

– Ce vreți să spuneți? întrebă vinovată Lucy.

– O plimbare bună mereu te înveselește, nu-i așa? zise ea fără să ridice privirea.

– Oh! Se relaxă. Da.

Dorindu-și să intre înainte ca doamna Harris să vadă că îi lipseau pantofii și să-i observe părul ciufulit, se grăbi. Dar strigătul alarmat al directoarei o opri imediat.

– Ce este?

Lucy se grăbi înapoi, propria confuzie fiind alungată de expresia afectată a femeii.

Clătinând din cap, doamna Harris termina de parcurs un articol din ziar. Când aruncă ziarul cu o înjurătură nedemnă de o doamnă, Lucy îl ridică. Sus în centru era titlul: „Magician care va construi Grădina Plăcerilor în Richmond".

La naiba, știuse că ticălosul acela fermecător punea ceva la cale! Citi cu lăcomie articolul în timp ce doamna Harris se ridică pentru a se plimba pe aleea cu dale.

– Vrea să transforme Rockhurst într-un alt Vauxhall! exclamă femeia. Îți poți imagina? Este un dezastru! Hoți de buzunare ascunzându-se în livadă, vâslași la debarcaderul nostru de pe râu, muzică la toate orele și artificii la miezul nopții. Fetele nu mai pot dormi deloc. Ca să nu mai zic de lucrurile scandaloase care se petrec noaptea într-un asemenea loc.

Între articol și monologul ofensat al doamnei Harris, Lucy adună informațiile. Se părea că Diego Montalvo, la cei 28 de ani ai săi, nu era un magician obișnuit. Era faimos în toată lumea, executându-și trucurile cu marî laude în fața regilor Suediei și Danemarcei. Chiar petrecuse un an în turneu prin Rusia, impresionând țarul cu iluziile lui uimitoare.

Acum individul talentat venise în Anglia pentru a distruge casa vecină și a ridica un loc public de distracții. Sfinte Dumnezeule!

Doamna Harris se plimba din ce în ce mai agitată.

– Eu nici măcar nu permit fetelor mele să viziteze Vauxhall dacă sunt însoțite. Cum o să le protejez cu un Vauxhall care se ridică chiar la scările noastre?

Lucy privi spre Rockhurst. Auzise despre activități indecente care se întâmplau între pereți întunecați din Vauxhall în timp ce magicienii și orchestrele își făceau numerele. Și judecând după cum flirtase señor Montalvo – și după descrierea din ziar –, era exact genul de loc pe care avea să îl construiască.

Nu era de mirare că fusese așa de misterios. Ticălosul diabolic era mai rău decât Peter – flirtase cu ea chiar în timp ce complota împotriva școlii pe care ea o iubea.

– Trebuie să-i scriu de îndată vărului Michael, zise doamna Harris. El o să știe cum să oprim asta. Se întoarse spre trepte, apoi se opri să privească spre proprietate. Jur că o să am capul domnului Pritchard! De data asta, a mers prea departe aducând asemenea necazuri in mijlocul nostru!

Într-adevăr, ar fi însemnat sfârșitul școlii.

Niciodată! Lucy nu putea să stea și să se uite cum tot ce muncise doamna Harris era distrus cu o asemenea nepăsare și desconsiderare. Școala însemna extrem de mult pentru prea mulți oameni, inclusiv pentru ea. Nu avea să-l lase pe señor Montalvo să scape așa ușor. Era sătulă de bărbați care îi călcau pe ea și pe prietenii ei în picioare.

Avea să-i arate cumva acelui magician uneltitor că nu putea să transforme Rockhurst într-o grădină a plăcerilor așa de ușor cum credea el. Apoi, după ce avea să salveze școala, intenționa să-l facă pe Peter să regrete că spusese despre ea că era temperamentală și iresponsabilă. Sigur avea să facă așa!

Capitolul 2

Dragă vere,

Ne-a lovit dezastrul. Vulpoiul ăla de domn Pritchard are de gând să vândă Rockhurst acelui magician din ziar, care caută un loc pentru grădina lui de plăceri! Trebuie să-l oprești. Dacă ai considerat vreodată că o să vină clipa în care să arăți cine ești, acum este momentul. Sau mă tem că viitorul școlii este condamnat.

Prietena ta disperată,

Charlotte

Enervat și ținând încă pantofii în mână, Diego Montalvo intră în Rockhurst și trecu pe lângă noii servitori care deschideau camerele importante pentru a fi folosite. Trecuse jumătate din viața lui de când locuise într-o casă de o asemenea mărime și uitase cât era de muncă pentru a întreține chiar și o astfel de dărăpănătură. Desigur,

el avea să fie plecat când sarcina urma să devină prea apăsătoare... sau prea costisitoare.

Gândul îl enervă și mai tare în timp ce urca scările. *Dios mio,* nu mai suporta să călătorească încontinuu, să-și plimbe lucrurile dintr-un loc în altul, cum ar fi spus englezii. Sperase să fi fost deja așezat la casa lui. Uneori, se simțea așa de aproape de a recâștiga proprietatea familiei sale, Arboleda, încât parcă îi putea vedea viile și simțea vântul răcoros de munte pe obraji.

Dar mereu părea să apară un impediment – dacă nu erau banii, era altceva. Viața avea obiceiul de a-i pune piedici când se aștepta mai puțin.

Nu de data asta. Nu dacă el putea să prevină acest lucru.

Intră în dormitorul principal din Rockhurst și-l găsi pe Gaspar, mentorul lui îmbătrânit, desfăcând cufărul și aranjând restul din ținuta de zi a lui Diego cu mâinile lui noduroase și strâmbe.

– Oprește-te, zise Diego, știind că până și acțiunile simple îi provocau dureri bărbatului. Pot să fac asta și singur.

– Dacă nu mă lași să o fac, răspunse Gaspar, servitorii ar putea bănui că nu sunt ceea ce par. Și știi cum vorbesc servitorii.

Scrâșnind din dinți, Diego aruncă pantofii pe pat.

– Bănuiesc că știu.

Gaspar alesese să joace rolul valetului în această călătorie prelungită în Anglia pentru că asta le permitea să adune informații de la servitorii caselor pe care le supravegheau. Cu toate astea, Diego detesta să-l pună pe bătrân într-o poziție umilitoare, chiar dacă reușita lor avea să fie în beneficiul amândurora.

Gaspar fusese un magician talentat până când artrita se instalase, cu ani în urmă, forțându-l să renunțe la profesie. Din fericire, la acea dată începuse deja să-l antreneze pe Diego în arta magiei. Băiatul devenise familia lui din moment ce Gaspar nu avea pe nimeni care să-l îngrijească – nici soție, nici copii, nici relații.

Exact ca Diego.

Îl străbătu un fior. „Nu, nu ca mine." El nu era menit să ducă viața înstrăinată a unui artist. Părinților lui le-ar fi crăpat obrazul de rușine să vadă ce devenise singurul lor fiu. După cât se sacrificaseră, era o bătaie de joc. Nu avea să lase să fie în van sacrificiul lor.

Fusese crescut pentru ceva mai bun și avea să-și recupereze dreptul din naștere imediat ce el și Gaspar o găseau pe nepoata marchizului de Paramas. Apoi avea să-și poată onora jurământul făcut tatălui său, de a recâștiga Arboleda și de a restabili reputația și poziția

familiei sale. Gaspar urma să aibă un loc confortabil unde să-și ducă ultimele zile. Diego chiar putea să se căsătorească și să aibă o familie. Nu voia deloc o astfel de viață pentru o soție sau copiii lui.

Mergând la fereastră, Diego scoase mingea de culoarea fildeșului pe care o folosea pentru a exersa și o mișcă printre degete în timp ce supraveghea proprietatea vecină. Când zări două femei vorbind pe trepte, inima începu să-i bată.

Da, trecuse de mult vremea când trebuia să se însoare. Avea nevoie de o femeie a lui. De ce permisese acelei femei plăcute și întinse pe jos să-l tulbure așa de tare?

Cealaltă femeie nu-l interesa – presupunea că era „roșcata cicălitoare căreia îi aparținea școala", cum i-o descrisese Pritchard. Dar señorita profesoară...

Imaginea cu ea întinsă pe patul de flori de cireș îi reveni în minte. Era puțin probabil să o uite prea curând. Cu pieptul frumos ridicându-se și lăsându-se la fiecare respirație, cu părul întunecat răvășit în jur, era o imagine care ar fi aprins sângele oricărui bărbat. Zâmbise în somn, gura ei suculentă deschizându-se așa de tentant încât îl bătuse gândul să joace rolul de prinț pentru frumoasa adormită și să o sărute ca să o trezească.

Ar fi trebuit să o facă. Probabil l-ar fi pălmuit pentru asta, dar ar fi meritat riscul. Pentru că genele ei luxuriante se deschiseseră, dezvăluind niște ochii căprui frumoși, iar în acele prime clipe, privirea din acei ochi fusese complet lipsită de șiretenie sau de teamă.

Apoi se schimbase destul de repede.

Chiar și acum señorita profesoară arăta ca o războinică în timp ce punea ziarul la subraț, apoi se uita la fereastra lui. Deși soarele care se reflecta în sticlă o împiedica să-l vadă, el se retrase brusc.

Hostias[1], nu-i venea să creadă că încă îl tulbura!

Cu toate astea el nu o tulburase deloc. Folosise manevra cărții ascunse după ureche de mii de ori. Niciodată nu eșua în a amuza doamnele și a le îmbuna temperamentul. De ce nu funcționase cu ea?

„Știu când un bărbat încearcă să mă manipuleze pentru propriile scopuri."

Făcu o grimasă. Văzuse prin el. Rareori femeile reușeau asta. Era enervant să fie citit așa de o profesoară de 20 și ceva de ani, dar și curios. Rareori întâlnea femei așa de perceptive. Nu era sigur cum să ia lucrurile. Ce să facă cu ea.

[1] În traducere din spaniolă, „la naiba!" (n.red.)

Atingându-și mustața, o privi cum gesticula spre Rockhurst. Probabil că se plângea de lipsa lui de *decență*.

Înlemni. Dacă ea nu l-ar fi provocat, încă ar fi putut să fie în livadă cu ea, bucurându-se de mai mult decât de o simplă conversație. Pentru o clipă, când un zâmbet delicios îi curbase buzele și ochii ei deveniseră suspect de strălucitori, fusese sigur că în sfârșit o impresionase.

Până când îl insultase – o femeie arogantă, oferindu-i pe englezi drept model al bunelor maniere. Precum majoritatea englezoaicelor, habar nu avea cum erau englezii când le cădeau măștile.

Data viitoare când avea să o întâlnească pe señorita profesoară, avea să se poarte mai bine. Dar și ea.

– Deci? întrebă Gaspar. Ce s-a întâmplat cu servitoarea pe care am văzut-o de la fereastră? Și cum au ajuns la tine o pereche de pantofi de femeie?

– De fapt, nu era servitoare, ci profesoară.

– Atunci nu ne este de folos, zise Gaspar nepăsător.

– Nu sunt de acord. Avem nevoie de o sursă din interior.

De asta se grăbise când se îmbrăca – ca să vadă dacă frumoasa femeie care stătea întinsă pe iarbă îi putea oferi o intrare în școală.

După ce își aruncă mingea de antrenament pe pat, Diego scoase miniatura oferită de marchiz. În timp ce se uita la chipul unei spanioloaice tinere și frumoase, îmbrăcată după modă veche, Gaspar bolborosi, înjurând.

– S-ar putea ca nepoata lui Don Carlos să nu semene cu mama ei, să știi. În schimb, s-ar putea să semene cu tatăl ei, iar cu el nu avem nici o miniatură.

– Sau și mai rău, s-ar putea să semene cu bunicul ei.

Râseră amândoi. Ochii sașii ai marchizului, nasul în formă de bulb și gura ursuză îi dădeau înfățișarea unei broaște râioase foarte irascibile. Diego nu putea pricepe cum bogatul și bătrânul grande făcuse o creatură așa de frumoasă precum Doña Catalina.

– Cu tata sau cu mama, nu contează, zise el. Ambii sunt spanioli. Cu siguranță, fata o să sară în ochi printre englezii ăștia spălăciții.

– Nu toți spaniolii arată ca niște spanioli. Ar fi bine să nu te bizui pe imaginea asta pentru a o găsi. Gaspar atârnă cămășile lui Diego. Eu n-aș avea încredere nici în cuvântul profesoarei ăleia. Profesorii trebuie să fie discreți. Servitorii însă pot fi cumpărați.

– Bine, zise Diego iritat. Poți să stabilești o legătură cu o servitoare dacă tu crezi că așa este mai bine. Eu am de gând să fac asta cu profesoara.

El și Gaspar își perfecționaseră tehnica în două luni de umblat prin Anglia, prefăcându-se că sunt în căutarea unui loc pentru o grădină a plăcerilor. Mai întâi să localizeze fiica următorului bărbat de pe lista lor cu soldați care fuseseră în Gibraltar. Apoi să adune informații despre femeie de la servitori și cunoștințe. Și, în sfârșit, să se insinueze în cercul intim al domnișoarei pentru a-și da seama dacă ea era cea pe care o căutau.

Nu ajutase faptul că marchizul le oferise așa de puține informații de la care să pornească. Tot ce le putuse spune fusese că doica nepoatei sale fugise cu un soldat din Regimentul 42 în urmă cu cincisprezece ani, furând-o și pe nepoata lui de patru ani. Nu avea numele și descrierea bărbatului, nici o descriere prea amănunțită a doicii. Abia recent aflase că iubitul acesteia fusese un soldat englez.

Diego și Gaspar întocmiseră cu greu o listă cu nume posibile. Trecutul celor patru femei pe care le investigaseră deja nu se potrivea cu faptele. Sursele lor spuseseră ca fiica următorului soldat de pe lista lor se afla în acest moment la Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris.

Ar fi fost bine ca sursele lor să aibă dreptate. Era sătul de toată nebunia asta.

Cu o mișcare rapidă a degetelor, Diego băgă miniatura inapoi în buzunar.

– Cred că profesoara o să ne fie mai de ajutor decât orice servitoare.

„Mincinosule!" Nu avea nimic de-a face cu utilitatea ei. Diego era pur și simplu iritat că nu reușise să aibă efect asupra ei. Ea chiar râsese la complimentele lui!

Când Gaspar pufni, Diego se întoarse și-l văzu pe bărbat că-l studia cu ochii la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Gaspar arătă spre fereastră cu bărbia.

– Deci, cum o cheamă?

Diego scrâșni din dinți.

– Nu... i-am reținut numele.

Cum era de așteptat, Gaspar se încruntă. Diego mereu *reținea* numele oamenilor. Memoria făcea parte din farmecul lui. Audiența, mai ales doamnele, adorau când el le spunea pe nume de pe scenă.

Cu toate astea, nu aflase numele señoritei profesoare. Deși ar fi putut să o facă dacă nu ar fi încheiat conversația prea repede pentru că își pierduse calmul.

Și asta îl irita. Rareori își pierdea controlul într-o asemenea manieră. Furia era o emoție prea volatilă și periculoasă pentru a-ți permite să o simți. Dacă îi dădeai frâu liber, ajungeai să mori fie de mâna cuiva, fie a călăului.

În ultima vreme însă, temperamentul nu-i dăduse pace. Furia lui creștea cu fiecare nou eșec în încercarea de a o găsi pe nepoata lui Don Carlos. Dacă marchizul, deja bolnav, murea înainte ca Diego și Gaspar să-și îndeplinească partea lor de înțelegere, nu primeau nimic. Așa că señorita profesoară care se uitase de sus la el cu nasul ei drăguț și îi ținuse predici despre maniere îl iritase mai mult decât i se întâmpla de obicei.

– Trebuie să descoperi tu numele femeii, îi zise Diego lui Gaspar, dar asta nu ar trebui să fie prea dificil. Câte profesoare pot fi într-un astfel de loc?

– Ce predă? Când Diego gemu, bătrânul râse. Nici asta n-ai aflat? Trebuie să aflu ce mănâncă această englezoaică imună la farmecele tale. Chiar este o pasăre rară!

– Am aflat că are 20 de ani, răspunse Diego enervat. Mi se pare că este prea tânără pentru o profesoară, deci ai ceva cu care să începi. Tu ești cel care pretinde că poate scoate informații și de la o piatră. De ce să nu-ți folosești talentul?

– Nu mă critica, mormăi Gaspar. Jur că zilele astea zici că ești un urs. Și știu de ce.

– Pentru că tot întâlnim obstacole?

– Pentru că ai nevoie de o femeie, de aia. Cât a trecut?

– Nu așa de mult, minți Diego.

– Un an. Când întâlni privirea uimită a lui Diego, adăugă: Da, am observat. Nu bagi în seamă nici măcar doamnele frumoase care îți aruncă ocheade și nu duci pe nimeni în camera ta.

– Am lucruri mai importante în minte zilele astea decât împerecherea.

– Chiar și așa, ar trebui să-ți consumi energia reprimată și pe altceva în afară de muncă. De ce nu tăvălești o prostituată și termini? O să-ți prindă bine.

– *Dios mio*, nu vreau să tăvălesc o prostituată! izbucni el. M-am săturat de prostituate. De fapt, m-am săturat și de doamnele frumoase. Vor doar să fie în patul meu ca să se poată lăuda că s-au culcat cu marele Diego Montalvo. Sau ca să-și provoace soții.

– Nu te deranja asta.

– Nu mă deranjau multe lucruri. Își trecu degetele prin păr. A fost bine să le iau la rând când eram prea tânăr și prost, dar acum vreau...

Își dorea așa de multe! Voia să se întoarcă acasă in Villafranca, să încerce să uite toate amintirile legate de încântătorul șarlatan pe care-l întruchipase în ultimii cincisprezece ani. Voia viața demnă și onorabilă pe care englezii și francezii i-o furaseră, pe care ar fi trebuit să o aibă. Și viața aceea nu presupunea să se culce cu târfele.

– Știu ce vrei, zise Gaspar cu blândețe. Dar ești sigur că, dacă marchizul îți înapoiază Arboleda, o să fii satisfăcut? Au trecut mulți ani de când ai trăit acolo. S-ar putea să nu mai fie Edenul pe care ți-l amintești tu.

– Nu contează. Diego abia vorbea din cauza furtunii care fierbea în pieptul lui. Ce fel de bărbat aș fi dacă nu mi-aș ține promisiunea făcută tatălui meu?

– Unul sensibil, asta ai fi. Când i-ai promis că o s-o refaci cum a fost, nici unul dintre voi nu ar fi putut să anticipeze că mama ta trebuia să vândă proprietatea. Ai făcut tot ce ai putut pentru a-i îndeplini dorința pe patul de moarte. Poate că a sosit momentul să renunți la acest vis. Gaspar așează cămășile lui Diego în scrin. Viața asta are beneficiile ei, nu-i așa? Mai ales pentru un magician așa de talentat ca tine.

Dar compensațiile păleau în comparație cu eșecul de a-și realiza visul vieții. Gaspar nu înțelegea asta.

Bărbatul se întoarse spre ușă, apoi se opri.

– Am uitat să-ți spun. Ai văzut ziarul *The Times* de azi?

– Nu încă. De ce?

Gaspar ridică un ziar, îl deschise și i-l bagă sub nas. Diego citi titlul, apoi îl reciti.

Flutură ziarul.

– Ce-i asta? Încă un obstacol, la dracu'!

Gaspar ridică din umeri.

– Poate că Pritchard a vorbit cu presa.

– Dar i-am spus prostia aia lui Pritchard ca să ne închirieze locul! Dacă voiam să afle ziarele, le-aș fi spus chiar eu.

Presa era utilă când voiai să îți faci cunoscută apariția. Dar când încercai să ascunzi adevăratul scop, putea să fie cu adevărat neconvenabilă.

– Am fost suficient de liberi oriunde, chiar și cu zvonurile care ne urmăreau. De ce ar conta aici? Nimănui nu o să-i pese.

Diego se încruntă.

– Ești nebun? Nimănui nu o să-i pese că un străin construiește o grădină a păcatului și fărădelegii lângă o școală de fete? Gândește, omule! Ți-ai mai trimite fiica bine-crescută la un pension vecin cu o grădină a plăcerilor? Dacă proprietara este înțeleaptă, o să fie aici cât de curând să cerceteze. Dacă nu este deja, adăugă el, amintindu-și de ziarul pe care-l văzuse in mâna señoritei profesoare.

Luă din nou mingea de culoarea fildeșului, jucându-se frenetic cu ea.

– Dracu' să o ia de presă! Trebuie să-i conving să scrie despre un spectacol viitor, dar spune o minciună unui englez idiot, și vestea apare peste tot.

– Ai putea să negi, sugeră Gaspar. Oferă-le un interviu! Declară că ești aici doar ca să organizezi un viitor turneu în țară.

Diego clătină din cap.

– Pritchard o să ne evacueze dacă schimbăm povestea. A fost de acord să închirieze Rockhurst pentru că eram interesat s-o cumpăr. Nu, trebuie să găsim altă cale de a îndrepta lucrurile. Poate dacă am locui aici liniștiți o vreme înainte de a începe să punem întrebări... Se plimbă prin cameră, încă jucându-se cu mingea de culoarea fildeșului. Îl ajuta să se gândească. Dar apoi...

Mintea îi lucra, analizând posibilitățile.

– Dar apoi ce anume? insistă Gaspar.

Lăsând mingea pe pat, Diego se întoarse spre mentorul său.

– Asta s-ar putea să fie în avantajul nostru.

– Cum? Adunatul informațiilor este o treabă care se face cu discreție. Nu vrem să atragem atenția asupra noastră.

Diego râse, surprinzându-l pe Gaspar.

– Exact asta vrem să facem. I-am spus señoritei profesoare o poveste vagă, că încerc să-mi dau seama dacă zona se pretează

scopurilor mele, dar dacă transformăm asta în adevăr? Dacă am cerceta afacerile locale, dacă am vorbi despre planurile noastre de a construi un loc de distracții?

– Nu văd...

Diego puse o mână pe umărul lui Gaspar, iar cu cealaltă îi luă batista.

– Care este percepția cea mai cunoscută despre un magician? Când Gaspar se uită fix la el, Diego flutură batista. Distragerea atenției. Atrage atenția observatorului într-un loc, în timp ce tu lucrezi în altă parte.

Încruntat, Gaspar îi smulse batista.

– Dar, dacă ai dreptate în legătură cu proprietara școlii, atenția îndreptată asupra noastră nu o să fie prietenoasă. O să ne privească fiecare mișcare cu neîncredere.

– Dar o să se uite la lucrurile greșite. Și apoi, cunosc femeile, nu o să stea doar să privească. O să încerce să ne facă să ne răzgândim. Asta ne oferă șansa de a le intra în grații.

– Ah, ai de gând să le farmeci!

– Ca să mă răzbun.

Gaspar ridică o sprânceană cenușie.

– Asta nu are nimic de-a face cu profesoara aia care te-a tratat de sus, nu?

– Nu fi absurd! Eu doar mă gândesc cum să ne rezolvăm problema. Se uită la Gaspar cu o privire serioasă. Și sunt sigur că asta o să funcționeze.

– Sună bine.

– Excelent! Atunci ne-am înțeles. O să ne ia vreo două zile să ne instalăm în noua noastră casă și să lăsăm vestea să circule. Apoi atacăm Richmond – începând cu vecinele noastre de la școală.

Zâmbi în sinea lui. „Mai ales cu señorita profesoară."

Capitolul 3

Dragă Charlotte,

Până acum nu am știut nimic despre asta, dar o să fac tot ce pot ca să aflu cum poate fi oprit acest Montalvo. Sunt îngrozit

că Pritchard ar putea fi de acord să vândă proprietatea pentru un asemenea scop. O să văd ce pot afla despre proiect și o să-ți scriu ce am descoperit.

Vărul tău revoltat,

Michael

La două zile după întâlnirea lui Lucy cu señor Montalvo, salonul oficial al școlii era plin cu absolvente care participau la ceaiul lunar al doamnei Harris. Pentru că elevele aveau să sosească abia mai târziu în timpul după-amiezii, femeile mai în vârstă aveau locul doar pentru ele.

Și se pregăteau de război. Ca fiică a unui colonel de război decorat, Lucy știa că războiul solicita mulți recruți și mult spațiu.

Vestea despre chiriașul domnului Pritchard se împrăștiase prin oraș cu viteza luminii, atrăgând chiar și doamne care aveau căsnicii fericite de mult timp. Ceaiurile aveau scopul de a le învăța pe moștenitoarele bune de măritat cum să evite ticăloșii vânători de avere, așa că de obicei participau doar câteva femei măritate, pentru a-și vizita prietenele și a le oferi sfaturi. Însă în acea zi aproape toată lumea era acolo.

Exact când doamnele se adunaseră în salon, doamna Harris era informată de o sosire neașteptată – însuși domnul Pritchard. Când ieși pentru a vedea ce putea afla de la acel om oribil, directoarea o instrui pe Lucy să înceapă ea însăși întrunirea.

Lucy rămase acolo uimită. Doamna Harris îi încredințase o asemenea sarcină? Ce onoare!

Și ce responsabilitate! Simți greutatea sarcinii în timp ce aruncă un ochi în salonul plin de absolvente distinse.

Vicontesa Kirkwood vorbea cu soția lordului primar din Bath. Lângă ele se afla fosta profesoară a lui Lucy, proaspăt căsătorita Lady Norcourt. Și pe scaunul de lângă ușă stătea ducesa de Foxmoor? Lucy fu cuprinsă de panică. Sfinte Dumnezeule, când sosise?

Nu că nu ar fi fost minunat că se afla acolo. Munca ei caritabilă era cunoscută și putea avea influență în campania împotriva lui señor Montalvo. Dar, deși ducesa îi fusese prezentată la balul din săptămâna precedentă, vorbiseră doar o clipă. De ce ar fi trebuit ca acum să o asculte ducesa pe *ea?*

Lucy își șterse palmele umede de fustele celei mai bune rochii de zi. Doamna Harris nu i-ar fi dat această responsabilitate dacă

nu ar fi crezut că se putea descurca. Nu trebuia să o dezamăgească. Putea să facă asta.

„Rămâi calmă. Nu spune primul lucru care îți trece prin cap! De aceea ai mereu necazuri."

Inspirând, Lucy se îndreptă spre pupitru. Dar, înainte să apuce să lovească ciocănelul în masă, se auzi un hohot de râs dintr-un capăt al încăperii, iar o maimuță o luă la goană pe spatele unei canapele.

Oh, nu, ducesa adusese faimosul animal de companie al soțului său, pe Raji! Sări în poala vicontesei de Kirkwood, provocându-i un țipăt speriat, lucru care îl trimise iute sub scaunul ducesei, unde își acoperi urechile. Toată lumea râdea, cu excepția lui Lady Kirkwood.

– Sfinte, Louisa, se plânse contesa, analizându-și fustele de satin. Ai putea, te rog, să bagi într-o cușcă creatura aia enervantă? Abia am cumpărat rochia asta, și dacă animalul ăla dezgustător o rupe, iar îmi limitează Kirkwood banii de cheltuială.

Ducesa de Foxmoor arcui o sprânceană.

– Iar eu care credeam că soțul tău îți limitează banii de cheltuială din cauză că îți place faraonul așa de mult, Sarah.

O tăcere încordată se lăsă în încăpere. Toată lumea știa că ducesa și Lady Kirkwood nu se plăceau, deși soții lor erau prieteni. Adevărul era că nimeni nu o plăcea pe snoaba Lady Kirkwood. Pe vremea ei, i se spusese Sarah cea prostuță, iar unii încă o numeau așa pe la spate, pentru că insista să-și joace banii de buzunar. Doamna Harris încercase să le insufle elevelor sale aversiunea față de jocurile de noroc, dar nu funcționase cu Lady Kirkwood.

Vicontesa își deschise evantaiul.

– Ar trebui să încerci și tu faraon, Louisa. Aș zice că micile tale excursii la închisoare pentru a ajuta doamnele condamnate pot deveni plictisitoare. Care e scopul în a te mărita cu un duce dacă nu te bucuri de poziția pe care ți-o oferă?

– Și să-i răsplătesc generozitatea trimițându-l într-un adăpost pentru săraci?

Lady Kirkwood se încruntă spre ducesă.

– Soțul meu nu ar avea bani dacă nu aș fi eu. Nu văd de ce nu aș lua o parte din ei. Chiar ar trebui să înveți cum să-ți convingi ducele să facă tot ce vrei tu. Se încruntă la Raji, care se tolănise în poala altei doamne. Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să-l informezi că dezgustătorul lui animal de companie nu are ce să caute într-o companie civilizată.

Se părea că dezgustătorul animal de companie al ducelui recunoștea o insultă când o auzea, pentru că se întoarse dintr-odată și îi arătă fundul gol lui Lady Kirkwood.

Celelalte doamne izbucniră în râs.

– Cred că Raji tocmai ți-a spus ce părere are despre opinia ta, zise ducesa cu ochii scăpărând.

Lady Kirkwood se uită urât spre ea.

– Dacă animalul ăla dezagreabil nu este atent, o să-l găsiți mort într-o zi pe fundul unei latrine.

Nu exista nici o îndoială legată de cine avea intenția de a-l arunca acolo.

Când chipul ducesei se întunecă, Lucy se gândi că era cazul să preia controlul.

– Grija dumneavoastră pentru Raji este admirabilă, Lady Kirkwood, interveni ea. Dar sunt sigură că este mult prea inteligent ca să cadă într-o latrină.

Tăcerea din încăpere deveni mai apăsătoare.

Lucy se prinse de marginea pupitrului.

– Cu toate astea, ținând cont de tendința lui de a hoinări, Raji s-ar putea să fie mai în siguranță dacă pe timpul întâlnirii ar sta în biroul doamnei Harris. Se uită rugătoare spre ducesă. Nu sunteți de acord, Excelență?

Din fericire, ducesa era prea isteață ca să nu observe consternarea lui Lucy și prea amabilă ca să o adâncească.

– Sunt sigură că ar fi, domnișoară Seton, zise ea grațios. O să-l duc chiar eu.

Ridicându-și animalul de companie, ducesa ieși din încăpere.

– Acum, zise Lucy, profitând de acalmie, cred că ați auzit despre noul chiriaș al domnului Pritchard.

Cu asta, atenția tuturor reveni la subiectul serios. Lucy rezumă rapid ceea ce citiseră probabil în ziare. Când ducesa reveni, Lucy spunea ce aflaseră ea și doamna Harris. Señor Montalvo nu ceruse încă licența de la magistrații orașului.

– Cea mai bună cale de atac este să convingem opinia publică să fie de partea noastră. Lucy înmână foile cu planul pregătit de ele. Vrem să facem o petiție ca să nu obțină licența și vă cerem ca în următoarele zile să adunați semnături ale oamenilor decenți din Richmond. Nu ar trebui să fie prea dificil să-i convingeți că o grădină a plăcerilor în mijlocul nostru ar putea duce doar la dezastru.

Lady Kirkwood pufni.

– Asta-i prea dramatic, domnișoară Seton, nu crezi? O grădină a plăcerilor măcar ar oferi oamenilor ceva de făcut în orașul ăsta anost. Teatrul de aici este patetic.

– Poate că e patetic, zise tăios Lady Norcourt, dar nu atrage desfrânați și destrăbălați lângă școală, unde pot profita de fetele noastre.

Ca de obicei, principala grijă a fostei profesoare era binele elevelor.

– Aveți dreptate, Lady Nor... începu Lucy.

– Poate că doamna Harris doar ar trebui să discute cu individul acesta, Montalvo, zise naiva soție a primarului. Sunt sigură că îl poate convinge să interzică accesul bărbaților lipsiți de gust în localul lui. Fac asta la Almack.

– Almack nu este nici pe departe precum... interveni Lucy.

– Că tot vorbim despre magician, zise altă voce pe un ton dornic de bârfă, l-a văzut cineva? Mi s-a zis că a frânt un șir de inimi de prințese în turneul din Rusia.

Lucy găsi afirmația aceea oarecum enervantă. Nu era sigură de ce, din moment ce era exact ce se aștepta de la domnul Prea-Încântător-De-Descris-În-Cuvinte.

– Oh, este foarte chipeș, zise soția bancherului, cu aroganță. Și chiar fermecător. Toate doamnele au leșinat când i-au văzut reprezentația în Italia. Când asta atrase atenția tuturor, ea continuă veselă: Și trucurile lui sunt la fel de uimitoare cum se spune. A pus pe cineva să aleagă o carte fără să-i spună ce este și apoi a băgat-o la loc în pachet și l-a legat cu o sfoară. Apoi a aruncat pachetul legat în aer. Când a căzut, cartea aleasă atârna de tavan. Mi-a dat fiori, vă zic! Nici măcar soțul meu nu și-a dat seama cum a făcut-o. Și apoi señor Montalvo...

Lucy lovi pupitrul cu ciocănelul.

– Deși sunt sigură că omul excelează în profesia lui, ce are de gând să construiască lângă noi ar strica tot ce a realizat doamna Harris.

Pentru o clipă, doamnele clipiră, iar ea se gândi că recâștigase controlul. Apoi se întoarseră spre soția bancherului.

– Este căsătorit? întrebă una.

– Ce alte trucuri mai face? vru să știe alta.

– Doamnelor, vă rog, interveni Lucy, dar ele nu o băgară în seamă.

– Știi câți ani are? întrebă o domnișoară necăsătorită.

– Este adevărat că poate prinde un glonț în dinți? întrebă soția primarului.

– Nu contează nici dacă poate prinde un glonț cu nasul! strigă Lucy.

Când toată lumea exclamă uimită spre ea, își dădu seama că țipase. Dar nu-i păsa.

– Señor Montalvo este o amenințare pentru tot ce e prețios pentru noi, continuă ea cu fervoare. Ușa salonului se deschise în spatele ei, dar era prea aprinsă pentru a observa. Și dacă cedați la trucurile lui și la atracția fizică fără să protestați, este ca și cum ați frecventa însuși diavolul!

Pentru o clipă, cuvintele răsunară în tăcerea apăsătoare. Apoi un râset masculin le scoase în evidență și o făcu să simtă un gol în stomac.

Se întoarse și îi văzu pe doamna Harris și pe spaniol stând acolo.

– Este mai bun diavolul pe care îl cunoști, zise señor Montalvo, cu un amuzament diabolic în privire. Sau așa mî s-a zis.

Lui Lucy îi veni să intre în pământ. Mai ales că toată lumea din încăpere râdea de parcă totul era o glumă. De parcă *ea* era o glumă. Și, mai presus de toate, cum avea ea să salveze școala dacă nici măcar nu-și putea ține gura?

Doamna Harris zâmbea ușor, dar, când protejatele ei se făceau de râs în public, mereu se purta ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Doamnelor, zise doamna Harris apropiindu-se de pupitru. Când Lucy se dădu la o parte, dîrectoarea o prinse de mână ca să o oprească, apoi o strânse liniștitor. Domnul Pritchard a fost suficient de amabil să vină să mi-l prezinte pe noul nostru vecin, care a cerut să vi se adreseze. Așa că vă rog să-l întâmpinați pe domnul... Se uită la magician. Iertați-mă, dar nu sunt foarte sigură cum să vă spun. Señor sau domnul?

– Diego o să fie bine, zise el calm. Eu nu-mi fac prea mari griji în ceea ce privește convenințele.

Uitându-se la Lucy, avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul.

Asta o îngheță. Nimic nu-l oprea să spună tuturor că o găsise întinsă pe pământ precum o târfă. Oh, pur și simplu avea să moară dacă o făcea!

Putea să pretindă că el mințea? Toată lumea putea să vadă că era un ticălos imoral.

Oftă. Nu toată lumea, judecând după felul în care se îngrămădiseră femeile în jurul lui. Și nu când arăta așa. În plus, era și mai impresionant complet îmbrăcat. Dumnezeu să o ajute, cum ajunsese un individ mișel ca el să aibă un asemenea corp frumos?

Era mai mult decât croiala excelentă a hainei lui de un albastru-închis sau decât luciul frumos al vestei discrete din mătase. Era corpul lui înalt, musculos pe care îl acopereau. Precum o panteră agilă, care se plimba fără griji printre porumbei. Părul lui lung, cu bucle elegante, îl scotea imediat în evidență ca fiind diferit de alți bărbați din societate. La fel mustața lui neagră și subțire. Englezii pur și simplu nu arătau ca el. Și nu doar că știa, dar folosea acest lucru pentru a captiva audiența.

La fel cum își folosea trucurile. Lucy se încruntă când el scoase un trandafir mătăsos din nimic și îl oferi doamnei Harris printre câteva aplauze.

– Mulțumesc pentru ocazia de a vorbi cu dumneavoastră, doamne minunate, zise el pe acel ton răgușit rostit pentru a ademeni orice femeie să facă tot ce voia el.

Dar, deși doamna Harris acceptă trandafirul cu o mână, strânse puternic mâna lui Lucy cu cealaltă. Oare femeia avea un plan în minte?

Când el se îndreptă spre pupitru, Lucy își întoarse privirea spre audiență și le văzu pe ducesă și pe alte câteva femei încruntate. Poate că nu era totul pierdut.

Señor Montalvo oferi audienței un zâmbet prietenos.

– Aș vrea să vă alung temerile legate de planurile mele referitoare la Rockhurst. Este adevărat că vreau să transform proprietatea într-o grădină a plăcerilor. Ignoră murmurele joase provocate de acel comentariu. Dar vă asigur că o să țin cont de toate îngrijorările dumneavoastră. Nu doresc să fac rău aceste instituții admirabile, dacă pot preveni acest lucru.

Când cineva pufni zgomotos, el își arcui o sprânceană.

– Aveți întrebări? Vă răspund fericit.

– Ne insultați inteligența, domnule. Ducesa se ridică în picioare. Știm că, de obicei, bărbații ne ignoră dorințele când vine vorba de afaceri.

– Iar dumneavoastră, doamnă, îmi insultați onoarea, răspunse el cu demnitate și calm. Tocmai am spus că intenționez să țin cont de îngrijorările dumneavoastră.

Buzele ducesei se subțiară.

– Ați luat în considerare că localul dumneavoastră o să atragă bărbați de orice fel, care cu siguranță o să acosteze tinerele noastre domnișoare?

– Deși elevele dumneavoastră ar tenta fără dubiu orice bărbat, nu trebuie să vă faceți griji legate de bărbații care o să-mi viziteze grădinile, zise el cu un zâmbet servil. Spre deosebire de locurile obișnuite de distracții, al meu o să fie deschis doar seara, când elevele dumneavoastră sunt instalate comod în paturile lor.

Hohotul subit de râs din încăpere păru să-l ia prin surprindere.

Lady Norcourt se ridică alături de ducesă.

– Asta nu-i o școală continentală de maici, unde ne trimitem elevii la culcare la apus, il admonestă fosta profesoară. Fetele noastre au lecții de astronomie seara, în grădină. Unele citesc cu voce tare în salon; altele fac muzică. Iar dacă vă gândiți că într-o noapte fierbinte de vară doresc să-și țină ferestrele și ușile încuiate de teama vizitatorilor dumneavoastră, sunteți chiar nebun!

– Atunci o să construiesc un zid. Îl pot construi în jurul întregului loc dacă este nevoie.

– Dar cu siguranță nu vă așteptați ca vizitatorii dumneavoastră să se limiteze la a veni în parc pe râu, replică ducesa. Mulți folosesc drumul, așa că o să fie obligați să-și lase trăsurile de-a lungul străzii pe kilometri întregi. Ce o să-i oprească pe domni – dacă pot fi numiți astfel – să se plimbe pe aleea noastră?

– Poate că o să construiesc un zid și în jurul școlii. Pe trăsăturile lui frumoase se văzu exasperarea. Deși mi se pare că elevele bine-crescute nu ar trebui să umble libere fără un însoțitor masculin, indiferent dacă eu să o fac sau nu într-o grădină a plăcerilor.

– Deci acum o să avem nevoie de însoțitori masculini pe propriul teren? întrebă Lady Norcourt. Și unde putem găsi bărbații care să însoțească tinerele noastre domnișoare? Și așa abia putem găsi destui băieți în oraș să ia parte la adunările noastre.

– Cred că señor Montalvo spune că școala o să aibă nevoie de mai mulți lachei, remarcă ducesa cu șiretenie.

– Dar cineva trebui să plătească pentru acești lachei, sublinie Lady Norcourt. Iar asta ca să ne protejăm fetele de domnii dezgustători care o să frecventeze aceste grădini.

– Nu am vrut să spun că școala ar trebui să angajeze servitori în plus, protestă señor Montalvo.

Fu ignorat.

– Avem griji mai mari decât domnii dezgustători, remarcă soția primarului. Femei cu reputația proastă se adună în mod inevitabil în grădinile de plăceri și, cu siguranță, *nu* le vrem prin preajmă.

Pe buzele lui Lucy apăru un zâmbet. Expresia lui señor Montalvo devenea tot mai iritată. Se îndoia că îi făceau plăcere observațiile lor. Se părea că doamna Harris plănuise acest lucru de la bun început.

– Sunt și alte îngrijorări... începu ducesa.

– Mulțumesc, zise el pe un ton care trăda faptul că dorea să termine, arătând exact ca granzii pe care Lucy îi văzuse în Spania: arogant, mândru și formidabil. O să analizez cu atenție îngrijorările dumneavoastră. Se înclină către doamne. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să mă întorc la Rockhurst. Mi-ați dat multe de gândit.

– Și dumneavoastră ne-ați dat mult de gândit, zise doamna Harris în timp ce îl privea gânditoare. O să ne ajute să știm cum să acționăm.

El încuviință din cap cu un aer nonșalant, care părea a contrazice scopul său. Nu-și dădea seama că pierduse prima bătălie? De ce nu era supărat?

– Domnișoara Seton o să vă conducă. Doamna Harris îi făcu cu ochiul lui Lucy și adăugă: Sunt sigură că ea vă poate răspunde la orice întrebări ați avea. Știe mai multe despre școală decât oricine.

Iar doamna Harris sigur se baza pe Lucy ca ea să își exprime opiniile.

Iar Lucy avea să facă asta după ce se asigura că señor Montalvo nu intenționa să spună nimănui cum o găsise în livadă.

Nu avea încredere în el. Ceva din felul lui de a se purta o îngrijora, dar nu era vorba doar de farmecul lui și de complimentele frumoase. Instinctul îi spunea că bărbatul era o amenințare nu doar pentru școală, deși nu era sigură ce fel de amenințare putea fi.

Dar avea să afle. Avea să fie calmă, rațională și hotărâtă. Intenționa să descopere detaliile josnice ale planului său, indiferent ce scotea din mânecă.

Capitolul 4

Dragă vere,

Avem de gând să îi ținem piept noului nostru vecin făcând o petiție către magistrații care dau licența, pentru a-l refuza. A fost ideea domnișoarei Seton – s-a dovedit a fi chiar un plus.

S-a maturizat mult. De acord, încă spune exact ceea ce gândește, dar nu mi se pare un lucru la fel de enervant la o profesoară ca la o elevă. Profesorii ar trebui *să aibă opinii. Și o să-i fie de folos în a naviga pe apele înșelătoare ale societății.*

Tensionata ta rudă,

Charlotte

„Domnișoara Seton?" Diego stătea înlemnit, încercând să se adune. Probabil că nu auzise bine. Señorita profesoară era cea pe care o căuta el? Putea oare să fie așa de norocos?

Când ea se grăbi spre ușă, el se chinui să-și mascheze surprinderea în tîmp ce o urma. Dar când plecară din salon, nu-și mai putea reține nevoia de a afla mai multe.

– Numele dumneavoastră este Seton?

Ea încuviință din cap.

– Pronunțat S-e-t-o-n. Miji ochii. De ce? Cunoașteți numele?

– Nu, zise el grăbit. „Ai grijă ce spui, omule! Nu trebuie să te dai de gol cu nimic până când nu ești absolut sigur. Sunt prea multe la mijloc." După ce ați fost așa de zgârcită cu el acum două zile, voiam doar să mă asigur că l-am înțeles corect.

După cum se aștepta, acea referință îi distrase atenția suficient. Ea își încetini pașii și arăta ca și cum voia să spună ceva, dar, înainte să apuce să o facă, o fată trecu de scări și se opri în fața lor.

Domnișoara Seton afișă un zâmbet de plăcere sinceră.

– Tessa, ce mare pari zilele astea! zise ea și deschise brațele.

– Lucy! Fata se grăbi să o îmbrățișeze. Mătușa mea mi-a zis că e aici.

El rămase mai în spate, urmărind și cu mintea învârtindu-se. Lucy. Numele ei de botez. Era prescurtarea de la Lucinda, nu-i așa? Lucinda Seton era fata colonelului, după sursele lor din Edinburgh.

Lucinda era numele fiicei Doñei Catalina. Acesta fusese motivul pentru care se afla așa de sus pe listă – speraseră ca doica să nu fi schimbat numele fetei după ce o furase.

Deci señorita profesoară era cea pe care o căutau și dăduse de ea aproape imediat.

„Ai grijă! Adu-ți aminte ce a spus marchizul! Este o situație delicată."

Chiar dacă era acea Lucinda Seton pe care o căutau, asta însemna doar că era următoarea pe lista lor de nume. Trebuia să fie sigur înainte de a-și dezvălui scopul.

Și apoi, Lucy putea să fie prescurtarea de la Lucia sau Lucretia. Nu știa destule despre numele englezești ca să fie sigur. Iar domnișoara Seton nu părea deloc spanioloaică. Nici nu era elevă, cum pretinseseră sursele lor.

În timp ce fata pe nume Tessa bolborosea mai departe, el îi studia profesoara, căutând un semn al sângelui străin al femeii.

Nu avea pielea măslinie, iar ochii ei nu erau întunecați. Trăsăturile nu semănau cu ale Doñei Catalina, deși ambele femei erau frumoase în felul lor. În timp ce imaginea Doñei Catalina evoca serenitatea Fecioarei Maria, domnișoara Seton evoca senzualitatea Mariei Magdalena. Trăsăturile ei erau mai pline, delicate, nasul era mai mic. Iar buzele ei pline tentau bărbatul să guste și să prade.

Dumnezeu să-i păzească sufletul! Nu trebuie să se gândească așa la ea. Dacă se dovedea că era nepoata marchizului...

Dar în acea zi, mătasea fermecătoare pe care o purta îi scotea în evidență prea bine șoldurile luxuriante și sânii plini. Talia ei subțire îl făcea să-și dorească să o cuprindă și să o tragă aproape.

Apoi, era părul castaniu bogat, cu textura catifelei cutate. Când fusese desfăcut, căzuse în valuri ondulate pe umerii ei slabi, ajungându-i până la șolduri. Cât ar fi vrut să-l vadă din nou așa...

Simți un junghi de regret, dar îl îndepărtă fără milă. Nu conta cât de drăguță era. Nici măcar nu conta că îi înfierbânta sângele. Ea avea un scop mai important: era cheia evadării lui din viața aceea mohorâtă din hanuri urât mirositoare, cu mâncare fără gust și teatre friguroase în zone reci. Cheia pentru acasă, pentru a recăpăta onoarea familiei sale. Nu avea să pună asta în pericol.

– Și cine este acest domn? întrebă tânăra Tessa întorcându-se spre el. Îi aruncase priviri curioase. Un nou profesor?

– Nu, răspunse domnișoara Seton. Acesta este señor Diego Montalvo, noul nostru vecin. Señor Montalvo, ea e domnișoara Tessa Dalton. Este elevă aici.

Fata făcu o reverență drăguță, sub privirea aprobatoare a domnișoarei Seton.

– Încântat să vă cunosc.

Diego se întinse și se prefăcu a scoate o monedă de 6 penny din spatele urechii fetei.

Când i-o arătă, ea o luă râzând, încântată.

– A fost uimitor! exclamă fata. Cum ați făcut?

– Nu e mare lucru pentru un bărbat ca mine, remarcă el ironic. Întrebați-o pe domnișoara Seton, care a hotărât deja că sunt chiar diavolul.

Avu marea plăcere să o vadă pe profesoară roșind până la rădăcina părului ei frumos.

– Eu... eu nu am vrut să spun că sunteți diavolul, se bâlbâi ea.

– Ba cred că da. Chicoti. Dar nu vă faceți griji. Nu ați fi prima care mi-a spus așa, nici ultima. Magicienii provoacă deseori asemenea răspunsuri.

– Știți foarte bine că nu mă referem la profesia dumneavoastră.

Ochii Tessei se măriră.

– Sunteți magicianul de care au vorbit mătușa și unchiul meu! Cel care vrea să distrugă școala!

El scrâșni din dinți.

– Eu nu doresc să...

– Mătușa Tessei este Lady Norcourt, explică domnișoara Seton cu o expresie răutăcioasă. Ea a fost cea care s-a alăturat ducesei de Foxmoor în a vă critica planurile. Lady Norcourt a predat aici înainte de a se căsători cu vicontele.

Dacă domnișoara Seton credea că îl intimida făcând referire la prietenii bogați și cu titluri ai școlii, urma să aibă parte de o surpriză. El luase masa cu regi, deci putea să se descurce și cu câțiva lorzi englezi. Mai ales când nu avea de gând să facă nici un rău școlii.

Dar trebuia să-și joace rolul, așa că îi zâmbi Tessei.

– Vă rog să spuneți unchiului și mătușii dumneavoastră că nu ar trebui să asculte bârfele inofensive despre intențiile mele. Eu vreau doar să îmbunătățesc proprietatea vecină, nu să vă distrug școala.

Domnișoara Seton pufni.

– Tessa, dacă te duci în biroul doamnei Harris, o să găsești o surpriză acolo.

Chipul Tessei se lumină.

– Ce surpriză?

– Du-te să vezi. Cred că o să fii mulțumită.

Tânăra Tessa șovăi între a dori să stea să asculte bârfa și tentația *surprizei*. Ultima păru să aibă câștig.

– Sper să putem vorbi mai târziu, îi zise ea domnișoarei Seton.

Apoi, după o scurtă reverență spre el, plecă în goană.

– Văd că mita funcționează la fel de bine cu elevii ca pe vremea când eram eu tânăr, remarcă el în timp ce domnișoara Seton

se îndrepta din nou spre scări. Chiar aveți o surpriză pentru biata fată? Ori a fost doar o strategie?

Se uită la el pieziș.

– Se întâmplă ca animalul de companie al ducelui, o maimuță, să fie în birou. Din moment ce Tessa adoră animalele, știam că s-ar bucura să stea cu el. Ridicându-și fustele, coborî scările. Spre deosebire de dumneavoastră, señor Montalvo, eu sunt directă și onestă când am de-a face cu oamenii.

Își folosea iarăși vocea adecvată din urmă cu două zile, dar începea să se întrebe dacă era vocea ei reală. Remarcile ei pasionale de la acea întâlnire i se potriveau mai bine decât fațada aceasta formală.

– Nu am fost deschis și onest cu dumneavoastră? o provocă el.

Ea îi aruncă o privire războinică.

– Când ne-am întâlnit prima dată, nu ați spus un cuvânt despre ce intenții aveați cu adevărat cu Rockhurst. Ați fost în mod intenționat evaziv.

El se abținu să nu râdă.

– Ah, da. Dar, din câte îmi amintesc, dumneavoastră ați fost la fel de evazivă.

Chipul ei se întunecă când ajunseră la baza scărilor.

– Sper că nu aveți de gând să menționați unde... de fapt, cum ne-am cunoscut.

– De ce aș face-o?

Asta nu i-ar fi fost de folos în scopul lui.

Când ușurarea se văzu pe chipul ei, el își aminti cât de mândri erau englezii de manierele lor. *Dios mio*, de asta nu-i spusese numele ei – de teamă că el o să discute cu directoarea despre ceva atât de neimportant ca faptul că o găsise în livadă comportându-se cu exuberanța oricărei fete tinere.

Îi venea să râdă. Nu era de mirare că nu reușise să o farmece atunci. Ea probabil sperase că avea să fie protejată dacă nu-i spunea numele.

Habar n-avea ea! Acum că îi știa identitatea, nimic nu avea să o protejeze de el. Mai ales dacă se dovedea a fi nepoata marchizului. Putea deja să simtă gustul succesului.

Iar manierele ei englezești puteau fi folosite în avantajul lui.

– Din moment ce nu doriți ca angajatoarea dumneavoastră să știe cum v-am găsit pe proprietatea mea, răvășită și așa de fermecătoare, mă aștept la o compensație pentru tăcerea mea, desigur.

Pălind, ea se opri în fața lui.

– Ce fel de compensație?

– Mai mult timp petrecut în compania dumneavoastră.

Cu o privire plină de indignare, ea își încrucișă brațele la piept.

– Și bănuiesc că doriți ca acest timp să îl petrecem... singuri.

Orice altă femeie ar fi fost flatată. Dar nu domnișoara Maniere Englezești, oh, nu! Asta nu ar fi trebuit să-l enerveze. Cu toate astea, îl enervă.

– Nu sunt așa de rău încât să mă aștept la asta. Eu doar îmi doresc să văd mai mult din școala pe care o prețuiți atât de mult și am crezut că dumneavoastră ați fi dispusă să mi-o arătați.

– Serios? zise ea precaută.

– Absolut.

Asta avea să-i ofere o scuză pentru a cerceta trecutul domnișoarei Seton; avea nevoie de timp și oportunitatea de a-i confirma identitatea.

– Am investit o sumă mare pentru a veni în Anglia și pentru a căuta locuri potrivite scopurilor mele.

De asta aleseseră șiretlicul cu grădina de plăceri. Le oferea motive pentru a călători cum doreau, de a pune întrebări in comunitățile izolate și să petreacă timp în locuri cu apă potabilă fără a trezi suspiciuni. Pentru un străin, în Anglia era un lucru esențial.

Asta le permitea să stea cât de mult era nevoie. Deși un tur cu reprezentații le-ar fi permis același lucru, i-ar fi limitat la anumite orașe și ore, făcându-le sarcina mai dificilă.

– Așa că, în ciuda a ceea ce credeți, continuă el, nu sunt deloc dornic să mă lansez într-o afacere care v-ar putea supăra pe dumneavoastră și pe vecinii dumneavoastră. Pe de altă parte, dacă sunt forțat să abandonez acest loc, o să am o pierdere financiară: contractul de chirie pe trei luni pe care l-am semnat cu domnul Pritchard, cheltuielile de călătorie, fondurile pe care nu le câștig câtă vreme aștept să deschid afacerea. Asta este dilema mea.

Ea se înmuie pentru o clipă.

– Bănuiesc că așa e.

– Aceasta este șansa dumneavoastră de a mă convinge că ar trebui să-mi schimb planurile, zise el în timp ce un lacheu îi aduse haine și pălăria. Arătați-mi cum funcționează școala. Însoțiți-mă la una dintre reuniunile menționate de doamne. Îi oferi un zâmbet ca să o provoace. Ce ar putea fi rău?

Ca de obicei, ea era încăpățânată.

– De ce nu-i cereți doamnei Harris să vă arate școala? Sau lui Terence, lacheul ei personal?

Diego își înăbuși o grimasă. Doamna Harris avea un lacheu formidabil, despre care se zvonea că fusese boxer. Îl întâlnise pe ursuzul individ când intrase, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă de-a face cu acel războinic.

– Interesul financiar al doamnei Harris legat de acest loc o face oarecum părtinitoare, ca și pe lacheul ei. Dar dumneavoastră păreți a da dovadă de un devotament care pare să treacă dincolo de bani. El ridică din umeri. Deși nu-mi pot imagina de ce o simplă profesoară ar trebui să fie atât de devotată.

– De fapt, am fost elevă aici înainte de a deveni profesoară.

Aha, asta explica confuzia legată de acest lucru.

– Am venit aici când aveam 12 ani, adăugă ea. De atunci, mi-a fost în mare parte casă.

Asta îi oferi un răgaz lui Diego, deși întărea suspiciunea legată cu educația ei. Dacă *tatăl* ei, colonelul, fusese iubitul doicii, cum bănuiau el și Gaspar, nu ar fi fost așa de dornic să crească un copil care nu era al lui. Mai ales din moment ce doica, femeia care probabil se prefăcuse a fi mama ei, se părea că murise înainte de a ajunge în Anglia.

Diego făcu pe prostul.

– Nu aveți părinți?

– Normal că am părinți. Mă rog, un tată. Și o mamă vitregă, dar... Se opri. Ideea este că, atunci când nu am fost alături de familia mea, am stat aici. Nu aș vrea să se întâmple ceva.

Ah, era așa de ușor să o provoace să spună mai multe! Îi plăcea asta la ea. Era exact ce părea, ceea ce era mai mult decât putea spune despre conaționalii ei trădători.

– Atunci problema se află în mâinile dumneavoastră. Își luă mantia, încercând să nu o lase să vadă cât de mult contase răspunsul ei. Eu încă nu am cumpărat Rockhurst. Pot fi convins să mă răzgândesc. Cine ar fi mai potrivit să facă asta dacă nu dumneavoastră?

O mică încruntătură apăru între sprâncenele ei cu formă frumoasă.

– Iar dacă sunt de acord cu acest plan, nu o să menționați cum m-ați găsit în livada dumneavoastră?

– Exact.

– Trebuie să vorbesc cu doamna Harris și să aflu dacă o să-mi permită...

– V-aș sfătui să vă asigurați că o s-o facă.

Ea se încordă.

– Chiar sunteți diavolul, să știți.

– Doar un om de afaceri inteligent, *cariño*.

O roșeață frumoasă îi atinse obrajii.

– Nu ar trebui să-mi spuneți așa.

– Știți ce înseamnă?

Ea îi evită privirea.

– Înseamnă *dragă*.

El mijii ochii.

– Vorbiți spaniola.

Încă o confirmare.

– Am căutat după ce ați spus cuvântul in livadă.

– Ah, păcat! Deci intâlnirea lor de mai devreme o fascinase suficient ca să facă efortul de a afla cum îi spusese, lucru care lui îi plăcea mai mult decât era înțelept. Deci sunteți de acord cu propunerea mea?

– Nu-mi dați de ales, nu-i așa?

– Deloc. Când ea se încruntă, el arcui o sprânceană. Vă purtați ca și cum v-aș cere să vă aruncați pe un rug funerar. Cu toate astea, eu sunt cel bînevoitor. Nu trebuie să vă ascult părerile despre școală, să știți.

Un zâmbet trist îi atinse buzele.

– Știu. Iertați-mă. Am fost un pic cam... cu toane în ultima vreme.

I-ar fi plăcut să afle de ce, dar își forțase norocul prea mult.

– Nu contează. Începem turul școlii?

– Nu pot acum; în această după-amiază o să fiu prea ocupată fiindcă ajut fetele să se instaleze. Dar mâine, după ce începe trimestrul oficial și îmi termin prima oră, o să am suficient timp să vă ofer un tur. Desigur, dacă doamna Harris este de acord.

El nu dorea să aștepte, dar nici nu voia să pară că se grăbea.

– Prea bine, pe mâine atunci. Punându-și pălăria pe cap, se înclină în fața ei. O zi bună... Lucy, nu-i așa?

– Cum ați... Oh, da, Tessa mi-a menționat numele. De fapt, este Lucinda.

El își înăbuși un zâmbet. Avusese dreptate.

– Desigur, trebuie să-mi spuneți domnișoara Seton, îl mustră ea.

– Dar până și elevii vă spun Lucy.

– Tessa îmi spune așa pentru că am fost prietena ei înainte de a-i deveni profesoară. Se încruntă. Bănuiesc că trebuie să-i cer

să mi se adreseze mai formal în clasă – altfel, elevele mele nu o să fie deloc atente la mine.

– Ar fi și mai puțin atente la tine dacă ar ști cum te-am găsit în livadă. Indiferent la privirea ei panicată, adăugă fără milă: Și nu am nici un motiv să țin asta doar pentru mine când ești așa de formală și de irascibilă.

De ce să nu o șantajeze și cu asta? Cea mai rapidă cale de a-i câștiga încrederea era să demoleze pereții convenienței care-l țineau la distanță.

Ea se încruntă.

– Sunteți hotărât să iasă lucrurile așa cum vreți, nu-i așa?

El afișă un zâmbet triumfător.

– Mereu.

– Și bănuiesc că vreți ca eu să vă spun Diego.

– Așa îmi spun prietenii.

– Noi suntem departe de a fi prieteni, răspunse ea. Și, dacă ne-ar auzi cineva, ar face presupuneri greșite despre legătura noastră.

– Atunci o să fim informali doar în privat.

De fapt, așa era mai bine. Cu cât aveau mai multe secrete, cu atât era mai mare probabilitatea ca ea să aibă încredere în el când avea să conteze.

– Bine. Spuneți-mi cum vreți. Își netezi fustele. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să mă pregătesc pentru sosirea elevelor. O zi bună, señor Montalvo.

Încăpățânarea de a nu-i folosi numele de botez îl determină să facă exact ce nu ar fi trebuit. Îi prinse mâna, apoi se aplecă pentru a o săruta apăsat pe dosul palmei.

– O zi bună, Lucy.

Ea înlemni, dar nu-și retrase mâna imediat. Cu sângele bubuindu-i în urechi, el profită, îi întoarse mâna și o sărută în palmă, ceea ce nu era nici necesar, nici cuviincios. Mirosea a violete – tipic englezesc. Dar era atât de excitant încât gura lui alunecă spre încheietura ei pentru alt scurt sărut, apoi se îndreptă de spate, încă ținându-i mâna.

Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, ca doi adversari nesiguri prinși într-un gest ciudat.

Doar că se simțea complet diferit. Intim. Amețitor. Provocând dependență.

Dependență? Nu, nu avea cum să fie. Nu-și permitea să devină dependent.

Apăsându-i grabnic degetele, îi dădu drumul, se întoarse și ieși pe ușă.

În timp ce mergea pe alee, începu să transpire. Ar fi putut să jure că, atunci când îi sărutase încheietura, pulsul ei se accelerase sub buzele lui. Acea mică reacție rezonase în el, agitându-l undeva in adâncuri.

Pentru că, în ciuda a tot ce zisese ea și a faptului că apărase școala cu o loialitate feroce, Lucy Seton era tot o femeie sensibilă la atingerea unui bărbat. La atingerea lui. Așa cum el era sensibil la atingerea ei.

Por Dios, nu se putea lăsa tulburat! Făcea să devină dificilă continuarea șaradei. I-ar fi întunecat percepțiile, i-ar fi distrus concentrarea – și concentrarea era totul. „Nu trebuie să-ți iei ochii de pe premiu, altfel totul ajunge un haos."

Ca o fantomă, Gaspar ieși din spatele unui gard viu și merse alături de el.

– Nu o să-ți vină să crezi ce am aflat de la bucătăreasa școlii despre acea profesoară.

– Știu, zise Diego iritat. Ea este. Lucinda Seton.

– Este un semn bun să o întâlnești imediat. Asta înseamnă că o să avem succes.

– O coincidență norocoasă, admit asta. Dar succesul ni-l construim singuri – semnele nu au nimic de-a face cu asta. Îi aruncă o privire lui Gaspar. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi. De câte ori ai zis că orice poate fi făcut cu un truc? Că miracolele țin până când iluzia lor este dezvăluită?

– Așa credeam. Gaspar schimbă direcția spre livadă. Dar cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai puțin sigur. Nu mai sunt așa de pregătit să resping mâna destinului cum eram cândva.

Clătinând din cap, Diego iuți pasul. Dacă era destinul, atunci acesta se dovedea a fi crud. Să-i ofere lui Diego o șansă de a-și atinge visul, forțându-l însă să țină la distanță prima femeie care îl atrăgea după mult timp era al naibii de nedrept. O coincidență ghinionistă.

Doar dacă nu cumva se dovedea că nu era ea aceea până la urmă.

Băgă mâna în buzunarul hainei pentru a scoate miniatura.

– Detest să te descurajez în noua ta filosofie, dar am crezut că am găsit-o și altă dată și am greșit. Domnișoara Seton ar putea fi o altă fundătură. Privi imaginea tinerei spanioloaice. Nici măcar nu seamănă cu Doña Catalina.

– Te-am avertizat că s-ar putea să nu semene.

– Și nu a menționat nimic despre părinți spanioli.

– S-ar putea să nu fi aflat. Nu se știe ce povești i-a spus colonelul.

Asta cu siguranță era adevărat.

– Are 20 de ani, nu 19 cum a zis marchizul.

– Nu poți să accepți ce ne-a oferit destinul și să fii fericit? mormăi Gaspar când ajunseră la livadă. Ar trebui să te bucuri. Făcu o pauză, uitându-se spre Diego. Doar dacă... Se puse in calea lui. Știu de ce nu vrei să fie ea. Vrei să te culci cu ea și nu poți s-o faci dacă este nepoata lui Don Carlos.

Să se culce cu ea? Voia să facă mai mult de atât. Voia să o facă să se simtă bine, să o devoreze, să trezească în ea pasiune mai presus de cele mai îndrăznețe visuri ale ei.

Diego trecu elegant pe lângă Gaspar și o luă prîntre copaci.

– E absurd.

– Este? Gaspar se grăbi să-l prindă din urmă. V-am privit pe amândoi pe trepte. I-ai sărutat mâna. După ce ai aflat cine este.

Diego se chinuia să pară nonșalant.

– Am sărutat mâinile multor femei.

– Nu în ultimele zile, insistă Gaspar. Și am văzut cum te-ai uitat la ea. Nu te-ai uitat niciodată așa la o femeie.

– Cum? izbucni Diego.

– Cum a privit-o Antoniu prima dată pe Cleopatra.

De ce trebuia să-l cunoască Gaspar așa de bine?

– O idee fantezistă. Dar sunt numai prostii. Abia dacă o cunosc.

Dar știa era că o plăcea. Izbucnirile ei pasionale îl amuzau, iar loialitatea ei pentru școală îl impresiona. Îi spusese că era diavolul pentru un motiv pe care ea îl simțea a fi corect, dar se uita la el de parcă nu-l credea un diavol.

Asta îl făcu să tânjească.

Să tânjească? Era nebun. Singurul lucru după care tânjea era Arboleda, iar ea era cheia pentru a recâștiga proprietatea. Așa că nu era potrivită pentru el.

– Știi că nu o să pun în pericol înțelegerea mea cu marchizul. Dacă ea este cea pe care o căutăm, o s-o conving să vină cu noi în Spania, așa cum am promis. Asta-i tot.

– Vreau să te văd recuperând casa familiei, dar viața nu este menită a fi trăită în singurătate. Dacă într-adevăr o dorești pe această femeie...

– Poftim? Să arunc tot ce am muncit? Să dezonorez jurământul făcut tatei? Pentru că asta ar însemna să o iau pe domnișoara Seton. Marchizul a fost foarte clar – nu o atingem nici cu un deget.

– Cu excepția confirmării identității ei. O expresie întunecată trecu peste trăsăturile lui Gaspar. Poate că eu ar trebui să fiu cel care îi verifică semnul din naștere de pe coapsă. *Tu* ești prea dornic să-i intri sub fuste ca să avem încredere să faci asta.

– Nu sunt deloc dornic să intru sub fustele ei, gemu Diego.

Hostias, cât își dorea ca Gaspar să nu fi pus problema așa! Acum acea imagine avea să-l bântuie.

Nepoata marchizului avea un semn din naștere pe coapsă în formă de fluture. Instrucțiunile lui fuseseră clare. Trebuia să-l vadă cu propriii ochi exact în momentul în care îi dezvăluiau importanța lui. Până la urmă, erau mulți bani la mijloc. Persoana nu trebuia să aibă timp să creeze un semn din naștere similar. Iar dacă ar fi plătit o servitoare să se uite, adevărul putea fi manipulat.

Diego fusese imediat de acord cu această condiție. Dar asta se întâmplase înainte ca fata pe care o căutau să fie o creatură minunată, care îi trezea dorința. Faptul că știa îl înnebunea, iar ideea de a-i ridica fustele pe furiș sau fără permisiunea ei îi aprindea sângele într-un mod insuportabil.

Scrâșni din dinți.

– O să fac orice ca să mă asigur că marchizul își primește nepoata așa cum am plănuit.

– Și nu te deranjează că el intenționează să-i găsească un soț cu titlu ca să-i facă un moștenitor, acum că fiul lui este mort? Tonul lui Gaspar deveni sceptic. Că acel alt bărbat o să-și planteze sămânța?

Se încordă la imaginea lui Lucy în patul altui bărbat.

– De ce ar trebui? Ce legătură are cu mine? Eu nu aș fi un soț potrivit pentru ea.

– Tatăl tău era...

– Un nimeni în comparație cu marchizul. Don Carlos nu ar fi niciodată de acord să o lase să se mărite cu mine. Aspirațiile lui sunt mai înalte. Mai întâi o să rupă legătura și o să refuze să-mi înapoieze Arboleda, cum a promis. Dacă renunț la proprietatea mea, o să mă întorc la spectacole și la călătoriile interminabile – fără Arboleda, fără nimic. Nu o să risc asta doar ca să mă culc cu o femeie.

Urcă treptele de la Rockhurst și se îndreptă spre conac. Atracția derutantă față de Lucy avea să treacă dacă o controla. Mai trăise vremuri grele; putea să o facă din nou.

Chiar dacă însemna să renunța la șansa de a o avea pe încântătoarea Lucinda Seton.

Capitolul 5

Dragă Charlotte,

Sunt surprins că tolerezi pe cineva mai încăpățânat decât tine. Amândoi știm că nu-ți convine să-ți fie contrazise ideile. Eu nu mi-aș pune mari speranțe într-o asemenea petiție. Magistrații pentru licențe sunt bine-cunoscuți ca fiind capricioși în privința alegerilor făcute, ca să nu mai spun că sunt susceptibili de a fi mituiți.

Vărul tău,

Michael

În următoarea după-amiază, Lucy însoțea câteva fete de 20 de ani pe aleea dintre stejarii din spatele școlii. Cu vreme încă caldă, era mult prea frumos să stea înăuntru și să deseneze.

Ducându-și fiecare hainele de lucru, planșele și cărbunii pentru desen, ajunseră repede la vechiul debarcader pe marginea râului, care oferea o priveliște spectaculoasă. În fața lor era Tamisa, cu peisajul rural după râu, în spatele lor se afla crângul de stejarî, în stânga era debarcaderul și în dreapta – livada de cîreși.

Blestemata livadă de cireși. În vreme ce fetele își puneau șorțurile, ea se îndreptă spre livadă pentru a se uita. Diego Montalvo se afla acolo sau încă în pat?

Ideea o făcu să simtă o căldura nedorită inundându-i pântecul. Purta oare o cămașă de noapte? Sau dormea în pantaloni, cum făceau unii bărbați în regiment?

Nu voia să știe. Imaginea lui cu pieptul gol, purtând doar lenjerie, făcu să-i crească pulsul. Avea să-l vadă mai târziu. Cum trebuia să reacționeze după sărutările de ieri?

Degetele i se strânseră automat în palmă și îi scăpă un geamăt. Primul fusese suficient, dar al doilea și al treilea...

Nici un bărbat nu-i sărutase vreodată palma sau încheietura, nici măcar Peter. Aproape că o transformase în scrum pe loc. Cât de ciudat

era că asemenea sărutări se simțeau așa de intime și de păcătoase față de cel de pe dosul mâinii!

Sau era doar modul în care se uitase la ea când o făcuse?

Tremura. Când ochii lui calzi și de culoarea cafelei îi întâlniseră pe ai ei, văzuse în ei mai mult decât o simplă admirație, ceva sălbatic, indecent și foarte păcătos.

Privirea aceea indecentă, sărutările acelea imprudente hrăniseră visele din seara precedentă în cea mai șocantă manieră. Își petrecuse jumătate din noapte imaginându-și acea privire întunecată peste corpul ei gol, acele buze posesive arzând pe bărbia ei, în jos spre piept și sâni...

– Domnișoară Seton? întrebă o elevă, trezind-o din gândurile ei.

Se întoarse și găsi fetele așezate pe vechea bancă de lângă debarcader, așteptând cu cărbunii și planșele de desen în mâini.

Se luptă să-și recapete sângele-rece.

– Ah, văd că sunteți gata! Foarte bine.

Aceasta era prima ei oră de desen. Ce naiba făcea lăsând să o copleșească gândurile legate de magicianul acela blestemat? Dacă nu avea grijă, risca să uite de ce se afla acolo.

Și de ce venise *el* în Richmond. Probabil de asta îi sărutase așa de scandalos mâna – pentru a o face să uite planurile lui diabolice.

Își îmbrăcă șorțul cu simț practic și aranjă planșa de desen și cărbunii.

– Acum, domnișoarelor, după notițele fostei voastre profesoare, ați rămas la peisaje. Este corect?

– Da, domnișoară Seton, răspunseră fetele la unison.

Apoi Tessa ridică mâna.

– Domnișoară Dalton? întrebă Lucy.

– Ne-a spus că data următoare o să începem cu figurile umane.

Lucy își reținu un zâmbet. Fetele mereu erau dornice să treacă direct la figuri umane, ca să-și poată desena părinții, iubiții sau prietenii. Dar nu era înțelept să le grăbească dincolo de limitele competențelor lor prea repede, indiferent cât de dornice erau. Avea doar să le frustreze.

– Să lăsăm figurile umane pentru o zi când vremea nu este frumoasă.

Altă fată ridică mâna, urmată de alte două. Înăbușindu-și un oftat, se adresă celei dintâi:

– Da, domnișoară Pierce.

– Profesoara noastră *ne-a promis* că, dacă exersăm suficient desenatul mâinilor, în trimestrul trecut, am putea să trecem la figuri umane în acest trimestru, protestă ea. Iar noi ne-am desenat mâinile stângi de săptămâni întregi!

– Și o să le mai desenați alte săptămâni dacă vă mai plângeți, zise Lucy pe un ton de profesoară.

Mâinile celorlalte două fete coborâră.

– Astăzi, zise ea ferm, o să desenăm una dintre priveliștile care ne înconjoară – sunt destule dintre care să alegeți.

Unsprezece capete se aplecară repede spre planșele lor de desen.

„Asta a mers destul de bine", se gândi ea în timp ce se așeza la capătul debarcaderului, unde își putea observa elevele.

Din fericire, doar Tessa o cunoștea ca prietenă. Celelalte erau prea mici ca să fi fost la școală odată cu ea, cu ele fiindu-i mai ușor să păstreze distanța cuvenită. Dar la ora de a doua zi, cu fetele mai mari, trebuia să fie clară – ea era domnișoara Seton, profesoara de desen, nu Lucy, fata colonelului, faimoasă că nu-și ținea gura niciodată.

Frunzări propriile planșe de desen, trecând repede peste schița cu Peter și ajungând la o foaie albă. După răspunsul ei lipsit de rușine la sărutările de mână de ieri, nu avea nevoie de mai multe aduceri-minte ale defectelor ei de caracter.

Astăzi avea să fie mai bine.

– Ce priveliște frumoasă sunteți, doamnelor! zise o voce masculină.

Surprinsă, ridică ochii și îl văzu pe señor Montalvo venind spre debarcader. Doar imaginea cu el în haină de culoarea ciocolatei, pantaloni de piele strâmți și cizme bine lustruite făcu să-i crească pulsul. Și un puls crescut nu era de bun augur pentru un comportament frumos.

– Ce faceți aici? izbucni ea.

El râse, sunetul răgușit făcând-o să tremure.

– Ce întâmpinare! Mi-ați spus că pot veni, vă amintiți?

– Am spus să veniți *mai târziu!* Se ridică în picioare. După ce termin lecțiile.

– Voiam să văd cum predați ora, zise el mieros.

– Dar doamna Harris...

– Am vorbit cu ea când am intrat. Așa am știut unde să vă găsesc. A crezut că este o idee bună să mă alătur vouă.

Un zâmbet diavolesc îi apăru pe buze.

O poveste credibilă. Când Lucy vorbise despre posibilitatea de a-l lua pe Diego într-un tur al școlii, trebuise să-i forțeze mâna doamnei Harris pentru a-i obține aprobarea. Dar se părea că, deși doamna Harris nu era sigură că putea avea încredere în señor Montalvo, avea încredere în Lucy. Desigur, asta era doar pentru că nu știa despre întâlnirea lor precedentă.

– Prea bine, domnule, zise ea, hotărâtă să nu se lase intimidată. Simțiți-vă liber să priviți, dar mă tem că o să vă plictisiți. Eu și tinerele domnișoare o să desenăm un pic și apoi eu o să mă plimb printre ele pentru a observa și a face comentarii.

– Pot să întreb ce desenați?

– *Trebuia* să desenăm figuri umane, mormăi Tessa.

– Domnișoară Dalton... o avertiză Lucy.

– Bănuiesc că nu puteți desena figuri umane fără un model, interveni el, cu ochii sclipind. De ce nu mă lăsați să vă fiu model? M-aș putea face util.

Unsprezece perechi de ochi plini de speranță se întoarseră spre ea. Ar fi refuzat, cu excepția unui lucru: ca să fi model, era nevoie să stai complet nemișcat. Nu putea să o distragă cu trucurile lui de magie sau cu flirtul, așa că avea șansa de a preamări virtuțile școlii. Iar el trebuia să asculte.

Și apoi, putea și ea să-i pună întrebări. Credea ea că el era mai mult decât Maestrul Misterului, iar asta avea să-i ofere șansa să-i dezvăluie secretele. În orice război, era crucial să-ți cunoști bine inamicul. Cu siguranță, omul avea vreo vulnerabilitate.

– Bine, señor Montalvo. Am fi încântate să vă avem ca model.

În timp ce fetele aclamau, el își afișă zâmbetul arogant și se îndreptă spre banca de la capătul celălalt al debarcaderului.

„Bucură-te cât poți, domnule! Acele scânduri devin inconfortabile foarte rapid", își spuse Lucy plină de ea. Chiar și o jumătate de oră în aceeași poziție putea șterge orice expresie de aroganță de pe chipul lui frumos.

Când ea se așeză la locul ei, el strigă.

– Cum să pozez?

– Cum doriți.

Ea își luă cărbunele, enervant de dornică să-l schițeze.

– Așa cum este?

Se întinse pe spate pe bancă, încrucișându-și gleznele și punându-și mâinile sub cap.

Când fetele chicotiră, ea se încruntă. Se credea inteligent.

– Aveți de gând să trageți un pui de somn cât timp noi vă desenăm, domnule?

– Ați spus că o să mă plictisesc.

– Ah, dar nu aveți voie să vă mișcați, nici măcar în somn. Aș prefera să alegeți o poziție care vă permite să vă controlați mai mult.

El se ridică în fund și îi zâmbi poznaș.

– Sunteți un supraveghetor dur, domnișoară Seton.

– Încerc, zise ea. Cum stați acum este bine.

Mai mult decât bine. Era aplecat în față, cu mâinile în lateral și picioarele deschise larg, precum un om pe cale să se ridice. Nu doar că oferea poziției energie și sentimentul de acțiune, dar îi flexa mușchii coapselor sub pantalonii strâmți.

Poate că nu fusese o idee foarte bună.

Ar fi trebuit să se concentreze asupra unei părți din el care nu o tenta. Nu umerii lui largi, întinși sub haină. Nu gambele frumos definite acoperite de pielea elegantă. Cu siguranță, nu acele mâini uimitoare care îi bântuiseră visele...

Cu un geamăt, își luă privirea la chipul lui, pe care gura senzuală îi amintea cum îi sărutase mâna cu o zi în urmă. Nimic nu era sigur cu el.

Hotărâtă să reziste atracției, se forță să se gândească la el ca la un obiect – o statuie, poate, precum cele rigide care împodobeau primăriile.

Pentru o vreme, se auziră doar cărbunii care atingeau hârtia.

Apoi el tuși.

– Pot vorbi?

– Atât timp cât vă mișcați doar buzele. Lucy profită de ocazie. Sunt sigură că tinerele domnișoare o să se bucure să audă câte ceva despre casa dumneavoastră din Spania.

– Ce vă face să credeți că sunt spaniol?

– Vorbiți spaniolă.

– Și engleză, portugheză și franceză.

– Bine. Încercă să nu arate că era impresionată de faptul că el vorbea patru limbi. Povestiți-ne unde se află casa dumneavoastră.

– Sunt din Léon.

Privirea ei se ridică de la planșa de desen.

– Asta-i o provincie in Spania, nu-i așa?

– Știți despre ea?

Nu era complet surprins.

Ea o cunoștea mai bine decât dorea. Mama ei murise în trecătorile acelea înghețate.

– Când eram copil, am călătorit prin Spania cu părinții mei.

– Ați fost în Spania, domnișoară Seton? întrebă Tessa.

– Tatăl meu a fost în armată.

Ambii ei tați fuseseră. Adevăratul ei tată, un soldat britanic pe nume Tom Crawford, murise în bătălia de La Coruña, cu inima frântă și slăbită de recenta pierdere a soției sale. Dar nu înainte de a-și implora ofițerul superior, pe Hugh Seton, să îi ia fiica. După spusele colonelului, nici unul dintre părinții ei nu avusese altă familie.

– Deci vă retrăgeați după La Coruña, zise Diego pe un ton ciudat de blând.

Lacrimile îi înțepară ochii.

– Da, deși eram prea mică să-mi aduc aminte ceva, cu excepția faptului că îmi era mereu frig. Și foame.

Ani mai târziu, trecuse peste fiecare document care relata dezastruoasa retragere, căutând informații despre sergentul Thomas Crawford sau despre soția lui spaniolă, Catalina, care murise lângă drum. Nu era nimic. Dar acum cunoștea ororile pe care le înfruntaseră în marșul nebunesc al armatei britanice pentru a ajunge la coastă înaintea francezilor.

– Munții Cantabrici sunt foarte reci în ianuarie. Zăpada era mare în acel an. În vocea lui se simți ceva tăios, dar când ea îl privi, expresia lui era plăcută. Sau așa am auzit.

Și morții zăceau pe marginea drumului.

– Dacă sunteți din Léon, *sunteți* spaniol, zise ea, dornică să schimbe subiectul. De ce ați insinuat altceva?

– Cum poate fi zăpadă în Spania? interveni domnișoara Pierce. Nu este cald acolo?

– Depinde în ce parte te afli. De unde vin eu este foarte cald vara și frig iarna. Pe o parte sunt munții, pe partea cealaltă sunt câmpiile înalte. Este verde, dar uscat. În vocea lui se simți un dor palpabil. În momentul acesta, este primăvară. Cireșii sunt înfloriți și acolo, la fel și viile. Cerul este senin și albastru, iar zilele sunt suficient de calde ca să moțăi în curte.

Lui Lucy i se tăie respirația din cauza tonului lui gânditor. De ce să construiești o grădină a plăcerilor în Anglia când lui îi era clar dor de Spania?

Poate că avea legătură cu faptul că era din Galicia.

– Cu ce sunt diferiți cei din Galicia de spanioli?

– Noi suntem descendenți ai celților. La noi, acele *pallozas* antice seamănă cu casele rotunde din vechea Britanie și cântăm la *gaita*, care seamănă cu cimpoiul la care cântă conaționalii dumneavoastră.

Lucy se opri din desenat.

– Ce vreți să spuneți legat de conaționalii mei?

El o privi direct.

– Sunteți scoțiană, nu-i așa?

– Dar cum...

– Accentul dumneavoastră. Aud accentul dîn *r-ul* scoțian.

O străbătu un mic fior. Era uimitor că îl auzise îngropat sub anii întregi petrecuți în străinătate într-un regiment englezesc.

– Accentul nu este prea pronunțat, cred eu. Dar, da, tata este scoțian.

– Chiar și fără accent, aș fi ghicit că sunteți din Scoția. Făcu o pauză. Sau poate chiar din Spania.

O furnicătură de precauție îi traversă pe șira spinării. De unde știa el de sângele ei spaniol?

Nu aveam cum. Doar dacă nu cumva vorbise cu cineva despre ea. Dar de ce ar fi făcut-o? Și de ce privirea lui calculată o făcea să se gândească la interpretările medievale ale lui Lucifer care ademenea un inocent?

Lucy se scutură. Acum doar se purta prostește.

– De ce ați presupune că sunt spanioloaică? zise ea superficial, în timp ce se forța să continue să deseneze.

– Aveți un temperament înfocat.

Ea oftă. Scria pe fruntea ei că era o fată temperamentală și cu sânge fierbinte, pentru numele lui Dumnezeu?

– Se spune că temperamente fierbinți au și irlandezii, și maurii. Nu poți ghici genealogia unui om prin temperamentul său.

– Era doar o observație.

– Una incorectă, răspunse ea, enervată de discernământul lui. Nu-i venea să creadă că tocmai ii ghicise genealogia și că o nimerise. Este un alt talent de magician să ghiciți originile cuiva?

– De fapt, da, este.

– Puteți ghici de unde sunt *eu?* întrebă domnișoara Pierce.

– Din Țara Galilor probabil, răspunse el. Iar domnișoara Dalton cu siguranță este din sudul Angliei, deși nu pot fi mai precis de atât.

Avea dreptate cu amândouă. Poate chiar *putea* să ghicească descendența. Dacă era așa, nu trebuia să-i găsească vreo vină că-și folosea abilitatea.

Diego se relaxă când văzu că suspiciunea dispăru de pe chipul lui Lucy. Aproape că se dăduse de gol cu comentariul acela despre spanioli. Expresia ei uimită arătase clar nu doar că știa despre propriul sânge spaniol, ci și că era surprinsă că un străin își dăduse seama de asta. Cu siguranță, nimeni din Edinburgh nu menționase asta când el și Gaspar intrebaseră despre ea și *tatăl* ei.

Dar apoi, nimeni din Edinburgh nu fusese așa de dornic să stea de vorbă cu ei. Scoțienii erau suspicioși cu toată lumea.

– Cum ați ghicit că sunt din Țara Galilor? exclamă domnișoara Pierce, făcându-l să revină cu atenția la audiență.

– Este un magician, fraiero, zise altă fată. Pot ghici gândurile altor oameni.

– Nu, nu putem, zise el sec. Și orice magician care pretinde altceva minte doar ca să vă ia banii. Eu doar am ureche bună când vine vorba de accente. Când eram tânăr și făceam spectacole pentru regimentele din Spania și din Portugalia, am cunoscut oameni din toată lumea. Am învățat să observ cum se reflecta vorbirea lor în propriile origini. S-a dovedît un talent util pentru un magician.

– Când mințeați ca să luați banii oamenilor? zise Lucy caustică.

Naiba să o ia de femeie! Știa exact cum să-l provoace.

– Eu nu sunt nici trișor la cărți, nici hoț, domnișoară Seton.

Deși pentru scurt timp făcuse ambele lucruri.

– Iertați-mă, zise ea. Nu am vrut să insinuez că ați fi.

Nu, ea voise doar să insinueze că el era diavolul. Rolul lui ca personaj negativ începea deja să devină plictisitor. Mereu se considerase onorabil, chiar când făcuse lucruri de care nu fusese mândru pentru a supraviețui. Nu era genul de om care să deschidă o grădină a plăcerilor în vecinătatea unei școli de fete, chiar și a uneia care aparținea detestabililor englezi.

Îl rodea faptul că trebuia să se prefacă.

Fetele strigară cu voce tare.

– Ce este? întrebă el, trezit din starea lui proastă.

– Trebuie să stați nemișcat, ceea ce înseamnă și expresia feței, îi aminti Lucy. Fără încruntare. Sau zâmbet, dacă tot veni vorba.

– Ah, mă scuzați, răspunse el, rezistând tentației de a sublinia că ea fusese cea care îi provocase încruntătura.

Părea să-l provoace să spună multe lucruri imprudente. Cum ar fi să vorbească despre Villafranca. Nu fusese intenția lui să vorbească despre orașul în care se născuse ca un bătrân care își amintea de tinerețe.

Cedase din cauza întrebărilor ei despre Spania, ca să poată să-și dea seama dacă ea chiar fusese pe drumul spre La Coruña cu Regimentul 42, cum speculase marchizul. Când Diego și Gaspar o trecuseră pe lista lor, descoperiseră cu perplexitate faptul că, de fapt, colonelul se retrăsese din Regimentul 73, nu 42. Într-un final, hotărâseră că probabil își schimbase în mod intenționat regimentul pentru a-și ascunde urmele.

Dar, până când ea nu vorbise despre retragerea spre La Coruña, nu îi dăduse prin cap ce însemnase pentru ea faptul că fusese acolo la vârsta de patru ani. Ce fetiță puternică fusese ca să supraviețuiască lipsurilor care omorâseră soldații puternici ai armatei britanice!

Își dădea seama că amintirile o dureau. Dacă se dovedea a fi nepoata marchizului, Diego putea să se ducă cu un bici la colonelul acela pentru că o târâse prin asemenea orori, când ea ar fi trebuit să fie acasă, răsfățată de părinți.

Doar englezii se puteau crede rezistenți la frig și la foame, crezând că pot lua orice vor de la cine îndrăznea să...

Scrâșni din dinți când își aminti. Nu putea schimba ce se întâmplase cu familia lui, dar măcar putea îndrepta ce îi făcuseră ei nenorociții englezi. Păcat că Doña Catalina și soțul ei, Don Álvaro, muriseră la câțiva ani după ce fiica lor fusese răpită. Dar, dacă Lucy se dovedea a fi Doña Lucinda, avea măcar să se întâlnească iar cu bunicul ei, care voia să o transforme într-o frumoasă bijuterie a societății, cum merita să fie.

Diego se gândi să-și schimbe poziția, apoi își aminti că nu era permis. Pozatul nu era deloc confortabil. Piciorul stâng îi amorțise, iar spatele îi pulsa. Încercă să-și mute piciorul, dar fetele protestară cu voce tare. *„Dios Santo!"*

Lucy începu să pară arogantă. Nu era de mirare că fusese de acord cu propunerea lui așa de repede. Îi făcea plăcere să îl tortureze.

– Domnișoarelor, zise ea afectată, din moment ce señor Montalvo devine nerăbdător, ar trebui să-l distrăm. De ce nu-i povestiți despre școală? De asta se află aici, până la urmă. Fiecare dintre voi poate spune de ce părinții voștri au vrut să vă înscrie și ce vă place cel mai mult la școală.

Diego oftă. Lucy trecuse la salvarea prețioasei ei școli cu ferocitatea unui linx. Clar avea de gând să-l facă să îndure multe predici.

În timp ce una dintre domnișoare preamărea virtuțile școlii, Lucy își închise blocul de desen și se ridică pentru a se plimba în jur, comentând lucrările elevelor. El încercă să nu o urmărească, dar

nu se putu abține. Chiar și cu șorțul de lucru peste rochia ei de culoarea macului, avea un fel de a se mișca ce îi amintea de vinul bun care se învârtea într-un pahar.

Ar fi dat multe ca să guste acum un vin.

Hostias, nu trebuia să continue să gândească așa! Corpul lui reacționa deja la minunata tentație pe care o reprezenta ea în timp ce trecea de la o elevă la alta, dar dacă începea să-și imagineze că o gusta...

Se luptă cu propria excitație; poziția în care poza expunea prea bine acea parte din el pe care se chinuia să o controleze.

Gaspar avea dreptate. Stătuse prea mult fără o femeie dacă trupul lui se putea excita așa de ușor la simpla vedere a lui Lucy plimbându-se prin jur. Și cu fete care chicoteau privind! *Dios mio,* avea să putrezească în iad pentru un asemenea comportament.

Mai bine se concentra pe ceea ce le spunea elevelor. Așa sigur adormea desfrânatul din el.

Dar era dificil să-i asculte cuvintele când ea continua să afișeze zâmbetul dorîtor – mai puțin lui, desigur. Se trezi invidiindu-i elevele cu o agresivitate uimitoare. Chiar era o profesoară bună pentru cineva așa de nou în asta. Le făcea pe fete să se simtă în largul lor, fără să le răsfețe, crîticându-le munca fără a le distruge încrederea. Rămase uimit de tactul ei.

Gaspar ar fi considerat că este prea blândă ca profesoară. El fusese genul care urla când dădea ordine și îl lovea pe Diego peste mâini de fiecare dată când îi cădea o carte sau ridica greșit batista. După o copilărie răsfățată ca singurul fiu al unui grande, fusese destul de șocat. Dar fusese mai sigur să devină asistentul lui Gaspar – și mai profitabil – decât să fure și să trișeze la cărți.

– Domnișoarelor, a sosit momentul să strângem, zise Lucy dintr-odată.

Diego rămase cu gura căscată. Terminaseră?

În timp ce se îndrepta de spate, iar fetele se grăbeau să-și șteargă mâinile pătate pe prosoapele umede, Lucy veni spre el.

– Vă mulțumesc, domnule, zise ea amabilă. Chiar ne-ați fost de ajutor.

El se ridică, tresărind în timp ce membrele i se trezeau la viață.

– Aduceți-mi aminte ca pe viitor să apreciez mai mult artiștii care pozează, mormăi el.

Pe chipul ei străluci amuzamentul.

– V-am avertizat.

– M-ați avertizat că o să mă plictisesc. Înaintă șchiopătând, cu crampe musculare. Nu că o să fiu olog.

De data asta, ea izbucnî în râs.

– V-ați comportat foarte bine, trebuie să recunosc. Majoritatea celor care pozează sunt mult mai morocănoși prima dată.

O fată o întrebă ceva, iar ea se concentră din nou la ora de desen, apoi le expedie la ora de dans. Cât era ocupată cu curățatul mâinilor, el se îndreptă spre locul unde își lăsase planșele de desen, curios să vadă cum îl desenase.

Dar, în timp ce se uita printre surprinzător de frumoasele ei desene ale munților Scoției și ale străzilor pavate din Richmond, curiozitatea îi fu trezită de imaginile oamenilor din viața ei.

Întoarse o pagină, clipi, apoi izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

Când ea se întoarse din cauza sunetului, el ridică desenul unui tânăr chipeș care avea coadă și coarne.

– Cine este acest individ interesant?

Chipul i se coloră într-un roșu încântător.

– Oh, Dumnezeule! murmură ea.

Celelalte fete se îndepărtaseră prin pădure, lăsându-i singuri la debarcader. Din moment ce doamna Harris îi spusese că era singura ei oră din acea zi, în sfârșit o avea doar pentru el.

Și avea de gând să profite la maximum.

– Cât de reconfortant să văd că nu sunt singura persoană pe care o crezi a fi diavolul! Aceasta este o temă comună în lucrările tale?

– Dați-mi aia, señor Montalvo! izbucni ea în timp ce se îndrepta spre el.

Zâmbind, el duse desenul la spate.

– Credeam că am fost de acord să-mi spui Diego în privat.

– Bine. Două pete de culoare îi apărură în obraji. Dă-mi aia, Diego, ticălos imoral!

– Nu până când nu-mi spui cine este.

Îi plăcea să o vadă izbucnind cu pasiune, cu ochii gata să-l secere. Îl făcea să se întrebe cum ar fi fost în pat, agitându-se sub el cu aceeași pasiune.

– Sfinte Dumnezeule, se plânse ea, ești așa de...

– Fermecător? Inteligent? Irezistibil?

– Enervant!

– Și insistent. Ridică schița destul de sus și se uită la ea. Desigur, doamna Harris a ta ar putea să-mi spună.

– Nu ai îndrăzni! Când el arcui o sprânceană, ea pufni frustrată. Prea bine, este... acela este...

– Un logodnic, poate? o îndemnă el. Sau mai degrabă un fost logodnic, date fiind coarnele.

Gândul acela făcu să-i dispară brusc entuziasmul. Până în acel moment, nu luase în considerare că ea putea avea un pețitor serios. O astfel de persoană cu siguranță ar încerca să intervină în planurile lui.

– Nu este nici una. Întorcându-se cu spatele, ea privi peste râu. La un moment dat, am sperat... Las-o baltă, nu contează. Acum el este nimeni pentru mine.

– Nu este nimeni dacă judecăm după roșeața ta. Într-un mod inexplicabil, era iritat că englezul acela cu față palidă o putea afecta. Cum îl cheamă?

– Ce-ți pasă?

Pentru că trebuia să știe cine îi putea influența ei deciziile. Sau cel puțin așa își spuse.

– Sunt curios să aflu ce fel de individ a câștigat coarnele de la tine. Amândoi știm că nu folosești cu ușurință insulta asta.

– Foarte amuzant.

Porni spre poteca din pădure.

Punând blocul de desen sub braț, el o urmă.

– Ce a făcut? Ți-a încălcat regulile legate de bunele maniere? Ți-a insultat elevele? A încercat să cumpere proprietatea de pe partea cealaltă a școlii pentru a construi un bordel?

– A cochetat cu mine, răspunse ea. Chiar când un val de sânge îi umplu urechile, ea se opri imediat între copaci pentru a adăuga pe un ton mai calm: Nu, nu-i adevărat. Eu... nu am vrut să zic asta.

El își potoli furia față de străinul fără nume.

– Dar ce ai vrut să zici?

– Peter... adică eu și Lord Hunforth am crescut împreună alături de regiment. Am crezut că el intenționa să... mereu am presupus că eu și el... Clătină din cap. Nu contează. Am greșit.

Și era limpede că asta o rănise profund. Ea porni la drum, dar el o opri.

– Ai crezut că englezul acesta o să se căsătorească cu tine.

Ea încuviință din cap.

– Dar, când a primit titlul, a hotărât că are nevoie de o soție mai potrivită.

– Ah, zise el, înțelegând. De asta pui preț pe bunele maniere.

Și de asta urma să fie soția perfectă pentru un grande cu titlu important când avea să-și afle adevărata obârșie.

Gândul acela îl duru.

Ea se uită urât la el.

– Să știi că mereu am pus preț pe... Când el arcui o sprânceană, ea se retrase. Oh, dar de ce îți spun asta? Mă crezi temperamentală, așa cum zice Peter.

– *Por Dios*, de unde ai ideea asta? Chiar te-ai purtat prea cuviincios față de adevărata ta natură.

– Asta am vrut să spun! exclamă ea. Abia mă cunoști și ai decis deja care este adevărata mea natură, cea de...

– Ești pasională, zise el. Nu este nimic rău în asta.

– Așa crezi tu, desigur.

Disprețul din vocea ei îl irită. Mijii ochii.

– Ah, vrei să spui că eu nu sunt ca englezul tău insipid. Sunt un diavol din fire și consider că toți ar trebui să se poarte la fel.

Ea îi înfruntă privirea cu încăpățânare.

– Ei bine, trebuie să recunoști că domnii ca tine au anumîte vicii, așa că este normal să te aștepți ca femeile să...

– Să se zbenguie sălbatic în jurul meu? Simțind că își pierdea controlul, se apropie de ea. Să se poarte ca niște animale pentru a-mi satisface dorințele libidinoase?

Cu obrajii îmbujorați, ea se dădu înapoi.

– Eu doar am vrut...

– Știu exact ce ai vrut să zici.

Mintea i se umplu cu amintirile acelei nopți oribile din Villafranca, atunci când pierduse așa de multe din cauza conaționalilor ei, care se purtaseră ca niște animale. Care disprețuiau pe toată lumea.

Lăsând să-i cadă planșele de desen pe frunze, el veni spre ea cu aroganță.

– Străinii ca mine sunt buni doar să fie împușcați cu puștile voastre englezești. Străinii ca mine nu au sentimente, nu au moravuri, nu au drepturi.

– Străinii? Nu, eu vorbeam despre...

– Străinii ca mine devorează tinerele domnișoare doar pentru distracție. Când Lucy se lovi cu spatele de un stejar, el se avântă spre ea, prinzând-o în momentul în care brațele lui ajunseră pe trunchiul de copac. Dacă sunt descris astfel fără nici un motiv, aș putea foarte bine să mă bucur de beneficiile unei astfel de reputații.

– B-beneficiile? chițăi ea.

– Ai spus că sunt diavolul. Își coborî capul, îmboldit de propriul temperament și de dorința fierbinte. Și diavolul își ia mereu partea.

Apoi îi captură gura cu a lui.

Capitolul 6

Dragă vere,

Señor Montalvo ne-a cerut să-l lăsăm să observe școala, ca să se poată informa și să ia o decizie în legătură cu grădina de plăceri. Am fost de acord cu propunerea domnișoarei Seton de a-l însoți, din moment ce ea este un bun exemplu al genului de femeie care beneficiază de pe urma cursurilor noastre. Și, spre deosebire de alte domnișoare pe care el le vrăjește, farmecul și escrocheria lui abilă nu par să o păcălească.

Ruda ta preocupată,

Charlotte

Era atât de savuros cum își imaginase ea, fir-ar el să fie! Nu avea nimic din atitudinea jucăușă a lui Peter sau din ardoarea umedă a celorlalți doi care îi furaseră sărutări la baluri. Era fierbinte, pasional și curajos, un sărut la care să visezi.

Avea gust de cafea și de fum, o aromă atât de masculină încât i se învârtea capul. Același efect îl avusese felul energic în care gura lui o posedase pe a ei. Sărutul lui fusese puternic, dar nedureros, impunător, dar fără să o intimideze.

Fusese și prea scurt.

El se retrase, cu ochii sclipind, cu un pic de furie în adâncimile lor neinteligibile.

– Săruți prea inocent pentru o fată temperamentală.

– Tu săruți prea puțin pentru un diavol, răspunse ea.

Oh, de ce nu-și putuse ține gura? Ar fi putut la fel de bine să se predea.

Și el profită de asta. Pe chipul lui se ivi o nevoie fierbinte când îi prinse capul cu o mână și spuse:

– Asta poate fi remediat, *cariño*.

De data asta, când gura lui ajunse peste a ei, el i-o deschise cu limba.

Auzise de astfel de săruturi de la alte fete, dar nu visase niciodată că limba unui bărbat strecurată în gura cuiva putea să fie așa de plăcută. Așa de păcătoasă.

Mâinile ei îi cuprinseră talia din instinct, iar corpul ei se balansă în îmbrățișarea lui. Totul i se părea complet... firesc. Ceea ce probabil explica de ce limba lui intrase așa de firesc în gura ei.

Din nou. Și din nou, până când inima îi bătu ca un timpan și însăși pielea ei prinse viață la atingerea lui, la mângâierea degetelor lui pe ceafa ei și pe linia maxilarului. Degetul lui mare îi atingea pulsul care bătea nebunește la gât, iar ea își arcui spatele, cerând mai mult.

Sărutările lui începură să se îndepărteze de gura ei, spre obraz, spre ureche.

– Ah, *querida,* șopti el, fascinând-o cu alinturile lui guturale, gura ta ar tenta orice diavol! O mușcă de lobul urechii, făcând-o să simtă mici șocuri de plăcere. L-a tentat pe prietenul tău, Peter? Te-a sărutat vreodată așa?

– Când aveam 14 ani... și încă o dată mai târziu.

Dar nu așa. Niciodată așa.

Buzele lui Diego ajunseră pe gâtul ei, prădându-l cu sărutări deschise care îi transformară oasele în ceva moale.

– Înțeleg că era mai mare decât tine.

– Cu... trei ani.

– Și pentru asta îți spune fată temperamentală? Pentru că a profitat de tine? Se aplecă spre ea, mușchii lui tari atingând carnea ei moale. Nu vă înțeleg pe voi, englezii.

– Credeam că susții că sunt spanioloaică, îl provocă ea, deși abia gândea cu mâna lui mișcându-se în jos de pe umărul și pe brațul spre talie, spre șolduri, apoi în sus pe coaste.

– Nu mai știu ce ești. Gura lui se afla la o respirație distanță de a ei. Doar că ești cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

De data asta, sărutul lui fu profund, cald și lent, de parcă avea de gând să lenevească acolo cu ea toată după-amiaza, distrăgându-i atenția.

Îi plăcea „înnebunitoare". Era mult peste „cu sânge fierbinte". Nu trebuia să-l creadă, dar îi plăcea ideea că ar putea ademeni un bărbat așa de umblat și de sofisticat ca el, că l-ar putea tenta să se poarte cum nu ar trebui, să o sărute așa de senzual.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui, iar el scoase un geamăt pe un ton jos.

Apoi mâinile lui alunecară de pe coastele ei, cuprinzându-i sânii.

Ea simți șocul până în vârful degetelor de la picioare, iar când el îi frământă carnea prin rochie, fiorul care o străbătu o înlemni.

Până când îi reveniră în minte cuvintele umilitoare ale lui Peter.

– Nu, zise ea ferm, îndepărtându-l. Nu trebuie să faci asemenea lucruri!

Alunecă dintre el și copac, pregătită să se lupte. Până când văzu expresia lui confuză.

Se uită la ea un moment îndelungat.

– *Dios mio*, iartă-mă, nu am vrut să... Își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l. Apoi privi în jurul lor și oftă. Mi-am pierdut mințile.

Ea își petrecu brațele la piept, încercând să nu-și amintească momentul de exaltare când mâna lui o mângâiase prin rochie.

– La ce te gândeai?

– Gândeam! Chiar crezi că am gândit vreun pic? Îndepărtându-se de ea, scoase o serie de înjurături în spaniolă. Temperamentul meu a luat-o înainte și am... greșit.

Ea era o greșeală? De ce era mereu o greșeală? Furia și durerea urlau în ea în timp ce își ridica planșele de desen.

– Ești la fel de rău ca Peter. Amândoi credeți că sunt bună doar să cochetați cu mine.

Când se îndreptă spre cărare, el îi sări în față, cu ochii scăpărând.

– Eu nu cred așa ceva. Comportamentul meu nu are nimic de-a face cu tine.

Ea râse aspru.

– Oh, înțeleg! Orice femeie ar fi fost bună pentru scopurile tale.

– Nu, nu am vrut să... Scrâșni din dinți. Am vrut doar să spun că nu mi-am pierdut controlul din vina ta.

– Așa cred și eu. Nu mai conta că pierderea propriului ei control îl îndemnase. Probabil că nu era deloc înțelept să cerceteze mai îndeaproape asta. Privirea lui o prinse pe a ei. Deci nu doar flirtai cu mine? Ai vrut ceva mai mult?

– Ceva mai mult?

Pentru o clipă, păru năucit până când înțelese la ce se referea ea. Mai înjură o dată în spaniolă.

Lucy îngheță.

– Normal că nu. La ce mă gândeam?

Disperată să scape, încercă să-l ocolească. El o prinse de umeri pentru a o împiedica.

– Ascultă-mă, *cariño*...

– Nu-mi spune așa! Lacrimile i se adunară în ochi și se luptă disperată cu ele. Refuza să lase un bărbat să-i facă asta de două ori într-o săptămână. Să nu îndrăznești să folosești alinturile fără semnificație de parcă aș fi vreo... târfă cu care te poți tăvăli fără să-ți pese. Doar pentru că m-ai găsit într-o livadă comportându-mă...

– Ca orice altă tânără care se bucură de o după-amiază de primăvară?

Ea clipi.

– Nu te cred o prostituată, sau o fată temperamentală, sau altceva de felul ăsta. Eliberându-i umerii, făcu un pas în spate, ca și cum atingerea ei îl făcea să își piardă controlul. Niciodată nu am crezut asta. Tu ești cea care se agață de manierele englezești, nu eu.

– Atunci de ce m-ai amenințat că-i spuî doamnei...

– Ca să obțin ceea ce vreau, normal. O șansă de a vedea școală cu un ghid amabil, ca să decid ce să fac.

Un gând îngrozitor îi trecu prîn minte.

– De asta m-ai sărutat? Ca să nu te mai bat la cap cu grădina ta de plăceri?

– Gradina mea de plăceri! El râse înfundat. Desigur. Mereu îmi rezolv afacerile sărutând cea mai apropiată femeie până când se supune. Când ea se încruntă, el adăugă: Doar nu crezi că-mi fac griji în privința ta și a fetelor tale. Dacă hotărăsc să construiesc, nu mă puteți opri. Dar încerc să iau decizia corectă. Asta nu are legătură cu faptul că te-am sărutat.

Acum ea era cea confuză.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Ți-am zis: m-ai enervat. Când ai început să spui că sunt un ticălos de neconceput doar pentru că sunt străin...

– Nu pentru că ești străin, interveni ea. Pentru că intenționai să distrugi școala! Pentru numele lui Dumnezeu, și eu sunt o străină!

Interesul care sclipi în ochii lui întunecați îi oferi un răgaz.

– Pentru că ești scoțiană? zise el.

– De fapt, eu... nu sunt scoțiancă. Colonelul Seton m-a adoptat. Mama mea era spanioloaică. Ca tine.

– Era? zise el fals.

Părea destul de nemulțumit de asta.

– Tatăl meu adevărat era englez. A murit în La Coruña. Enervată de privirea lui fixă, continuă: Mama a murit în timpul retragerii lor spre coastă.

– Ai fost de față când părinții tăi au murit?

În mod ciudat, părea surprins și extrem de interesat de răspunsul ei.

Ar fi părut o prostuță dacă recunoștea că abia dacă își amintea propriii părinți.

– Ideea este că nu am nimic împotriva străinilor. De ce aș avea? Mi-am petrecut jumătate din copilărie în Spania și Portugalia și prin alte țări străine.

El miji ochii.

– Cu toate astea, este clar că ai ceva împotriva mea.

– Din cauza școlii...

– Nu doar din cauza prețioasei tale școli, o contră el. Este mai mult de atât. Ai spus că domnii ca mine au anumite vicii. Și mă îndoiesc că te-ai referit la oamenii de afaceri, indiferent de cât lipsiți de scrupule îi consideri.

– Mă referam la artiști, magicieni. Ești un magician faimos, persuasiv, cu maniere elegante, care, după spusele uneia dintre doamnele noastre, ai lăsat în urma ta un șir de inimi frânte printre prințesele din Rusia. Cine știe câte alte femei ai mai abandonat de-a lungul carierei tale?

Când el tresări, ea își dădu seama că fusese aproape de adevăr.

– Recunoaște: m-ai sărutat doar pentru că ai presupus că o să te las.

– Și de ce aș presupune asta? întrebă el iritat.

De data asta, când ea reluă drumul pe cărare, el o urmă.

– Pentru că sunt genul de femeie cu care un bărbat doar se joacă, nu genul cu care se însoară. Probabil că las impresia asta. Peter spune că este din cauza sângelui meu rebel spaniol.

El pufni.

– Peter al tău e un idiot.

Fu de acord cu asta, ridicând din umeri.

– Chiar și așa, te-ai jucat cu mine, continuă ea pe un ton amar. Și este clar că ai făcut-o fără a avea vreo intenție de a mă curta.

– Eu nu... *Por Dios,* trebuie să înțelegi, nu sunt liber să... Își bagă mâinile în buzunarele hainei, înjurând. În acest moment, situația mea nu îmi permîte să curtez pe cineva.

– Atunci nu ar fi trebuit să mă săruți.

Se agăța cu disperare de bună-cuviință pentru a nu-l mustra și a nu izbucni în lacrimi ca o proastă.

– Așa este, nu ar fi trebuit să o fac, zise el sumbru. E adevărat.

Ea înghiți în sec, rănită de faptul că fusese de acord cu ea.

– Sper că nu o s-o faci din nou.

– De ce? A fost așa de îngrozitor că nu vrei să repeți experiența? întrebă el pe un ton în care se simțea mândria rănită.

Era ridicol. Femeile erau fermecate de el oriunde se ducea. De ce ar regreta că o pierdea pe ea?

– Este irelevant dacă mi-a plăcut. Dar dacă ne vedea cineva...

– Ți-ai fi pierdut poziția de profesoară.

– Oh, nu-mi pasă de asta! Sunt profesoară temporar. Își ridică bărbia. Dar oamenii vorbesc. Iar de asta îmi pasă.

– Adică, zise el pe un ton plin de sarcasm, nu vrei ca Peter al tău să afle că m-ai lăsat să te sărut în pădure.

– Nu vreau să afle nimeni. Mi-ar distruge reputația.

El înjură, dar nu încercă să contracareze.

– Cu siguranță, îți dai seama că nu doresc ca numele meu să fie târât în mizerie pentru o indiscreție prostească. Poate că nu sunt o mare moștenitoare, dar zestrea mea este decentă. Imediat ce doamna Harris aduce pe cineva pe post, o să mă alătur tatei și mamei mele vitrege în Londra pentru sezon, iar un domn respectabil o să mă ceară în cele din urmă.

– Sunt convins că așa o să fie, zise el în timp ce mergea alături de ea.

Ea îl privi și văzu că se uită în față. Oare putea fi deranjat de gândul că ea s-ar fi măritat cu altcineva?

Nu, puțin probabil. Era doar iritat că în scurt timp ea nu mai avea să fie sub vraja lui.

– Acum înțelegi de ce nu mă mai poți săruta din nou.

– Cu siguranță, zise el plat.

În pieptul ei se învolbură enervarea. Diego ar fi putut să insiste un pic mai mult, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ar trebui să înțelegi că probabil ar fi mai bine să ceri altcuiva să îți facă un tur al școlii.

Reacția lui fu mult mai satisfăcătoare acum: se opri să o privească.

– Nu înțeleg. Am fost de acord să nu te sărut. Te asigur că sunt perfect capabil să îmi controlez poftele când doresc, *cariño*.

– Chiar și așa...

– Nu. Tu o s-o faci, iar ăsta este ultimul meu cuvânt.

Și ea *voia* asta, ceea ce era un motiv în plus să nu o facă. Putea să pretindă că nu era interesat de un flirt, dar acțiunile lui arătau altceva. Și gândindu-se cât de tulburată era de sărutările lui...

– De data asta, nu o să ai nici un cuvânt de spus, zise ea cu aroganță. Și să mă amenințI că mergi la doamna Harris nu o să-ți fie de ajutor. O să-i spun că m-ai sărutat. Apoi o să trecem la război. Ridică bărbia. Doamna Harris o să treacă prin foc ca să-și protejeze de condamnare una dintre fete.

El ridică din umeri.

– Bine. Asta mă determină să iau ușor decizia. O să fac grădina de plăceri.

Făcând stânga împrejur, o luă în jos pe cărare cu încrederea unui bărbat care știa că avea cartea mai mare.

Oh, era așa de arogant, enervant și... complet insuportabil! Și faptul că o parte din ea era emoționată părea îngrozitor. Doar încăpățânarea îl făcea să insiste ca ea să-l însoțească în turul școlii. Ce alt motiv ar putea avea?

Dar, dacă ea continua să-l refuze, doamna Harris avea să creadă că eșuase în încercarea de a-l convinge, ceea ce îi leza mândria. Nu putea să dea greș cu asta.

Fugi după el.

– Cu siguranță nu ești așa de nebun încât să distrugi școala doar pentru că eu nu petrec timp cu tine.

Pe buzele lui apăru un zâmbet încordat.

– Eu sunt diavolul. Fac ce vreau. Și este o decizie de afaceri perfect rațională. Dacă nu poți face față companiei mele chiar și după ce am jurat să mă comport cuviincios, atunci școala asta nu este așa de importantă pentru tine. Așa că nu am vreo remușcare legată de motivele construcției.

– Ești ridicol. Încercă să țină pasul cu el. Nu există nici un motiv ca eu să fiu eu ghidul în locul altcuiva.

– Eu te prefer pe tine. E un motiv suficient.

Ajunseră la capătul cărării.

Era limpede că avea să-i fie mai greu decât crezuse să scape de el. Lucy începuse chiar să se îndoiască de faptul că arătându-i splendorile școlii putea reuși asta.

Mai era petiția, dar doamna Harris o avertizase deja că se știa clar că magistrații care ofereau licențe acceptau mită în schimbul acestora.

Strânse din dinți. Oh, cât de mult detesta ideea de a pierde în fața lui!

El se opri pentru a o înfrunta, cu o hotărâre neînduplecată pe chip.

– Deci, unde mergem acum?

– Spre peluza din față. Trecu de el. Poți să te uiți la ora de tras cu arcul.

El ajunse să meargă iarăși alături de ea.

– Speri să greșească cineva ținta?

– Este o posibilitate.

– Să mă omorâți în perimetrul școlii nu o să ajute.

– Cine a zis ceva de crimă? Se uită amenințător la el. Desfigurarea s-ar putea să fie mai satisfăcătoare.

El chicoti.

– Ai grijă! Sângele tău spaniol își face iarăși simțită prezența.

– Nu-mi aminti, mormăi ea.

– Îți dai seama că există lucruri mai groaznice pe care le-aș putea construi lângă voi. Domnul Pritchard are de gând să-și vândă proprietatea oricum și, ținând cont de prețul mare, singurii oameni care și-o pot permite sunt cei care doresc ceva comercial pe proprietate. I-ar conveni doamnei Harris o fabrică de muniție sau un spital de nebuni?

Avea dreptate. Dacă-l goneau și venea cineva mai rău în locul lui? Dar ce puteau face?

Îi veni dintr-odată ideea. Da! Era genială! Dar de ce nu-i venise chiar doamnei Harris? Poate pentru că nu putea fi pusă în aplicare? Trebuia să întrebe.

Și trebuia să-l țină ocupat pentru ca ideea să poată fi explorată.

Dar nu aveau să mai fie momente private. Cu puțin noroc, Diego Montalvo avea să plece și să iasă din viața ei în curând. Și refuza să-l lase să ia și reputația ei cu el.

Capitolul 7

Dragă Charlotte,

Caut o soluție pentru dilema ta, dar am nevoie de mai mult timp. Până atunci, cu siguranță asocierea dintre domnișoara

Seton și magician nu poate aduce nimic rău, presupunând că sunt supravegheați. Și, dacă chiar îl înduplecă în ceea ce privește școala, asta nu poate decât să fie de ajutor.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

La două zile după ce o sărutase pe Lucy în pădure, Diego privea din livadă cum un șir de trăsuri porni în jos pe alee la scurt timp după răsărit.

Blestemă în gând. Lucy îi spusese că în acea zi trebuia să se uite peste registrele contabile cu doamna Harris, așa că nu-l putea vedea. Iar duminică aveau să meargă la biserică, deci nici atunci nu se putea vedea cu el.

Petrecuse suficient timp în compania ei ca să-și dea seama când mințea, așa că se trezise la ora aceea inumană să vadă dacă avea dreptate. Se părea că așa era. Ar fi pariat toți banii economisiți de-a lungul anilor că femeia înfășurată în pelerină care se grăbi spre prima trăsura era însăși Lucy și că femeia care i se alătură câteva clipe mai târziu era angajatoarea ei.

Împreună cu câteva profesoare și eleve, judecând după numărul de trăsuri, puneau ceva la cale. Probabil era ceva ce nu doreau să afle el. Fără îndoială, Lucy presupusese că el avea să doarmă când ele urmau să plece. Mereu îl subestima.

Gaspar venea grăbit, după ce ocolise prin spate, pe la bucătăriile școlii, unde îl trimisese Diego după ce văzuse trăsurile adunându-se la răsărit.

– Ai aflat ceva de la bucătăreasa pe care o vrăjești? întrebă Diego.

Gaspar se uită urât la el.

– Are un nume, să știi. Crezi că ești singurul care poate suci capul unei femei?

Diego încercă să nu râdă. O văzuse pe femeia aceea în grădina bucătăriei. Nu era vreo frumusețe. Dar lui Gaspar îi plăceau femeile cu sânii mari. Și pe oricine îl hrănea bine. Probabil că Sally era ceea ce pentru Gaspar însemna o zeiță.

– Îți cunosc priceperea la femei, zise Diego. De la cine crezi că am învățat?

– Normal că ai învățat, răspunse Gaspar, un pic mai domolit. Oricum, ce contează pentru tine că o vrăjesc? Spre deosebire de tine, eu nu-i urăsc pe englezi și merit...

– Gaspar! îl mustră Diego. Ce ai aflat de la Sally?

Gaspar clipi.

– Oh, nu multe! Se îndreaptă spre un mic dejun caritabil.

– Ah, asta explică ora matinală.

– De fapt, nu. Se pare că societatea englezească ia micul dejun după-amiaza.

– Deci unde naiba este micul dejun, în Bath? întrebă Diego iritat.

– La vila ducesei de Foxmoor, dar au plecat devreme pentru a ajuta cu organizarea. Se pare că este o întâlnire regulată. La începutul fiecărui trimestru, una dintre doamnele căsătorite organizează un mic dejun venețian. Invită cele mai bogate membre ale societății pentru a aduna bani pentru diferite cauze – asociația unor doamne care ajută femeile în închisoare, un orfelinat, partide politice, orice le interesează. Sally a zis că doamnele pleacă mai devreme decât de obicei.

– Și amândoi știm de ce, zise Diego.

– Crezi că pun ceva la cale?

Diego porni spre casă.

– Ce mi-a mai ascuns Lucy?

Cu un râs sec, Gaspar veni în grabă după el.

– Este femeie. Adoră secretele. Poate că e nervoasă pentru că ți-a spus deja prea multe.

Diego pufni.

– După două zile în care m-am purtat ca un domn perfect, nu am aflat nimic valoros.

– Ai aflat că se afla în drum spre La Coruña, crede că părinții ei au murit acolo și că tatăl ei a fost un soldat englez, iar mama – soția lui spanioloaică.

– Da, dar nu știu de ce crede asta. Nici măcar nu știu dacă își amintește moartea lor. Își amintește retragerea. Dacă își amintește că erau cu ea atunci...

– Avea patru ani, zise Gaspar ridicând din umeri. Probabil că își amintește de doică.

– Dar de ce să nu spună colonelul că este *el* tatăl ei? Și de ce să-i permită amantei să fure un copil în Gibraltar și să o ia cu el? Nu cred că a fost ușor pentru un soldat necăsătorit. Chiar dacă s-au căsătorit, de ce să continue să aibă grijă de ea? Felul extraordinar în care domnișoara Seton a descris caracterul colonelului este în contradicție cu ce ni s-a zis.

– Da, dar se potrivește în atât de multe privințe! Probabil că îi este rușine să recunoască adevărul legat de caracterul lui. Trebuie să o faci să vorbească despre cei doi pe care îi crede părinții ei adevărați. Apoi poate o să aibă încredere să-ți spună restul.

– Am încercat! Încruntându-se, Diego grăbi pasul. Nici măcar nu pot să fiu singur cu ea. Lacheul robust al doamnei Harris o însoțește peste tot. Lucy a construit un zid de maniere englezești între noi, iar totul se reduce la discuțiile despre școală.

– Nu prea te place, nu-i așa?

El bănuia că îl plăcea prea mult. Asta era problema: atracția ei față de el o speria. După sărutările lor nesăbuite, se închisese precum o zorea la miezul nopții.

Cu toate astea, nu regreta acele sărutări. Fuseseră revelatoare. *Lucy* fusese o revelație, un amestec fermecător de lipsă de experiență și curiozitate care îl făcea să-și dorească să-i arate toate lucrurile după care tânjea în taină.

Ea simțise cât de profundă era dorința lui, lucru care o alarmase din moment ce individul acela, Peter, dăduse vina pentru propriile lui pofte feroce pe firea ei. Avusese dreptate în legătură cu firea ei, dar greșise în ceea ce privea caracterul.

„Imbecilul!" Cum să nu apreciezi înclinația ei către senzualitate? Pe Diego îl fermeca. Iar când îi subjuga strictețea, devenea amețitor.

În Spania, bărbații ar fi recunoscut calitățile ei rafinate. Nu ar fi disprețuit-o cum făceau englezii aceștia proști. Ar fi admirată, adorată. Merita mai mult decât primea de la englezi, iar Diego avea de gând ca ea să primească asta.

Chiar dacă asta însemna să o vadă căsătorindu-se cu alt bărbat.

Blestemă în gând. De ce se tortura așa? Nu-și permitea să se căsătorească cu ea. Cu toate astea, gândul ispititor la ea topindu-se în brațele lui îl ținuse cu nervii întinși la maximum în timpul zilelor petrecute împreună. Cu fiecare oră, îi fusese tot mai greu să se concentreze când încerca să afle informații de la ea, când tot ce își dorea era să o ducă în patul lui și să petreacă noaptea excitându-i pasiunea. Gândul acela îl ținuse treaz și frustrat în ultimele trei nopți.

Blestemând, Diego se îndreptă spre scările șubrede.

– Aici nu este vorba de faptul dacă domnișoara Seton nu mă place, pur și simplu nu-i place ceea ce vreau să fac cu școala ei prețioasă. Tocmai de aceea comportamentul ei din această dimineață mi se pare suspect. Nu are motiv să mintă în legătură cu o cauză

caritabilă. Putea să mă invite, măcar ca să scoată bani de la mine în favoarea cauzei.

Urcă treptele două câte două, fără să încetinească pentru Gaspar. Când bătrânul ajunse lângă el în birou, gâfâind și pufnind, Diego avea deja cufărul pe jumătate plin.

– *Qué demonios!* Gaspar puse mâna pe piept. Ce te-a apucat?

– Strecuratul domnișoarei Seton dimineața devreme are sens doar dacă strânge bani pentru o cauză despre care nu vrea să aflu – probabil ceva pentru a împiedica construcția grădinii de plăceri.

Gaspar clipi.

– Ah, da! Asta are mai mult sens. Dar, presupunând că ai dreptate, ce contează? Nu este ca și cum intenționezi să construiești ceva.

– Nu, dar dacă ea crede că a găsit o cale de a-mi strica socotelile, atunci nu mai are nici un motiv să aibă de-a face cu mine. Asta nu pot accepta.

Își dorea să-i poată spune adevărul și să dea cărțile pe față. Dar se gândi că avea să devină mai secretoasă dacă i-ar spune că fusese furată de la părinții ei adevărați de iubitul ei tată și de femeia pe care o cunoscuse ca mama ei.

Dacă Diego nu punea problema cum trebuia când îi spunea adevărul, ea se putea retrage, refuzând să vorbească cu el. Sau, mai rău, să-i spună colonelului, care ar fi implicat autoritățile, cerându-le să-i dea afară din țară înainte ca el și Gaspar să fie siguri de adevăr. Și atunci unde ar fi ajuns?

– Trebuie să schimb tactica. Diego își puse costumul de seară în cufăr. Am jucat rolul domnului cu ea și am lăsat-o să dicteze termenii relației, crezând că o să ajungă să aibă încredere în mine. Dar asta nu funcționează.

Singura dată când îi dezvăluise ceva valoros fusese când se certaseră sau când se sărutaseră și o făcuse să uite de manierele ei englezești.

– La domnișoara Seton totul ține de temperament. „Sau de pasiune." Dă mai multe informații când e agitată.

– Ce vrei să faci? întrebă Gaspar.

– Să o agit. Să particip la micul ei mic dejun. Să o fac să danseze cum cânt *eu* de data asta. Diego își impachetă lumânările cu caneluri și sticla specială de vin, apoi rânji către Gaspar. Cred că a sosit momentul să le ofer vecinelor noastre un spectacol caritabil.

*

Lucy se afla în grădinile elaborate ale ducesei de Foxmoor, trecând peste selecția de muzică împreună cu orchestra, când doamna Harris veni grăbită.

– Lucy, dragă, am niște vești despre... Nu vreau să te necăjesc, dar...

Lăsând lista la cei din orchestră, Lucy o trase pe doamna Harris deoparte.

– Ce este?

– A sosit Lord Hunforth. Cu Lady Juliana.

Lucy așteptă să fie cuprinsă de durere.

Dar nu simți nimic. Ce ciudat! În ultimele zile, fusese așa de prinsă de campania ei de a salva școala, încât abia se gândise la Peter.

Desigur, fusese destul de distrasă de blestematul magician, dar asta nu ar fi trebuit să conteze. Putea să fie un ticălos devastator de chipeș, spiritual și cu un fel de a fi care o amețea, dar asta nu făcea decât să o pună în gardă.

– Îmi pare rău, zise doamna Harris. Nu știam că Louisa intenționa să-i invite, aș fi avertizat-o să nu o facă.

– Prostii. Lasă-i să vină! Banii lor sunt la fel de buni ca ai oricui. Din fericire, în acea zi se îmbrăcase cu mare grijă, într-o rochie de mătase și voal de culoarea fildeșului, care îi scotea destul de bine în evidență silueta. Și apoi, o să-mi ofere ocazia să dovedesc că nu mai simt nimic pentru Lord Hunforth.

– Sper că ăsta-i adevărul, draga mea. Pentru că vine încoace.

Acesta fu singurul avertisment pe care îl primi înainte să audă o voce cunoscută.

– Bună ziua, domnișoară Seton.

Îl întâmpină pe Peter cu un zâmbet forțat, fără să fie surprinsă că-l vedea îmbrăcat într-o haină albastră splendidă, așa de împodobită cu șnururi aurii și cu nasturi auriți, încât strălucea mai puternic decât soarele. În mod previzibil, partenera lui purta o rochie din satin și dantelă roz, care sigur costase de trei ori mai mult decât rochia lui Lucy. Erau o pereche remarcabilă.

– Lord Hunforth, mă bucur să vă văd. Simțind o oarecare satisfacție când el tresări la tonul ei formal, Lucy încuviință rece din cap spre partenera lui. Și pe dumneavoastră, Lady Juliana. Ce minunat din partea amândurora să sprijiniți cauza noastră!

În timp ce doamna Harris fu chemată, Lady Juliana își trase șalul mai pe umeri și deveni bătoasă.

– Este cam răcoare astăzi pentru o petrecere afară, nu credeți, domnișoară Seton?

– Trebuie să înțelegi, draga mea, zise Peter către Lady Juliana înainte ca Lucy să apuce să răspundă, domnișoara Seton este o femeie robustă. Nu simte frigul precum cineva așa de delicat ca tine, adăugă el și bătu ușor peste mâna lui Lady Juliana, care îl prinse de brat destul de viguros pentru o femeie *delicată*.

– Simt destul de bine frigul, zise Lucy cu subînțeles. Doar că aleg să-l ignor.

Lady Juliana privi în jur cu expresia afectată a unei matroane disprețuitoare cu vârsta dublă față de a ei.

– Ei bine, este foarte drăguț aici. Ducesa are niște grădini minunate și un mic dejun venețian poate fi plăcut în circumstanțe adecvate. Făcu o mișcare elegantă cu capul, pe care Lucy nici măcar nu putea să o stăpânească. Deși nu putem sta mult, nu-î așa, Petey?

Lucy abia își înăbuși zâmbetul la reacția oripilată a lui Peter când auzi cum i se adresase, când Lady Juliana adăugă:

– Sunt sigură că știți, domnișoară Seton, câtă agitație e când planifici o nuntă. Sunt așa de multe de făcut!

O nuntă?

Lucy se aștepta ca ei să se căsătorească la un moment dat, dar acea mică parte din ea care încă se agăța de visul feciorelnic țipă cu indignare. Cum putea el să o ia de soție pe această femeie falsă?

Mai rău, expresia lui Lady Juliana arăta clar că menționase nunta cu intenție. Probabil că aflase despre speranțele lui Lucy la un viitor cu Peter, dar cum? Nu știa nimeni, cu excepția familiei ei și a doamnei Harris.

Îi spusese Peter? Râsese viermele acela mizerabil pe la spatele ei cu vrăjitoarea asta?

Așa se părea, pentru că el îi evită privirea.

– Credeam că așteptăm până la petrecerea de logodnă ca să anunțăm nunta, murmură el către Lady Juliana.

Femeia chicoti, acoperindu-și gura elegant cu o mână *delicată*.

– Îmi pare rău, iubirea mea, am uitat. Mă tem că secretul nostru s-a aflat acum.

– Da, așa se pare. Încă evitând privirea lui Lucy, el adăugă: Bănuiesc că ai presupus că Lady Juliana a fost de acord să devină soția mea.

Lady Juliana afișă un zâmbet adorator, apoi lui Lucy îi oferi unul malițios.

Lucy își înghiți amăreala care îi urcase în gât și cumva îi felicită, deși nu-și dorea decât să șteargă zâmbetul malițios de pe fața lui Lady Juliana cu un șut în fund.

Din fericire, salvarea veni de la ducesă, care îi atrase atenția de lângă câțiva lachei.

– Mă scuzați! Draga mea domnișoară Seton, mă tem că am nevoie de tine.

– Cu siguranță, Excelență, zise Lucy, profund recunoscătoare de întrerupere înainte de a face ceva îngrozitor, cum ar fi fost să izbucnească în lacrimi.

Sau să-l înjunghie pe Peter în piept cu umbreluța.

Zâmbind superior către Peter și Lady Juliana – un zâmbet pe care-l purta mult mai bine decât femeia mai tânără, ducesa adăugă:

– Vă rog să mă scuzați că v-o răpesc pe domnișoara Seton. Ne-am trezit într-o situație dificilă și am nevoie de sfatul ei.

Peter rămase cu gura căscată la ideea că ducesa avea nevoie de ajutorul lui Lucy, iar zâmbetul lui Lady Juliana dispăru.

– Vă rog să mă scuzați, murmură Lucy către ei, apoi plecă grăbită.

Când se apropie de oamenii adunați, o găsi pe doamna Harris cu un zâmbet arogant care clar susținea comentariile demonstrative ale ducesei. Însă, după câte se părea, chiar era o situație dificilă.

– A apărut magicianul tău, îi zise doamna Harris.

Diego era acolo?

Dintr-odată, pulsul ei se acceleră, apoi simți fluturi în stomac. „Idioată. Proastă."

Ducesa arcuî o sprânceană.

– A intrat fără să-și dea seama cineva. Se pare că a obținut o invitație de undeva.

– Printr-o anumită dexteritate, fără îndoială, zise Lucy. Deși nu o să știu niciodată cum a aflat despre asta. Omul ăsta are ochi și la ceafă.

– Îl pot da afară, dacă vrei. Excelența Sa avea un zâmbet care îi amintea lui Lucy de o pisică ce se uita la un crap gras. Sau îl putem folosi în mod util.

Când Lucy clipi, doamna Harris interveni:

– S-a oferit să țină un spectacol.

– Poftim? exclamă Lucy. De ce?

– Crede că strângem bani pentru Societatea Doamnelor, din moment ce asta scrie pe invitație, zise ducesa. Nu știe că am schimbat

scopul pentru a aduna fonduri să cumpărăm Rockhurst în detrimentul lui.

– Ești sigură că nu știe? Lucy avea un sentiment inconfortabil în legătură cu asta. Am trimis o notă către toți invitații pentru a nu fi luați prin surprindere.

– Mi-a spus că dorește să ajute Societatea Doamnelor, zise ducesa. Și dacă nu a primit invitația prin mijloace legale, cum ar putea să știe? Eu zic să-l lăsăm să-și țină spectacolul. O să arate ca un prost când toată lumea o să-și dea seama că ajută la strângerea banilor pentru a-și strica propriile planuri.

Lucy oftă.

– Nu o să fie niciodată prost, credeți-mă!

– Am făcut bine că i-am mai tăiat din avânt la ceai, interveni doamna Harris.

– Dar acesta este modul în care își câștigă traiul. Toată lumea o să-i mănânce din palmă la câteva minute după ce o să înceapă spectacolul și o să creadă că o grădină de plăceri în Richmond este o idee minunată.

– Eu zic să-l lăsăm să-și țină spectacolul, răspunse ducesa. Oricum, jumătate din oamenii de aici niciodată nu își amintesc pentru ce strângem banii. Au venit doar ca să se simtă bine. Și, dacă au șansa să-l vadă pe marele Diego Montalvo, o să toarne bani în bolurile noastre pentru donații. Știți că nu a ținut niciodată un spectacol în Anglia? Aș putea avea jumătate din presă aici în trei secunde doar ca să vadă asta. Numai atenția lor o să crească fondurile pentru cauza noastră, indiferent ce zice sau ce face el.

– Sunt convinsă că aveți dreptate, zise Lucy.

Cine era ea să pună la îndoială ce spunea femeia care aducea mai mulți bani în cauzele lor decât toate doamnele împreună?

– Atunci ne-am înțeles. O să folosim salonul de bal – se pare că unele din trucurile lui trebuie făcute în interior. Mi-a spus că are nevoie de o oră pentru a se pregăti, așa că o să trimit un lacheu la ziare, pentru a le chema aici. Odată ce presa o să ajungă, o să începem.

– Prea bine, zise Lucy.

Între timp, intenționa să afle ce punea el la cale. Nu avea încredere în Diego și nu intenționa să-l lase să le facă de râs în fața presei. Oare bărbații erau buni și la altceva în afară de a crea probleme?

Îi luă ceva timp să se furișeze. Când intră în salonul de bal, era așa de agitată încât nu-i mai păsă că el era singur.

Afișându-și indignarea justificată, se îndreptă spre locul unde el stătea cu spatele la ea, pe mica scenă pe care familia Foxmoor o folosea uneori pentru teatru. Înainte să apuce să ajungă la el, Diego zise pe un ton gutural.

– Bună ziua, Lucy.

Inima ei flutură nebunește, apoi se calmă. Nu avea să se lase tulburată de el! Sub nici o formă.

– De unde ai știut că eram eu? întrebă ea, urcând în grabă treptele scenei.

El scoase un mic chicot în timp ce lucra la ceva pe masă, fără măcar să se uite la ea.

– Citesc gândurile, îți amintești?

– Ha! Nu sunt așa de credulă cum crezi tu.

– Crede-mă, *cariño*, nu te consider deloc credulă.

Un alt fior îi coborî pe șira spinării. Nu-i mai spusese *cariño* din ziua în care o sărutase. Încercând să nu se gândească la asta, se îndreptă spre partea opusă a mesei.

Curăța un pistol, ceea ce explica de ce era din nou cu mânecile suflecate și de ce costumul lui nu era de cea mai bună calitate.

– Ce pui la cale, Diego?

El termină ce avea de făcut cu mișcări eficiente.

– Mă pregătesc pentru spectacolul meu.

– Știi foarte bine că nu la asta m-am referit, zise ea iritată. Ce cauți *aici*?

– Eram... începu el în timp ce se uită pentru prima dată la ea.

Apoi rămase așa, tăcut. Uitându-se la ea.

Spre deosebire de evaluarea grăbită a lui Peter sau privirile viclene ale altor domni, privirea lui avea libertăți curajoase, o devora, trezind căldura în fiecare parte din ea: gura, umerii goi... pieptul. Privirea lui strălucea fierbinte în timp ce îi parcurgea linia joasă a decolteului. Oh, nu o văzuse niciodată în rochie de bal, nu-i așa?

De parcă își dăduse seama că se holba, își mută privirea. Apoi puse pistolul jos, adună lucrurile cu care îl curățase și se ridică.

Ea îl urmări cu picioarele tremurându-i, încă hotărâtă să primească niște răspunsuri.

– Diego, vreau să știu de ce ai veni aici și de ce te-ai oferit să îi un spectacol.

– Ca să vă ajut cauza, desigur.

– Ce cauză?

– Ceva legat de Societatea Doamnelor. Punând cârpele și soluțiile chimice în cufărul deschis, se îndreptă spre lavoar, își suflecă mânecile și începu să-și frece mâinile și antebrațele. Acum, dă-mi voie să-ți pun eu o întrebare. De ce m-ai mințit în legătură cu planurile tale de astăzi?

– Nu am mințit, răspunse ea.

– Mi-ai spus că o să revizuiești registrele contabile cu doamna Harris.

– Le-am revizuit în trăsură.

Ceea ce și făcuse, dar numai pentru a nu se simți vinovată că fusese evazivă. Ceea ce era absurd, ținând cont de scopul lui diabolic.

– În trăsură. În vocea lui se simți sarcasmul. Desigur. Ștergându-și mâinile cu un prosop, veni înapoi spre ea. Asta nu explică de ce ai simțit nevoia să ascunzi plecarea ta.

– Nu încercam să o ascund. Ridică bărbia când el se apropie de ea. Pur și simplu am crezut că nu o să fii interesat.

– De ce nu aș fi interesat de o reuniune al cărei scop este să-mi distrugă planurile?

Văzând zâmbetul lui arogant, ea se aprinse.

– Oh, *știam* eu că ai aflat ce vrem să facem. Pur și simplu știam!

– Nu sunt un prost, *cariño*. Privirea lui o fulgeră. Ca să nu mai zic că nu știi să minți. Iar singura dată când minți, o faci când complotezi împotriva mea. Aruncă prosopul umed pe un scaun. Cum este astăzi, când tu și prietenele tale strângeți bani pentru a cumpăra proprietatea în detrimentul meu.

Simți un gol în stomac.

– Cum ai aflat?

Chipul lui deveni impenetrabil.

– Am sursele mele.

– Și ce ai de gând să faci? Să învinuiești pe toată lumea de pe scenă? Să ne faci să arătăm ca niște proaste?

În ochii lui întunecați sclipi furia.

– Ce fac eu depinde de tine. Îmi pot face numărul cum doresc. Într-adevăr, vă pot face să păreți niște proaste sau...

– Sau ce?

– Sau pot să strâng mulți bani pentru cauza voastră.

Ea îl privi suspicioasă.

– Chiar dacă această cauză implică încercarea de a distruge planurile tale pentru Rockhurst?

El ridică din umeri.

– După cum am spus, depinde de tine.

– Aproape că îmi este frică să întreb ce vrei de la mine pentru *asta.*

– Bine. Nu întreba. Pur și simplu o să mă întorc la spectacolul meu. Pe buzele lui apăru un zâmbet provocator. O să fie unul pe care o să-l ții minte, promit!

– Oh, încetează să fii Maestrul Misterului și spune-mi ce vrei!

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Mai târziu o să se danseze, nu-i așa?

Nefiind sigură ce legătură avea asta cu îl întrebase, ea încuviință din cap.

– Vreau un vals cu tine. Expresia lui devenise chiar serioasă. Și o conversație despre orice altceva în afară de prețioasa ta școală.

O străbătu un frison de pură satisfacție feminină. Venind după cruda trădare din partea lui Peter, cerința lui era ca un balsam pentru inima ei rănită.

Asta, *dacă* putea avea încredere în motivele lui.

– Asta-i tot? De ce?

– Din același motiv pentru care am petrecut două zile îndurând poveștile tale interminabile despre școală și supunându-mă unui tir de săgeți răzlețe, poeziei proaste și pozatului dureros pentru elevele tale. Ca să am plăcerea de a fi în compania ta.

Oricât de mult își dorea să se bucure de răspunsul lui, nu prea îl credea.

– Doar plăcerea companiei mele. Nimic mai... păcătos de atât.

Chipul lui se întunecă.

– Nici măcar o dată, în ultimele două săptămâni, nu am depășit limitele bunelor maniere. Asta ar trebui să fie o dovadă a caracterului meu.

Vinovăția îi coloră obrajii. Demonstrase că avea maniere impecabile în timpul tururilor lor prin școală. Chiar și când ea se purtase îngrozitor cu el.

– Dar văd că asta nu înseamnă nimic, continuă el. Din moment ce nu sunt chiar diavolul care mă crezi tu și nu doresc să „îți fac prietenele de râs", cum spui tu, o să plec. Pare singurul lucru care o să te satisfacă.

Se întoarse, dar ea îl prinse de braț.

– Îmi pare rău. În ultimele două zile chiar te-ai purtat ca un domn. Aș fi onorată să valsez cu tine. Când privirea lui furtunoasă căzu asupra ei, ea reuși să zâmbească. Și mi-ar plăcea să-ți văd numărul.

Trăsăturile lui rigide se înmuiară.

– Atunci o să-mi fac numărul pentru prietenele tale. Și pentru cauza ta.

Privi spre locul unde mâna ei îi prinsese brațul gol, iar expresia lui deveni reținută.

– Dacă vrei să mă comport ca un domn în continuare, *mi dulzura*, zise el cu glasul sugrumat, îți sugerez să-mi dai drumul la braț.

Era o sugestie excelentă. Dacă nu ar fi părut așa de afectat, i-ar fi putut face pe plac. Dar, în intimitatea locului din spatele cortinei, se trezi dorindu-și ceva complet diferit. Mai ales după ce el îi spusese *mi dulzura* – dulceața mea. Precum *cariño*, făcea ca inima ei ridicolă să dorească mai mult.

– Poate că nu vreau să te porți mereu ca un domn cu mine, șopti ea.

El trase aer în piept, privirea lui necuviincioasă o întâlni pe a ei, spunându-i ce credea despre remarca ei nebunească. Apoi o trase în brațele lui.

– Să nu spui vreodată că nu te-am avertizat, gemu el, cu câteva secunde înainte de a-i captura gura cu o asemenea ardoare că îi transformă oasele în cenușă.

Tânjise după buzele lui peste ale ei de o eternitate, iar acum nu se putea sătura. Se prăbuși în sărutul lui, bucurându-se de el.

Îmbrățișarea lui posesivă o înghiți, lipind-o de corpul lui puternic, care îi bântuia visele. Fără haină și vestă, putea să simtă căldura corpului musculos care îl hrănea pe al ei precum cărbunii care mocnesc.

O trase și mai adânc în umbre, încă sărutând-o, până ce ajunse să fie lipită de perete.

– Mă aprinzi, *cariño*, murmură el printre sărutările delicioase pe obraz, pe gât, pe umflăturile sânilor. Am încercat să te scot din mintea mea, dar nu pot. În ultimele două zile m-am gândit doar că vreau să te ating și să te sărut.

– Diego... te rog, zise ea, nefiind sigură ce implora.

Hotărî el pentru ea, gura lui săpând mai adânc în corsaj, împrăștiind sărutări fierbinți acolo unde nici un bărbat nu o mai atinsese.

Când ajunse la marginea corsajului și îl dădu la o parte pentru a elibera un sân, ea murea de dorință să vadă ce putea simți când el o săruta acolo. Anii de școală vociferau, spunând că era greșit. Încercă să-i asculte chiar când își petrecea mâinile în părul lui cu intenția clară de a-l trage spre spate.

În acel moment, gura lui îi acoperi sfârcul gol, iar orice gând de a-l opri se risipi.

– Oh, vai de mine, șopti ea în timp ce el îi mângâia sânul cu atingerile abile ale limbii lui ticăloase.

Nu-i păsa de ce o dorea sau cât de păcătoasă era lăsându-l să facă asta. Voia doar să-și aprindă sângele spaniol.

Pentru că, dintr-odată, să fie acolo cu Diego părea să merite orice blamare.

Capitolul 8

Dragă vere,

Am găsit singure o soluție. Strângem bani să cumpărăm Rockhurst. Putem doar să sperăm că, dacă îi arătăm domnului Pritchard că avem posibilitatea de a plăti, o să-l refuze pe señor Montalvo.

Prietena ta,

Charlotte

Era o nebunie, iar Diego știa. Nu era înțelept din multe motive. Și totuși...

Parfumul amețitor de violete de pe pielea lui Lucy și gemetele ei joase erau prea dulci ca să le ignore.

Slavă Cerului că lacheii terminaseră de aranjat scaunele, iar Gaspar plecase să ia micul dejun. Pentru că Diego nu părea să își poată satisface propria foame de încântătoarea vulpe care îi lipise capul de sânul ei moale.

Dios Santo, cum își putea calma dorința de o gusta? Când o văzuse, tot ce putuse să facă fusese să-și clătească ochii cu frumusețea ei. Rochia fascinantă din mătase și voal bej-deschis îi ridicase movilele sânilor aurii precum prăjiturile acelea cu lămâie după care tânjea în anii de foame.

Doar că aceste pofte erau mai insistente, mai puternice decât simpla poftă de mâncare.

– *Cariño*, murmură el pe pielea la fel de senzuală cum și-o imaginase, nu trebuie să ne bucurăm de asemenea plăceri aici. Este prea public.

– Da... Gemu în timp ce el o trase de sfârc cu dinții. Adică nu... nu aici.

Nu-l oprise când îi cuprinsese celălalt sân prin rochie, mângâindu-l într-o încercare inutilă de a-și calma nevoia de nestăpânit care îi tensiona mădularul ca fierul. Încă o clipă, doar o clipă și avea să se oprească.

Dar apoi ea își putea reveni, iar el nu o mai putea gusta niciodată. Iar acesta era un risc prea mare.

– Ah, *mi dulzura*, zise el răgușit în timp ce se lăsa într-un genunchi pentru a-i mângâia sânul mai bine. Îmi doresc să devorez fiecare parte din tine!

Tocmai era pe cale să facă asta, ridicându-i fustele și îndrăznind să meargă mai departe, când se auzi sunetul unor cizme pe podeaua de lemn. Înlemni.

– Diego? șopti ea.

Îi acoperi gura cu mâna, apoi își înclină capul pentru a asculta, rugându-se să nu fie Gaspar, care putea urca pe scenă.

Se ridică în tăcere și îi trase cu regret corsajul, luptându-se cu dorința care-l inunda, cu nevoia care încă îi ținea mădularul erect.

Își asumase un risc destul de mare punându-i reputația în pericol, iar judecând după ochii ei mari și după încercările frenetice de a-și aranja rochia, și ea își dăduse seama de asta.

– Lucy? se auzi o voce de undeva din salonul de bal.

Era ascuțită, insistentă, masculină. Iar intimitatea cu care bărbatul îi folosise numele de botez îl înfurie brusc pe Diego.

– Știu că ești aici, continuă bărbatul. Lacheul mi-a zis că ai venit să vorbești cu magicianul acela blestemat. Nu plec până ce nu vorbim.

Lucy se uită spre Diego, cerându-și scuze jenată, apoi se retrase.

– Nu vreau să vorbesc cu tine. Îl ajut pe señor Montalvo să se pregătească pentru reprezentație.

Pașii se auziră apropiindu-se de scenă. Deși era complet îmbrăcată, Diego nu era. Lucy se grăbi spre una dintre marginile scenei, în timp ce Diego își căuta vesta și haina, îmbrăcându-le repede peste cămașa murdară.

În timp ce-și lega lavaliera, o auzi spunând ferm:

– Pleacă, Peter! Nu am nimic să-ți spun.

Acel Peter? Agitația din stomacul lui Diego se intensifică în timp ce își strângea lavaliera. Măcar acum furia alungase excitarea nedorită.

– Lucy, vreau să-ți explic ce este cu Lady Juliana. Trebuie să mă asculți.

Bolborosind o înjurătură, Diego urcă pe scenă lângă Lucy.

– Ați auzit-o pe señorita. Nu este interesată de explicațiile dumneavoastră.

Se uită urât la bărbatul care stătea la câțiva pași de scenă.

– Acesta este Peter Burnes, zise Lucy pe o voce joasă. Contele de Hunforth.

– Mi-am dat seama.

Diego il detestă imediat ce îl văzu. Contele făcu un pas în față, amenințător.

– Nu o să vă băgați în asta, domnule, dacă știți ce este bine pentru dumneavoastră.

Diego schiță un zâmbet.

– Păcat că nu știu niciodată ce este bine pentru mine. Dar, cu siguranță, știu ce nu este bine pentru *ea*.

Cei doi bărbați se măsurară unul pe celălalt. Diego își dorea ca schița lui Lucy să fi fost o exagerare de copilă, dar, din păcate, tânărul conte reprezenta probabil ideea de perfecțiune pentru orice femeie englezoaică.

Lord Hunforth poseda buclele blonde dezordonate, pielea deschisă la culoare și ochii albaștri care erau ultima modă în Anglia. Și mai rău, avea umeri lați, era bine făcut și aproape la fel de înalt ca Diego. Nu era deloc un papă-lapte englez. Lângă el, Diego chiar se simțea un străin întunecat.

Pentru o clipă, se întoarse în urmă cu paisprezece ani, înainte să fi crescut câțiva centimetri și să fi pus niște mușchi pe el, când fizicul lui subdezvoltat și pielea lui măslinie îi făcuseră pe soldații englezi să-l poreclească Magicianul Cioară.

Hostias, ce anume ii trezise această amintire? Nimeni nu îndrăznise să-i spună așa de ani întregi – din ziua în care se dovedise mai bun decât un sergent robust într-un scandal care îi lăsase omului două coaste rupte și un nas spart. Dacă englezul ăsta spălăcit credea că Diego avea să bată în retragere la amenințările frivole, urma să afle în curând că lucrurile stăteau altfel.

Ignorând privirea încruntată a lui Diego, Lord Hunforth i se adresă lui Lucy.

– Cheamă-ți câinele! Vreau să vorbesc singur cu tine. Spune-i să se întoarcă la schimbatul culorilor la cărți și la a scoate eșarfe din mânecă.

Disprețul lui păru să-i enerveze și pe ea, și pe Diego, pentru că Lucy își puse mâna pe cotul lui.

– Orice îmi spui mie poate fi spus la fel de bine și în fața lui Diego.

– Diego? Nu-mi spune că te-ai înhăitat cu acest...

– Poate că ar trebui să mă prezint. În glasul lui Diego la fel de multă condescendență precum în vocea contelui. Sunt Don Diego Javier Montalvo, *conde de León*. Nu cred că ne-am cunoscut vreodată.

În timp ce Lucy exclamă uimită, Lord Hunforth pufni disprețuitor.

– *Conde?* Sunteți un conte spaniol?

– De fapt, galițian, îi răspunse Diego.

Deși la fel de bine putea să fie conte *de nimic*, cu proprietatea familiei sale vândută pentru a plăti datoriile tatălui său decedat.

Contele părea sceptic.

– N-am auzit niciodată asta despre dumneavoastră.

– Am ales să nu folosesc titlul.

Nu-l folosise de cincisprezece ani. La început, fusese un fel de a păstra demnitatea numelui de familie până când putea recâștiga Arboleda. Apoi devenise ceva la care aspira să fie demn, ceva care ar fi făcut ca suferința părinților săi să aibă o semnificație.

De ce făcuse paradă cu titlul lui tocmai acum? Pentru că afurisitul ăla de Hunforth intrase în salonul de bal de parcă era al lui. De parcă avea dreptul să o intimideze pe Lucy doar pentru că era un conte englez. Lui Diego nu-i plăcea asta. Deloc.

– Oricine ați fi, zise Hunforth, vreți, vă rog, și ne lăsați singuri un moment? Eu și Lucy suntem vechi prieteni.

– Prieteni? Diego râse dur. Așa spuneți când sărutați o fată care abia are vârsta să flirteze, iar apoi îi spuneți că este temperamentală?

Bărbatul îi aruncă lui Lucy o privire acuzatoare.

– I-ai spus despre asta?

Lucy dădu drumul brațului lui Diego și se îndreptă spre partea din față a scenei.

– De ce nu? Tu i-ai spus logodnicei tale despre... discuția noastră de la bal.

Auzind durerea din vocea ei, Diego simți că voia să sară de pe scenă și să-l strângă de gât pe Hunforth.

– Știam că o să înțelegi greșit. Tonul contelui deveni arțăgos. Nu am avut de ales. La bal, după ce Juliana m-a văzut că ies cu tine, a avut impresia că... vreau să zic, nu o puteam lăsa să plece crezând că...

– Că eu și tu eram *prieteni?* zise Lucy. Sigur că nu. E mult mai bine să râdeți pe la spatele meu.

– Nu este un lucru pe care i-l faci unui prieten, Hunworth, zise Diego sumbru.

Contele se uită urât la el.

– Hunforth. Și ar trebui să nu vă băgați în asta.

Lucy își puse mâinile în șolduri.

– De ce-ți pasă ce cred, oricum? Ai logodnica perfectă. Ce legătură are asta cu mine?

Întrebându-se același lucru, Diego îl privi pe Hunforth cum aruncă o privire fugară spre sânii frumoși ai lui Lucy și începu să-și dea seama de răspuns. Deci, acel *cretino*...

– Vreau să păstrez prietenia noastră, asta-i tot, răspunse Hunforth.

Diego putea să ghicească la ce fel de prietenie se referea contele. Genul pe care un bărbat o ascundea de soție. Genul de prietenie care ar fi ruinat-o pe Lucy.

Gata să-i explodeze, Diego era pe care să-i spună omului ce putea face cu oferta lui de *prietenie,* când ușa se deschise și un intră lacheu grăbit.

– Domnișoară Seton, Excelența Sa ar vrea să vorbească cu dumneavoastră despre muzicieni.

Lucy păru ușurată.

– Da, desigur.

– Vin cu tine, zise Hunforth.

– De fapt, aș vrea să discutăm în privat, interveni Diego.

Nu avea să-i ofere imbecilului vreo șansă de a o mai insulta pe Lucy. Părea să nu-și dea seama ce îi oferea Hunforth, iar Diego prefera ca lucrurile să rămână așa.

Contele ezită, apoi ridică bărbia cu o mândrie înțepată.

– Cum doriți.

Imediat ce plecă Lucy, Hunforth întrebă:

– Despre ce este vorba, Montalvo?

Diego se îndreptă spre partea din față a scenei, bucurându-se de avantajul celor șaizeci de centimetri peste conte.

– Doar un avertisment. Din moment ce sunteți logodit cu altcineva și clar nu aveți nici o intenție onorabilă față de Lucy, vă sugerez să o lăsați în pace.

Chipul contelui se întunecă.

– Și intențiile dumneavoastră sunt onorabile? Am auzit de șirul de femei, de metodele elegante și...

– Ah, dar eu nu sunt logodit cu nimeni. Eu sunt liber să o curtez pe Lucy cum doresc. Dumneavoastră aveți doar libertatea de a v-o face amantă.

După vinovăția care înflori pe chipul lui Hunforth, își dădu seama că luase măcar în considerare posibilitatea.

– Uite ce este, nemernicule! Aici, în Anglia, bărbații căsătoriți pot avea prietene femei necăsătorite fără a fi ceva lipsit de onoare.

– Prietene femei necăsătorite?

Contele se încordă.

– Când sunt prietene vechi de familie, da. Eu și Lucy ne cunoaștem din copilărie. Suntem foarte apropiați.

– Viitoarea dumneavoastră soție aprobă această prietenie *apropiată?* întrebă Diego.

Contele se albi.

– Nu este treaba dumneavoastră ce zice viitoarea mea soție.

– Deci nu știe.

– Înțelege că Lucy este ca o soră pentru mine.

Diego își încrucișă brațele la piept.

– Nu vă uitați la ea cum se uită un bărbat la sora lui.

Hunforth se încruntă.

– Nu puteți înțelege. Eu și Lucy am crescut în același regiment. Mama ei spăla cămășile familiei mele pentru bani în plus. Eu i-am uscat lacrimile când tatăl ei a murit în luptă. Așa că nu interveniți între noi!

Dintr-odată, conversația deveni interesantă pentru Diego.

– I-ați cunoscut tatăl?

– Nu tocmai am spus asta? izbucni contele.

Da, dar era imposibil. „Adevăratul ei tată" trebuia să fie o invenție a colonelului dacă omul fusese iubitul doicii.

– Nu vă cred. Diego încercă să afle adevărul. Nici măcar nu și-l amintește pe tatăl ei adevărat.

– Normal că nu; avea doar patru ani când a murit. Dar eu aveam deja opt. Mi-l amintesc foarte bine pe sergentul Thomas Crawford.

Lumea lui Diego se clătină. Hunforth știa numele omului? Cum se putea așa ceva?

– Și mama spanioloaică a lui Lucy? Vi-o amintiți și pe ea?

– Catalina? Da, de ce?

Pulsul lui se înteți. Catalina? Avea oare doica același nume ca mama lui Lucy? Nu, asta era o coincidență prea mare. Dar ar fi putut să ia numele stăpânei pentru a liniști copilul.

Cu toate astea, nu ar fi atras atenția asupra ei și a fetei pe care o furase? Nu avea sens.

– Dacă dumneavoastră și Lucy ați călătorit cu același regiment, înseamnă că ați cunoscut-o pe Lucy în Gibraltar, unde s-a născut.

– Nu, eu nu am fost niciodată în Gibraltar. Colonelul Seton s-a transferat în regimentul tatălui meu. I-am cunoscut pe ea și părinții ei adevărați în Spania, când ambele regimente erau în același marș.

Asta putea explica amintirile ciudate ale contelui. Dacă Hunforth ii cunoscuse „părinții adevărați" în Spania, atunci ei ar fi putut fi oricine. Probabil colonelul nu fusese iubitul doicii. Poate că fusese alt soldat.

Atunci de ce un ofițer necăsătorit ar lua un copil furat al altui soldat? Dar tot i se părea ciudat că doica ar fi folosit numele Doña Catalina. Dar poate că se simțise în siguranță să facă asta după ce plecaseră din San Roque, ieșind din Gibraltar. Oftă. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Dacă el și Gaspar greșeau femeia?

Exista o singură cale de a fi siguri. Să se uite la coapsa lui Lucy pentru a vedea dacă avea semnul din naștere.

– Dar, interveni Hunforth în gândurile lui, ce importanță are asta?

– Ar trebui să fie evident, ținând cont că sunt interesat de ea. Amintindu-și de cuvintele crude ale lui Hunforth adresate lui Lucy despre *sângele ei*, Diego zise: Vreau să știu mai multe despre familia ei reală, mai ales dacă unul dintre părinții ei a fost spaniol. Poate că mama ei a venit din nobilime.

Hunforth pufni.

– Mă îndoiesc serios. Sergenții nu se căsătoresc cu persoane cu un astfel de statut. Și apoi, judecând felul în care se purtau părinții ei unul cu celălalt, căsătoria lor nu era prea fericită. Sunt sigur că acea Catalina era doar o târfă spanioloaică, ce l-a prins pe Crawford când s-a dus să se plângă la el că era gravidă, iar el a fost suficient de prost să se însoare cu ea pentru asta.

Diego aproape că se înecă de furie. Își aminti prea bine soldații care îi spuneau propriei lui mame „târfă spanioloaică". Iar ea era o doamnă!

– Din motivul ăsta credeți că Lucy ar trebui tratată cu lipsă de respect? Din cauza mamei ei?

– Cum o tratez eu pe Lucy nu este treaba dumneavoastră.

– O să fie treaba mea. Diego se încruntă la el. Ați avut o șansă cu ea și ați fost prea prost să vedeți cât valorează. Așa că lăsați-o în pace!

Contele rânji.

– Sau ce?

– O să-i spun logodnicei dumneavoastră despre *prietenia apropiată* cu domnișoara Seton.

Chipul lui Hunforth se albi.

– Nu v-ar crede.

Diego ii zâmbi arogant.

– Nu mi-a fost niciodată greu să conving o femeie să aibă încredere în mine. Nu cred că asta poate deveni o problemă acum.

– Nenorocitule, intrigantule...

Sunetul unei uși laterale deschizându-se îl făcu pe conte să se oprească. Gaspar intră, ștergându-și gura cu mâneca.

– Diego, trebuie să încerci mâncarea. Nu știu unde și-a găsit ducesa bucătarul, dar poate găti o pulpă de porc la fel de bine ca orice spaniol...

Gaspar se opri când îl zări pe Hunforth.

– Era timpul să te întorci, zise Diego, pregătit să scape de conte. Avem multe de făcut înainte de spectacol.

– Nu s-a terminat, Montalvo! mormăi contele în timp ce Gaspar urca pe scenă.

– Nici nu credeam asta, răspunse Diego. Acum, dacă mă scuzați...

Întorcând spatele contelui, se îndreptă spre marginea scenei.

Trebuia să fie mulțumit de faptul că primise răspunsuri de la conte pentru unele dintre întrebările cruciale legate de trecutul lui Lucy, dar era prea furios că bărbatul avea de gând să o caute în timp ce se căsătorea cu altă femeie.

Putea să-și spună că era furios doar pentru că intervenția lui Hunforth îi putea strica propriile planuri. Sau că se considera prietenul lui Lucy și nu voia ca ea să fie abuzată.

Dar nu-i plăcea ideea ca acel *cretino* să fie aproape de Lucy. Era pur și simplu gelozie.

Și apoi, contele avea să fie un ghimpe în coasta lui Lucy dacă el nu făcea ceva, așa că pe Hunforth îl aștepta o surpriză. După ce avea să termine cu nenorocitul de englez, acesta nu avea să mai îndrăznească niciodată să o deranjeze pe Lucy.

Capitolul 9

Dragă Charlotte,

Nu știu cum să-ți spun, dar este puțin probabil ca Pritchard să-ți vândă Rockhurst. Există lucruri pe care nu le știi despre el, dar pe care nu le pot dezvălui. Tot ce pot spune este să ai grijă cum tratezi cu el. Nu poți avea încredere în acest om.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Când Lucy reveni în salonul de bal, Peter dispăruse, slavă Cerului! Diego și asistentul lui, pe care își amintea că îl văzuse o dată, erau așa de ocupați să aranjeze totul pentru reprezentație, încât nu-i aruncară nici o privire. Îi ascultă o clipă, surprinsă să înțeleagă destul de bine ceva din spaniola lor. *Papa* îi spusese că mama ei îi fredona deseori în spaniolă și auzise vorbindu-se spaniolă în campamentul regimentului, dar nu se așteptase să și-o amintească.

Își dorea să poată sta acolo mai mult, dar avea alte lucruri de făcut. Regretând că abandonează imaginea cu Diego cu mânecile suflecate, se îndreptă spre grădini. Suspinatul după el nu ar fi făcut altceva decât să-l încurajeze să-și permită și mai multe libertăți.

Deși nu o deranjaseră libertățile pe care și le permisese. Ce senzație minunată avusese când Diego îi sărutase sânii! Chiar și acum, când își amintea, se înfierbânta. Poveștile despre harem nu o pregătiseră pentru întreaga splendoare; să citești despre așa ceva nu era nici pe departe la fel de excitant cu a o face.

Aproape că își dorea ca Peter să nu fi venit să-i întrerupă. Deși probabil Diego avusese multe astfel de întâlniri, pentru el păruse să însemne mai mult decât un simplu flirt. Mai ales după sosirea lui Peter. Diego păruse protector, posesiv, chiar gelos. Se temuse chiar

că aveau să se bată. Nu avea sens. Peter avea o logodnică, iar Diego pretindea că nu era liber să se însoare.

Nu-i păsa de ce Peter se purtase ca un idiot. După felul în care o trădase cu Lady Juliana, oricum nu ar fi putut să-l ierte niciodată. Iar când el continuase să spună că erau prieteni vechi, își dăduse seama că intenționa să o țină așa agățată de un fir pentru totdeauna, o admiratoare pe care să o ridice și să o dea la o parte după toane. Lucru pe care ea nu avea să-l permită.

Diego era însă cu totul altceva. Își imaginase că, atunci când spusese că nu era liber să se însoare, voia doar un flirt fără importanță. Dar nu vorbea ca un bărbat care o vedea ca pe o simplă cucerire. Chiar și înainte ca Peter să înceapă să-l insulte, Diego fusese necuviincios cu contele, apărând-o la fel de curajos cum ar fi făcut-o tatăl ei.

Și de ce voise să discute cu Peter? Își dorea cu înflăcărare să fi putut auzi conversația lor. După părerea doamnei Harris, bărbații vorbeau într-un fel în preajma femeilor și cu totul altfel când erau doar între ei, dar nu-i explicase de ce. Ce altceva nu-i povestise directoarea școlii despre bărbați?

Cum ar fi fost de ce aveau un efect așa de confuz. Lucy oftă. Doamna Harris o avertizase deseori că atențiile lor pot avea motive ascunse, dar nu-i spusese că avea să fie așa de greu să-ți dai seama care erau acele motive.

O jumătate de oră mai târziu, în vreme ce oamenii se așezau în salonul de bal, Lucy tot nu-l înțelesese pe nici unul dintre ei. Deși Lady Juliana era agățată de Peter precum scoica de coca corabiei, el se uita pe furiș spre Lucy, lucru care o făcea să se simtă inconfortabil.

Diego purta o conversație cu ducesa în timp ce îi aruncă o privire, dar el o făcea să simtă un fior de entuziasm.

De ce trebuie să arate mereu așa de bine? Se schimbase în costumul de seară, iar asta îi crescuse pulsul precum șarja unei cavalerii. Cum reușea mereu să fie perfect? Nu era ca și cum se îmbrăca pentru a impresiona – costumul lui era spartan în comparație cu vestele din satin strălucitor și colorat ale celorlalți domni. Vesta lui era albă, precum cămașa, și avea o lavalieră simplă.

Dar costumul lui era de cea mai bună calitate, de la jobenul frumos și fracul perfect croit până la pantofii negri cu catarame argintii. Acul cu rubin de la lavalieră, sclipind ca sângele de fiecare dată când reflecta lumina soarelui, te făcea să dai crezare spuselor lui că era conte.

Un conte spaniol – cum putea să fie posibil? Nu ar fi descoperit cineva din presă dacă era adevărat?

Privi în jur și observă vreo șase ziariști cu caietele de notițe pregătite. Până și Charles Godwin, proprietarul și editorul de la *The London Monitor,* era acolo. Venise probabil doar pentru că era bun prieten cu doamna Harris, dar, dacă cineva putea să afle despre trecutul lui Diego, acela era domnul Godwin.

Dar una era să descoperi secrete în Anglia și altceva să le descoperi în Spania. Războiul, urmat de o serie de conflicte, ținuse biata țară într-o agitație continuă.

În timp ce Diego tachina și era evaziv, nu mințea. Părea să urmeze un propriu cod al onoarei. Poate chiar era un conte. În acest moment, nu ar fi surprins-o prea mult.

Ori era adevărat, ori îi judecase ea prost caracterul. Se ruga să nu fie așa, pentru că, dacă el nu-și ținea promisiunea de a nu le face să arate ca niște proaste...

Dar era prea târziu. Ducesa făcu un semn lacheilor să aprindă lămpile cu gaz de la baza scenei și să tragă draperiile, diminuând razele soarelui până la raze subțiri de lumină care transformară instantaneu încăperea într-un salon fermecat.

Lucy aștepta tensionată ca Excelența Sa ori doamna Harris să-l prezinte pe Diego, dar se părea că el le convinsese să îl lase să o facă singur. Urcă treptele scenei, și audiența începu să aplaude în timp ce el făcu o plecăciune și își scoase jobenul.

– Bună ziua, doamnelor și domnilor. Mi s-a spus că știți deja cine sunt – urmară și mai multe aplauze –, așa că nu o să vă plictisesc cu nici o prezentare. O să spun doar că sunt fericit să particip la strângerea de bani pentru o cauză așa de nobilă.

În jurul ei, oamenii începuseră să se întrebe dacă el chiar știa pentru ce strângeau bani.

Diego continuă:

– Sunt convins că este o surpriză pentru toată lumea că susțin o cauză opusă propriilor mele scopuri. Îi puteți mulțumi domnișoarei Seton pentru asta. A petrecut ultimele zile susținând cu atâta elocință cauza minunatei școli a doamnei Harris, încât uneori am uitat care îmi erau scopurile.

Asta suscită râsete și aplauze – de data asta pentru ea. Inima lui Lucy începu să bată puternic, deși încă nu era pregătită să lase garda jos.

– Am hotărât să fiu deschis și să vă permit să vă exprimați opiniile în legătură cu grădina mea de plăceri în singurul mod în care contează, zise el. În spatele încăperii, sunt două boluri pentru donații. Conținutul din bolul doamnei Harris o să finanțeze cumpărarea Rockhurst în detrimentul meu. Conținutul bolului lui Lady Norcourt o să meargă la fondul copiilor din Newgate, o cauză la fel de nobilă.

Lucy nu știa ce să creadă despre această întorsătură de situație.

Diego afișă zâmbetul său cuceritor.

– Eu, desigur, aș prefera să umpleți al doilea bol, dar, din moment ce domnișoara Seton și prietenele ei speră că o să-l umpleți pe primul, o să fiu un domn și o să încerc să nu vă influențez decizia. În orice caz, ducele și ducesa au hotărât să egaleze suma din bolul în care se adună mai mulți bani. Așa că alegeți cu grijă!

– Și dumneavoastră, domnule? strigă Lord Kirkwood, care reușise să o aducă pe Sarah cea prostuță la micul dejun, în ciuda faptului că nu putea să joace cărți. O să fiți de acord să egalați și dumneavoastră suma?

Diego se prefăcu îngrozit.

– Am spus că sunt deschis, domnule, nu nebun!

Asta mai provocă o rundă de râsete.

Cu privirea ațintită asupra lui Lucy, Diego afișă o seriozitate exagerată.

– Știu că unii dintre dumneavoastră cred că am un caracter foarte urât. Și acelora care îmi spun că sunt un diavol, doar le pot promite că...

Un șir de chicoteli începură să se audă din față, ceea ce îi făcu pe ceilalți să se intindă să vadă ce se întâmpla.

O pereche de coarne începură să iasă de sub părul lui Diego. El continuă să vorbească de parcă nu-și dădea seama, dar coarnele creșteau așa de mult încât toată lumea din încăpere le putea vedea, iar râsetele îi acoperiră vorbele.

Câteva doamne care auziseră comentariile ei la ceai se întoarseră zâmbind către Lucy, dar pe ea nu o deranja mica lui glumă pe seama ei din moment ce oferea atâta plăcere audienței. Iar când el își termină discursul cu o plecăciune formală, apoi se întoarse cu spatele, etalând o coadă lungă și ascuțită care ieșea de sub frac, mulțimea izbucni în râs.

Și astfel dădu tonul reprezentației sale.

Lucy putu doar să privească uimită succesiunea de trucuri surprinzătoare care urmară. Mai întâi, luă patru cărți alese de public,

le puse înapoi în pachet, așeză pachetul într-un pocal și apoi, de la câțiva pași distanță, făcu să iasă dansând din pachet cărțile alese cum dori el. Turnă dintr-o sticlă obișnuită o variațiune de vinuri în pahare, dându-le apoi audienței. În acest timp, presără printre trucuri remarci amuzante, care făceau oamenii să râdă încântați.

Apoi urmară numere mai ambițioase: făcu niște ouă să se plimbe în sus și în jos de-a lungul unui baston luat de la cineva din public, scoase cămașa unui bărbat fără să-i dea haina jos, făcu să dispară cărțile dintr-un pachet, ca apoi să apară din nou în bolurile pentru donații din spatele încăperii.

Lucrurile deveniră cu adevărat interesante când scoase pistolul. Puse pe cineva să aleagă o carte și să o bage la loc în pachet, apoi aruncă pachetul în aer și țintui cartea aleasă de tavan cu o singură împușcătură.

Audiența încă era uimită de acest număr, când Diego îi făcu semn asistentului său, care scoase la iveală un piedestal înalt până la talie și așeză pe el un sfeșnic cu trei lumânări. Diego ridică alt sfeșnic, pe care îl arătă publicului.

– Pentru următorul truc am nevoie de un voluntar.

Câteva femei ridicară mâinile, dar el le ignoră, fixându-și privirea pe cineva din stânga lui Lucy.

– Lord Hunmouth, sunteți așa de amabil?

Lucy se întoarse pentru a vedea reacția lui Peter și nu fu surprinsă deloc să-l vadă cum devine rigid de indignare – nu doar că Diego îi pocise în mod intenționat titlul, dar îl alesese special pentru un astfel de rol nedemn. Lucy abia își înăbuși râsul în timp ce Peter ezita, iar cei din jurul lui îl îndemnau să se ducă.

– Dar, continuă Diego cu nonșalanța lui înșelătoare, nu vă pot găsi nici o vină dacă nu doriți să înfruntați un om cu un pistol. Există altcineva care...

– Prostii. Insinuarea lașității îl făcu pe Peter să se ridice. Aș fi fericit să ajut.

În timp ce Peter se îndrepta spre scenă, Lucy văzu zâmbetul satisfăcut al lui Diego și înghiți în sec. Plănuia ceva care nu prevestea lucruri bune pentru Peter.

De ce se disprețuiau cei doi? Chiar era doar din cauza ei?

Părea puțin probabil, dar ar fi putut să jure că Diego nu îl întâlnise pe Peter până în acea zi. Diego nu avea nici un motiv să nu-l placă pe conte, cu excepția geloziei. Față de ea. Gândul acela o făcu să simtă un fior.

Când Peter fu pe scenă, Diego trecu prin rutina obișnuită de a verifica articolele – pîstolul, sfeșnicele, piedestalul –, ca să se asigure că totul era în regulă. Apoi îl ghidă pe Peter la trei pași distanță de piedestal. Înmânându-i contelui al doilea sfeșnic, mișcă brațele bărbatului până când lumânările erau în aceeași linie cu celelalte.

– Acum, milord, sper că aveți o mână fermă. Diego se duse înapoi la piedestal și aprinse cele trei lumânări ale sfeșnicului. Pentru că intenționez să transfer flăcările de la aceste lumânări la lumânările dumneavoastră cu un singur foc de armă. Și o să funcționeze doar dacă țineți lumânările perfect aliniate și nu mișcați un mușchi.

Când Peter își dădu seama că Diego avea de gând să tragă în direcția lui, îngrijorarea care îi cuprindea trăsăturile era nepreținută. Lucy își mușcă puternic buza inferioară ca să nu râdă, deși nimeni nu părea să se rețină. Și când obrajii palizi ai lui Peter se colorară în roșu de jenă, Lucy l-ar fi putut săruta pe Diego chiar acolo în fața tuturor.

Nu s-ar fi gândit la o umilință mai bună – sau mai publică. Compensa remarcile pompoase ale lui Peter când spusese că voia să fie prieten cu ea. De parcă nu renunțase deja la acest drept insultând-o.

Diego îl chemă pe scenă pe prietenul ducelui, Lord Stoneville, pentru a încărca pistolul, ceea ce doar înrăutățiți lucrurile, din moment Diego lăsa să se înțeleagă că avea să folosească un glonț real, nu unul fals. Ochii lui Peter se măriră, iar corpul lui se încordă până când ajunse să arate ca un iepure încolțit de vulpe.

Când Diego își ocupă poziția, țintind linia flăcărilor lumânărilor și fitilurile neaprinse, sfeșnicul lui Peter începu să tremure incontrolabil. Lui Lucy aproape că îi părea rău de el.

Aproape.

– Calm, omule, calm, zise Diego cu o sclipire diabolică în ochi. N-aș vrea să te nimeresc în locul lumânărilor.

Diego continuă să țintească și să-și ajusteze poziția. Pentru oricine altcineva, părea că doar creștea suspansul, dar Lucy recunoscu plăcerea întunecată ce strălucea pe chipul lui. Se delecta cu teama lui Peter. Era îngrozitor pentru Peter, dar nu putea să-l învinuiască pe Diego când își amintea remarcile urâte ale lui Peter legate de abilitățile lui.

În sfârșit, se auzi un foc de armă. Primele trei lumânări se stinseră, iar următoarele trei se aprinseră. Și Peter arăta de parcă era pe cale să leșine.

Diego însă părea extrem de satisfăcut. Când se auziră aplauzele, se înclină spre public și spuse:

– Încă o rundă de aplauze, vă rog, pentru asistentul meu!

Lucy își înăbuși un zâmbet. Era clar după fața lui Peter că înțelesese sarcasmul lui Diego. În timp ce publicul aplauda din nou, Peter se îndreptă spre treptele scenei, oprindu-se pentru a-i arunca lui Diego o privire veninoasă. Diego încuviință rece din cap, lucru ce o făcu pe Lucy să tremure.

Sfinte Dumnezeule! Trebuia să-i supravegheze pe amândoi. Nu putea să lase ca minunatul mic dejun caritabil să se termine cu un scandal. Sau mai rău.

– Pentru ultimul meu truc, am nevoie de ajutorul domnișoarei Seton. Señorita? Veniți, vă rog, pe scenă?

Emoționată de ceea ce putea avea ascuns in mânecă, Lucy se ridică și i se alătură pe scenă în aplauze entuziasmate.

Cu un zâmbet pervers, Diego își scoase jobenul.

– Aici avem un joben obișnuit. Nu-i așa, domnișoară Seton?

Lucy verifică jobenul și fu de acord că era unul simplu.

El i-l luă.

– Acum, dacă sunteți așa de amabilă să-mi dați unul dintre frumoșii dumneavoastră cercei...

Ea făcu întocmai. El îl puse în pălărie, trecu cu batista pe deasupra și o dădu la o parte, dezvăluind că pălăria era goală. Trucul părea un pic banal comparat cu cele dinainte, dar publicul aplaudă politicos.

– Să vedem dacă îl putem returna domnișoarei Seton. Acoperi din nou pălăria, dar, de data asta, când dădu batista la o parte, întinse pălăria spre Lucy. Cercelul dumneavoastră, domnișoară Seton.

Ea băgă mâna în pălărie și, în loc de bijuteria ei, găsi un pumn de bancnote de zece lire. Când le scoase uimită, publicul aplaudă.

Diego afișă o preocupare profundă.

– *Dios mio*, știam eu că nu ar fi trebuit să iau una dintre pălăriile voastre englezești! Este lipsită de magie.

Toată lumea râse.

Se uită și el în pălărie, apoi o lovi de coapsă.

– Asta ar trebui să rezolve problema. Dacă țineți acele bancnote, señorita, o să văd dacă de data asta vă pot aduce cercelul înapoi. Încercă din nou. Și din nou, variind ritmul și scoțând tot mai multe bancnote, provocă tot mai multe râsete și aplauze. După a patra apariție miraculoasă de bancnote de zece lire, privi îndelung la grămada din mâna ei și zise: Ah, acum văd care este problema. Cercelul dumneavoastră se ascunde. Smulgând o bancnotă din mâna el, o mototoli, apoi deschise palma și scoase la iveală cercelul. În timp ce publicul

aplauda puternic, el i-l înmână. Apoi făcu un gest către grămada de bancnote din mâna ei. Vă rog să le acceptați ca donație pentru cauza dumneavoastră, anunță el, făcând o plecăciune.

Ea exclamă uimită, apoi se uită spre bancnote.

– Dar, domnule, aici sunt mai mult de 200 de lire!

El încuviință din cap.

– Pentru fondul dumneavoastră.

Ea așteptă până ce publicul termină de aplaudat, apoi adăugă:

– Care fond?

Cu ochii sclipind, răspunse:

– Care credeți că este mai merituos. Se întoarse spre public. Și acum este rândul dumneavoastră. Nu trebuie să lăsați ca donația domnișoarei să rămână singură. Dacă v-a plăcut spectacolul, fiți generoși!

Ducesa veni pe scenă.

– Doamnelor și domnilor, Diego Javier Montalvo, Maestru al Misterului!

În aplauzele furtunoase, el se înclină, oferindu-i brațul lui Lucy și conducând-o de pe scenă. Apoi îi dădu drumul la braț și se aplecă pentru a-i șopti:

– Ține minte, Lucy, îmi datorezi un vals!

Apoi presa îl înconjură.

Preț de o clipă, cu inima bubuindu-i în piept, privi cum Diego se ocupă de presă cu ușurința unui expert. Un vals? Îi datora asta și chiar mai mult. O privire rapidă spre bolurile de donație o făcu să vadă că deja conțineau mai mulți bani decât adunau de obicei în astfel de ocazii. Deși cele două fonduri se umpleau în mod egal, cele 200 de lire ale lui aveau probabil să încline balanța în favoarea fondului pentru Rockhurst. Iar ducele și ducesa aveau să egaleze suma.

Uimitor! De ce făcuse asta? De ce să-și riște propriile planuri în legătură cu Rockhurst pentru a veni acolo și a ține un spectacol pentru ei? Cu siguranță, nu pentru ea. Nu îndrăznea să creadă asta. Indiferent cât de inteligent, chipeș și uimitor părea, pentru el era doar un interludiu.

Sau nu? Până la urmă, dacă obținea Rockhurst și rămânea lângă școală...

Mai bine să nu viseze la asemenea lucruri. Și apoi, dacă el rămânea, asta însemna ruina școlii, iar ea nu dorea asta.

Cu un oftat, se îndreptă spre partea din spate a încăperii, unde doamnele erau ocupate să golească bolurile în timp ce oaspeții

se duceau să ia cina la mesele din grădini. Ea ajută la numărarea fondurilor, în timp ce lacheii scoteau scaunele din salonul de bal, iar Diego încheia discuția cu presa.

Trecu o jumătate de oră până când ea termină, dar când ieși pe terasa din lateralul casei, departe de grădini, un bărbat apăru din umbre, speriind-o.

– Peter! Privi nervoasă în jurul ei, neplăcându-i deloc să vadă că erau singuri. De ce nu mănânci cu ceilalți oaspeți?

Încruntarea de pe chipul lui o înfioră până la oase.

– Eu și Juliana plecăm. Mă așteaptă în trăsură cu servitoarea. Veni spre ea, cu chipul în flăcări. Dar mai întâi trebuia să vorbesc cu tine, să-ți spun că nu o să te iert niciodată că l-ai pus pe Montalvo să mă umilească în fața logodnicei mele.

– Poftim? Eu nu...

– Știam că erai furioasă din cauza mea și a Julianei. Se apropiase așa de mult de ea, încât Lucy îi simțea mirosul de alcool când expira. N-ai înțeles niciodată cerința unui titlu, că un bărbat trebuie să facă anumite lucruri din cauza poziției sale.

– E ciudat că ai uitat asta când mi-ai spus că sunt singura ta dragoste adevărată.

Chipul lui se întunecă.

– Poate că lucrurile s-au schimbat între noi, dar încă țin la tine. Dacă tu crezi că o să stau fără să fac nimic în vreme ce nenorocitul de Montalvo încearcă să intre in grațiile tale făcându-ți de râs vechii prieteni...

– Prieteni? izbucni ea, încercând să nu se sperie de furia lui de om beat. Nu mi-ai mai fost prieten de un an sau mai bine, Peter! Nu știi nimic despre mine. Încep să-mi dau seama că nu ai știut niciodată. Așa că du-te înapoi la logodnica ta!

Se întoarse să plece, dar Peter o prinse de braț și o smuci spre el.

– Nu o iubesc pe Juliana, să știi! îi murmură el la ureche. Dar cu acest titlu a venit o proprietate pe care abia mi-o pot permite, iar ea are mijloacele să o întrețină. Tu ești cea pe care o iubesc – singura! Tu ești cea pe care o vreau.

Cât așteptase să audă din nou aceste cuvinte? Iar acum, când le auzea, tot ce voia era să-i dea o palmă. Fusese suficient de greu că pierduse dragostea lui, dar să afle că o iubea și alesese pe altcineva din cauza banilor? Și apoi încercase să o facă să creadă că o făcuse din pricina defectelor ei?

Cum nu observase niciodată că Peter își pierduse onoarea și caracterul undeva în timpul marelui tur? Sau că părea să creadă că ea trebuia să-i accepte scuzele drept un motiv de a-l lăsa să facă tot ce voia cu ea?

– Ei bine, eu nu te vreau!

Îl lovi cu săculețul, în timp ce se lupta să-și elibereze brațul din strânsoarea lui.

El o lipi de zid așa de puternic că o lăsă fără aer.

– M-ai vrut acum o săptămână, mormăi el în timp ce o prindea cu corpul lui. M-ai vrut suficient de mult încât să mă întrebi ce intenții am, ca o seducătoare curajoasă ce ești. Ce s-a întâmplat de atunci? Ai hotărât să guști ceva mai exotic? Tatăl tău știe că-l frecventezi pe spaniolul ăla mizerabil?

– Nu fac așa ceva!

Panicată, se împinse în umerii lui. Peter era mai puternic decât își amintea, mai ales cu niște curaj lichid în el.

Imobilizându-i mâinile pe perete, se lipi de ea, făcând să-i fie imposibil să se miște.

– Chiar crezi că un bărbat ca el are intenții onorabile? Un bărbat care aruncă femeile când termină cu ele?

Se agită sub el, acum alarmată cu adevărat.

– Dă-te la o parte, Peter! țipă ea, rugându-se să o audă cineva.

Dar cum puteau cu atâta zgomot?

– Sau ce? O să-i spui noului tău prieten să mă umilească? Nu-ți face griji, nu o să mai aibă șansa asta vreodată. Mai întâi îl văd mort. Dar nu înainte de a-ți aminti ce simți în legătură cu mine.

Își lipi gura de ai așa de puternic încât ea nu mai putu să respire și se temu că putea încerca să o violeze.

Dintr-odată, corpul lui fu tras de pe ea și aruncat pe podeaua terasei.

În timp ce Peter se ridica în picioare, Diego îl înfruntă, cu mâinile strânse în pumni.

– *Maldito inglés*[1]! Cum îndrăznești să ataci o femeie respectabilă! Nu îți este rușine?

– Nu o atacam! Ea a vrut să o sărut, nu-i așa, Lucy?

– *Sí, sí*, de asta trebuia să o ții cu forța! Un șir de înjurături în spaniolă îi ieșiră pe gură. Apoi îi aruncă o privirea îngrijorată. Ești bine?

Ea putu doar să încuviințeze din cap, încă tremurând.

[1] În traducere din spaniolă, „englez nenorocit" (n.red.)

Fără vreun avertisment, Peter îi dădu un pumn lui Diego, lovindu-l așa de puternic că îi sparse buza. În timp ce sângele îi curgea pe bărbie și pe lavalieră, Diego dădu și el: o lovitură rapidă în burtă și încă una în maxilar.

Îl lăsă pe Peter lat.

Capitolul 10

Dragă vere,

Asta este tot ce-mi poți spune despre domnul Pritchard, să nu am încredere în el? Știu că omul are un caracter viclean, dar aș aprecia o dovadă mai concretă a motivului pentru care nu ar trebui să am încredere în el. Ești la fel de nepătruns ca vecinul nostru, Maestrul Misterului. Este foarte frustrant.

A ta corespondentă contrariată,

Charlotte

Cu sângele vâjâindu-i în urechi, Diego stătea pumnii strânși deasupra lui Hunforth, care era întins pe burtă. Doar imaginea acelui nemernic ținând-o pe Lucy lipită pe perete îl făcea să vadă roșu în fața ochilor.

– Ridică-te, englez nenorocit! Diego îl lovi în coaste. Să vedem cum te descurci când lupți cinstit!

– Oprește-te! Lucy îl apucă de braț. Nu am de gând să vă las să faceți scandal ca animalele la petrecerea ducesei. Este leșinat, lasă-l în pace.

– Merită să fie bătut...

– Da, merită. Dar gândește-te ce o să zică presa despre asta. Neliniștită, ea scoase o batistă din săculeț și o lipi de buza lui sângerândă. Te rog, ai deja sânge pe cămașă. Dacă o să continui să te bați, cu siguranță o să se vadă. Și nu-mi vreau numele prin ziare. Și nici pe al tău.

Asta îl opri. Mai ales că se auzeau voci pe terasă. Când el ezită, Lucy își băgă batista în săculeț și îl trase de braț până când se lăsă dus de acolo. Diego îl auzi pe Hunforth gemând în timp ce își revenea, dar expresia implacabilă a lui Lucy îl făcu să se lase împins pe terasă.

Încercă ușă după ușă până când găsi una neîncuiată. Dădea în ceea ce părea a fi o bibliotecă.

– Așteaptă-mă aici! îi ordonă ea. Mă duc să mă ocup de Peter.

El se încordă.

– Nu te las singură cu nenorocitul acela!

– Nu o să fiu singură. Mă duc să chem doi lachei să-l ia pe Lord Hunforth, care s-a îmbătat și a leșinat pe terasă. Se auzeau mai multe voci. Repede, înainte să te vadă cineva! ordonă ea, împingându-l. Dacă nu-ți pasă de reputația ta, măcar să-ți pese de mine.

Hostias, cât de mult își dorea ca ea să nu fi zis asta! Voia să se întoarcă și să-l bată bine pe Hunforth doar pentru că îndrăznise să o atingă. Dar presa era încă acolo și, dacă îl găseau certându-se cu Hunforth pentru Lucy, ea ar fi fost ruinată. Iar dacă era găsit singur cu ea, cu buza spartă și sânge pe cămașă...

Pătrunse în bibliotecă și o lăsă să închidă ușa în urma lui.

Dar nu putea să stea locului cât aștepta ca ea să se întoarcă. Nu era în firea lui să lase o femeie să curețe după el, iar mizeria asta cu siguranță era a lui. Dacă nu ar fi intervenit mai devreme sau dacă nu l-ar fi făcut de râs pe Hunforth pe scenă...

Un zâmbet strâmb îi apăru pe buze. Nu, nu putea să regrete asta. Hunforth avusese nevoie de cineva care să-l împungă în mândria lui afectată, iar lui Diego îi făcuse mare plăcere să facă asta. Își dorea doar ca Lucy să nu fi avut de suferit de pe urma acestui lucru.

Plimbându-se prin cameră, își aminti teama de pe chipul ei la atacul lui Hunforth. Dacă nu ar fi plecat să o caute în biroul ducelui și nu ar fi fost trimis în direcția unde se îndreptase ea? Dacă nenorocitul acela beat ar fi rănit-o cu adevărat?

Nu putea să suporte ideea.

Se deschise altă ușă, iar el se întoarse, pregătit să fie descoperit. Dar era Lucy, cu un pahar de apă, un burete și un mic recipient în care părea să fie un unguent. Încuie ușa în urma ei.

– Dă-ți cămașa și lavaliera jos! ordonă ea. Când el ridică o sprânceană la ordinul acela interesant, ea roși. Trebuie să scot sângele de pe ele, idiotule! Imaginează-ți doar ce o să zică presa dacă îl vede.

– Am altă cămașă, zise el.

Chipul ei se lumină.

– Încă o cămașă elegantă? Și o lavalieră?

– Nu, dar...

Ea oftă.

– Aia nu e bună. Când o să vadă că ți-ai schimbat hainele, o să fie suspicioși.

– Atunci o să spun că am vărsat vin roșu pe mine.

– Nici asta nu o să fie bine. Când l-au cărat lacheii, Peter a mormăit că tu l-ai atacat. Le-am spus că era prea beat ca să știe ce spune și cu siguranță duhnea a coniac. Cu toate astea, nu știm ce altceva ar fi putut să spună în drum spre trăsură. Așa că, atunci când o să apari din nou în fața presei, trebuie să arăți exact ca înainte.

El duse degetul la buza spartă.

– Și cu asta?

– Am adus niște machiaj pe care l-am găsit în spatele scenei. Dacă stai departe de ochii lumii până ce se lasă seara și nu te apropii de locurile luminate puternic, ar trebui să fie de ajuns. Atât timp cât nu ai pete mari și roșii pe haine, ar trebui să poți păcăli presa.

Încruntându-se, își scoase haina și vesta, aruncându-le pe canapea.

– Urăsc presa.

– Da, mi-am dat seama, zise ea sec.

Își puse lucrurile pe biroul de scris și ridică lampa cu gaz care se afla acolo.

– Ce vrea să însemne asta? mormăi el, desfăcându-și lavaliera.

– Te-am văzut cum te-ai purtat cu ei. Ai fost un maestru la a le capta atenția și clar îți place să te cerți. Zâmbi pentru a îndulci cuvintele. Abilitatea ta de a manipula oamenii este ceea ce te face un magician așa de bun. Ești un adevărat comediant. Îndrăznesc să spun că îți iese natural.

El o privi absent în timp ce își deschidea săculețul să caute ceva. Trebuia să fie flatat sau insultat de această observație ciudată? Nu se văzuse niciodată ca un comediant natural. Se întâmpla să fie bun ca magician, un lucru din care trăia.

Ceva la care avea să renunțe cu o zi înainte de a deveni Lord Arboleda și un membru respectabil al societății din Villafranca, așa cum îi promisese tatălui său când trăgea să moară în fața viilor ce ardeau.

Scoțând o sticluță din săculeț, turnă ceva în apă.

– Ce este aia? întrebă el în timp ce ea amesteca iute cu o pană de pe birou, împrăștiind un miros urât în încăpere.

– Săruri de inspirat. Întinse mâna pentru lavaliera lui, iar el i-o aruncă. Acționează bine asupra petelor când sunt amestecate cu apă.

– Ești o femeie foarte inteligentă, *querida*. Își desfăcu nasturii de la cămașă. Deși nu sunt sigur dacă trebuie să fiu mulțumit sau

alarmat că știi să cureți sângele. Hunforth are un obicei din a-ți umple peținorii de sânge?

Ea îl privi pe furiș.

– *Papa* a fost în armată, îți amintești? Puse lichid pe pata de sânge cu buretele. Era o necesitate să înveți cum să te ocupi de sânge în campamentele regimentului. Dar ar trebui să știi asta. Nu ai spus că ai început cu spectacole pentru regimente?

– Așa este.

Își dădu cămașa jos, iar ea se întoarse ca să o ia, dar înlemni și făcu ochii mari când îi văzu pieptul gol.

Respirația lui se iuți. Felul cum se uita la el îi înfierbânta sângele, și acest lucru era periculos. Din fericire, ea își dădu seama că se holba, îi trase cămașa din mâna întinsă și se întoarse la scosul petelor de sânge.

– Cum ajunge un conte să distreze soldații?

Vocea îi tremura.

Fu nevoie de o secundă pentru a se controla suficient să-și dea seama ce il întrebase, dar apoi își reprimă un geamăt. Era ultimul lucru despre care voia să discute cu ea, mai ales dacă voia să o facă să aibă încredere în el.

– Nu-i spune prietenului tău Hunforth, dar am fost unul din numeroșii nobili pe care războiul din Spania i-a sărăcit. Trebuia să mă descurc cumva. Așa că am învățat o meserie.

Ea râse.

– O meserie? Așa numești tu faptul că ai devenit marele Diego Javier Montalvo, Maestru al Misterului?

– Nu este lucrul pentru care am fost crescut, deci da. Conversația aceasta ajunsese pe un teren periculos. Venise momentul să schimbe subiectul. Nu mai avea o șansă așa de bună să afle ce știa ea despre propriul trecut. Probabil că am distrat și regimentul tatălui tău la un moment dat. În ce regiment a fost?

– Care tată?

Se uita de aproape la pată, apoi o frecă din nou.

– Nu au fost în același regiment?

Ea se încruntă.

– De fapt, au fost, dar numai o vreme. *Papa* – colonelul – s-a transferat mai târziu în Regimentul 37. Se opri. Nu sunt sigură de ce. Nu-i place să vorbească despre asta. Oricum, a fost ofițerul superior al tatălui meu adevărat în Gibraltar și apoi în Spania. Tocmai de aceea,

când tata era pe moarte, i-a cerut colonelului să aibă grijă de mine. Părinții meu nu aveau familie.

Diego inspiră adânc. Așadar, sergentul fusese iubitul doicii. Dar, ca alții din regiment, el și doica muriseră în mizerabila campanie spre La Coruña, lăsând-o pe Lucy cu colonelul.

Cu toate astea, Diego se îndoia că bărbatul o adoptase pe Lucy doar pentru că subordonatul lui i-o ceruse. Probabil colonelul ascunsese metoda vrednică de dispreț prin care dobândiseră copilul. Asta putea explica de ce schimbase regimentul – ca să nu-i fie descoperită înșelăciunea când rudele ei spaniole o căutau. Don Carlos spusese că aflase de curând faptul că iubitul doicii fusese soldat.

Un singur lucru nu se potrivea: de ce luase doica numele Catalina. De ce și-ar fi asumat un asemenea risc?

– Ți-i amintești pe părinții tăi? întrebă el în timp ce ea ii atârna cămașa umedă și lavaliera pe scaunul de lângă foc.

– Nu. De fapt, uneori îmi vine în minte imaginea cu mama mea. Cel puțin cred că este mama mea.

– Cum arată?

– Foarte frumoasă. Păr negru, ochi negri, piele măslinie. Și o mică aluniță chiar aici, zise ea și își atinse cu degetul buza superioară.

Diego se încruntă. Miniatura pe care o avea nu arăta nici o aluniță pe fața mamei. Însă era doar o miniatură. Sau poate că Lucy și-o amintea pe doică.

– Nici măcar nu pot fi sigură că pe ea o văd, continuă Lucy, de parcă îi citise gândurile. Reveni la masă. Mi-aș dori să știu mai multe despre ei, nu doar puținul pe care mi l-a spus *papa*. Se uită în jos la cutiuța cu machiaj. Când am venit prima dată la școală, le-am invidiat așa de tare pe celelalte fete! Ele aveau surori, bunici, unchi și veri. Eu îl aveam doar pe *papa*. Părinții lui au murit înainte de război, iar el a fost singurul copil. Mi-a spus că părinții mei reali nu au avut nici ei familii, așa că eram doar noi doi. Până când a apărut mama mea vitregă, desigur.

– Știi măcar numele părinților tăi adevărați?

Ridicând cutiuța, ea îl privi curioasă.

– De ce atâtea întrebări?

El reuși să ridice din umeri.

– Mama ta a fost spanioloaică. Cum nu aș putea să fiu interesat?

– Nu era nimeni important sau cel puțin așa zice *papa*. Cu siguranță, nu era nimeni important în comparație cu un conte.

– Un conte fără bani, îi aminti el.

– Nu mai ești fără bani, cred eu, ținând cont de faima ta.

El înlemni, amintindu-și câte femei flirtaseră cu el doar pentru că îl credeau bogat.

– Crede-mă, chiar și magicienii faimoși câștigă cam aceiași bani ca actorii.

Privirea ei îl luă prin surprindere.

– Atunci cum îți poți permite Rockhurst?

Hostias, trebuia să fie atent la ce zicea!

– Am investitori. În Spania.

– Iartă-mă, zise ea roșind. Nu am vrut să fiu indiscretă.

– Nu mă deranjează. Cred că acum sunt în siguranță.

– Asta-i tot ceea ce contează, oricum. Atât timp cât cineva are suficient cât să fie confortabil, restul este exces. Venind spre el, deschise cutiuța și bagă degetul în ea. Doamna Harris ne-a învățat mereu că banii pot fi un blestem. Deseori, sunt foarte fericită că nu sunt o mare moștenitoare precum prietena mea Elinor. Cât de groaznic e să-ți dea bărbații târcoale doar pentru banii tăi! Măcar știu că bărbatul care o să se căsătorească cu mine o s-o facă din dragoste.

Înainte ca el să apuce să-și exprime opinia despre acea emoție imprevizibilă, ea murmură:

– Stai nemișcat.

Lucy îi puse ceva pe buză.

– Oh! El tresări. Arde ca dracu'!

– Vrei ca presa să nu observe că ai buza spartă?

Dând ochii peste cap, el fu de acord. A doua atingere nu mai duru așa de tare. Cel puțin nu buza. Dar alte părți din el începeau să-l doară. Cu ea așa de aproape, putea să-i simtă parfumul de violete și să vadă umbra dintre minunații ei sâni și respirația iuțindu-se.

– Gata! Ochii ei erau concentrați pe buza lui. Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Vocea ei suna la fel de tulburată cum se simțea el.

– Mulțumesc, zise Diego cu vocea gâtuită de dorință.

– Mulțumesc că m-ai salvat de Peter și de imbecilitatea lui. Degetele ei zăboviră pe buza lui pentru a netezi, a tampona și a-l înnebuni. Îmi pare rău că te-am târât în asta. Chiar îmi pare rău.

– Nu m-ai târât tu în asta, zise el ferm. Eu m-am băgat. L-am provocat înainte de spectacol. Când am rămas singur cu el, i-am spus să te lase în pace. I-am zis că nu are nici un drept să se joace cu tine. Vocea lui deveni tot mai gâtuită. Dar ar fi trebuit să mă opresc acolo și să nu-l fac de râs în fața tuturor.

– Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze pentru asta! Ea îi zâmbi crispată. Sunt suficient de rea să mă bucur de asta.

– Nu ești deloc rea, o corectă el. Merita ceva și mai rău pentru că nu a văzut ce bijuterie ești. Clătină din cap. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te caute. Asta fac bătăușii – se iau de cei mai slabi decât ei. Peter al tău este bătăuș dintre cei mai răi, unul care se ia de femei. Precum soldații care...

Nu, nu putea suporta să-și amintească asta acum, având încă proaspătă în minte imaginea cu Lucy agresată.

– Dacă te-ar fi rănit, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Ea îi atinse buzele cu degetele.

– Dar nu m-a rănit. Ai fost tu acolo. Și nu-ți pot mulțumi suficient.

Se uita absent la ea, la femeia pe care nu putea să o aibă dacă voia să redobândească ceea ce fusese furat familiei sale. Bunătatea ei îi frângea inima când știa cum o păcălea. Cu toate astea, era suficient de diavol să se bucure de gingășia chipului ei, de atingerea blândă a degetelor ei pe buzele lui.

Îi sărută vârfurile degetelor, apoi mai jos, în palmă.

O expresie de nesiguranță trecu pe chipul ei în timp ce își retrăgea mâna de la gura lui.

– Ar... ar trebui să mă întorc la ceilalți. Își mută privirea. O să văd dacă îi pot distrage pe cei care te caută.

– Nu pleca încă, zise el, cuprinzându-i talia cu mâna. Încă îmi datorezi un vals.

Era o greșeală – știa că era o greșeală să o rețină.

Dar voia ca ea să mai stea cu el o vreme. Se gândîse doar la ea de când se sărutaseră în culise.

– Putem dansa pe peluză cu ceilalți, șopti ea, deși nu făcu nici o încercare să se desprindă din îmbrățișarea lui.

– Și să trezim atenția presei? Nu este înțelept, *mi dulzura,* nu este deloc înțelept.

Auzind muzica pătrunzând din partea cealaltă, o luă de mână și începură să valseze. După o ezitare de o secundă, ea îl urmă.

Își spuse că doar avea să danseze cu ea. Avea să îi arate că nu toți bărbații erau animale precum Hunforth, luând o femeie cu forța. Avea să o țină, să îi inspire parfumul și nimic mai mult.

Apoi ea făcu greșeala de a-și pune mâinile pe talia lui goală și de a ridica din nou privirea spre a lui. Citi în ochii ei dorința și fu pierdut. Pierdut pentru vecie.

Deja încălcase regulile marchizului când o atinsese. Ce rău era dacă o atingea atât timp cât nu o ruina? După ce avea să se uite la coapsa ei pentru a-i confirma identitatea, nu avea să o mai poată atinge vreodată. Avea să aparțină bărbatului ales de bunicul ei pentru ea.

Doar dacă nu cumva nu era ea cea pe care el și Gaspar o căutau. Diego se agăță de această posibilitate cu îndârjire. Se mai întâmplase. În plus, nu toate piesele puzzle-ului din trecutul ei se potriveau perfect. Dacă nu era nepoata marchizului, era liber să o curteze. Ce era rău în a începe acum?

Îl mustra conștiința. Știa că îi făcuse o promisiune marchizului, dar, chiar și fără promisiune, avea să profite de ea așa cum cu siguranță încercase Hunforth. Ea merita mai mult și el știa acest lucru.

Dar cu buzele ei senzuale la câțiva centimetri distanță de ale lui și cu trupul ei moale și flexibil în brațele lui, nu se putea abține.

– *Cariño*, zise el răgușit.

Apoi o sărută.

Capitolul 11

Dragă Charlotte,

Poate că sunt de nepătruns, dar cu siguranță știi deja că mă interesează doar binele tău. Ascultă al doilea avertisment din partea mea și fii atentă la al tău Maestru al Misterului. Încă nu a solicitat licență, iar asistentul lui pune întrebări ciudate în legătură cu școala și cu angajații ei. Ai mare grijă cu el!

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Înainte ca buzele lui Diego să le atingă pe ale ei, rezistența lui Lucy în fața tentațiilor slăbise. Acum se îneca în tentații și nu-i păsa. Era din nou în brațele lui, și el o săruta cu o tandrețe care îi umplea inima. Cum să nu-i răspundă la sărut?

„Chiar crezi că un astfel de bărbat are intenții onorabile?"

Probabil că nu.

O întrebase despre părinții ei, iar un bărbat cu un titlu spaniol onorabil ar fi pus asemenea întrebări unei femei pe care o curta. Și, spre deosebire de domnii englezi, pentru el sângele mamei ei ar fi fost un avantaj.

Dar nu avea să-și pună mari speranțe în asta; mai făcuse greșeala asta. Iar el subliniase că era un conte sărac probabil pentru a o avertiza că nu-și permitea o soție.

Cu toate astea, părea să-i pese de ea. Se luptase vitejește pentru ea, strânsese bani contra propriilor scopuri și oferise acelei cauze o parte din banii lui câștigați din greu. Mai important, când îi sărise în ajutor, nu dăduse vina pe ea, ci pe Peter. Și pe el însuși. Cu siguranță, asta demonstra că era un om cu caracter.

Obosise să-și mai facă griji. Încercase din greu să se poarte frumos. Așteptase răbdătoare ca Peter să revină din străinătate, fără ca măcar să încurajeze atențiile altcuiva, și pentru ce? Ca el să recunoască faptul că o iubea, dar tot nu conta? Ca el să o jignească și să încerce să-i distrugă reputația?

Încă putea să o facă. Nimic nu-l putea opri pe Peter să povestească despre ceartă mai târziu și să păteze numele ei și al lui Diego. Oamenii chiar puteau să creadă ce spunea Peter – nu doar pentru că era conte, ci și din cauza prestației lui Diego. Peter avea să se folosească de asta. Cu siguranță, nu era gentlemanul pe care îl crezuse ea.

În timp ce Diego era mai gentleman decât îl crezuse. Fusese onest în privința intențiilor sale de la bun început. Și dacă reputația avea să-i fie ruinată fără vine ei, nu ar fi trebuit să simtă și plăcere în timpul ăsta? Ce sens avea să fie decentă dacă toată lumea oricum credea ce era mai rău despre ea? I se părea că la fel de bine putea să fie indecentă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Diego se retrase.

– Nu vreau să crezi că sunt precum Hunforth, dispus să profit de o femeie...

– Nu am crezut niciodată asta, șopti ea, amintindu-și din nou că Diego era un om bun.

De data asta, ea fu cea care îl sărută. El se îndepărtă brusc.

– Ai grijă, *cariño!* Îi zâmbi trist și îi atinse buza cu degetul. Mai bine stai pe partea asta.

Oh, vai, uitase de rana lui!

– Îmi pare rău.

– Nu mă deranjează un pic de durere pentru un sărut de-al tău, zise el gutural. Dar, dacă repornești sângerarea, eforturile tale o să fie inutile.

Lucy bănuia că eforturile ei erau oricum inutile, dar nu avea să arate asta acum. Pentru că el ar fi început să se poarte iarăși cuviincios și să încerce să o protejeze. În momentul acesta nu dorea noblețe. Îl dorea pe el.

– Atunci lasă-mă să te sărut ca să treacă!

El ridică o sprânceană.

– Credeam că asta le spun mamele copiilor pentru a le distrage atenția de la necazurile lor.

– Păi, hai să aflăm, nu? îl provocă ea, întinzându-se pentru a-i săruta buza rănită. Mai bine?

– Mult mai bine. Ochii lui negri sclipeau la lumina lumânării când se aplecă să-i atingă cu nasul obrazul. Dar acum trebuie să pui din nou machiaj.

– O să pun. Îi atinse obrazul cu buzele. După ce terminăm de valsat.

– Așa îi spuneți voi, englezii? Îi prinse mâna într-a lui pentru alt sărut magic care îi fură sufletul. Gura lui îi alunecă în jos pe bărbie, apoi pe gât. Îmi place versiunea englezească a valsului.

– Și mie.

Se prinse de umerii lui goi, apoi îi străbătu, memorând fiecare curbă și fiecare mușchi.

Era prima dată când atingea trunchiul gol al unui bărbat și voia să se bucure de el. Mâinile ei coborâră spre pieptul lui lat, explorând cu degetele mari sfârcurile lui plate.

El gemu.

– *Mi dulzura,* oricât de mult îmi place asta, ar trebui să ne oprim.

– De ce? șopti ea. Nu-ți plac mâinile mele pe tine?

– Prea mult, șopti el. Asta e problema.

– Mie nu mi se pare că este o problemă, zise ea cu o sfială voită.

Diego o privi.

– Ce faci, Lucy?

– Aflu dacă ești amantul uimit, așa cum spun ziarele.

La cuvântul „amant", chipul lui roși.

– Refuz să îți stric reputația. Și știu că nici tu nu vrei asta.

– Poate că vreau. Ridică bărbia, încercând să pară sofisticată și sigură pe dorințele ei, deși cuvintele lui o făceau să se simtă

nesofisticată și nesigură. Poate că Peter are dreptate și chiar sunt o fată temperamentală.

El îi cuprinse bărbia cu tandrețe.

– Tu ești curioasă. Și pasională. Indiferent ce spun manierele englezești, este perfect normal la o femeie tânără. Tu ce de crezi că noi, spaniolii, avem *dueñas* așa de serioase? Pentru că nu avem încredere în tinerii domni sau în tinerele domnișoare când îi cuprind căldurile.

– Doamna Harris este însoțitoarea mea, zise ea defensivă.

– Și, cu toate astea ești aici, singură cu mine.

– Și ce bine îmi prinde! Se desprinse din brațele lui, rănită de respingerea lui clară. Peter o voia doar pentru corpul ei, iar Diego nu o voia nici măcar pentru asta. Nu doar că sunt o fată temperamentală și nesăbuită cu care nici un bărbat onorabil nu vrea să se însoare, dar nici măcar nu sunt suficient de dezirabilă să atrag un bărbat cunoscut că flirtează.

– *Por Dios, mi dulzura!* zise el, prinzând-o de la spate și trăgând-o la pieptul lui. Știi că sunt atras de tine.

– Ești? Lacrimile i se adunară în gât. Peter ar fi încercat deja să... mă atingă. Dar tu... probabil că mă crezi doar o englezoaică prostuță. În comparație cu prințesele tale rusoaice și cântărețele de operă, eu sunt doar...

– Știt, *cariño*, îi murmură el la ureche, cu mâinile urcând și coborând pe talia ei. Ești de două ori mai femeie decât oricare dintre ele.

– Dar nu suficient cât să te tentez.

Întorcând-o în brațele sale, îi apăsă mâna pe pieptul lui.

– Nu simți asta? Inima mea bate ca un tunet. Nu te-aș putea dori mai mult decât în acest moment.

– Atunci arată-mi, zise ea cu blândețe. Arată-mi ce simți. Vreau să știu ce am evitat în tot acest timp.

Chipul lui se întunecă și bolborosi o înjurătură.

– Prea bine. O să fac cum dorești. Dar o să-ți distrug reputația. Înțelegi?

– Nu chiar.

O conduse spre canapea, se așeză, apoi o trase în poala lui.

– O să-ți ofer plăcere, *querida*. Când o să termin, o să fii în continuare o inocentă. Îi zâmbi crispat. Sau mai degrabă o să fii în continuare castă.

Asta o ușură, apoi deveni curioasă. Un mic fior de entuziasm îi străbătu șira spinării.

– Dar tu?

– Eu? zise el. Eu o să fiu în iad. Dar este un iad pe care îl pot suporta. Să îți distrug reputația este un iad pe care nu-l pot suporta.

Să se însoare cu ea era clar alt iad pe care nu-l putea îndura. Își alungă suferința. Mereu îi spusese la ce să se aștepte de la el. Măcar avea ceva care să-i amintească de el după ce pleca.

Mâna lui începu să-i ridice fustele.

– D-Diego? Ce faci?

Nu era atât de înocentă încât să nu știe că ruinarea începea cu un bărbat ridicând fustele femeii.

– Cochetez cu tine. O împinse pe spate peste brațul lui, apoi începu să-i sărute sânii. Mă satisfac. Sau măcar cât îndrăznesc.

Mâna lui se îndepărtă de fustele ei suficient cât să-i tragă corsajul în jos ca să-i poată prădui sânii cu gura. Ea se arcui în timp ce o senzație intensă o străbătu, făcând-o să-i cuprindă capul pentru a-l strânge mai bine.

Între timp, mâna lui reveni la fustele ei, trăgând și smulgând până când fură ridicate în jurul coapselor, expunându-i pantalonașii. Cu abilitatea datorată unei experiențe îndelungate, el găsi despicătura, iar degetele îi alunecară înăuntru pentru a atinge partea pe care doar ea îndrăznea să o atingă și care se umezea noaptea când îl visa.

Când o atinse acolo, alunecarea degetelor căpătă un nou sens. Era uimitor că o făcea să ofteze așa de zgomotos și să se împingă în degetele lui.

– Îți place, nu-i așa, *querida*? Îi atingea despicătura cu o mângâiere care o făcea să geamă. El își ridică capul să se uite la ea cu o privire languroasă. Ești așa de fierbinte și umedă! Mă lași să-ți gust nectarul?

– Nectarul... meu?

Oh, umezeala! Știa despre asta? Normal că știa. Făcuse asta cu multe femei.

Avea timp după să fie geloasă pe el. Acum era al ei.

– Poți să guști ce vrei tu, șopti ea, întrebându-se dacă într-adevăr voia să guste.

Cu siguranță nu ar...

Dar, în timp ce o întindea pe spate pe canapea și alunecă în jos destul de departe cât să se uite la intimitatea ei cu o foame hotărâtă, își dădu seama că așa avea să facă. Chiar avea de gând să-și pună *buzele*...

Făcu chiar asta. Sfinte Dumnezeule!

Tremură delicios la uimitoarea senzație oferită de gura lui care o atingea acolo. Era uluitor! De-a dreptul însuflețitor. Chiar magic.

Priveliștea capului lui negru între picioarele ei o făcea să simtă o excitare crescândă și nu-și putea lua ochii de la el. Femeile și bărbații englezi făceau asta vreodată? Sau era doar un obicei spaniol?

Nu, fusese menționat și în poveștile despre harem. Dar ea și celelalte fete hotărâseră că era prea ridicol să fie adevărat. Ce bărbat ar fi vrut să lingă pe cineva acolo jos?

Cu siguranță Diego voia, pentru că limba lui o atingea în moduri șocante, lingând-o, jucându-se cu ea. Și era la fel de pricepută ca mâinile lui, cu care se juca și îi dezmierda sânii. O excită sus și jos, până când senzația ajunse să o doară de nevoia pe care o simțea.

– Te rog, Diego... Te rog, imploră ea, simțind că mai era ceva ce încă nu putea atinge.

– Răbdare, *mi dulzura!* murmură el pe carnea ei. Închide ochii. Relaxează-te. O să vină.

Dacă închidea ochii însemna să piardă controlul, ceea ce o făcea să se simtă nervoasă, mai ales când îl văzu că îi desfăcu pantalonașii și îi dădu jos. Dar când începu din nou să o excite cu gura, iar ea închise ochii, plăcerea se intensifică aproape insuportabil.

Acum unul dintre degetele lui intrase în ea, făcând-o să se arcuiască în sus pentru a-l întâmpina. Și pentru a-i întâmpina limba, care continua să danseze, până când cea mai ciudată căldură porni din degetele ei de la picioare, urcând tot mai sus, mistuindu-i sângele, până când păru să se adune chiar în punctul în care limba lui ataca.

Lucy explodă. O lovi cea mai delicioasă explozie de plăcere, făcând-o să scoată un mic țipăt în timp ce îi strângea capul.

Pentru o clipă, rămase acolo, savurând. Nimeni nu-i spusese despre asta. În poveștile despre harem, plăcerea femeii, când exista, era exprimată prin termeni elevați pe care ea nu-i înțelegea.

Acum pricepea.

Și mai înțelegea ceva. El nu avusese parte de aceeași plăcere. Poveștile despre harem fuseseră destul de clare când descriseseră plăcerea pentru un bărbat.

Lucru care fu confirmat când deschise ochii și-l găsi holbându-se la coapsele ei cu o expresie aproape de disperare. De fapt, se holba doar la o coapsă. Ar fi putut chiar să jure că se uita la semnul ei din naștere.

Nu, asta era o prostie. Abia era suficientă lumină cât să-l zărească.

– Diego, șopti ea, și privirea lui se îndreptă spre chipul fața ei.

Avea expresia vinovată a unui bărbat care tocmai făcuse ceva extrem de greșit. Dar inspira dragoste.

– A fost incredibil! Se ridică în fund, acoperindu-se cu o modestie inexplicabilă, dacă se gândea la ceea ce tocmai făcuse. Eu nu-ți pot oferi plăcere?

– Lucy, nu cred...

Amintindu-și ce citise, se întinse spre nasturii pantalonilor lui.

– Cu siguranță, pot face *ceva*.

– Dumnezeu să mă ajute! mormăi el. Sigur o să ard în iad.

– Atunci o să ardem împreună, zise ea, amuzată de trezirea conștiinței lui. Uneori, era ciudat de rușinos. Arată-mi ce să fac.

Cu un geamăt, își desfăcu pantalonii și lenjeria într-o grabă aproape febrilă. Apoi îi luă mâna și o ghidă înăuntru.

– Atinge-mă aici, *querida*. Îi strânse degetele în jurul cărnii sale. Dacă ard, măcar să fie pentru ceva serios.

Râzând, ea îl lăsă să-i arate cum să-l atingă și cum să-l mângâie. Nu-i venea să creadă cât de tare devenea partea intimă a unui bărbat. Și cât de lungă. Vai, era chiar mai lungă decât mâna ei și creștea pe măsură ce îl mângâia!

El își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Ah, ești o vrăjitoare. Da, așa, atinge-mă așa... Ferm, da...

Un zgomot de afară, de dincolo de ușa de sticlă care dădea spre terasă o făcu să se oprească. Diego deschise ochi. Amândurora li se tăie respirația când se auziră voci. Nu încuiaseră ușa aceea, iar lampa încă ardea, deși draperiile grele probabil că nu lăsau să se vadă înăuntru.

Cu toate astea, el îi scoase mâna și își închise repede pantalonii.

– Am căutat-o peste tot, zise doamna Harris cuîva. Nu-mi pot da seama unde s-a dus.

– Și magicianul? răspunse o voce înăbușită. L-ai văzut?

Lucy recunoscu vocea domnului Godwin. Oh, Dumnezeule! Cu siguranță nu-și dorea ca el să afle ce făcea cu Diego. Ținând cont de prietenia lui cu doamna Harris, nu credea că avea să publice ceva despre ea, dar cu siguranță l-ar fi defăimat pe Diego pentru că flirtase cu ea.

– L-am întrebat pe asistentul său, răspunse doamna Harris. A zis că era sigur că s-a întors la Rockhurst pentru că îl extenuează spectacolele.

Lucy privi spre Diego, care îi zâmbi trist. Era limpede că Gaspar nu avea remușcări dacă mințea pentru stăpânul lui. Ridicându-se de pe canapea, își trase pantalonașii pe ea și se apropie de ușă.

– Nu aș crede asta în locul tău, continuă domnul Godwin.

– Charles, sper că nu insinuezi că Lucy ar putea vreodată...

– Poate că nu, dar Montalvo are un trecut dubios și o reputație cu femei frumoase. Habar nu ai de ce este capabil.

– Și tu știi? Oh, Doamne, ce știi? De ce nu ai spus nimic? Jur, dacă știai că are obiceiul de a distruge reputația tinerelor femei...

– Nu, nu, răspunse domnul Godwin exact când Diego se ridică brusc, părând ofensat. Nimic de genul ăsta.

– Atunci ce?

Urmă o pauză lungă. Lucy își ținu respirația. Diego rămase acolo, cu buzele strânse într-o linie rece.

– De fapt, continuă domnul Godwin, nu este vorba de ce am auzit despre el în presă. Este... Ei bine, știi că am fost militar în Peninsulă.

Diego deveni tensionat.

– Da, ce-i cu asta? întrebă doamna Harris.

– Nu i-am recunoscut numele când l-am auzit prima dată, dar când i-am văzut spectacolul, mi-am dat seama că am mai văzut frânturi din el.

Lucy se relaxă. Diego îi spusese deja că începuse să țină spectacole pentru regimente. Nu era nimic cu care să se rușineze.

– Ideea este, continuă domnul Godwin, că prin taberele regimentelor umbla vorba că era un hoț și un trișor. Trebuie să recunoști că se pricepe la cărțile de joc. Îmi imaginez că poate să împartă cărțile de la fundul pachetului ca orice trișor.

„Nu sunt un trișor sau un hoț", îi spusese el cândva.

Lucy simți un gol în stomac. Privi spre el și îl văzu uitându-se fix la ea. O mințise în ziua aceea, pe debarcaderul de la râu. O vedea pe chipul lui.

Sângele se învolbură în ea când își aminti cât de pompos i-o spusese, cu aerul continental al bărbatului onorabil. La fel spusese totul. Comportamentul lui rafinat și manierele lui impecabile fuseseră doar o fațadă? Iar dacă era așa, despre ce altceva mai mințise?

– Ai văzut câți bani a strâns, remarcă doamna Harris. Și cu cât din propriii bani a contribuit. Mi-e greu să cred că acestea sunt acțiunile unui hoț.

– Nu ți se pare ciudat că a dat bani pentru o cauză care, dacă are succes, o să-l împiedice să facă exact ce intenționează?

Lucy își ținu respirația, așteptând răspunsul doamnei Harris și încercând să nu cedeze în fața îngrijorării care creștea în pieptul ei.

– Poate că se aștepta să se strângă mai mulți bani pentru cauza lui.

Domnul Godwin pufni.

– Haide, Charlotte, ești o femeie inteligentă! De ce ar lăsa lucrul ăsta la voia întâmplării? Încă nu a solicitat o licență și doar a închîrîat proprietatea de la Pritchard. Dacă este doar o stratagemă pentru a pune mâna pe banii prietenilor tăi? Mă întreb dacă bancnotele pe care le-a donat sunt autentice – eu le-aș verifica la bancă dacă aș fi în locul tău.

Diego sări în picioare, cu ochii scăpărând de furie.

– Asistentul lui nu știe unde se află, continuă domnul Godwin, iar Lucy lipsește. Și am auzit de la unii lachei că Montalvo a fost văzut ultima dată în biroul ducelui, întrebând de Lucy. Unde, apropo, voi, doamnelor, ați calculat donațiile, nu-i așa? Nimeni nu l-a văzut sau nu a văzut-o, dacă înțeleg corect ce îmi spui.

Fusese în bîrou după ce plecase ea? Dumnezeule, dacă luase banii?

Nu, cum putea să creadă așa ceva? Doar se purtase onorabil cu ea.

Cu excepția momentelor când o șantajase. O mințise. Ce știa cu adevărat despre el în afară de ceea ce îi spusese?

Când Diego porni spre ea cu buzele strânse într-o linie subțire, își dădu seama că trebuia să facă urgent ceva înainte ca el să ajungă la ea. Nu mai îndura să rămână singură cu el. Trebuia să-și clarifice gândurile contradictorii și aceste informații noi. Grăbindu-se spre ușă, puse mâna pe clanță.

– Lucy, așteaptă, fir-ar al naibii! șuieră Diego. Trebuie să vorbim.

Ea clătină din cap și deschise ușa de sticlă suficient cât să iasă pe ea. Cu sângele bubuindu-i în urechi și mintea încă frământată de îndoielile trezite de domnul Godwin, ieși pe terasă.

– Doamnă Harris, mă căutați?

Spera să arate prezentabil, fiindcă nu avusese timp să verifice.

Doamna Harris se întoarse, la fel domnul Godwin.

– Lucy! exclamă directoarea școlii. Unde ai fost?

Lucy căscă exagerat.

– Îmi pare rău. Totul a fost așa de obositor pentru mine... Am plecat foarte devreme în această dimineață. M-am dus în bibliotecă, am vrut să stau câteva clipe singură și am adormit. Vocile dumneavoastră m-au trezit. Asta măcar explica orice întrebare legată de felul cum arăta. Aveați nevoie de ceva anume?

Bănuitor, domnul Godwin păși spre ușa bibliotecii și o deschise pentru a privi în interior. Lucy își ținu respirația. „Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe Diego să mă distrugă! Sper că a ieșit pe cealaltă ușă ori s-a ascuns."

– Nu ar fi trebuit să lași lampa arzând așa de puternic, mormăi el intrând, închizând lampa și ieșind.

Abia atunci Lucy respiră ușurată.

– Da, mulțumesc.

Doamna Harris își petrecu brațul în jurul lui Lucy.

– Haide atunci. Trebuie să-l găsim pe señor Montalvo. Domnul Godwin vrea să-i pună niște întrebări.

– Cred că s-a dus acasă, zise Lucy vag.

Tocmai scăpase ca prin urechile acului?

„Deci fusese hoț în tinerețe", își zise ea în minte. „Dar a făcut ceva care să te facă să nu ai încredere în el?"

În afară de faptul că pretindea că avea să construiască o grădină a plăcerilor când nimeni nu era sigur că voia să facă asta? Dacă îi studia bine comportamentul – și ceea ce spusese în ultimele zile –, trebuia să recunoască faptul că existau câteva neconcordanțe. Iar cea mai mare era legată de strânsul banilor pentru o cauză contrară propriului interes. Apoi faptul că pretinsese dintr-odată că era conte, lucru pe care îl menționase doar pentru a-l enerva pe Peter.

Era ciudată insistența lui ca ea să fie cea care îi arăta școala. Râse se la suspiciunile eî că o sărutase doar ca să o manipuleze pentru propriile scopuri, dar dacă scopul lui era unul și mai rău, o stratagemă pentru a scoate bani de la prietenii școlii? Pentru a o face să creadă că era inofensiv înainte de a o prinde în capcană. O străbătu un fior.

„Tu ai fost cea care a inițiat această ultimă întâlnire intimă", îi aminti conștiința ei. „El a protestat."

Nu, nu protestase mult. Și apoi, nu era cea mai în măsură să judece caracterul cuiva, nu-i așa? Crezuse în Peter. Poate că se făcea de râs și cu Diego.

Doar că de data asta era mai rău. Păruse vinovat când vorbise domnul Godwin. Deși era greu de crezut că un bărbat așa de faimos ca el putea fi hoț, era expert în a crea iluzii. Iar ea părea să fie o expertă în a le crede.

Lacrimile îi înțepară ochii. Le îndepărtă rapid, sperând că doamna Harris nu avea să le vadă.

Dar nu-și putea opri mintea din a se frământa, din a pune aceleași întrebări. De ce o făcuse tovarășa lui? Care era adevăratul lui plan

pentru Rockhurst? Era conte? Sau hoț? Dacă totul din seara asta fusese o minciună?

Erau prea multe întrebări fără răspuns, prea multe eschive. Iar ea era prea tulburată de Diego. Aproape că i se dăruise!

Sosise momentul să pună capăt acestei legături periculoase. Măcar până când afla ce ascundea.

Capitolul 12

Dragă vere,

Prea bine, o să fiu de acord că probabil ai dreptate în legătură cu Pritchard, dar nu mă pot hotărî ce să cred despre señor Montalvo. A venit la micul dejun venețian și a strâns o sumă enormă de bani pentru fondul nostru, dar am auzit zvonuri despre el care m-au pus pe gânduri. În zilele noastre, nu poți face diferența între ticăloși și oamenii buni.

Ruda ta nedumerită,

Charlotte

La trei zile după micul dejun caritabil, Diego se afla în ceea ce trecea drept birou în domiciliul său temporar sumbru, cu o ceașcă de cafea într-o mână și un bilet scris cu o caligrafie grăbită înfășurat într-un plic cu sigiliu în cealaltă.

Într-un acces de furie, aruncă brusc ceașca în șemineu și se sparse. Gaspar intră valvârtej în încăpere câteva secunde mai târziu.

– *Qué demonios*[1]*!*

– Lucy nici măcar nu-mi citește scrisorile! Le trimite înapoi nedesfăcute. Flutură biletul ei în aer. Iar de data asta, mi-a zis să nu-i mai trimit fiindcă o să le arunce în foc. Încăpățânată femeie! Privi cu disperare spre Gaspar. Ce-ți spune prietena ta bucătăreasă despre refuzul lui Lucy de a mă vedea?

– Că domnișoara Seton a fost ocupată cu lecțiile de desen. Sally nu știe secretele lui Lucy a ta.

– Nu este Lucy *a mea*, izbucni Diego.

[1] În traducere din spaniolă, „la dracu'!" (n.red.)

Dacă ceva demonstra asta, era ultima lor întâlnire.

– Păi, zise Gaspar, bănuiesc că domnișoara Seton și-a dat seama care e rolul meu în gospodăria ta, pentru că nu spune prea multe. Sally încă vorbește cu mine, dar celelalte servitoare nu mai sunt așa de deschise ca înainte.

Normal că nu. Mulțumită blestematului Godwin, Lucy îl considera din nou magicianul suspect, ticălosul, diavolul care dorea să distrugă mult iubita ei școală. Ca și pe angajatoarea ei, de altfel.

Probabil nu ajuta nici faptul că fusese suficient de prost încât să-i satisfacă acea curiozitate legată de senzualitate. Și propria nevoie violentă de a o vedea, de a o atinge, de a o face a lui, chiar dacă nu întru totul și doar pe moment.

Închise ochii și și-o imagină sub el, plină de încredere și de speranță. Încă îi simțea gustul – îi chinuia nopțile. Cum putuse să-i ignore identitatea, să se lase condus de mădular? Ar fi trebuit să știe că lipsa rațiunii avea să-l chinuiască.

În clipa în care îi văzuse semnul din naștere, știuse că totul se terminase. Până atunci, se rugase ca ea să nu fie nepoata marchizului. Ar fi putut să fie a lui ori să-și recupereze Arboleda.

Acel semn din naștere își bătea joc de el. Putea să o aibă pe Lucy sau Arboleda. Nu ambele.

Gaspar se duse să-și încălzească mâinile la focul abia aprins.

– Ce s-a întâmplat la micul dejun între tine și Lucy?

– Nimic, zise Diego tăios.

– Spui asta de trei zile, dar ceva s-a întâmplat. Când am văzut-o ultima dată, ți-a zâmbit afectuos. Acum nu te lasă să te apropii de ea.

Oftă. Sosise momentul să-i spună lui Gaspar ce descoperise. Sperase ca, atunci când doamna Harris avea să afle că banii donați de el erau adevărați, Lucy putea să își dea seama că nu avea nici un motiv să-și facă griji; atunci nu ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Gaspar că întrecuse limitele. Și că o pierduse printr-un truc al sorții.

Diego recunoscuse dezastrul din clipa în care văzuse expresia șocată a lui Lucy când auzise despre trecutul lui. Nu înțelesese cum un conte spaniol putea deveni hoț. Presupusese că el o mințise în legătură cu copilăria lui, apoi se întrebase ce alte minciuni mai erau. Iar faptul că el nu solicitase o licență pentru grădina de plăceri și faptul că nu făcuse o ofertă pentru proprietate îl făcuseră să pară și mai suspicios.

Asta era problema: el și Lucy petrecuseră suficient timp împreună ca el să știe cum gândea ea și ce lucruri o tulburau. Treaba cu furatul o tulburase cel mai mult, mai ales că ticălosul acela de Godwin nu se deranjase să clarifice că se întâmplase când Diego avea doar 13 ani.

Acum Lucy se simțea confuză și circumspectă în privința lui. Numai Dumnezeu știa dacă avea să-l lase să se mai apropie din nou. Între timp, zilele treceau, iar Arboleda se îndepărta tot mai mult de el.

Hostias, Lucy nu își dăduse seama ce caracter avea el? Cum putea să creadă că era lipsit de onoare, mai ales după ce se abținuse în bibliotecă?

Probabil că pentru ea acesta fusese alt mod de a încerca să o manipuleze.

Blestemând, mototoli biletul și îl aruncă pe podea.

– Poate că ar trebui să renunțăm, zise Gaspar.

– Nu renunț, mormăi Diego.

– Ai citit ce au scris ziarele despre spectacolul tău? întrebă Gaspar. Ți-au preamărit inventivitatea, te-au declarat în mare măsură amuzant, chiar au sperat că o să ții din nou spectacole aici.

Diego îl săgetă cu privirea pe Gaspar.

– Nu fac un turneu în Anglia, dacă asta sugerezi.

Aplecându-se pentru a ridica biletul mototolit, Gaspar îl băgă în buzunar.

– De fapt, ieri am fost să mă văd cu Philip Astley în oraș.

Astley era proprietarul unui amfiteatru din Londra folosit pentru a distra publicul cu spectacole zilnice de măiestrie ecvestră, magie și jonglerii. Gaspar și Diego se întâlniseră cu el cât fuseseră în turneu. El fusese cel care îi arătase lui Diego cum să facă trucul cu glonțul.

Gaspar continuă:

– Știi că mereu mi-a admirat munca și a fost foarte impresionat de ceea ce auzit despre tine. A spus că mi-ar putea găsi un loc printre angajații lui. Are nevoie de cineva care să-i rezerve spectacolele. Și tu.

– Nu o să lucrez pentru Philip Astley doar pentru că o englezoaică cu sânii mari te conduce ținându-te de mădular și te-a convins că ai putea avea o viață aici, mormăi Diego. Prefer să-mi tai gâtul decât să trăiesc în Anglia.

– Nu putem continua așa. Încă nu ni s-a confirmat că domnișoara Seton este nepoata marchizului și chiar dacă am reușit...

– Este nepoata marchizului, izbucni Diego.

– Știu că tu crezi asta, dar...

– Lucy este Doña Lucinda, repetă Diego. Am verificat. *Sigur* este.

Fu nevoie de un moment să înțeleagă la ce se referea. Apoi Gaspar oftă.

– *Por Dios,* te rog, spune-mi că i-ai zis despre bunicul ei, iar asta a determinat-o să îți arate semnul din naștere de bunăvoie!

Diego tresări la nota de speranță din vocea lui Gaspar.

Imediat însă Gaspar scoase un șir de înjurături în spaniolă.

– Deci eu sunt condus de mădular? Nu-i de mirare că nu vrea să vorbească cu tine. Ți-am spus că ar trebui să tăvălești o târfă, dar ai ascultat? Gaspar se plimba prin birou în timp ce se văita. Oh, nu, nu mândrul conte! Smuci o mână noduroasă în direcția lui Diego. Acum că nobilul din Villafranca este pe cale să-și recâștige proprietatea, crede că este prea bun pentru târfe. Nu, trebuie să o aibă pe nepoata unui marchiz în patul lui...

– Nu m-am culcat cu ea, bătrân nebun! Știi că nu aș dezvirgina niciodată o inocentă.

Gaspar se uită sceptic la el.

– Dar i-ai văzut semnul din naștere. Și nu pentru că ți l-a arătat.

– Nu de asta este supărată pe mine. Diego refuza să detalieze ce făcuse cu Lucy. Fusese suficient de rău că dezvăluise partea despre semnul din naștere. Dar acele momente dintre el și ea erau prea prețioase pentru a le murdări povestindu-le altcuiva, chiar și lui Gaspar. Este furioasă pentru că a auzit despre zilele mele din tinerețe cu regimentele, când trișam la cărți.

– Și furai, îi aminti Gaspar, care nu vorbise pe ocolite.

Până la urmă, se cunoscuseră când Diego fura punga lui Gaspar. Nu aflase niciodată de ce lui Gaspar i se făcuse milă de el, de ce hotărâse să-i răsplătească dexteritatea în loc să-l pedepsească. Dar îl lăsase să aleagă: să fie predat autorităților locale ori să devină asistentul lui.

Pentru asta, Diego avea să-i fie recunoscător mereu. Dacă ar mai fi continuat să fure, cu siguranță ar fi fost spânzurat. Disperat după bani pentru mama lui suferindă și ușurat să aibă altă cale de a-i câștiga, Diego fusese de acord cu propunerea lui Gaspar.

Scrâșnise din dinți când Gaspar îi dăduse munci umilitoare de femeie, cum ar fi fost să curețe oala de noapte și să-i coasă buzunare în batiste. Exersase cu inelele chinezești până când îi sângeraseră degetele. Îndurase experiențe dureroase cu diferite soluții chimice pentru a-și întări mâinile și a duce focul pentru numărul lor cu lumânări.

Învățase tot ce se putuse de la maestru, până când Gaspar nu mai putuse să facă magie, iar maestrul devenise asistent.

Deși Gaspar era excentric și avea cu o slăbiciune pentru vinul scump și mâncarea exotică, își câștigase dreptul de a se retrage, iar Diego voia să se asigure că avea o bătrânețe liniștită.

– Nu văd decât o soluție la această dilemă, zise Diego, care-și petrecuse întreaga noapte dezvoltând un plan.

– Te strecori în școală și o răpești? glumi Gaspar.

– Asta-i soluția mai puțin bună. Și ar fi foarte dificil să mă strecor într-o casă plină de femei fără să se dea alarma.

Gaspar se încruntă.

– Nu vorbeam serios. Răpirea nu este o opțiune. Marchizul nu a zis nimic despre răpire.

Diego îl fulgeră cu privirea.

– O vrea înapoi, orice ar fi.

Gaspar se încordă.

– Dacă răpești o englezoaică, autoritățile o să te vâneze și o să te spânzure.

– Mă îndoiesc că, până la urmă, colonelul o să riște implicând autoritățile, ținând cont de natura criminală a propriilor acțiuni. Chiar dacă nu a furat-o, a acoperit fapta altcuiva.

Când Gaspar se arătă confuz, Diego își dădu seama că nu-i spusese bărbatului tot ce aflase de la Lucy și Hunforth. Îi explică rapid teoriile sale despre modul în care Doña Lucinda ajunsese să fie adoptată de colonel.

– Dar, chiar și așa, nu aș vrea să o iau împotriva voinței ei, continuă Diego. E prea complicat. Trebuie să o convingem să vină de bunăvoie, iar asta înseamnă să vină la noi. Teama pentru prețioasa ei școală s-ar putea să o determine să facă asta. Iată ce propun: fac o ofertă pentru a cumpăra Rockhurst.

– Ai înnebunit? Don Carlos abia ne-a aprobat suficiente fonduri să acoperim cheltuielile. Cum o să plătești proprietatea asta, cu aurul alchimistului?

– Nu am de gând să plătesc. Doar fac o ofertă verbală. Cât timp avocații lui Pritchard fac hârtiile, eu o să mă consult cu magistrații despre costul unei licențe. O să ne asigurăm că toată lumea din Richmond aude de acțiunile noastre. Toți cei de la școală o să fie în delir.

– Și crezi că asta o s-o trimită pe Lucy fuga aici să te facă să te răzgândești.

– După ce ea și angajatoarea ei o să epuizeze alte opțiuni. Cel puțin o să mă scutească de născocirea altui plan.

Gaspar se încruntă.

– Între timp, când nu o să poți onora oferta, Pritchard o să te acuze de fraudă. Doar că el te poate arunca în închisoare.

– Este un risc, zise Diego ridicând din umeri. Dar îl putem face să alerge o vreme în cerc pentru a ne atinge scopul. Iar Lucy este prea impetuoasă ca să se abțină prea mult. O să vrea să vorbească cu mine, chiar și numai pentru a-mi ține o predică. Îi zâmbi arogant. Îi place să-mi țină predici.

Gaspar păru sceptic.

– Acum că știm că e moștenitoarea unei averi, de ce să nu-i trimitem o scrisoare de informare? O să ne implore să meargă în Spania.

Diego își dădu ochii peste cap.

– Nu ai auzit când am zis că îmi refuză scrisorile? Și apoi, când o să-i dezvălui adevărul, o să-l implice pe colonel, și el o să facă tot ce poate pentru a ne opri să o ducem acasă ori să dezvăluim presei perfidia lui.

– De ce și-ar pune Lucy averea în pericol spunându-i?

– Nu-i pasă de bani.

– Tuturor le pasă de bani, chiar și ție, zise Gaspar.

– Nu lui Lucy.

„Doamna Harris ne-a învățat mereu că banii pot fi un blestem. Măcar știu că bărbatul care o să se căsătorească cu mine o s-o facă din dragoste", îi spusese ea.

De parcă dragostea era unul dintre cele mai importante lucruri din lume. Asta era o idee străină pentru el, la fel ca bunele maniere englezești. Un bărbat se căsătorea pentru pământ, avere sau onoarea familiei, iar uneori pentru toate trei. Și dacă din afacerea asta câștiga o parteneră prietenoasă, atunci era cireașa de pe tort.

Dar iubirea? Era o iluzie, nimic mai mult. Înțelegea atracția, dar nici un bărbat întreg la minte nu se căsătorea doar pentru că era atras. Mai ales când obiectul atracției era o englezoaică enervantă, cu jalnicul obicei de a crede ce era mai rău despre un bărbat, chiar și când acesta se purta ireproșabil.

Se încruntă. Nu că el s-ar fi putut căsători cu Lucy. Era imposibil.

Ea oricum nu-l voia. Hotărâse că el era diavolul și nu avea să-și schimbe opinia pentru ceva atât de neimportant precum adevărul.

Diego se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să-l văd pe Pritchard. Tu du-te în oraș. Bârfește despre iminenta cumpărare a reședinței Rockhurst pe unde poți. Dar, într-un fel sau altul, o să scoatem canarul din cușcă. Ne-a ținut suficient uitându-ne la gratii.

Două zile mai târziu, Diego se afla în foaierul unui birou după apusul soarelui, încercând să nu pară plictisit. Fusese chemat de un avocat cu aspect morbid pe nume Baines, în numele unui client misterios, care dorea să investească în grădina de plăceri.

Lui Diego nu-i păsa de asta, desigur, și din moment ce investigațiile lui Gaspar nu scoseseră la iveală nici o legătură între Baines și Pritchard, întâlnirea nu avea de-a face cu presupusa achiziție. Deci era o pierdere de timp.

Cu toate astea, avea să fie un plus la reprezentația lui legată de cumpărarea proprietății. Din moment ce Lucy încă nu apăruse, întâlnirea se putea dovedi folositoare.

Cu toate astea, era ciudat că Baines insistase să se întâlnească seara. Și când funcționarul îl introduse pe într-o încăpere întunecată, Diego se puse instantaneu în gardă.

Se încruntă. Precum orice magician, respecta ceea ce lumina și umbra puteau ascunde. Și nu-i plăcea ca astfel de trucuri să fie făcute asupra lui.

– Luați loc, domnule.

Baines arătă spre scaunul care se afla chiar în fața lumânării.

Diego măsură încăperea. Odată așezat, avea să-i fie dificil să-i vadă și pe bărbatul din umbră, și pe Baines. Anii lui alături de regimente îl învățaseră că un om înțelept ținea orice inamic potențial la vedere.

– Prefer să stau în picioare.

Pe chipul lui Baines se văzu o umbră de panică, până când însoțitorul său se aplecă pentru a-i șopti ceva care-l făcu să se relaxeze.

– Clientul meu spune că vă înțelege precauția, dar trebuie să-și țină identitatea ascunsă. Dacă doriți să-i ascultați propunerea, trebuie să luați loc.

Diego își cântări opțiunile, dorindu-și să se fi gândit să aducă un pistol. Dar se așteptase la o conversație directă, în care el se prefăcea că era interesat de investitor până când găsea o scuză să plece.

Cu toate astea, înțelegea nevoia de intimitate a unor bărbați.

– Prea bine. Se așează. Deci clientul dumneavoastră dorește să păstreze secretă investiția în proiectul meu?

– De fapt, nu dorește să investească, răspunse Baines. Vrea să cumpere proprietatea după ce o cumpărați de la domnul Pritchard.

Diego clipi. Lucrurile deveneau mai interesante cu fiecare clipă.

– De ce nu o cumpără direct de la Pritchard?

– Domnul Pritchard nu o să i-o vândă. Există... ranchiună între ei.

Nu era surprinzător, ținând cont de faptul că Pritchard era un vierme detestabil, dar tot părea interesant.

– Și de ce aș lua eu în considerare un asemenea lucru? întrebă Diego.

– Deoarece clientul meu o să plătească mult peste ce i-ați plăti lui Pritchard.

Diego nu se putu abține să nu râdă.

– Știe cât cere Pritchard?

– Da. Și știe că proprietatea nu valorează atât.

Mijii ochii.

– Cu toate astea, este dispus să plătească mai mult.

– Clientul meu are motivele sale.

– Șî trebuie să-mi spună care sunt motivele inainte ca eu să-i iau în serios propunerea absurdă.

Urmă o tăcere îndelungată, șî apoi alte șoapte.

– Preferă să-și păstreze motivele secrete.

– Foarte bine. Diego se ridică. O zi bună, domnilor!

– Stați! Baines se ridică. Trebuie măcar să ne ascultați. Clientul meu este dispus să vă ofere câteva recompense pentru a-i lua în considerare propunerea.

Diego se opri lângă ușă.

– Nu sunt interesat să-mi schimb planurile așa de târziu, domnilor, dar vă mulțumesc pentru ofertă.

– Deci sunteți hotărât să ruinați Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris pentru proiectul dumneavoastră?

Întrebarea șoptită veni de la bărbatul din umbră, iar menționarea școlii îl opri pe Diego. De ce i-ar păsa așa de mult unui investitor anonim ce se întâmpla cu un pension de fete ca să fie dispus să dea o avere...

Răspunsul îl lovi brusc. Ah, da, binefăcătorul secret! Gaspar îi spusese lui Diego despre anonimul *văr Michael* al doamnei Harris, care se vedea ca un protector al școlii. Diego se putea folosi de asta după ce își dădea seama cum stăteau lucrurile.

Întorcându-se, se așeză din nou.

– Deci sunteți un prieten al școlii, nu-i așa, domnule?

Bărbatul din umbră să retrase, iar Baines își reluă rolul de intermediar.

– Clientul meu este preocupat de efectul pe care l-ar avea proiectul dumneavoastră asupra întregului Richmond.

Diego se rezemă de spătarul scaunului, băgându-și degetele mari în vestă.

– Și cât de îngrijorat este? Cred că ați menționat ceva despre recompense.

Urmară alte șoapte.

– Este dispus să plătească dublul prețului cerut de Pritchard.

– Nu mă interesează banii.

– Clientul meu are altă proprîetate care vi s-ar putea părea un schimb acceptabil, dacă asta preferați.

– Am găsit proprietatea pe care o vreau. Locația face să valoreze cât greutatea ei în aur pentru mine. Deci nu mă interesează nici proprietatea dumneavoastră.

– Atunci ce dracului vă interesează, domnule? șuieră omul din umbră.

Diego își ascunse un zâmbet.

– Un singur lucru. Dacă-l aranjați, vă vând bucuros proprietatea după ce o cumpăr. Și la prețul lui Pritchard. Diego putea respecta *această* promisiunea. Tot ce vreau este o întâlnire privată cu o profesoară din școală.

Baines clipi.

– Poftim?

– Vreau o oră singur cu Lucinda Seton, neînsoțită. Nimic mai mult.

Cât se auzi altă serie de șoapte furioase, el își ținu respirația. Își asuma un risc uriaș punând cărțile pe masă. Dacă *vărul Michael* era un prieten atât de bun al școlii, așa cum auzise el, se putea împotrivi implicării lui Lucy, iar Diego putea să îi facă pe toți să fie împotriva lui.

Dar nu-și putea imagina cum puteau fi împotriva lui mai mult decât erau acum.

După toate șoaptele, răspunsul lui Baines fu uimitor de simplu.

– De ce?

– Clientul dumneavoastră știe de ce, ținând cont de corespondența sa indelungată cu doamna Harris. Un bărbat nu devine protectorul unei femei fără să aibă oarece sentimente pentru ea, nu-i așa?

În timp ce clientul său înjură în gând, Baines afișă un zâmbet vag.

– Deci știți despre legătura... clientului meu cu... școala.

– Bănuiesc că este cunoscutul văr Michael, dar sunt dispus să îmi schimb părerea. Atât timp cât mi se îndeplinește cerința.

Urmă o altă serie scurtă de șoapte.

– Doriți să-i faceți o propunere domnișoarei Seton? întrebă Baines plin de speranță.

– Nu înainte de a vorbi cu ea, evită Diego să răspundă.

Detesta să o ia în direcția asta, dar avea o singură șansă de a o convinge pe Lucy să meargă cu el în Spania. Dacă trebuia să fie evaziv pentru a avea acea șansă, atunci avea să o facă.

– Cum știm că scopul dumneavoastră este onorabil? întrebă Baines. Cum știm că nu vreți să folosîți acea oră pentru a-i ataca virtutea?

– Dacă voiam asta, zise el tăios, am avut suficiente ocazii să o fac. Puteți stabili termenii întâlnirii cum doriți. Poate avea loc în mijlocul nenorocitei de școli cu un cerc de profesoare și lachei și cine mai vrea să-i protejeze virtutea, care să stea la o distanță rezonabilă. Dar vreau să vorbesc singur cu ea. M-ați înțeles?

Urmă o lungă tăcere, apoi șoaptele tăioase ale vărului Michael.

Baines se ridică.

– Clientul meu o să vadă ce se poate aranja. Dar nu o oră. O jumătate de oră.

Diego ezită. Nu era suficient timp, dar putea să reușească. Încuviință din cap.

– Ne așteptăm să semnați înainte documentele legate de înțelegerea noastră privată despre achiziția Rockhurst. Dar, presupunând că doamna Harris și domnișoara Seton sunt de acord, o să aveți întâlnirea.

– Mulțumesc, zise Diego, aplecându-se spre oponentul său.

Acum tot ce trebuia să-și dea seama era cum să folosească acea întâlnire în avantajul lui.

Capitolul 13

Dragă Charlotte,

Înțeleg de ce ești îngrijorată după ultima propunere a lui Montalvo, dar nu i-ai văzut chipul când a vorbit despre domnișoara Seton. Pare chiar îndrăgostit. Chiar tu ai recunoscut că ea este

deprimată după acel micul dejun. De ce să nu afli ce simte înainte de a-l refuza? O să știi cum să o întrebi fără să se simtă forțată. Cum poate fi rău dacă putem salva școala, în același timp rezolvând problemele ei sentimentale?

Al tău servitor,

Michael

Lucy se plimba prin biroul doamnei Harris, cu mintea învolburată. Nu-l văzuse pe Diego de aproape o săptămână, fiindu-i teamă să aibă încredere în el, teamă să aibă încredere în ea în preajma lui.

După micul dejun venețian, fusese îngrozită că se lăsase păcălită de un escroc. Temerile ei erau susținute de minciunile și de contradicțiile lui, plus afirmațiile domnului Godwin.

Adevărul începuse să iasă la iveală. Îi făcuse o ofertă domnului Pritchard. Solicitase licența. Banii pe care îi donase fuseseră autentici.

Dar o mințise în legătură cu trecutul său. Încă *nu-i spusese* despre trecutul lui.

Își puse mâinile în șolduri pentru a le opri din tremurat. Ce avea de gând să-i spună astăzi? Chiar avea de gând să renunțe la Rockhurst doar ca să o vadă? I se părea imposibil, dar din ce alt motiv făcuse această înțelegere cu avocatul vărului Michael?

Voia să o vadă și era dispus să renunțe la planurile lui pentru asta. Așa de mult îi păsa? Sau doar cădea ea pradă slăbiciunii pentru domnii chipeși?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy, așază-te! zise doamna Harris iritată. Te asigur că nu o să sosească mai repede dacă te plimbi.

Oftând, Lucy se lăsă pe un scaun, apoi se ridică la fel de repede pentru a se plimba din nou.

– Iertați-mă, dar este singurul lucru care mă calmează. Se opri pentru a se uita la doamna Harris. De ce nu vine?

– Pentru că înțelegerea noastră a fost să sosească la prânz și este de abia ora zece.

– Oh, desigur.

– Nu trebuie să faci asta, îi zise doamna Harris. O să găsim o altă cale. Cu fondurile pe care le-am strâns, îi putem oferi domnului Pritchard o sumă substanțială.

– Da, dar o s-o accepte?

Doamna Harris se forță să zâmbească.

– Nu văd de ce nu.

– Dar nici nu vedeți de ce ar accepta.

– Vărul meu spune...

– Asta e altă problemă, interveni Lucy. De ce s-a dus Diego la vărul Michael? Cum a știut cum să-l găsească, când în toți acești ani dumneavoastră nu l-ați găsit niciodată?

Pe chipul doamnei Harris se văzu iritarea.

– Nu s-a dus la el. Vărul meu a cerut o întâlnire cu señor Montalvo prin intermediul avocatului său. Începu să bată cu degetele în birou. Mereu am știu că domnul Baines lucrează pentru Michael – biroul lui primește chiria de la mine, care după cum știi, este a vărului meu. Cu toate astea, afurisitul de Michael nu aranjează nici o întâlnire cu mine. Iese din ascunzătoare doar pentru magicieni străini, care...

Se opri, cu obraji roșii.

– Iartă-mă, vărul meu și reținerea lui mă înnebunesc. Când mi-a oferit pentru prima dată proprietatea asta la o chirie așa de mică, m-a pus să semnez o înțelegere că nu o să incerc să-i aflu identitatea prin nici un mijloc, altfel riscam să fiu evacuată. Am respectat înțelegerea pentru că nu îndrăznesc să sufăr consecințele. Credeam sincer că o să renunțe la condiția lui după ce o să mă cunoască, dar acum e chiar mai ferm. Este extrem de enervant.

– Îmi închipui că este.

În ciuda propriei neliniști, lui Lucy i se părea extrem de amuzant cât de mult se schimba doamna Harris când vorbea despre vărul el. Era aproape la fel de agitată ca ea în preajma lui Diego.

Doamna Harris își liniști trăsăturile.

– Oricum, indiferent de rolul jucat de vărul meu în acest aranjanjament, nu ar trebui să te simți obligată să treci prin asta.

Lucy reuși să zâmbească.

– Dacă Diego – adică señor Montalvo – este dispus să facă o înțelegere cu vărul Michael, nu îmi poate face rău să vorbesc cu el, nu-i așa?

–Depinde. Privirea ei căută chipul lui Lucy. De ce l-ai evitat până acum?

– V-am spus. Eu nu... Îmi este teamă. Îi era teamă că se îndrăgostea de el. Și ținând cont de gustul ei discutabil în materie de bărbați, nu voia să riște fără să-l cunoască mai bine. Banca este absolut sigură că donația lui a fost autentică?

– M-ai întrebat asta de trei ori deja. Da, señor Montalvo a donat 300 de lire autentice fondului nostru. Asta nu este acțiunea unui hoț.

Lucy se întoarse pentru a schimba direcția de mers.

– Dar de ce a făcut-o? De ce a venit la micul dejun dacă nu a făcut-o din motivele spuse de domnul Godwin? Am impresia că nu spune tot adevărul.

– Nu ai încredere în el.

– Nu... da... Nu știu. Aș avea mai mare încredere în el dacă i-aș cunoaște motivele.

– Dacă nu are un motiv bun? Bărbații îndrăgostiți fac lucruri ciudate.

Lucy se uită pieziș la directoarea școlii.

– Nu este îndrăgostit de mine.

Doamna Harris zâmbi slab.

– Ești sigură?

– Da. Dar o dorea, iar ea îl dorea pe el, ceea ce o speria la fel de mult. Sunt destul de sigură.

– El chiar i-a spus vărului Michael că vrea să facă o propunere.

„Chiar i-a spus." Asta nu însemna nimic. Diego se pricepea foarte bine să fie evaziv. Și apoi, ei îi spusese că circumstanțele nu-i permiteau să se căsătorească. Din câte știa ea, asta nu se schimbase.

Doamna Harris probabil lua asta în considerare deoarece credea că Lucy și Diego erau îndrăgostiți. Văduva putea să fie cinică, dar nu se opunea iubirii. Știa că lui Lucy îi lipsea zestrea care să tenteze un vânător serios de avere, așa că hotărâse că motivele lui Diego erau romantice. Mai ales după ce-l văzuse umilindu-l în public pe Peter. Deci, dacă Lucy îi spunea doamnei Harris că Diego nu avea nici un gând în căsătorie, ar fi interzis întâlnirea.

Și Diego ar cumpăra Rockhurst.

„Dar nu e acesta adevăratul motiv pentru care o faci, nu-i așa?"

Oftă. Nu. Trebuia să afle de ce voia să o vadă. Trebuie să fie ceva important. Poate că era chiar cheia comportamentului lui uneori inexplicabil.

Nu era ca și cum el s-ar fi purtat urât, cu doamna Harris dincolo de ușă și lacheii de o parte și de alta. Era perfect în siguranță acolo.

– A sosit señor Montalvo, anunță un servitor de la ușă.

Inima lui Lucy tresări. În siguranță? Niciodată nu era în siguranță în preajma lui Diego. Sfinte Dumnezeule, doar auzul numelui lui îi făcea pulsul să i se accelereze!

„Adună-te! Altfel, nu o să reziști un minut cu el, darămite o jumătate de oră. Trebuie să ai mintea trează", spuse ea către inima care îi bătea puternic.

Doamna Harris o privi iute.

– Ei bine? Îl primim?

Neavând încredere în propria voce, Lucy încuviință din cap.

Diego intră în încăpere, ochii lui căutând-o pe Lucy, apoi se uită la doamna Harris și privirea îi deveni insensibilă.

– Am spus că întâlnirea trebuie să fie privată.

– O să fie. Doamna Harris se îndreptă spre ușă, apoi se opri să se uite în urmă spre Lucy. O să fiu afară, draga mea. Tot ce trebuie să faci este să mă chemi.

– Mulțumesc.

Lucy rămase uimită de cât de calm răspunsese. Ușa se închise în urma doamnei Harris. Erau singuri.

Diego se uita la ea de parcă era înfometat să o vadă. Intensitatea din privirea lui îi aminti de momentele lor intime din biblioteca lui Foxmoor. I se păreau așa de îndepărtate, dar avea același fior.

– Arăți foarte bine, zise el cu tonul acela cu accent care o făcea mereu să se înfioare.

Își alesese hainele cu grijă, dar se îndoia că el se referea la hainele ei.

– Și tu.

El râse aspru.

– Serios? Nu arăt ca și cum aș fi fost târât pe un drum de țară de un cal de căruță de câteva sute de ori? Își trecu mâinile prin păr, răvășindu-l. Pentru că așa mă simt.

Ea îi putea vedea cearcănele de sub ochi, trăsăturile chinuite, sclipirea amară din privire.

– Despre ce este vorba, Diego?

– Mai întâi trebuie să știu un lucru. Se îndreptă spre birou, se rezemă de el, apoi se îndepărtă pentru a reveni spre ea. Am făcut ceva greșit în seara aceea la Foxmoor? Vocea lui era un murmur răgușit. Când am fost în bibliotecă și te atingeam, te-am rănit, te-am înspăimântat sau...

– Nu.

Își șterse palmele transpirate de fuste. Nu o alarma ce făcuse el, ci tot ce fusese ea dispusă să facă.

– Atunci de ce ai refuzat să mă vezi?

– Pentru că mi-am dat seama cât de puține știu despre tine.

Trăsăturile lui deveniră dure.

– Pentru că Godwin a zis că am fost un hoț.

– Asta este o parte, dar...

– Nu a mințit, Lucy. Chiar am fost un hoț și un trișor la cărți.

Asta o luă pe nepregătite.

– A fost pentru o scurtă parte din tinerețea mea, înainte să devin magician. Își îndreptă umerii cu un aer defensiv. Aveam o mamă bolnavă de întreținut, așa că am furat. Până când m-a prins Gaspar și mi-a propus să devin asistentul lui.

– Gaspar! Credeam că el este asistentul tău.

– Nu până de curând. Oricum, nu am mai furat de câțiva ani. Așa că, dacă tu credeai că ăsta a fost un plan pus la cale ca să fur de la tine și de la prietenii tăi...

– Știu că nu a fost, zise ea iute.

El mijii ochii.

– Dar ai refuzat să mă vezi.

– Pentru că mi-am dat seama că încă ești un străin pentru mine.

Ceea ce el tocmai îi spusese acum dovedea asta. Nu știuse de mama lui bolnavă sau de rolul lui Gaspar în viața lui.

– Chiar și așa, trebuie să-ți cer să ai încredere in mine. Am ceva important să-ți spun.

Ea se pregăti pentru o dezvăluire din trecutul lui.

– Bine.

– Înainte...

Se îndreptă spre ușă. Cu o mișcare subită, care o luă prin surprindere, trase de ușă. Doamna Harris aproape căzu înăuntru.

Încruntându-se, închise ușa în fața doamnei Harris, apoi reveni și o luă pe Lucy de braț. O trase destul de tare spre celălalt capăt al încăperii. Apoi băgă mâna în buzunar, scoase un obiect și i-l înmână. Era o miniatură.

– O recunoști pe femeia din portretul ăsta? murmură el.

Ea se uită fix la trăsăturile care i se păreau familiare, dar și necunoscute... Părea importantă, dar și străină. Cu siguranță, era chipul din amintirile ei neclare.

Nu, cum putea să fie?

– Ci-cine este?

– O recunoști? repetă el mai ferm.

Ea ridică ochii spre el.

– Arată ca... seamănă cu femeie pe care deseori am crezut-o mama mea. Dar de unde ai asta?

– Mi-a fost dată de bunicul tău.

Bunicul ei?

– Eu nu am bunic. Chiar dacă aș avea, de ce ți-ar da ție...

– Eu nu sunt aici să cumpăr o grădină de plăceri, *cariño*, zise el cu vocea infinit mai blândă. Nu mă interesează deloc Rockhurst, dar și mai puțin mă interesează școala voastră. Am venit aici pentru un singur motiv – să te găsesc.

Ea se uita cu gura căscată la el, amintindu-și unele dintre lucrurile care o îngrijoraseră în legătură cu el: cât insistase ca ea să fie cea care îl plimba prin școală, cum se insinuase excesiv de mult în viața ei personală, cum ceruse întâlnirea de astăzi.

– Nu... nu înțeleg.

– Bunicul tău spaniol, marchizul de Parama, mi-a cerut să vin în Anglia să te găsesc.

Avea o familie? Nu, *papa* i-ar fi spus dacă era așa.

– De ce te-ar trimite marchizul ăsta pe *tine?* De ce nu a venit el?

– Este bolnav, și doctorii au zis că nu poate face călătoria. Eu am fost de acord să te caut în locul lui.

Iar pentru asta inventase întreaga stratagemă cu grădina de plăceri? Pentru asta organizase tot ce se întâmplase în ultima săptămână?

Durerea i se înnodă în gât.

– Deci m-ai mințit în tot acest timp.

Expresia lui deveni înverșunată.

– Trebuia să mă asigur că ești persoana pe care o caut. Nu voiam să-ți dau viața peste cap decât dacă eram sigur.

– De asta m-ai presat să vorbesc despre anumite lucruri?

Cu un geamăt, își aminti de întrebările lui despre La Coruña, despre moartea părinților ei.

Clătină din cap, incapabilă să asimileze totul.

– Dar ziarele au zis că ai venit aici ca să cumperi Rockhurst. Domnul Pritchard *crede* că ești aici să cumperi Rockhurst!

– A fost un truc, *cariño*. Atâta tot.

– Ai căutat alte locuri prin nord! Doamna Harris a spus...

– Eu și Gaspar am călătorit prin Anglia, căutând fetele ofițerilor care au fost în Gibraltar, care aveau vârsta potrivită să fie fiica Doñei Catalina. Aveam nevoie de un motiv pentru a fi în țară, iar o grădină

de plăceri mi s-a părut la fel de plauzibilă ca orice altceva. Nu am îndrăznit să trezesc suspiciunile autorităților.

Un fior subit o străbătu când înțelese tot ce spusese el.

– Cum ai știut că numele mamei mele era Catalina? Eu nu ți-am spus niciodată.

– Din același motiv pentru care știu că tu ești cea pe care o căutăm.

Familie. Avea o familie în afară de *papa*. Chiar se putea asta?

– De ce mă caută marchizul după așa de mulți ani? Ce vrea de la mine? De ce părinții mei nu i-au spus lui *papa* că aveam o familie? Nu înțeleg.

– Știu. Dar eu nu-ți pot răspunde la întrebări. Vocea îi deveni o șoaptă. Trebuie să-ți vorbesc în privat. Mai sunt lucruri pe care trebuie să le auzi. Am documente să-ți arăt. Și informații despre colonelul Seton.

O cuprinse frica.

– Ce vrei să spui? Ce legătură are cu *papa*?

– Nu pot vorbi despre asta aici, pereții ăștia au urechi. Și nu am încredere în protectorii tăi.

– Asta-i absurd!

– Este? Ei au aranjat întâlnirea asta. Li s-a părut mai important să salveze școala decât să te ferească de mine – un bărbat în care tu nu ai încredere.

– Nu! Eu am făcut asta!

– Nu ar fi trebuit să ai de ales. În Spania ai fi fost ferită de mine, nu sacrificată pentru binele școlii doamnei Harris.

– Aici nu suntem în Spania. Și apoi, nu te bucuri? Nici măcar nu ai fi vorbit cu mine acum dacă noi, englezii, eram așa de stricți ca voi, spaniolii.

– Tu nu ești englezoaică, zise el cu o agresivitate surprinzătoare. Ești spanioloaică.

Ea ridică bărbia.

– Jumătate spanioloaică. Când el nu-i răspunse, ea mîji ochii. Ce nu-mi spui?

– Multe. Dacă vrei să auzi totul, trebuie să te întâlnești cu mine la miezul nopții la Rockhurst. Singură. Fără protectorii tăi care nu sunt demni de încredere.

Pe fruntea ei apăru o cută.

– Diego, știi prea bine că nu pot veni singură noaptea în casa unui bărbat necăsătorit.

– Preferi să vii în după-amiaza asta, cu toți ochii pe tine?

– Nu, sigur că nu, dar...

– Nu-ți face griji legate de virtutea ta. Dacă voiam să o iau, *mi dulzura*, aș fi făcut-o când am avut ocazia în urmă cu trei zile.

Obrajii ei roșiră. Avea dreptate. Practic, se aruncase asupra lui în biblioteca ducelui.

– Trebuie doar să-ți faci griji legate de reputația ta, continuă el. Asta, doar dacă te strecori la noapte când toată lumea doarme. Fă-mi o vizită la Rockhurst. O să fie acolo și Gaspar. O să fim discreți, te asigur. Dar am nevoie de mai mult timp și de intimitate pentru discuția asta.

– Cum poți fi sigur că eu sunt persoana pe care o cauți? Catalina este un nume spaniol comun. Tot ce ai sunt frânturi de informații.

– Și semnul tău din naștere. Este confirmarea că tu ești. Scoase un pergament pe care se afla semnătura lui Don Carlos, marchizul de Parama, alături de un sigiliu elaborat din ceară, pe care se afla imprimat un P. ornat. Pe pergament era desenat un fluture exact ca acela de pe coapsa ei.

Marchizul știa despre semnul ei din naștere? Mâinile începură să-i tremure. Asta, mai mult decât orice, făcea ca povestea lui Diego să fie adevărată. Doar *papa* știa despre el... și părinții ei, desigur.

Asta explica de ce Diego reacționase astfel când îl văzuse.

Un nou val de trădare o cuprinse. Sfinte Dumnezeule, de asta își petrecuse ultima săptămână sărutând-o, mângâind-o și...

– Vai, ești un ticălos dezgustător, lipsit de sentimente...

Izbucni în lacrimi.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Încă un lucru. Uneori, trebuie să luăm în calcul binele celor mai mulți, nu al celor mai puțini. Dar nu îți face griji – dacă aud ceva care să sugereze că señor Montalvo este un pericol pentru domnișoara Seton, îl trimit la plimbare. Oamenii de afaceri din

Richmond nu o să fie așa de dornici să-i vadă grădina de plăceri pe care o face în mediul lor, cu riscul ca el să le urmărească fiicele inocente.

Ruda ta protectoare,

Michael

Diego privea îngrozit cum Lucy începea să plângă. Ce dracu'?

– *Cariño*, te rog, zise el întinzându-se spre ea.

Ea îl pocni peste mână.

– Să nu îndrăznești! Și nici să nu-mi mai spui *cariño* vreodată! Tot ce mi-ai zis este o minciună!

– Nu totul, zise el răgușit. Am evitat cât am putut de mult să te mint. Dar nu-ți puteam spune adevărul până ce nu eram sigur.

– Așa că m-ai sărutat și m-ai mângâiat până când ai avut șansa să îmi vezi semnul din naștere...

– Nu!

Dios mio, ar fi trebuit să-și dea seama că Lucy avea să creadă că, de fapt, cochetase cu ea doar pentru că făcea parte din misiunea lui!

Îndepărtându-se de el, îl privi acuzator.

– Cum ai putut? Tot ce trebuia să facî era să-mi ceri să-l vezi. În schimb, tu m-ai făcut să cred că mă dorești.

– *Dios Santo*, Lucy, te doresc! Cum poți crede altceva? Cu panica tot crescându-i în piept, veni spre ea. Dorința m-a făcut să fac asta, nu nevoia de a-ți vedea semnul din naștere. Trebuie să mă crezi!

– Cât de proastă mă crezi? se smiorcăi ea, cu frumoșii ei ochi în lacrimi.

– Ce s-a întâmplat între noi în biblioteca Foxmoor nu are nici o legătură cu asta, jur, murmură el, conștient că doamna Harris era de partea cealaltă a ușii. Cu siguranță, îți amintești că am vrut să mă opresc. Eu am fost cel care a spus că nu era înțelept.

– Dar nu te-ai oprit, nu-i așa? Nu până când nu ai avut blestemata de confirmare.

Se întoarse spre ușă, dar Diego o cuprinse de talie de la spate, trăgând-o spre el. Lucy începu să se lupte cu el.

– Da, mi-am primit confirmarea, zise el în timp ce se lupta să o supună. Și, în același timp, mi-am încălcat promisiunea față de marchiz.

Cuvintele lui ajunseră la ea, pentru că se potoli.

– Ce promisiune?

– Că nu o să te ating. Îngropându-și fața în părul ei, îi inspiră parfumul, știind că îi era interzis, dar nu îi păsa. Că o să te găsesc și o să fac ce mi s-a cerut, nimic mai mult.

Ea nu spuse nimic, dar măcar se oprise din a se lupta cu el.

– De fiecare dată când te sărutam, continuă el răgușit, încălcam promisiunea aceea. De fiecare dată când te mângâiam, o încălcam din nou. A fost o prostie. A fost greșit. Știu asta. Și nu știi cât de mult regret.

Dându-și seama că, dacă o mai ținea mult, avea să nu se mai poată stăpâni și să facă alte lucruri pe care putea să le regrete mai târziu, făcu un efort să-i dea drumul.

În timp ce se dădea inapoi, ea se întoarse cu fața spre el, cu ochii nesiguri.

– Nu mi-ai oferit plăcere doar ca să-ți obții confirmarea?

– Nu.

Nu-și dorise confirmarea. În foamea lui nebună pentru ea, chiar sperase că nu avea să se dovedească a fi Doña Lucinda până la urmă.

Dar era. Și nu-i putea spune cât îl sfâșia asta. Nu putea dacă amândoi doreau să-și recâștige drepturile din naștere.

– Nu, repetă el mai ferm. Nu a fost niciodată parte din plan să-ți ofer plăcere. Marchizul m-ar jupui de viu dacă ar afla cum te-am atins.

– Atunci de ce ai făcut-o?

„Pentru că m-ai vrăjit. Pentru că te vreau lângă mine, vreau doar să te am."

Dorința asta blestemată era o nebunie de moment. Cu siguranță, avea să se risipească după ce avea ajungea în Spania și revenea la vechea lui viață. Trebuia să fie așa.

Nu puteau fi niciodată împreună din același motive ca înainte – lipsurile lui financiare, intenția de a recăpăta Arboleda, jurământul făcut tatălui său, viitorul ei. Chiar dacă Lucy simțea ceva mai profund decât atracția fizică, nu putea să iasă nimic din asta. Sosise momentul să pună punct nebuniei dintre ei, așa că trebuia să joace rolul ticălosului cu ea. Din nou.

– Știu că nu sunt primul bărbat care te dorește, Lucy. Se forță să aibă o voce distantă. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru tine că nu sunt mai imun la farmecele tale decât ceilalți bărbați.

Pe chipul ei frumos se citi suferința.

– Te jucai cu mine. Pentru propriul amuzament.

Torturându-se, mai degrabă.

– Și al tău. Dacă-mi amintesc, tu mi-ai cerut să flirtez în ziua aceea în bibliotecă.

– Oh, da, zise ea cu vocea goală. Îmi amintesc prea bine. Și acum plătesc că mi-am lăsat firea năvalnică să-mi conducă acțiunile.

Voia să o zgâlțâie, să-i spună că firea ei năvalnică era ceea ce îl fascina. Că o invidia pentru asta. El își pierduse de mult abilitatea de a fi năvalnic – cu excepția momentelor când era cu ea.

– M-am purtat nesăbuit la micul dejun, zise el, dar nu trebuie să lași ca acțiunile mele să-ți afecteze decizia de a te întâlni cu mine la noapte. Îmi pot stăpâni impulsurile, după cum bine știi, atât timp cât nu mă tentezi să fac altceva.

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Lucy, ești bine?

Diego își ținu respirația.

După o secundă, Lucy spuse:

– Sunt bine, doamnă Harris. Foarte bine.

– Informează-l pe señor Montalvo că mai are cinci minute.

Înclinându-și bărbia cu încăpățânare, ea se întoarse spre el.

– Spune-mi întreaga poveste acum și o să vorbesc mai mult cu tine.

El clătină din cap.

– Nu aici. Înclinându-se, adăugă: Păstrează miniatura – oricum ar trebui să-ți aparțină. Dar sper să te văd diseară. Dacă nu, eu și Gaspar o să plecăm mâine. Și totul o să se termine.

– O să plecați!

– Nu-mi mai permit să stau în Anglia. Trebuie să-mi câștig existența. Trebuia să o facă să iasă în noaptea aceea. Deja durase mai mult decât prevăzuse Don Carlos. Aș aprecia dacă asta ar rămâne între noi doi până când putem vorbi, dar trebuie să faci ceea ce se cuvine.

Fu nevoie de toată voința lui pentru a se indrepta spre ușă, pentru a se preface că nu-i păsa.

– Diego! strigă ea.

El continuă să meargă.

– Diego! strigă ea. Așteaptă!

El se opri la ușă, făcu o plecăciune, o deschise și ieși. Doamna Harris privi cu o curiozitate nemascată cum pleca. O auzi pe Lucy ieșind în grabă pe hol după el.

Diego își asuma un risc enorm. Lucy putea să-i spună doamnei Harris adevărul despre întâlnirea lor și să pogoare o mulțime de necazuri asupra lui.

Dar nu credea că ea avea să facă asta. Nu Lucy cea aventuroasă. Nu femeia care dorea să știe mai multe despre părinții ei. Conta că foamea aceea de informații avea să o facă să meargă acolo unde voia el.

Și când urma să vină la el la noapte, avea să facă tot ce îi stătea stă în puteri să o convingă să-l însoțească acasă.

„Dar dacă nu este de acord să vină?" îl întrebase Gaspar mai devreme.

Atunci pur și simplu avea să schimbe tactica. Pentru că, într-un fel sau altul, Lucy avea să meargă în Spania cu ei. Pentru binele ei și al lui.

Mult după miezul nopții, Lucy își croia drum prin livada de cireși, ghidându-se după lumina lumânărilor de la ferestrele din Rockhurst. În urma ei, școala era în întuneric. Toată lumea se retrăsese, dar viața ei obișnuită o chema înapoi precum curentul unui râu. Poate că avea parte de anumite dezamăgiri și poate că nu simțea mereu că face parte din societatea în care trăia, dar era tot ceea ce cunoștea.

Ce se afla în față era necunoscut, și avea bănuiala că, odată ce avea să pășească în vechea și dărăpănata vilă, viața ei urma să se schimbe pentru totdeauna.

Se opri în mijlocul dumbrăvii. Era nebună că se afla acolo. Ar fi trebuit să fugă înapoi, să uite despre așa-zisul ei bunic, să-l lase pe Diego să plece. Apoi ar fi putut să închidă acest capitol fascinant al vieții ei pe care el îl deschisese.

Dar nu putea. Duse mâna la miniatura care se afla în buzunar. De când i-o arătase, nu se gândise la altceva decât la tentanta idee de a ști, în sfârșit, cine fusese familîa ei.

Aproape că se destăinuise doamnei Harris, dar ceva o reținuse. În primul rând, directoarea școlii ar fi împiedicat-o probabil să vorbească din nou cu Diego. Doamna Harris l-ar fi chemat pe *papa* și ar fi strâns rândurile în jurul ei.

Și Lucy ar fi pierdut pentru totdeauna șansa de a afla adevărul despre părinții ei. Nu putea să facă asta.

Mai era un lucru care o preocupa. Diego părea să creadă că știa ceva sinistru despre *papa*. Deși era sigură că *papa* era onorabil, Diego nu avea nici un motiv să creadă asta. Probabil acționa în baza

suspiciunilor, iar cu puterea unui marchiz spaniol de partea lui, îi putea crea necazuri lui *papa*. Nu voia să riște asta.

În timp ce își continua drumul prin livadă, se ruga să nu facă o greșeală, mai ales că încă o durea inima după pierderea lui Diego. El fusese foarte clar când spusese că nu avea să permită ca relația lor să avanseze. Nu se discutase despre căsătorie, nici despre iubire. Doar despre dorință.

Când ajunse la capătul dumbrăvii, o siluetă se desprinse din umbrele de lângă casă și o sperie.

– Mi-a fost teamă că nu o să vii. Diego aruncă un *cigarillo*, strivindu-l cu piciorul. Te așteptam de ceva vreme.

Cu luna pe jumătate plină, întunericul îi ascundea trăsăturile, dar sunetul cunoscut al vocii lui o agita.

– Nu am putut pleca mai devreme.

El întinse brațul.

– Să intrăm. Am documente pe care să ți le arăt. Oricum este prea frig să stăm afară.

„Fie ce-o fi!" Îi luă brațul. Când intrară în vilă, își dădu seama că nu fusese niciodată înăuntru. Când domnul Pritchard locuise acolo, nu primise vizite de la rezidenții școlii, iar señor Montalvo era primul său chiriaș. Privind în jur, se minuna că Diego putea să locuiască într-un loc așa de jalnic. Și unde erau servitorii?

Teama o furnică pe șira spinării până când își aminti că el nu era bărbatul bogat pe care și-l imaginase ea. Poate că nu-și permitea servitori care să-i țină ușa.

– Spune-mi ceva, zise ea în timp ce o conducea într-un salon mic, rece și umed, încălzit puțin de focul din cămin. Chiar ești conte?

Brațul lui se încordă sub mâna ei.

– Contează?

Dându-i drumul, se duse spre o masă de ceai, unde se aflau o carafă și pahare. Turnă vin roșu, apoi se întoarse cu paharele pline.

– Pentru mine contează. Acceptă paharul de la el. Vreau să pot separa adevărul de minciuni.

El se uită de sus la ea.

– După cum am mai spus, ți-am zis cât mai puține minciuni posibile.

Bău din vin pentru a se mai încălzi.

– Deci chiar ești conte.

– Nu că ar conta, dar da. Și un bărbat de onoare.

Felul mândru în care își înclină capul și timbrul arogant al vocii sale îi răspunseră la întrebare mai mult decât cuvintele lui. Putea cu ușurință să-l vadă pe acest bărbat arogant și rigid în rolul de conte.

– Povestește-mi despre presupusul meu bunic.

– Nu este nimic de presupus în asta, izbucni el. Ești singura fiică a lui Don Carlos.

– Adică a Catalinei Crawford.

Diego bău un pic din vin, de parcă dorea să se pregătească, apoi puse paharul jos.

– Nu există o asemenea persoană. Femeia care s-a prefăcut a fi Catalina Crawford era doar doica ta. Și sergentul Crawford probabil era iubitul ei. Te-au furat de la adevărații tăi părinți.

– Adevărații mei... Dintr-odată, o străbătu un fior. Doar nu spusese că... Nu, probabil că era confuz. Ce vrei să spui?

– Părinții tăi adevărați nu sunt cei doi Crawford. Adevărata Catalina și soțul ei, Don Álvaro, aveau o fiică de patru an pe nume Lucinda. Fata a dispărut din San Roque împreună cu doica ei, în timp ce își vizita bunicul. Privirea lui o străpungea. San Roque este dincolo de granița dintre Gibraltar și Spania. Femeia despre care ai crezut că era mama ta te-a răpit când a fugit cu sergentul Crawford, iar regimentul lui pleca din Gibraltar și se îndrepta spre La Coruña.

Pentru o clipă nu putu decât să se uite la el șocată. Răpită? Părinți spanioli? Nu, cum se putea așa ceva?

– Nu are sens. Îmi amintesc retragerea în La Coruña. Îmi amintesc chipul mamei mele. Smulgând miniatura din buzunar, o flutură spre el. Îmi amintesc acest chip când eram în marș! Îmi amintesc...

– Poate că îți amintești chipul ei, zise el cu blândețe. Dar nu poate fi de pe vremea marșului. Aveai patru ani, *mi dulzura*. Amintirile de la acea vârstă sunt amestecate. Ești absolut sigură că era cu tine în trecătorile din munți?

Ea bău mai mult vin într-o încercare inutilă de a-și încălzi sângele rece. Se întâmplase cu așa de mult timp în urmă! Și-o amintea pe mama ei, dar nu-și putea aminti nimic altceva.

– Dar de ce soția sergentului Crawford s-ar fi numit tot Catalina?

– Bănuiesc că doica a folosit numele stăpânei pentru a te liniști.

– Atunci de ce nu-mi amintesc chipul ei? Asta era o nebunie! Trebuia să își dea seama și el! Și de ce m-ar răpi doica mea?

– După spusele marchizului, ținea la tine și era supărată pe mama ta. Probabil că te-a luat ca să-i facă în ciudă sau din gelozie. Cine știe de ce o astfel de femeie ar fura un copil?

În ea se trezi panica.

– Și sergentul Crawford s-a prefăcut că nu vede în timp ce s-a trezit cu doi oameni de care să aibă grijă? Este absurd! Și apoi *papa* ar fi știu ceva despre asta. Era ofițerul superior al lui Crawford. *Papa* ar fi fost ce care i-ar fi dat permisiunea să ne ia cu el.

– Da. El ar fi făcut-o.

Când înțelese ce insinua el, simți că i se făcea rău. Paharul de vin îi alunecă printre degete, dar Diego îl prinse înainte să cadă. Își petrecu brațele în jurul taliei lui Lucy.

– Tu spui că *papa* a avut legătură cu asta. Clătină din cap violent. Nu. El niciodată... Este un om bun. Nu ar putea...

– Atunci de ce când marchizul le-a scris regimentelor, întrebând dacă fusese vreo copilă pe nume Lucinda, al cărei tată servise în Regimentul 42, a spus că nu aveau evidențe despre asta?

– Sfinte Dumnezeule! Un lucru era sigur – *papa* fusese în regimentul 42, iar ea era fiica lui în acele vremuri. Poate că nu au înțeles bine. Poate că era o greșeală.

– Sau *papa* al tău a convins autoritățile să păstreze tăcerea asupra subiectului. Ori a participat la răpire, ori a acoperit-o după aceea. Cu siguranță, o face de atunci.

Stomacul ei fremăta. Asta era mult mai rău decât să descopere că *papa* îi ascunsese că avea un bunic.

Nu, nu voia să creadă. Nu putea să creadă.

– *Papa* nu ar face niciodată ceva atât de josnic. Nu-l cunoști.

– Știu că a schimbat regimentele la scurt timp după ce te-a adoptat legal. De ce ar face asta? Ofițerii schimbă rareori regimentele in care vin.

Știa că era adevărat.

– Nu a spus niciodată de ce.

– Normal că nu. Și ce ți-a spus despre cei doi Crawford? Când îl întrebi de ei, ce spune?

Foarte puține. *Papa* mereu schimba subiectul. Groaza îi străbătu șira spinării.

– Nu cred că-i cunoștea foarte bine.

– Cu toate astea, te-a adoptat când ei au murit. Nu te-a trimis la un orfelinat. Nici măcar nu te-a dat unui cuplu căsătorit. În schimb, el – un soldat necăsătorit care, după spusele tale, nu era prieten apropiat cu părinții tăi – a adoptat o fetiță de patru ani pe care abia o cunoștea. Pur și simplu. Te-a dus dintr-o bătălie în alta. Diego se uita

la ea cu o privire plină de milă. Ți se pare un lucru pe care un soldat oarecare necăsătorit l-ar face? Fără vreun motiv?

– Avea un motiv! Tatăl meu adevărat i-a cerut-o pe patul de moarte.

– *Cariño*, fii rezonabilă! Diego se întinse spre ea, dar ea se retrase. Chipul lui deveni dur. Tu chiar crezi că un bărbat ia să crească și să educe un copil doar pentru că un muribund pe care abia îl cunoaște i-o cere?

În timp ce lacrimile îi ardeau ochii, se întoarse ca să le ascundă. Putea oare ca întreaga ei viață să fi fost o minciună?

Mereu se întrebase de unde venea reticența lui *papa* de a vorbi despre părinții ei, dar niciodată nu pusese sub semnul întrebării motivul pentru care o adoptase. O făcuse pentru că adevăratul ei tată i-o ceruse – era atât de simplu! Ca orice copil, își răspunsese singură. Lui *papa* i se păruse adorabilă, sau îi păruse rău de ea, sau fusese captivat de zâmbetele ei copilărești.

Dar Diego avea dreptate. Soldații necăsătoriți nu adoptă copii mici.

– Colonelul trebuie să fi știut despre răpire, continuă Diego cu blândețe. Ar explica de ce nu te-a putut înapoia familiei tale din San Roque când Crawford și doica au murit. Ar fi însemnat să aibă de-a face cu autoritățile, să-și recunoască vinovăția. În schimb, te-a adoptat și a schimbat regimentele ca să nu te găsească nimeni.

Era monstruoasă ideea că *papa* o adoptase pentru a ascunde o ilegalitate.

– Nu poate fi adevărat, șopti ea. Nu te cred.

– Atunci crede asta. Ridică o scrisoare care se afla lângă carafă și i-o înmână. Marchizul a scris-o, în caz că te găseam vreodată.

Cu degetele tremurânde, ea luă pergamentul pecetluit. Pe ceară se vedea același P precum cel de pe hârtia cu semnul ei de naștere pe care Diego i-o dăduse mai devreme. Rupse sigiliul și desfăcu scrisoarea. Era datată 3 februarie și era scrisă în engleză cu caligrafia tremurândă a unui om bătrân:

Draga mea copilă,

Dacă citești asta, atunci emisarul meu, Don Diego Javier Montalvo, în sfârșit te-a găsit. Te caut de mulți ani, dar abia de curând am aflat informații care m-au făcut să cred că ai plecat cu regimentele împreună cu necinstita doică a fiicei mele.

Ești tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Fiica mea (mama ta) și fiul meu sunt amândoi morți, iar bunica ta s-a dus la Ceruri anul trecut, sperând că într-o zi o să te poată vedea.

Nu pot suporta gândul de a te întâlni în Ceruri fără să te văd din nou în această viață, draga mea fată. Sunt foarte aproape de moarte și nu o să mă odihnesc în pace pe lumea cealaltă dacă nu mă pot reuni cu tine înainte de a muri. Fă-mi, te rog, onoarea de a îngădui unui bătrân plăcerea și însoțește-l pe emisarul meu și pe prietenul lui înapoi în Spania.

Privirea ei se îndreptă spre Diego.

– Vrea să merg în Spania?

Diego încuviință din cap.

– Cât mai curând posibil. Doctorii lui mi-au spus că nu mai are mult de trăit.

– Diego! protestă ea. Nu pot să fug în Spania cu tine!

– Gaspar o să vină cu noi. A plecat să angajeze o servitoare care să se ocupe și să stea cu tine pe timpul călătoriei. Nu ai nici un motiv să rămâi.

– Am un motiv foarte bun, zise ea hotărâtă. Am deja o viață aici.

– Serios? Așa numești tu asta? Să fii la cheremul unei directoare de școală? Vocea îi deveni încordată. Să înduri atacurile sălbatice ale bărbaților precum Hunforth, care nu-ți pot vedea valoarea, care te insultă pentru pasiunea și curajul tău, lucruri pentru care o să fii admirată în societatea spaniolă?

Ea tresări la descrierea lui dureros de precisă a felului în care se simțea ea uneori.

– Când am vorbit cu Peter al tău singur, continuă el fără milă, a spus că mama ta că este o târfă spanioloaică. Pentru *cretinos* ăștia de englezi, ești fiica unei târfe. Ar trebui să le arăți că nu ești așa ceva.

Înghițind nodul dureros care i se pusese în gât, zise:

– Nu toți mă văd așa. Peter, da, pentru că este un prost, dar nu ceilalți.

El pufni, clar sceptic.

– De asta o femeie frumoasă, atrăgătoare ca tine nu și-a găsit încă un soț? De asta lucrezi ca profesoară?

– Nu înțelegi. Este temporar și oricum...

– În Spania ești moștenitoarea unei averi imense. Bunicul tău are case in Cadiz, San Roque și Marbella. Te poate face inima societății spaniole. Pentru asta ai fost născută. Îi prinse mâinile. Mi-ai spus

că tânjești după o familie, după oamenii cu sângele tău. Acum ai șansa să-i ai și, dacă nu mergi acum, pierzi ultima șansă. O să regreți mereu dacă nu vii.

– Dar nici măcar nu știu dacă pot să cred povestea asta a marchizului despre mine.

– A știut despre semnul tău din naștere.

Asta nu putea să nege.

– Cel puțin trebuie să ascult versiunea lui *papa*. Sunt sigură că dacă pot vorbi cu el...

– Nu este timp pentru asta! Bunicul tău moare. Și apoi, monstrul acela căruia tu îi spui *papa* nu a făcut nimic să câștige o astfel de considerație.

– Doar că m-a crescut și mă iubește!

– Nu avea nici un drept! Părinții tăi ar fi trebuit să te crească și să te iubească. Dar, ca toți soldații englezi, a luat ce a vrut fără să-i pese de consecințe. A acoperit răpirea și te-a ținut departe de familia ta pentru propriile scopuri egoiste. *Acesta* este bărbatul căruia vrei să-i dezvălui planurile tale? Dacă îi spui că vrei să-ți vizitezi bunicul, chiar crezi că o să te lase să pleci?

Lucy se îndoia de asta.

– Te-a încurajat să-ți cauți rudele spaniole, a făcut vreodată un efort să-ți caute rudele engleze din partea așa-zisului tău tată?

– A spus că nu aveam pe nimeni, șopti ea.

– Normal că așa a zis.

– Dar sunt sigură că poate explica asta.

– Bineînțeles că poate. Și ar fi doar minciuni. Diego se uita la ea cu disperare. Nu vreau să risc ca *papa* al tău să te împiedice să te reunești cu familia ta. Ai spus că este departe, în Scoția. Chiar dacă aș fi de acord să-l contactezi, nu este timp. I-am trimis instrucțiuni căpitanului corabiei noastre că o să plecăm mâine la răsărit.

Ea clipi.

– La răsărit! Așa de repede?

– N-aș vrea să ajung în Spania doar ca să aflu că bunicul tău a murit înainte de sosirea noastră. Tu ai vrea?

– Chiar și așa, eu... am nevoie de timp să mă gândesc la asta. Îmi pare rău, Diego, dar nu pot pleca în Spania cu tine fără să caut alte dovezi care confirmă ce spui. Trebuie să aștepți până când pot vorbi cu *papa*.

Culoarea dispăru de pe chipul lui. Apoi se ridică în picioare, cu un aer disprețuitor.

– Prea bine. Dar, înainte să te întâlnești cu el, trebuie să te avertizez în legătură cu minciunile lui. Am ceva și mai convingător să îți arăt, dar trebuie să aștepți aici cât mă duc sus să aduc acel lucru.

– De ce se află sus? întrebă ea suspicioasă.

El renunța prea ușor.

Diego ridică din umeri.

– Nu eram sigur că o să vii singură în noaptea asta și nu puteam să risc să-l ia cineva, așa că este încuiat pentru a fi păstrat în siguranță.

Privirea pe care el i-o aruncă era intensă și întunecată.

– M-am temut că în Anglia mi-ar fi fost greu să găsesc o copie a acestui document. Este anunțul nașterii tale în ziarul spaniol.

Capitolul 15

Dragă vere,

Lucy pare să aibă sentimente pentru señor Montalvo. Asta nu înseamnă că el are sentimente pentru ea. Lucy nu mi-a spus dacă a cerut-o de soție în timpul întâlnirii lor. Ori nu a cerut-o, ori ea l-a refuzat. O să-i dau ceva timp și apoi o să-i cer să îmi spună ce s-a întâmplat. Mă îngrijorează cât de tăcută și de gânditoare a fost în seara asta. Lucy nu este niciodată gânditoare.

Prietena ta neliniștită,

Charlotte

Diego încercă să nu se lase afectat de șocul de pe chipul ei. Ceea ce spusese el era o minciună, dar cu siguranță una inocentă. Pentru propriul ei bine.

Vedea cum îi scăpa totul din mâini – șansa ca ea să fie alături de familia ei reală, șansa ca el să-și îndeplinească jurământul. Și toate pentru că un soldat englez îi umpluse capul cu minciuni din ziua în care fusese răpită.

– Chiar ai tăietura dintr-un ziar cu anunțul nașterii mele? întrebă ea albă ca varul.

El se îndreptă spre paharul de vin pe jumătate gol.

– Mai bea niște vin cât mă duc să-l aduc, se eschivă el, urându-se pentru viclenie.

Cu spatele la ea, scoase o fiolă din buzunarul din față. Sperase să nu aibă nevoie de asta, dar nu vedea altă cale. După ce avusese grijă de mama lui în urmă cu mulți ani, știa exact cât laudanum avea să o adoarmă pe Lucy. Picură câțiva stropi, apoi adăugă destul vin. Dacă nu avea să-l bea, trebuia să o supună cu forța. *Chiar* nu-și dorea să facă asta.

Forțându-se să zâmbească, se întoarse pentru a-i da paharul.

– O să dureze doar câteva clipe.

Luptându-se cu impulsul de a vedea dacă ea bea vinul, urcă scările pentru a se asigura că totul fusese dus la debarcaderul de pe malul râului. După ce mai așteptă câteva momente, coborî. Unde dracu' era Gaspar? Ar fi trebuit să-i aducă vești despre corabia cu aburi din Londra.

Bombănind că Diego nu-i dăduse suficient timp, Gaspar plecase spre docurile Surrey în acea după-amiază pentru a aranja ca o servitoare să călătorească împreună cu ei. Îl înștiință, de asemenea, pe prietenul lui Diego, Rafael, căpitanul brigantinei spaniole care-i adusese în Anglia, că doreau să plece de dimineață. Diego îl convinsese pe Gaspar că trebuiau să plece imediat, înainte ca tatăl lui Lucy să se întoarcă în Londra.

Toate celelalte erau aranjate. Servitorii fuseseră plătiți. Diego aranjase ca un curier să-i livreze lui Pritchard chiria pe trei luni a doua zi, cu un bilet laconic în care spunea că până la urmă nu voia să cumpere Rockhurst. Mai rămânea un singur lucru – să o ia pe Lucy.

Cu conștiința încărcată, Diego reveni și o găsi prăvălită pe scaun. Fusese mai iute decât se așteptase el și îl cuprinse panica atunci când se grăbi să-i verifice pulsul. Era puternic și constant, iar ea respira ca și cum ar fi fost într-un somn adânc.

– Deci ai drogat fata, nu-i așa? se auzi vocea lui Gaspar din ușă.

Diego sări în sus, apoi înjură.

– Ai întârziat. Se îndreptă pentru a-și înfrunta mentorul. Totul este în regulă? Pregătesc corabia cu aburi?

– Da. Gaspar se uită la Lucy. Totul este aranjat – servitoarea, drumul, totul. Rafael pregătește chiar acum corabia pentru sosirea ta.

– Atunci du-te acolo.

Mai trebuia să scape de sedimentele din paharul lui Lucy și să pună camera în ordine.

– Eu nu vin cu tine, zise Gaspar.

Diego rămase cu gura căscată.

– Ce vrei să spui?

Gaspar îi aruncă o privire acuzatoare.

– Mi-am spus că nu o să te înjosești să faci asta. Că o să-i respecți decizia dacă refuză să meargă. Expiră greu. Dar în inima mea știam că o să faci orice ca să recâștigi Arboleda.

Nebăgând în seamă vinovăția care-l înjunghia, Diego zise:

– Asta o privește și pe ea. Are dreptul să-și cunoască familia.

– De acord. Arătă spre capul lui Lucy, care atârna pe scaun. Dar nu așa.

– Când o să se trezească, o să se bucure că am luat decizia în locul ei.

– Ar fi bine să speri că ai dreptate. Gaspar se îndreptă de umeri. Pentru că nu o să fiu prin preajmă să o opresc ca să nu te omoare dacă nu ai dreptate. Eu rămân aici.

– În *Anglia?*

– Spre deosebire de tine, eu nu am nimic împotriva englezilor.

– Și ce o să faci, o să muncești pentru Astley? izbucni el, nervos că Gaspar îl abandona. O să suspini pe lângă bucătăreasa ta englezoaică, care sigur o să-ți dea un picior în fund când o să descopere că ai fost parte din asta?

Gaspar îl săgetă cu privirea.

– Nemernic arogant! Tu nu te gândești niciodată la altceva decât la tine și la suferința ta?

Diego se retrase de parcă l-ar fi pălmuit.

– Nu fac asta doar pentru mine, replică el răgușit.

– Da, am uitat. Chipul lui Gaspar era negru de furie. Ar trebui să fiu recunoscător că vrei să mă retragi de pe piață. Că vrei să mă condamni să putrezesc pe coasta unui munte îndepărtat în Léon în timp ce tu încerci să-ți reconstruiești viața care nu a fost a ta de șaisprezece ani. Ridicându-și mâinile noduroase, le agită către Diego. Asta nu înseamnă că încă nu pot fi util. Am destulă viață în mine, naiba să te ia, indiferent ce crezi tu!

Diego nu știa cum să răspundă. În tot acest timp, presupusese că Gaspar voia aceleași lucruri ca el.

– Eu doar am vrut să-ți fac acei ani să fie confortabili.

– M-ai întrebat vreodată ce vreau cu adevărat? Ți-am făcut pe plac pentru că am fost suficient de prost să cred că, odată ce ajungi aici, o să vezi ce bani se pot face pe seama englezilor. O să uiți ura pe care

o simți și o să renunți la visul ăsta nebun despre Arboleda. În schimb, tu ai ales să răpești. Ei bine, eu trag linie aici!

Lui Diego nu-i venea să creadă. El și Gaspar fuseseră împreună mare parte din viața lui. Gaspar fusese precum al doilea tată și bărbatul pe care Diego îl respecta cel mai mult.

– Ai de gând să mă oprești?

– Nu. Gaspar își încrucișă brațele la piept. Am de gând să curăț mizeria pe care o lași în urma ta. Cum fac mereu. Scoase o hârtie împăturită din buzunar. Mi-a luat o oră, cu degetele mele așa cum sunt, dar am scris un bilet cu caligrafia domnișoarei Seton, care zice că a fugit pentru a se căsători cu tine. Este singura cale de a nu veni după tine. I-am copiat semnătura de pe biletul pe care ți l-a trimis și cred că am reușit să-i imit destul de bine caligrafia în restul biletului.

Diego se uita la el, nevenindu-i să creadă.

– În după-amiaza, asta i-am șterpelit cheia lui Sally. O s-o folosesc ca să intru, las scrisoarea, strâng câteva din lucrurile domnișoarei Seton ca să pară că a plecat de bunăvoie și le aduc la debarcader. Nu poți călători cu ea fără să aibă niște haine de schimb. După ce pleci, o să mă întorc să aștept să fie găsită scrisoarea.

– Gaspar, nu te pot lăsa să-ți asumi un risc așa de mare.

– Măcar nu-mi risc propria conștiință. Sau viața ta. Tu erai doar dîspus să pleci spre Spania, distrugând totul în urma ta. În felul acesta, nu o să te acuze pe tine – sau pe mine – de răpire și s-ar putea să se îndrepte spre nord pentru a te căuta, în loc să te prindă înainte de a ieși din apele englezești. O să fac pe nevinovatul, o să zic că m-ai trimis la Londra degeaba și că am găsit scrisoarea asta de la tine când m-am întors. Gaspar flutură către el altă hârtie împăturită. Îți cunosc scrisul destul de bine cât să falsific un bilet.

– Și dacă nu o să te creadă? Dacă te duc la închisoare?

– Nu o s-o facă, zise Gaspar cu o umbră din vechea lui încredere în timp ce băga ambele bilete în buzunar. O am pe Sally să garanteze pentru mine. Și apoi, toată lumea a văzut cum v-ați purtat tu și domnișoara Seton la micul dejun de caritate – nu o să fie o surpriză pentru ei. Vocea îi deveni dură. Odată ce adevărul o să ajungă în Anglia, trebuie să fac câțiva pași, dar...

– Nu vreau să-ți asumi asemenea riscuri pentru mine, la dracu'!

– Atunci nu face asta! zise Gaspar curajos. O duc cumva pe domnișoara Seton înapoi la școală și o pun în patul ei. O poți vizita mâine și inventezi o poveste pentru ce s-a întâmplat. Poți aștepta până când este pregătită să călătorească în Spania. Poți face un turneu

în Anglia sau să muncești pentru Astley. Poți să-i scrii marchizului și să-i spui că ai hotărât să nu-i perturbi viața.

Ideea îi îngheță sângele în vene lui Diego.

– I-am tulburat deja viața. Trebuie să duc asta până la capăt, de dragul ei și al meu.

Gaspar pufni.

– Știam că așa o să faci – ești la fel de încăpățânat ca englezii. Făcu un gest către Lucy. Dar nu te preface că o faci pentru ea. O faci pentru că ești așa de devorat de trecut încât nu te poți gândi la viitor. Nimic nu o să șteargă ceea ce englezii au făcut familiei tale. Suferința nu o să se risipească dacă te întorci la Arboleda și o să onorezi jurământul prostesc făcut tatălui tău. Doar tu poți face asta. Și încep să mă tem că trebuie să te înjosești foarte mult înainte să-ți dai seama. Înainte ca Diego să poată răspundă, Gaspar adăugă: Du-te! Corabia așteaptă, și eu trebuie să mă strecor în școală și să ies. Ne întâlnim la debarcader cu hainele pentru ea. Dacă nu apar în următoarele douăzeci de minute, înseamnă că am fost descoperit, așa că nu mai zăbovi mult.

Când Gaspar ieși, Diego simți un moment de panică.

– *Hostias,* Gaspar, vino înapoi! Nu pot să fac așa ceva. Este prea riscant.

Gaspar se opri suficient cât să-i arunce lui Diego o privire fermă.

– Nu sunt al tău să-mi ordoni, băiete! Ai face bine să-ți amintești asta.

Apoi plecă.

„Băiete." Cuvântul acela îl înțepă. Amintindu-și când îi spusese Gaspar *băiete,* Diego simți un val fierbinte de rușine ridicându-i-se în obraji.

Se transformă rapid în furie. *Por Dios,* era un bărbat în toată firea acum! Gaspar n-avea decât să-l mustre dacă trebuia, dar el era hotărât.

Grăbindu-se să vină lângă Lucy, o ridică în brațe. Scoțând un sunet ca de tors, ea își lipi fața de pieptul lui. I se puse un nod în gât, dar înghiți în sec. Făcea ce era mai bine pentru ea, indiferent ce pretindea Gaspar.

În timp ce o cără pe ușa din spate și se îndrepta spre debarcader, lumina semilunii îi pătă obrajii frumoși și îi pudra cosițele în argintiu. Un fior de dorință îl lovi așa de puternic încât trebuî să se uite în altă direcție.

Ce prost fusese că-și îngăduise pofta cu ea în urmă cu câteva nopți! Nu făcuse altceva decât să crească acea dorință care nu putea

fi niciodată satisfăcută. Mulțumită idioteniei lui, acum adăugase chinul de a ști că nu o mai putea ține niciodată așa, nu o mai putea săruta niciodată, nu o mai putea avea niciodată în patul lui.

Înjurând în gând, o urcă în barcă, încărcată deja cu lucrurile lui.

Deși cei din echipaj se uitau la Lucy cu curiozitate, nu puseră nici o întrebare. O duse la pravă, unde se putea așeza între ea și ei. Păreau destul de decenți, dar aveau înfățișarea dură a marinarilor, motiv pentru care era bucuros că avea pistolul în interiorul hainei.

Îl aștepta nervos pe Gaspar să aducă hainele. Exact când era sigur că trebuia să plece, Gaspar apăru din întuneric și aruncă un sac de pânză în barcă.

– Ai grijă de ea! îi zise el cu chipul de piatră.

Apoi se întoarse și se îndreptă înapoi spre vilă, fără să se uite vreodată înapoi.

Când ajunseră la docul din Surrey, la orizont se zărea răsăritul pentru că drumul era mai periculos noaptea, obligându-i să meargă lent. Lucy se foi o dată sau de două ori, dar îi dăduse suficient laudanum ca să doarmă câteva ore, așa că din fericire nu se trezi complet.

Odată ajunși la docuri, îi fu ușor să găsească brigantina lui Rafael, singura cu steag spaniol fluturând. Nu fu însă ușor să o ducă pe Lucy la bord, din moment ce era nevoit să o pună peste umăr și să urce cu ea pe scara de funie.

– Ce-i în neregulă cu ea? îl întrebă Rafael când Diego ajunse pe punte.

– I-am dat laudanum. Prietenul lui știa toată povestea, așa că putea la fel de bine să afle restul. Mai bine să spună totul acum. Nu era așa de dispusă să plece din Anglia cum m-am așteptat eu.

Rafael se prefăcu șocat.

– Și tu, prietenul meu așa de onorabil, ai răpit-o?

– Dacă nu vrei să-ți asumi riscul de a o avea la bord, zise Diego în timp ce o muta din brațele lui, spune asta acum și hai să terminăm! Gaspar mi-a ținut deja o predică. Nu vreau să îmi ții și tu una.

– Predică! Rafael izbucni în râs. Ai uitat ce am făcut în ultimele două luni cât te-am așteptat? Mi-am asumat mai multe riscuri transportând coniac peste Canal decât îmi asum ducând o englezoaică în Spania.

– Este spanioloaică! șuieră Diego. Și pașaportul ei o dovedește.

Marchizul își folosise relațiile pentru a-i obține unul pe numele ei spaniol.

– Asta-mi liniștește suficient conștiința, zise Rafael vesel.

Mențiunea conștiinței îl irită pe Diego, din moment ce a lui începea să-l chinuie.

– *Por Dios*, spune-mi doar ce cabină ai pregătit pentru ea!

– A mea, normal.

– Rafael... începu el, știind cât de afemeiat era prietenul lui.

Căpitanul îi zâmbi neobrăzat.

– Dorm într-un pat suprapus cu ofițerul secund, imbecilule. Și tu la fel. Păși alături de Diego cu aerul lui obișnuit de indiferență. Deși, dacă este așa de bogată cum ai spus, poate că ar trebui să profit că o am la bord și să o curtez înainte de a ajunge în Spania. Aș putea să-mi anunț intențiile înainte să afle ceilalți domni despre ea.

Diego se stăpâni cu greu să nu-i spună lui Rafael unde putea să-și anunțe intențiile.

– Din întâmplare, te-ai ales cu o avere și un titlu înalt cât am fost eu plecat?

Rafael oftă exagerat.

– Vai, nu!

– Pentru că fără ele nu o să îndeplinești cerințele bunicului ei.

– Poate că tu te gândești să îți anunți intențiile. Rafael îl privi întrebător pe Diego. Din câte îmi amintesc, încă ești marele *conde de Léon*. Iar după ce i-o predai marchizului, o să ai și proprietăți.

– Doar dacă domnișoara ajunge acolo teafără, așa că să nu-ți vină idei să schimbi asta. Sau nici unul din noi nu primește nimic.

– Nu eu. Mă costă mult mai puțin să vă transport de acolo aici și înapoi decât am câștigat cu încărcătura – ca să nu mai menționez cât am făcut cu contrabanda. Râzând, Rafael îl conduse pe Diego sub punte, în cabina căpitanului. Trebuie să am grijă să nu mă împiedic pe aici din greșeală în vreo noapte când sunt beat.

Deși știa că prietenul lui îl tachina intenționat, Diego se încruntă când Rafael deschise ușa.

– Trebuie să stau de pază tot drumul?

Nu cred. Sunt sigur că pot găsi altă... distracție.

Rafael privi înăuntru și făcu cu ochiul cuiva.

Diego văzu o femeie durdulie care îi aștepta, cu obrajii colorați puternic în roșu și cu părul desfăcut în bucle care îi ajungeau până la umeri.

– *Que demonios*, cine este ea? îl întrebă pe Rafael in timp ce o ducea pe Lucy pe pat.

Servitoarea micii moștenitoare, desigur. Gaspar a angajat-o.

Așezând-o pe Lucy în pat, Diego se uită din nou la femeia drăguță care stătea privindu-i precaută, neputând să înțeleagă spaniola lor. Cu siguranță, nu era o servitoare. În nici un sens al cuvântului.

– Data viitoare când îl văd pe *cretino* ăla, mormăi Diego, jur pe Dumnezeu că îl omor!

Rafael râse în timp ce privea trupul senzual al femeii.

– Și eu o să-i mulțumesc.

În acel moment, Lucy se trezi.

Capitolul 16

Dragă vere,

M-am trezit în dimineața aceasta simțind o oarecare neliniște, deși nu pot exact să spun ce o provoacă. În școala este totul în regulă, nu există motiv de îngrijorare, și totuși eu sunt neliniștită. Iartă-mi starea, dar nu pot să alung senzația că s-a schimbat ceva. Cred că o să închei această scrisoare acum și o să mă duc la micul dejun. Mereu când sunt cu fetele dimineața mă calmez.

Ruda ta gânditoare,

Charlotte

Pleoapele lui Lucy erau ca de plumb și limba îi era umflată și densă precum bumbacul. Suprafața moale de sub ea continua să se miște. Își amintea că băuse vin. Asta o făcuse să se simtă așa? Nu, băuse doar două pahare. Era aproape sigură.

Se chinui să deschidă ochii, dar era prea greu. Între timp, în mintea ei se auzea un murmur de voci masculine vorbind în spaniolă, pe care le înțelegea parțial. Vocea pe care nu o recunoștea spuse ceva despre a ridica pânzele.

Vocea lui Diego răspunse:

– Du-te, omule!

Sau asta crezu că spusese el. Era greu să fie sigură cu mintea așa de neclară.

Apoi Diego vorbi în engleză.

– Du-te și adu-i noii tale stăpâne niște apă, da?

O voce de femeie răspunse:

– Nu știu unde să găsesc...

– Întreabă pe cineva, zise Diego tăios. Și găsește-i ceva de mâncare.

Mâncare? Cine era femeia? Ce a vrut să spună cu „noua stăpână"? Și de ce erau toți oamenii aceștia în casa lui Diego în miezul nopții?

Făcând un efort să deschidă ochii, zări un individ tuciuriu ieșind prin cea mai joasă ușă pe care o văzuse vreodată într-o casă; fusese nevoit să se lase în jos pentru a trece.

Cu siguranță, nu se afla în salon.

Nu, era un dormitor din Rockhurst, dar mai mic decât se așteptase. Și simțea un miros. Marea? Da, era aproape sigură. Forțându-se să se ridice, îl privi pe Diego, dar fu distrasă de un bărbat îmbrăcat ca un marinar care aducea un sac de pânză. Privi în dreapta ei, uimită să vadă că ferestrele arătau ca niște hublouri și camera se legăna...

Sfinte Dumnezeule!

– Diego Montalvo, ticălosule! țipă ea aruncându-și picioarele peste marginea patului. Suntem pe o corabie!

Făcându-i semn marinarului să iasă pe ușă, el se întoarse spre ea, privind-o cu precauție.

– Da. Ne îndreptăm spre Spania.

Ea exclamă uimită:

– M-ai... luat? Fără să mă întrebi? Fără să fii sigur că eu...

Se întrerupse când înțelese întreaga lui perfidie. Corăbiile nu urcau așa de sus pe Tamisa, unde era școala, și i-ar fi luat ore să ajungă la docurile din Surrey.

– M-ai drogat, diavol mizerabil! Mi-ai pus ceva în vin!

Chipul lui era de piatră.

– Un pic de laudanum, atâta tot. Nu am avut de ales.

– De ales!

Sări de pe pat, apoi aproape căzu din cauza amețelii.

Cu o expresie afectată, el se grăbi spre ea și o îndemnă să se așeze înapoi pe pat.

– Stai unde ești, *cariño*. Trebuie să te odihnești până ce îți iese drogul din sânge.

Lovindu-l panicată peste mână, ea se chinui să se ridice din nou, dar corabia se clătină, aruncând-o înapoi pe pat.

Într-o secundă, își dădu seama ce însemna – corabia ridicase pânzele!

– Nu am de gând să mă odihnesc, ră-răpitorule!

Sări iar în sus, dar de data asta Diego o prinse în brațele lui și se așeză pe pat cu ea.

– *Por Dios!* Calmează-te înainte să te rănești.

– Dă-mi drumul! Se agită în brațele lui care o strângeau ca fâșii de oțel. Trebuie să vorbesc cu căpitanul înainte să plecăm!

– Nu poți. Diego se lupta să o domine. Este ocupat cu navigatul.

– Știu! De asta trebuie să-l văd acum, blestematule!

Îi dădu un cot suficient de puternic ca el să-i dea drumul.

Dar, înainte să apuce să facă un pas în față, Diego o trase înapoi și o aruncă pe pat, apoi îi acoperi corpul cu greutatea propriului trup.

– Oprește nebunia asta! O prinse de încheieturi și o țintui de pat. Nu are sens!

– Dacă aș putea vorbi cu căpitanul, țipă ea, luptându-se inutil cu trupul mare care o ținea jos. Știu că ar întoarce corabia!

Preț de o clipă, chipul lui Diego fu străbătut de remușcări, dar lăsă în urmă doar hotărâre.

– Căpitanul cunoaște perfect situația și nu o să se oprească nici pentru tine, nici pentru altcineva. Economisește-ți energia și vorbele, *mi dulzura!*

– Nu sunt dulceața ta! Răspunse ea cu lacrimile în ochi. Nu sunt nimic pentru tine! O drogase, pentru numele lui Dumnezeu! Și acum o târa în Spania împotriva voinței ei? Nu ai nici un drept să faci asta!

– Lucy, ascultă-mă, zise el cu o voce de un calm înnebunitor. Știu că vreau să-ți cunoști familia și vreau să mă asigur că o să reușești asta.

Se opri și îl săgetă cu privirea.

– Dă-te jos de pe mine, diavole, zise ea printre dinți!

– Ar fi mai ușor pentru toți dacă te-ai relaxa, te-ai bucura de călătorie și te-ai pregăti să te întâlnești...

– Să mă bucur de călă...

Cu furia crescând în ea, se încordă într-o încercare de a-l da jos.

Dar el se ținu bine.

Ea mîji ochii.

– Dă-te jos de pe mine! Sau jur că, atunci când o să-mi întâlnesc bunicul – dacă îl întâlnesc –, o să-i spun că m-ai ținut pe un pat și ți-ai făcut de cap cu mine.

Diego păli.

– Nu ai minți.

– Vrei să vezi?

– Bine, mormăi el. O să-ți dau drumul. Dar numai dacă promiți că nu o să fugi pe punte să-l deranjezi pe căpitan.

– Promiți să-l aduci pe căpitanul aici jos să vorbească cu mine? răspunse ea. Ca să văd că spui adevărul despre implicarea lui în... nebunia asta?

Diego avu îndrăzneala să pară ofensat.

– Eu nu mint.

Asta o înfurie și mai mult.

– Ah, nu? Toate prostiile alea despre anunțul nașterii? Despre respectatul dorințelor mele? Ăla era adevărul?

Diego tresări, apoi se dădu brusc jos de pe ea.

– Prea bine, zise el, cu chipul cuprins de furie. O să-l aduc aici pe căpitan. Imediat cum poate pleca de la locul său.

O femeie care părea cu vreo opt ani mai mare decât Lucy apăru dintr-odată în ușă, aducând o tavă și mutându-și neliniștită privirea de la Diego la Lucy.

– Mă scuzați, milord, dar am adus mâncare și niște ceai pentru domnișoară.

Conștientă de felul în care arăta întinsă pe pat, Lucy sări în sus pentru a se uita la femeia cu părul de foc, care purta o rochie cu decolteu adânc și avea buzele așa de rujate, încât Lucy era surprinsă că nu luau foc.

– Cine ești?

– Este servitoarea ta, zise Diego. După cum ți-am spus, ai o însoțitoare.

Lucy era complet uimită. Femeia arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o tăvăleală în fân. Sfinte Dumnezeule, devenea din ce în ce mai rău!

De data asta, când Lucy se ridică pentru a-l înfrunta pe Diego, reuși să rămână în picioare.

– Ai... ai angajat o prostituată să mă supravegheze? Izbucni într-un râs isteric. Oh, asta-i bună!

Diego tresări, dar înainte să apuce să deschidă gura, femeia vorbi:

– Să știți, domnișoară, zise ea inspirând în timp ce se grăbea spre masă să pună tava jos, sunt o femeie respectabilă. Am lucrat la Hanul Ancorei înainte ca tipul acela, Gaspar, să mă angajeze și făceam o muncă cinstită aranjând părul doamnelor. Făcu o pauză. Când aveam doamne, ceea ce nu se întâmpla prea des. În mare parte, aveam marinari și câte un domn sau doi. Și o dată...

– Poate că ar trebui să-i spui domnișoarei Seton cum te cheamă, interveni Diego cu o grimasă care arăta exact ce credea despre servitoarea pe care o alesese Gaspar.

– Așa este, aveți dreptate, domnule. Cu o reverență exagerată, femeia îi zâmbi fermecător lui Lucy. Mă numesc Janet, domnișoară Seton, dar majoritatea îmi spun Nettie.

Lucy clipi.

– Ești din Scoția?

Nettie era un diminutiv comun scoțian.

Nettie străluci și ridică bărbia.

– Da, chiar sunt. De asta m-a angajat celălalt individ. A zis că v-ați putea simți mai confortabil cu unul dintre conaționali în preajmă.

Amintindu-și zvonurile pe care le auzise despre Gaspar, care fermeca bucătăreasa durdulie a școlii, ea ridică o sprânceană.

– De asta te-a angajat?

Cealaltă femeie nu observă sarcasmul ei.

– Păi, de asta și pentru că nu exista o servitoare adevărată pe câțiva kilometri în jur, iar el se grăbea prea tare să găsească pe cineva care să se ocupe de dumneavoastră în această călătorie.

Nettie turnă o ceașcă de ceai și i-o duse lui Lucy, care o refuză. Ridicând din umeri, Nettie o bău ea.

– Dar pot să fac ce fac ele – să spăl lenjeria, să vă calc hainele și să scot petele de pe muselină. Și mi-am adus culorile, pentru că sunteți domnișoară și poate vreți să vă aranjați un pic. Se apropie să examineze chipul lui Lucy. V-ar prinde bine un pic de roșu, sunteți cam palidă.

– Dacă sunt palidă este din cauza lui! Lucy arătă cu un deget spre Diego. Veni spre el, cu mâinile în șolduri. Unde este tovarășul tău răpitor? Aș vrea să-i mulțumesc că mi-a făcut rost de o servitoare așa de abilă.

Își putea imagina sarcinile suplimentare pe care Gaspar se aștepta ca fetișcana de la han să le facă pentru el pe drum.

– Gaspar a rămas în urmă.

Lucy îl privi sceptică.

– De ce?

El păru surprinzător de tulburat.

– Ca să se asigure că nu ne urmărește nimeni.

Asta o făcu să dea înapoi. Nici măcar nu se gândise ce ar fi zis cei de la școală. Stomacul îi era așa de agitat, încât fu nevoită să se așeze pentru a-și calma greața. Era distrusă. Distrusă! Și totul

pentru că Diego voia să... Să ce? De ce ar depune el atâta efort pentru marchiz?

Oh, putea să ghicească foarte bine!

– Cât te plătește? șopti ea.

În obrajii lui Diego apăru o roșeață.

– Ce vrei să spui?

– Bunicul meu trebuie să te fi plăti să faci asta. Altfel, de ce ai risca? Probabil că acum mă caută și nu o să le ia mult să își dea seama că m-ai răpit. Iar dacă te prind, o să te spânzure.

– De fapt, lumea crede că noi doi am fugit împreună. Diego arăta clar vinovat în timp ce își trecea mâinile prin păr. Ai lăsat un bilet, mulțumită talentelor lui Gaspar de a falsifica. A rămas în urmă ca să se asigure că toată lumea care are de gând să te caute crede că am fugit împreună.

În timp ce o străbătea un val puternic de furie, sări în picioare, cu pumnii strânși.

– Deci nu doar că m-ai distrus, dar ai făcut să pară că m-am ruinat de bunăvoie! Iar când o să mă întorc în Anglia fără tine, o să spună că asta merit pentru că am fugit cu un magician spaniol care a vrut doar virtutea mea. Care m-a aruncat când a terminat cu mine!

– Nu! strigă el. Odată ajunsă în Spania...

– *Nu* vreau să merg în Spania!

Smulse ceașca din mâna lui Nettie și o aruncă spre capul lui. El se feri, și ceașca se sparse de perete, dar nu fu la fel de norocos când se îndreptă la timp ca să primească o plăcintă cu carne în față.

Dacă nu ar fi fost așa de furioasă, ar fi râs de imaginea lui, cu bucăți de foitaj, carne și boabe de mazăre care îi alunecau de pe frunte, gură și obraji.

Se înfurie și mai tare în clipa în care el doar scoase o batistă și începu să se șteargă cu o expresie de demnitate rănită.

– O să continuăm această discuție când o să fii rațională, o anunță el pe acel ton arogant pe care-l folosea când se purta ca un idiot.

Oh, dacă el credea că ea putea fi vreodată rațională în privința asta... Cu un strigăt de furie, aruncă farfuria spre el. Din păcate, lovi doar ușa în timp ce Diego ieșea.

Când închise ușa în urma lui, Lucy se aruncă peste ea, plângând.

– Vino inapoi, ticălosule! Nu am terminat!

Puse mâna pe clanță și trase de ea frenetic, dar el încuiase ușa.

Bătu în ușă, cu lacrimile în sfârșit alunecându-i pe obraji într-un torent de furie, trădare și durere. Diego nu-i dăduse de ales. O smulsese din viața ei pentru totdeauna! Cum putuse să facă asta?

În următoarele momente, simți doar furie. Își vărsă nervii pe Diego, apoi pe Gaspar, apoi pe bunicul pe care încă nu-l cunoscuse.

După ce accesul de furie se stinse, se prăbuși în lacrimi pe podea. Avea să-l mai vadă vreodată pe *papa*? Sau pe doamna Harris? Sau pe Lady Kerr? Oh, cât de mult își dorea să nu o fi criticat pe mama ei vitregă ultima dată când o văzuse! Ar fi dat orice să o aibă acolo, mustrând-o pentru orice ar fi vrut ea.

Asta-i provocă și mai multe lacrimi și plânse până când simți că i se face rău. Copleșită de propria suferință, tresări când o mână blândă îi atinse brațul.

Era doar Nettie.

– Gata, gata, domnișoară. Nu poate fi așa de rău, nu?

– Nu... nu înțelegi, strigă ea printre hohote. Diavolul ăla... ăla... m-a răpit!

– Da, asta am priceput și eu. Dar o să vă îmbolnăviți dacă o să continuați așa.

Nettie o luă în brațe și o legănă, bătând-o pe spate, murmurându-i cuvinte liniștitoare, până când plânsul lui Lucy se opri în sfârșit.

După ce Lucy își recăpătă controlul, Nettie scoase o batistă surprinzător de curată și îi tamponă ochii și nasul lui.

– Gata, am terminat, nu-i așa?

Lucy o privi, disperarea făcând-o să se agațe de oricine se putea dovedi un prieten. În ciudat rujului și a pudrei de pe chip, Nettie avea trăsături drăguțe și un zâmbet cald. Poate că se dovedea a fi un aliat.

Prinzând mâna femeii, o fixă cu o privire rugătoare.

– Trebuie să cobor de pe corabia asta înainte să plecăm din Anglia. Știa din experiență că drumul pe Tamisa putea să dureze ceva și apoi corabia avea să navigheze câteva zile de-a lungul coastelor Angliei. Dacă putea ajunge pe malurile râului... Trebuie să mă ajuți să cobor de pe vas!

Nettie se întristă.

– Îmi pare rău...

– Dacă e vorba de bani, îți promit că *papa* o să-ți plătească exact cât ceri. Îți poate da de trei ori mai mult decât îți oferă Diego.

– Nu este vorba de bani. Suntem prea departe. Ce o să faceți, o să înotați?

Lucy înghiți în sec. Nu știa să înoate. Și nici nu-i venea să sară în apele învolburate și întunecate ale Tamisei.

Ridicându-se de pe podea, se grăbi spre hublou. Stomacul i se prăbuși când văzu că Nettie avea dreptate. Râul era mult mai larg decât își amintea ea.

– Dacă am face rost de o barcă sau poate să vâslească cineva...

Nettie veni lângă ea.

– Nu o să funcționeze, domnișoară. Nici unul dintre marinari nu vorbește engleză, doar căpitanul, și pare a fi bun prieten cu señor Montalvo. Ce o să faceți, o să coborâți barca singură? O să vâsliți până la mal? Cu tot curentul de pe râu? Nu merge, chiar dacă ați vrea. Și, ca să fiu sinceră, eu nu aș vrea să mă înec în râu.

Lucy privi malul care o sfida îndepărtându-se. La fel de bine putea să fie în Spania deja.

Trăgând-o de lângă hublou, Nettie o îndemnă să se așeze pe un scaun și îi turnă ceai în altă ceașcă.

– Și apoi, señor Montalvo vă duce acasă la bunicul bogat, corect? Bărbatul acela, Gaspar, a zis că ați moștenit milioane.

– Nu vreau milioane, zise ea irascibilă, simțind cum îi crăpa obrazul de rușine când își dădu seama că părea un copil răsfățat.

– Doar cei care au deja bani zic o prostie ca asta. Nettie adăugă lapte și zahăr in ceai, apoi îi dădu ceașca lui Lucy. Beți un pic. O să vă simțiți mai bine. Mereu zic că o ceașcă de ceai este tot ii trebuie corpului pentru a se simți bine.

Spre surprinderea ei, Lucy descoperi că între ceai și criza de plâns, chiar se simțea un pic mai bine. Încă era furioasă pe Diego, dar situația nu părea chiar așa de lipsită de speranță.

Nettie zâmbi aprobator și se lăsă pe celălalt scaun.

– Eu zic că ar trebui să vă cunoașteți bunicul ăsta bogat. Lăsați-l să-și cheltuiască banii pe dumneavoastră. Spaniolii ăștia nu sunt așa de răi, să știți. Am avut câțiva la han din când în când, iar unii dintre ei chiar sunt frumoși. Căpitanul acela, Rafael, de exemplu, este un bărbat frumos. Și señor Montalvo al dumneavoastră...

– Nu este señor Montalvo al meu, izbucni Lucy. Îl sugrum înainte să-l las să se apropie de mine din nou.

Asta durea cel mai mult – după toate vorbele dulci ale lui Diego, atențiile și felul în care părea să o înțeleagă mai bine decât oricine, îi făcea ceva așa de îngrozitor. Nu avea să-l ierte niciodată. Niciodată!

– Sugrumatul pare o idee bună acum, că sunteți nervoasă, zise Nettie. Dar există metode mai bune de a obține ce vreți de la un bărbat. Dați-i un pic din asta... Își dădu părul pe spate. Și mult din asta... Își agită sânii. O să fiți surprinsă ce concesii puteți obține de la el.

Lucy nu știa dacă să râdă isteric sau să izbucnească din nou în lacrimi.

– Nettie, credeam că ai zis că ești o femeie respectabilă.

– Sunt. Mare parte din timp. Văzând expresia lui Lucy, ridică bărbia. Nu sunt o prostituată sau ceva de genul ăsta. Sunt doar... practică. Dacă un bărbat vrea să-mi cumpere ceva, ei bine, s-ar putea să fiu înclinată să fiu un pic mai drăguță cu el, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Dacă tu crezi că o să mă dau pe lângă Diego...

– Nu, nu, sunteți prea respectabilă pentru asta, așa cum ar trebui să fiți. Dar am văzut cum se uită la dumneavoastră. Nu-i place să vă enerveze și puteți să vă folosiți de asta. Dacă într-adevăr vreți să se întoarcă în Anglia, cereți asta frumos. Flirtați un pic. Nu pățiți nimic rău.

Lucy oftă. Dacă Diego mersese așa de departe incât să o drogheze și să-i falsifice scrisul, nu avea să se răzgândească pentru câteva zâmbete.

Trebuia mai întâi să afle de ce era așa de dornic de a o duce la bunicul ei. Apoi avea să știe mai bine ce să facă. Dacă voia bani, putea să-l convingă că *papa* l-ar fi plătit mai mult ca să o ducă înapoi în Anglia. Dacă se întorcea suficient de curând, putea chiar să scape de ruinare. Doamna Harris cu siguranță ar fi păstrat tăcerea cât ar fi putut de mult.

Nettie se duse să deschidă sacul pe care îl adusese marinarul mai devreme.

– Mi-au spus că v-au adus haine. Spre surprinderea lui Lucy, Nettie scoase una dintre rochiile ei de seară și o ridică încântată. Ia uite, asta-i frumoasă, nu-i așa?

– Cum naiba mi-au adus hainele? Lucy continuă să se uite în sac. Rochie de zi, lenjerie, jupoane. Nu era nici o cămașă de noapte, dar putea să doarmă în rochie. Era chiar și o pereche de papuci. Și la fundul sacului...

Băgă mâna adânc și scoase planșele de desen. Oftă. Nu prea îi era de mare folos fără cărbune, cerneli sau creioane.

Nettie aruncă rochia de zi spre ea.

– Ar trebui să o îmbrăcați pe asta.

Lucy se uită în sac, dar era gol.

– Nu pot. Lipsește cămășuța care se pune pe dedesubt, iar fără ea aș fi indecentă.

– Exact, zise Nettie cu o sclipire în ochi. Un bărbat face multe pentru o femeie care poartă o rochie așa.

Mijind ochii gânditoare, Lucy o luă. Diego fusese destul de impresionat de rochia ei de seară cu decolteu adânc. Și dacă voia să obțină informații de la el...

Putea să funcționeze și cu căpitanul. Dacă Nettie avea dreptate, indignarea nu avea să-i facă nici un bine din moment ce omul era prieten cu Diego. Dar, dacă ii sucea mințile flirtând, îl putea convinge să întoarcă corabia.

Merita să încerce. *Trebuia* să facă ceva. Pentru că nu avea de gând să fie mânată în Spania ca un vițel dus la tăiere doar pentru că atotputernicul Diego Montalvo hotărâse așa.

Era aproape de miezul zilei când Charlotte Harris intră grăbită în casa ducelui de Foxmoor, rugându-se ca acesta să fie acasă. Îl trimisese deja pe Terence, lacheul ei personal, la casa lui Charles Godwin, doar ca să descopere că Charles era în Bath pentru o săptămână. Apoi se dusese la avocatul vărului Michael, care doar îi promisese că avea să dea mesajul mai departe, refuzând chiar și acum să dezvăluie identitatea vărului ei. Fără ajutorul lui Michael sau al altor prieteni ai școlii, nu știa ce să facă în legătură cu Lucy.

Charlotte se blestemă pentru propria prostie. Cum putuse să-l lase pe nemernicul ăla de magician să se întâlnească cu tânăra femeie singur? Nu avea să-l ierte niciodată pe vărul Michael că o convinsese să accepte o asemenea nebunie. Era aproape sigură că señor Montalvo se folosise de ocazie pentru a o convinge pe Lucy să fugă cu el. Asta explica până la urmă comportamentul tăcut al lui Lucy la cină, refuzul ei de a dezvălui ce discutase cu frumosul magician.

Cu toate astea, nu ar fi ghicit niciodată că Lucy, dintre toți oamenii, ar fi făcut un asemenea lucru. Să fugă cu un om complet străin? Își pierduse mințile?

– Doamnă Harris! exclamă o voce în timp ce era însoțită în salon. Cum v-a ajuns așa de repede biletul Louisei?

Cuvintele ducelui o surprinseră.

– Ce bilet?

Bărbații schimbară privi când expresia ducelui deveni gravă.

– A fost un accident.

– Ce fel de accident?

– Nu un accident, sări Anthony. Deși încă nu-mi vine să cred că nebuna aia mică s-a sinucis.

– Cine? întrebă Charlotte șocată.

– Lady Kirkwood și-a luat viața azi-noapte, explică Foxmoor. Kirkwood și menajera lui au găsit-o în baie. A lăsat un bilet în care menționa datoriile la jocurile de noroc.

Charlotte rămase ca lovită de trăsnet, situația lui Lucy pălind. Charlotte sperase mereu că Sarah avea să se trezească într-o zi. Acum însă nu mai avea această oportunitate.

– O să fie un scandal imens, zise amar Lord Stoneville. Cretină egoistă! Kirkwood este distrus. Am discutat cum să ne ocupăm de bârfe.

Cerul să o ajute! Charlotte nici măcar nu se gândise la asta. Societatea avea să o mănânce de vie. Două dintre absolventele ei implicate în scandaluri! Nu că ea ar fi merita ceva mai bun; le dezamăgise pe amândouă. Clătinându-se un pîc, fu ajutată pentru a ajunge la un scaun.

– Sunteți bine? întrebă Anthony, puternic ca stânca, așa cum era de obicei.

– Mă tem că avem o situație disperată și la școală. De asta am venit. Nu auzisem încă despre Sarah. Dar Lucy a fugit cu señor Montalvo.

Anthony se încruntă.

– Lucy? Prietena Tessei?

Ea încuviință din cap.

– Ați văzut cum s-a purtat cu ea la evenimentul caritabil. Probabil că o fermeca... de atunci.

– Sunteți sigură că a fugit și nu s-a dus să viziteze o prietenă? întrebă Foxmoor.

– Normal că sunt sigură, răspunse Charlote. A lăsat un bilet. Și apoi, servitorul lui señor Montalvo este încă la Rockhurst. Și el are un bilet de la stăpânul lui. Se pare că au plecat în miezul nopții.

Anthony clătină din cap.

– Nu pare ceva ce ar face Lucy. A fost îndrăgostită de idiotul ăla de Hunforth ani întregi, după spusele Tessei. Apoi se sucește și fuge cu un spaniol?

– De aia a fugit cu el, zise Charlotte. Era foarte vulnerabilă. El a profitat.

– Cu asta suntem toți de acord, zise Foxmoor sumbru.

– Știți, doamnă Harris, rosti sec Lord Stoneville, ar trebui să începeți să le oferiți fetelor dumneavoastră ore despre cum să evite fugitul cu un bărbat. Acum sunt trei dintre elevele dumneavoastră? Au fost fata aceea, Amelia, care a fugit cu un soldat american, apoi Lady Venetia, care a fugit cu un scoț...

– Stoneville, nu ești de ajutor, interveni Anthony în timp ce Charlotte pălea.

Bărbatul avea dreptate. Asta se întâmpla cu o regularitate îngrozitoare. Însă cu greu le-ar fi putut opri pe primele două. Deși puține persoane o știau, Amelia fusese răpită din casa tatălui ei de îngrozitorul Lord Pomeroy, forțându-l pe maiorul Lucas să o salveze căsătorindu-se cu ea.

Iar Veneția nu mai era elevă când hotărâse să fugă. Și apoi, ea și Sir Lachlan se știau de ani întregi. Nu fusese un șoc pentru nici una dintre familii lor că fugiseră împreună. Sau cel puțin așa i se spusese lui Charlotte, deși se întreba cât adevăr era în poveste.

Dar în cazul lui Lucy, fusese clar vina ei. Ea permisese ca tânăra să fie furată chiar din interiorul școlii.

– Bănuiesc că au luat-o spre nord, către Gretna Green... început Foxmoor.

– De ce? îl întrerupe Lord Stoneville. E la fel de simplu să o ducă în Spania. De acolo este el, nu-i așa?

Charlotte simți că avea inima grea. Nici măcar nu se gândise la asta. Prinse mâna lui Anthony.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Știu că sunteți supărat acum, cu sinuciderea lui Sarah, dar trebuie să fac ceva pentru Lucy. Nu este timp de pierdut.

– Ajutăm și noi, interveni ducele. Când ceilalți se uitară la el surprins, adăugă: Kirkwood o să fie ocupat ore întregi cu ancheta. Nu-l putem ajuta până ce nu se termină. Louisa este cu familia lui. Nu știu ce faci tu, dar eu trebuie să am o ocupație până când îl putem ajuta pe Kirkwood.

– V-aș fi foarte recunoscătoare, zise Charlotte.

– Iată ce o să facem, zise ducele, preluând controlul situației. Anthony, te duci înapoi cu doamna Harris la școală. Vezi dacă Tessa poate face lumină în asta. Poate că Lucy i-a făcut confidențe.

– Am vorbit deja cu Tessa, interveni Charlotte.

– Da, dar s-ar putea să fie mai dispusă să-i spună adevărul unchiului ei, sublinie Foxmoor. Eu mă duc la docuri să aflu dacă au fost corăbii care au ridicat ancora spre Spania noaptea trecută.

– Cineva trebuie să-l aducă pe colonelul Seton, adăugă Charlotte. Încă este în Edinburgh.

– O s-o fac eu, zise Lord Stoneville.

Ceilalți trei se uitară cu gura căscată spre el.

– Ce e? zise el. Am cea mai iute trăsură dintre toți.

– Da, dar de ce ai... începu Anthony.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise Lord Stoneville, în ciuda titlului meu, nu sunt din piatră! Mă opresc la Gretna Green, iar dacă nu-i găsesc acolo, continui spre Edinburgh.

– Mulțumesc, Lord Stoneville, zise Charlotte. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, indiferent de motiv.

Marchizul îi zâmbi cu subînțeles.

– Cât de recunoscătoare ați putea să fiți, doamnă Harris?

Când ea rămase cu gura căscată, Anthony se încruntă.

– Termină, afemeiat afurisit! Nu vezi că nu-i momentul pentru flirtat?

– Doar am întrebat, ripostă Lord Stoneville ridicând din umeri.

Charlotte încercă să nu-și arate consternarea. Auzise multe despre marchiz, unul dintre cei mai revoltători afemeiați din societate, și nu voia să se trezească datorându-i o favoare.

– Nu-l băgați în seamă, interveni iritat Foxmoor. Crede că orice femeie este bună de atacat. Dar vă asigur, doamnă, o să fim cavalerii dumneavoastră în această problemă. După ce ne-ați ajutat pe toți trei să ne găsim soții, inclusiv pe Kirkwood, măcar atât putem face.

– Vă mulțumesc, domnule. Oftă dureros. Deși, după ce s-a întâmplat astăzi, mă îndoiesc că Lord Kirkwood o să-mi fie recunoscător. Familia lui o să aibă de înfruntat un scandal dificil.

– Nu trebuie să vă simțiți vinovată pentru asta, zise Anthony cu amabilitate. Sarah a atras singură necazurile asupra ei. Îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice. Haideți să mergem să vorbim cu Tessa! Cu puțin noroc, o să-i prindem înainte să ajungă prea departe și o să îndreptăm lucrurile înainte să devină un scandal monstru.

Charlotte se rugă să aibă dreptate. Nu i-ar fi plăcut să vadă școala distrusă de acest lanț de necazuri. Și dacă Lucy pățea ceva, nu avea să și-o ierte niciodată.

Capitolul 17

Dragă vere,

Ți-am povestit despre fugă, dar veștile devin tot mai rele pe zi ce trece. Acum credem că nu a fost o fugă. Tessa este sigură că nu a scris Lucy biletul. Mă rog să greșească, dar încep să mă tem de ce este mai rău. O să aflu mai multe de la Lord Stoneville, care s-a dus în nord după colonel.

Ruda ta îngrijorată,

Charlotte

Trecură două ore până când Diego coborî sub punte împreună cu Rafael. Trebuia să pună repede capăt ideii nebunești a lui Lucy de a se întoarce arătându-i că Rafael era clar de partea lui, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient.

Încă nu-i venea să creadă cum reacționase când se trezise. Se așteptase la furie din cauza modului în care se ocupase de acest lucru, dar nu se așteptase ca ea să devină o femeie dezlănțuită.

Nu se așteptase la hohotele de plâns care îi frânseseră inima.

Dios mio, de ce se torturase ascultându-i accesul de furie prin ușă? Dar fusese prea șocat pentru a pleca. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ea avea să reacționeze așa. Niciodată nu și-ar fi închipuit că avea să plângă până ce i se făcea rău. Fusese nevoie de întreaga lui voință pentru a nu intra, pentru a nu o lua în brațe și pentru a nu-i promite orice îșidorea. Chiar și acum era tentat.

Dar asta era o nebunie. Făcuse acest pas dintr-un anumit motiv, când ea avea să vadă lucrurile rațional, urma să își dea seama că el avea dreptate. Îi oferea ceea ce spusese că-și dorea – șansa de a-și cunoaște familia. Îi deschidea lumea înaltei societăți, un statut pe care nu l-ar fi obținut niciodată în Anglia. Îi oferea o evadare de lângă mârșavul colonel englez care ajutase la răpirea ei.

Își îndreptă solemn umerii. Nu regreta ce făcuse. Iar când ea avea să fie calmă, nici ea nu avea să regrete.

Se opri în fața cabinei, alarmat de tăcerea misterioasă. Scoțând cheia, îi spuse lui Rafael pe un ton jos:

–Ar trebui să te avertizez, este foarte furioasă. Habar nu am ce o să găsim, în afară de bucățile de farfurie pe care le-a aruncat după

mine când am plecat. A devenit un pic sălbatică atunci când și-a dat seama în ce direcție se îndrepta corabia. Este posibil să-ți fi făcut orice la cabină după ce am urcat pe punte – ți-ai putea găsi salteaua făcută ferfeniță.

– Farfurie spartă? Saltea ruptă? Ah, Diego, ai un fel de a te purta cu femeile! zise Rafael sec.

Nu cu femeia asta. Femeia asta îl făcea să fie neliniștit, confuz, îngrijorat și supărat – când nu-l tenta spre nebunie.

– O să te despăgubesc pentru orice daune.

– Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ușa, zise Rafael râzând. Lasă-mă să o văd cu ochii mei pe femeia asta sălbatică.

Încuviințând din cap, Diego descuie ușa și o deschise larg.

Apoi rămase cu gura căscată în fața scenei pe care o avea în față. Vasele sparte și resturile din plăcinta cu carne dispăruseră, iar Lucy și Nettie stăteau la masă, bând ceai în timp ce jucau cărți. Diego se minună de schimbarea comportamentului lui Lucy. Când trecuse de la femeia furioasă care scuipa foc la cea care bea calmă ceai?

Arăta diferit. În primul rând, părul îi cădea desfăcut până la talie. Și își schimbase rochia.

Când se ridică pentru a fi cu fața spre el, aproape că se înecă cu propria limbă. Dintr-o parte, rochia arăta perfect respectabilă, dar în timp ce ea se îndrepta spre el, putu să vadă că îi lipsea ceva esențial. Cum ar fi fost jumătate din corsaj.

Cele două părți ale rochiei se întrepătrundeau într-un punct care era mult sub nivelul de decență, dezvăluindu-i partea de sus a corsetului și marginea dantelată. Ar fi putut să jure că o mai văzuse în rochia aceea, dar ceva îi acoperise lenjeria expusă și partea de sus a sânilor ei frumoși, care-i atrăgeau privirea precum o pereche de lumini călăuzitoare.

Dumnezeu să-i apere sufletul! Și pe obrajii ei era fard de obraz? Arăta ca o versiune mai fermecătoare a lui Nettie. Asta nu era deloc bine.

– Era cazul să revii. Lucy veni degajată spre el, legănându-și șoldurile. Eu și Nettie începeam să ne plictisim.

Lucy nu mergea degajată și nu se plictisea. Abia flirta. O parte din mintea lui înregistră această informație. Dar cu gura căscată la ea, neputând să respire, neputând să-și ia ochii de la imaginea frumuseții lui Lucy cu părul desfăcut și sânii pe jumătate descoperiți. Tot ce trebuia să facă era să-și strecoare mâna în rochie și să-i atingă sânul.

– Unde sunt restul hainelor tale? mormăi el.

– Cămășuța? Ridică din umeri. Nu era în sac. A trebuit să mă descurc. Se îmbufnă. De ce? Nu-ți place așa?

Dacă-i plăcea? Voia să smulgă hainele de pe ea, să o arunce pe pat și să o posede ca un animal prădător. *Por Dios!* Cum avea să supraviețuiască acelei călătorii dacă ea se îmbrăca așa?

Asta era numai vina lui Gaspar, pentru că o angajase pe fătuca de la tavernă să se ocupe de ea. Lucy nu s-ar fi gândit niciodată la o asemenea ținută fără încurajarea lui Nettie. Și când deveniseră ele așa de repede prietene?

– Mie îmi place, zise Rafael cu vocea lui de seducător. Diego privi spre el și își văzu prietenul trecând cu privirea pe trupul lui Lucy cu un interes lipsit de pudoare. Diego, când ai spus că este o femeie sălbatică, nu ai spus că e o... femeie înnebunitoare.

Diego abia își reținu impulsul de a-l arunca pe Rafael afară pe cel mai apropiat hublou. Mai ales după ce Lucy îi zâmbi cochet și îi oferi mâna.

– Probabil că sunteți căpitanul. Trebuie neapărat să vorbim.

Când Rafael ii luă mâna și o sărută lung, Diego văzu roșu în fața ochilor.

– Destul, îl avertiză el în spaniolă. Dă-i drumul la mână înainte să te spânzur de boașe de primul catarg!

Zâmbind cu superioritate la replica lui Diego, Rafael îi lăsă mâna.

– Sunt fericit să discutăm, domnișoară Seton, oricând doriți. Poate că ar trebui să veniți la cină. Până la urmă, deja sunteți în cabina mea.

– Mi-ați dat cabina dumneavoastră? Lucy își apăsă mâna peste sânii flagrant expuși, făcând ca ambele perechi de ochi ale bărbaților să se rotească fix acolo. Oh, ce drăguț! Dar nu vreau să vă scot de aici. Adevărul este că aș prefera să rămân în Anglia. Așa că, dacă ați putea arunca ancora cât suntem încă pe Tamisa, o să chem un barcagiu în trecere și dispar înainte să ajungem pe coastă.

Nici măcar Rafael nu era așa de prost să facă așa ceva.

– Nici nu aș visa să vă țin departe de rudele dumneavoastră, señorita. Și apoi, deja mi-am întârziat călătoria prea mult. Sunt dornic să ajung acasă cu încărcătura mea.

Zâmbetul lui Lucy deveni glacial.

– Și dacă v-aș oferi o compensație financiară substanțială? Smuci capul spre Diego. Mai mult decât v-a oferit el. Tatăl meu are o serie

de prieteni care v-ar recompensa bucuroși pentru întoarcerea mea în siguranță. Ochii ei sclipiră. Altfel, data viitoare când o să veniți prin părțile astea după marfă, s-ar putea să întârziați într-o închisoare englezească.

Diego își reprimă un zâmbet. Lui Rafael îi plăceau amenințările la fel de mult cum îi plăceau lui.

– Te-ai înșelat, Diego, zise Rafael cu o voce catifelată, pe care oamenii lui o cunoșteau bine. Nu este sălbatică; este nesăbuită. Iar pe corabia mea, nesăbuința este răsplătită, în general, cu o ședere în cală și cu rații de pâine și apă.

Când Lucy păli, Diego păși între ei.

– Ai demonstrat ce aveai de demonstrat, Rafael. Nu te mai reținem.

Lucy țâșni pe lângă Diego pentru a-l prinde pe Rafael de braț.

– Vă rog, căpitane, nu pot să spun sau să fac nimic pentru a vă convinge să mă duceți înapoi la familia mea?

Rafael se încruntă. Apoi ochii lui coborâră spre sânii ei expuși, iar o expresie de lup îi întunecă chipul.

– S-ar putea să fie un lucru...

– Ieși afară! Diego își împinse prietenul. Acum! Eu și Lucy trebuie să stăm de vorbă.

Chicotind, Rafael ieși din cabină amuzat.

Însă Diego nu era.

Lucy se încordă.

– Văd că prietenul dumneavoastră este dispus să profite de o femeie, la fel ca dumneavoastră, señor Montalvo.

Faptul că ea îi spunea din nou señor Montalvo fu ultima picătură.

– Nettie, izbucni el, smucindu-și capul spre ușă, te duci să mai aduci niște mâncare pentru stăpâna ta?

Încuviințând din cap, Nettie ieși.

– Ce doamnă de companie! rosti Lucy.

– Este aici doar de dragul aparențelor. Și știe cine îi plătește salariul. Diego veni spre Lucy amenințător. Ascultă-mă, *cariño*, și ascultă-mă bine! Mergem în Spania. O să te reunești cu familia ta, iar eu o să mă asigur că ajungi acolo neatinsă, chiar dacă trebuie să te încui în cabina asta pentru tot drumul!

În timp ce ea se dădea în spate, el o încolți, simțind o oarecare satisfacție la vederea expresiei de îngrijorare de pe chipul ei.

– Așa că îți sugerez să ai grijă când îți etalezi calitățile feminine în stânga și în dreapta. Pe lângă faptul că Rafael s-ar culca cu tine dacă i-ai da cel mai mic semn de încurajare, sunt treizeci de bărbați

pe corabia asta care nu au nevoie de încurajare. Și eu nu mă pot lupta cu toți.

Ea își încrucișă brațele peste sâni ca o femeie hotărâtă să fie curajoasă.

– De ce ți-ar păsa dacă mi-aș face unul sau doi iubiți? izbucni ea, cu ochii scăpărând. Doar pentru că bunicul meu a zis că nu trebuie să mă atingi nu înseamnă că nu o poate face nimeni. Și, oricum cum ar afla?

Cuvântul *iubit* îi provocă un junghi de gelozie și de furie așa de puternic încât uită să fie precaut.

– El s-ar putea să nu afle, dar viitorul tău soț o să afle. Și bunicul tău o să mă jupoaie de viu dacă-l faci de rușine pierzându-ți virginitatea într-un acces de furie față de mine.

Ea rămase cu gura deschisă.

– S-soț? Despre asta este vorba? Marchizul vrea să mă mărite cu cineva? Pe trăsăturile ei se văzu suferința. Și tu... tu ai fost de acord să mă oferi ca pe un miel de sacrificiu?

Hostias, el și gura lui mare! Îl înnebunea.

– Nu este ceea ce crezi. Nu a aranjat o căsătorie. Dar speră să te vadă măritată în curând. Vrea să te scoată în societatea spaniolă, ca să-ți poți găsi soțul bogat și cu titlu pe care îl meriți. Până la urmă, are nevoie de un moștenitor.

– Un moștenitor. Înghiți în sec. Știam eu că există un motiv pentru care dintr-odată a devenit așa de interesat de mine după ani întregi de tăcere.

– Nu a devenit *dintr-odată* interesat, zise el tăios. Până de curând, nu a știut despre legătura regimentului cu doica mamei tale.

– Exact când a murit fiul lui. Ce convenabil! Așa că acum, pentru că nu are nici o altă șansă la vreun moștenitor, vrea să-i fac eu unul.

Remarca ei îl lovi puternic. Fusese așa de prins de ideea că avea să o reunească cu familia ei și că el putea să recâștige Arboleda, încât nu se gândise ce impact avusese moartea fiului marchizului în toate astea. Până acum.

Lui Diego nu-i venea să creadă că marchizul avea niște motive așa de calculate. Era pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu! Într-un asemenea moment, îți doreai familia aproape.

– Nu este acesta motivul pentru care te vrea înapoi. Ești singura lui nepoată.

– Și astfel singura care îi poate face un moștenitor. Pe fruntea ei apăru o cută de preocupare. De asta a vrut să nu mă atingi. Trebuie să se asigure de puritatea liniei lui.

– Nu asta este ideea.

– Ba da, nu-i așa? Dacă eu cad în patul emisarului său, sunt compromisă, indiferent pe cine alege el să-i facă prețiosul moștenitor cu mine. Se uită la el, cu ochii plini de lacrimi. Spune-mi ceva, Diego. De ce nu te-ai oferit și pentru partea asta de stratagemă? Ai titlu și ești spaniol. Sau pe tine nu te interesează să obții milioanele mele?

El o săgetă cu privirea, furios că îl credea în stare să se căsătorească pentru banii ei.

– Dacă tu crezi că marchizul ar considera un conte fără bani și fără pământ un pețitor potrivit pentru tine, ești mai naivă decât credeam.

– Oh, corect. Buza inferioară îi tremura. Ai fi considerat un vânător de avere.

– M-a ales să te aduc înapoi tocmai pentru că știa că sunt un om de onoare, zise Diego tăios. Știa că nu i-aș trăda încrederea.

– Ciudat, pentru că ai făcut deja asta *atingându-mă* de câteva ori.

Diego simți cum i se înfierbântă obrajii. Trebuia să-i amintească?

– Bănuiesc că vrei să-i spui și lui asta, din moment ce pari dornică să mă pedepsești pentru că încerc să te reunesc cu familia ta.

– Poate că ar trebui să mint și să-i spun că ai profitat de inocența mea. Atunci nu ar mai trebui să-mi fac griji că sunt vândută unui străin printr-o căsătorie.

Diego luă foc la gândul că onoarea i-ar fi pusă sub semnul întrebării.

– Chiar dacă te crede, eu aș cere o dovadă, ceea ce nu poți oferi.

Ea păli.

– Adică ai aduce un doctor care să-mi confirme castitatea.

Dios mio, ar fi respingător!

– Nu, nu am vrut să...

– Așa de departe ai merge pentru a câștiga recompensa pe care ți-o oferă pentru că mă duci în Spania? Pentru că îți oferă o recompensă, nu-i așa? Când el tresări, ea se încruntă. Cât te plătește să-i aduci viitoarea mamă a prețiosului lui moștenitor?

– La naiba, Lucy...

– Cât? ceru ea.

– Nu este vorba despre bani.

– Doamna Harris spune că mereu este vorba despre bani. Vocea îi tremura. Îmi doresc doar să fi fost mai atentă.

Diego își aminti prea târziu că Hunforth alesese să se căsătorească cu cineva doar pentru că zestrea lui Lucy nu fusese suficient de mare.

– Am făcut asta și pentru tine, zise el curajos. Pentru că știu ce înseamnă să-ți pierzi părinții de mic, să fii fără familie, fără nimeni căruia să-i pese...

– Cât te plătește? repetă ea, ștergându-și lacrimile. După tot ce ai făcut, cred că merit să știu măcar asta.

Lacrimile ei aproape că îl distruseră. La dracu' cu totul! Cum reușise să transforme asta în ceva sordid, când tot ce voise el fusese ce era mai bine pentru ea?

– Îmi dă înapoi proprietatea familiei mele, Arboleda, zise el șters. A cumpărat-o în urmă cu mulți ani, după ce mama a vândut-o pentru a plăti creditorii. Chiar dacă îmi permit să o cumpăr, a refuzat să mi-o vândă. Doar dacă fac asta. Apoi este a mea. Fără nici o datorie.

– O întreagă proprietate. Inspiră adânc aer. Înțeleg. Nu aș fi ghicit niciodată că valorez așa de mult.

Trădarea din ochii ei îl tăie până la os.

Întorcându-se, se uită afară pe un hublou.

– Acum înțeleg de ce căpitanul nu a fost interesat de compensația mea financiară. Orice de o asemenea valoare l-ar sărăci pe *papa*. Zestrea mea este de doar 1 000 de lire.

– Lucy...

– Mulțumesc pentru clarificări, señor Montalvo, zise ea rece. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să rămân singură.

Dacă îl deranja? Chiar foarte tare! Detesta când ea îi spunea señor Montalvo. Disprețuia să o facă să plângă. Dar cel mai mult detesta să fie certat cu ea, când nu voia decât să o ia în brațe, să o sărute până ce suferința dispărea de pe frumosul ei chip și să o facă a lui.

Dar nu avea nici un drept să facă asta. Ea încă nu știa cine era. Odată ce bunicul ei avea să o prezinte în societate, putea să vadă ce multe îi oferea noua ei familie și cât de puține avea de oferit el. Mai ales dacă nu își putea îndeplini jurământul, ceea ce se întâmpla dacă încerca să o ia de soție. Fără Arboleda, nu era demn de ea.

Așa că plecă.

De acum înainte, trebuia să păstreze o distanță politicoasă și să o trateze cum ar fi tratat orice femeie cu o poziție socială

superioară și cu perspective. Orice altceva l-ar fi tentat să facă un lucrur nesăbuit.

Și asta nu era acceptabil.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Ți-am primit mesajele legate de domnișoara Seton. Nu te învinovăți! Este doar vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce intenții are Montalvo, dar chiar am crezut că voia să o ceară în mod respectabil în căsătorie. Este posibil să fi fost ideea domnișoarei Seton să fugă? Poate că se temea că tatăl ei nu avea să fie de acord cu un ginere spaniol.

Vărul tău vinovat,

Michael

În următoarele câteva zile, Lucy umblă pe corabie ca prin ceață, recunoscătoare că Diego nu-și îndeplinise amenințarea de a o încuia în cabina ei. Primise libertatea de a se plimba pe unde voia.

Diego o evita, lucru dificil pe o corabie, și ea îi era recunoscătoare și pentru asta. Pentru că, de fiecare dată când îl vedea, suferința și furia urlau în ea din nou, până când ajungea să creadă că avea să se înece. Era plătit să o livreze bunicului ei ca pe o gâscă legată. Cum putea să facă asta? Îl crezuse un bărbat decent, în ciuda flirturilor. Pretinsese că era onorabil.

Dar nu era. Era exact ticălosul pe care îl crezuse la început. Cu cât accepta asta mai repede, cu atât era mai bine.

Din păcate, își tot amintea cum sărise în apărarea ei în fața lui Peter, cum atențiile lui o făcuseră să se simtă sărbătorita societății pentru o după-amiază, cum o ținuse, o sărutase și îi șoptise alinturi care o făceau să tremure când și le amintea. Chiar și după ce îi spusese despre bunicul ei declarase că o dorea.

Dorința era cea care o tulbura. Era limpede că el încălcase orice promisiune făcută marchizului doar ca să o sărute și să-i ofere plăcere. Asta dovedea că era un nebun nesăbuit – și ea știa că el nu era așa – sau că el chiar o dorea.

Dar, dacă-i păsa de ea, de ce făcea nebunia asta? Era vorba doar despre proprietatea lui? Spusese că nu, dar cum putea să-l creadă?

Și ce voise să spună când zisese că-și pierduse părinții la o vârstă fragedă? De ce vânduse mama lui proprietatea? Fusese doar a doua oară când își menționase părinții. Până acum, vorbise foarte puțin despre trecutul lui.

Era conte când fusese obligat să fure din taberele militare? Nu avea altă familie? Sau era ca ea, un orfan?

El știa despre ea mai multe decât oricine, dar ea nu-l cunoștea deloc. Cu siguranță, nu-l cunoștea suficient ca să știe de ce riscase așa de mult să o ia pentru a-și cunoaște bunicul. În afară de șiretlicul lui cu grădina de plăceri, niciodată nu păruse așa de interesat în achiziționarea de proprietăți.

Apoi era misteriosul marchiz, care voia să o mărite ca ea să-i poată naște moștenitorul. Diego respinsese ideea că bunicul ei o voia doar din acest motiv. Ea pufni. Iar el îi spunea că *ea* era naivă!

Cu toate astea, el părea să creadă că bunicul ei era nerăbdător să o cunoască. Acum că avea timp să se gândească la tot, trebuia să clarifice niște lucruri nu doar despre trecutul și despre bunicul ei, ci și despre târgul lui cu Diego. Din păcate, o singura persoană o putea ajuta cu piesele lipsă. Trebuia să stea de vorbă cu Diego.

Îi luă ceva să-l găsească. Sprijinit de peretele de pe punte în vânt și fumând un *cigarillo*, părea gânditor în timp ce se uita la apele învolburate ale oceanului. Cu părul lui destul de lung ciufulit de briză și pielea măslinie, arăta ca un pirat barbar care își contempla următoarea pradă. Contele pirat. Suna ca una dintre poveștile de aventuri pe care le citise cu mare plăcere.

Încercând să reziste în fața trăsăturilor lui frumoase, se duse la el.

– Am niște întrebări pentru tine.

Deși îi tresări un mușchi în maxilar, el continuă să fumeze.

– Vreau să știu ce dovadă ți-a oferit bunicul meu care să demonstreze că am fost furată de la fiica și ginerele lui.

Pe fruntea lui apăru o încruntătură. Strivi *cigarillo*, apoi se uită la ea pentru prima dată în câteva zile.

– Ți-am spus deja – semnul din naștere.

– De ce nu ți-a arătat nașterea mea în registrul parohiei? Trebuie să fie acolo.

Diego deveni încordat.

– Nu a putut. Eu voiam să discutăm despre cumpărarea moșiei Arboleda, iar el a fost de acord să ne întâlnim în Cadiz, unde se afla

la băi pentru boala lui. Acolo mi-a cerut ajutorul să te aduc înapoi. Registrul se află în San Roque, unde te-ai născut. Nu a fost timp să ne întoarcem acolo doar să ne uităm la un document care nu ar fi ajutat la găsirea ta.

– Deci ai făcut călătoria asta doar pe baza spuselor lui? Nu te-ai dus niciodată în San Roque să verifici dacă povestea lui despre răpirea mea era adevărată?

– De ce ar fi trebuit să o fac? Este marchiz, un om extrem de respectat.

– Și deține proprietatea pe care o vrei tu. Asta era tot ce aveai nevoie să știi.

Ochii lui se întunecară în timp ce se îndepărtă de perete.

– De ce ar inventa o nepoată? Și apoi, nu ar fi putut să știe de semnul tău din naștere dacă nu erai nepoata lui.

Ea trase aer în piept.

– M-am gândit la tot ce mi-ai spus. Sunt și alte variante pentru ceea ce s-a întâmplat. Poate că mama a fugit cu iubitul ei, luându-mă cu ea.

– Atunci de ce ar spune bunicul tău altceva? izbucni Diego.

– Rușine? Teamă de scandal?

– Deci speculezi că ai fost furată de la un singur părinte. Că numai Don Alvaro și-a pierdut fiica.

Ea își feri privirea. Nu se gândise atât de departe.

– Bănuiesc.

– Și asta face ca lucrurile să fie mai clare în ochii tăi? Preferi ca sergentul Crawford să fie făcut un adulter decât să fie un răpitor?

– Nu, normal că nu.

– Jur, zise el rece, că nu te înțeleg. Niciodată nu am văzut pe cineva luptându-se așa de puternic pentru a nu câștiga o avere.

– Ți-am spus că banii nu sunt importanți pentru mine.

– Asta pentru că nu a trebuit niciodată să te descurci fără ei. Ai fost adoptată de un ofițer englez și ai avut parte de privilegiile oferite de rangul lui. Ce știi tu ce înseamnă să lupți pentru fiecare bănuț? Sprijinindu-și un braț de un catarg, el îi căută chipul. A existat o vreme când aș fi dat orice pentru o jumătate de *empanada*[1] veche și uscată. Cu toate astea, tu mă disprețuiești pentru că am fost de acord să accept o proprietate pentru a te găsi. Ai șansa de a câștiga lucrul pentru care eu m-am luptat întreaga mea viață să-l recâștig...

[1] În traducere din spaniolă, „plăcintă" (n.red.)

– Și tot ce trebuie să fac este să mă căsătoresc cu un străin pentru a-i face bunicului meu un nepot, zise ea rece.

El o privi sumbru. Apoi se ridică, arătând până în măduva oaselor ca un grande arogant.

– Nu trebuie să te căsătorești cu nimeni dacă nu dorești. Noi, spaniolii, nu suntem barbari, să știi. Ochii lui scânteiau. Dacă aș fi în locul tău, m-aș folosi de marea avere pe care aș avea-o la dispoziție. Dar, dacă tu alegi să nu o faci, nu este treaba mea. Eu tot o să-mi îndeplinesc sarcina de a te duce la bunicul tău. Și da, o să iau lua Arboleda pentru asta.

– De ce este proprietatea așa de importantă pentru tine? Ești un magician faimos și...

– Nu pot discuta despre asta cu tine.

Vru să se îndepărteze de ea. Ea îi bloca drumul.

– De ce nu?

El îi aruncă o privire care îi îngheță sângele în vene.

– Pentru că nu o să schimbe nimic. Eu sunt hotărât.

În vreme ce el se îndepărta, cu umerii încovoiați din pricina vântului și cu spatele rigid, ea simți nevoia să alerge după el și să-i facă vânt peste bord. Crezuse că ținea la ea? Probabil că fusese nebună! Era hotărât să o dea bunicului ei, indiferent ce credea ea despre asta. Se purta de parcă ar fi trebuit să fie recunoscătoare!

Ei bine, avea să-i arate ea! Sosise momentul să aibă un cuvânt de spus în acest plan. El credea că bunicul ei nu o putea forța să se mărite, chiar dacă omul demonstrase deja ce voia punând condiții legate de comportamentul lui Diego.

Avea să folosească acele condiții în avantajul ei. Bunicul ei ceruse o nepoată castă, nu-i așa? Ei bine, exista o singură metodă de a contracara asta: să nu mai fie castă. Odată pierdută virtutea, atuul avea să fie la ea. Nu mai trebuia să se teamă că o putea forța se căsătorească.

Asta însemna că avea nevoie de un bărbat care să-i ia inocența. Și, oricât de furioasă era pe el, Diego era singurul bărbat la care se putea gândi pentru a face asta.

Prins între hotărârea de a o evita și ideile lui despre onoare, nu avea să-i cadă pur și simplu în brațe. Trebuia să-l pună în situația în care să nu aibă de ales.

Un zâmbet îi atinse buzele. Putea să fie la fel de diabolică precum el. Cu toată răceala lui, era sigură că încă o dorea. Nu-i scăpase

căldura care se aprinsese în privirea lui când nu purtase jumătate din rochie în cabină în urmă cu câteva zile. Până la urmă, exista un motiv pentru care o evita.

Nu și de acum încolo. Ea avea să se asigure de asta.

Un fior o străbătu la gândul de a împărți patul cu Diego și se încruntă. Trebuia să aibă grijă, altfel se îndrăgostea de blestemat. Diego fusese foarte clar că nu era interesat de ea dincolo de atracția față de ea; trebuia să fie și ea la fel de necruțătoare. Era vorba doar despre a-și contracara bunicul, nimic mai mult. Nu avea să facă dragoste; pur și simplu, intenționa să elimine un inconvenient plictisitor.

Dar avea nevoie de ajutor și știa exact persoana potrivită.

O găsi pe Nettie pălăvrăgind cu bucătarul corabiei.

– Nettie, zise ea, trăgând femeia deoparte. Am nevoie de abilitățile tale speciale.

– Pentru ce?

– Să mă ajute să seduc un bărbat reticent.

Nettie zâmbi larg.

– Oh, ăsta-i cel mai ușor lucru din lume. Nu există bărbat reticent!

– Nu sunt așa de sigură de asta, zise ea, gândindu-se la voința de fier a lui Diego. Oricum, nu este vorba de partea de seducție unde am nevoie de ajutor, ci de ceva complet diferit. Dacă ești dispusă, uite la ce mă gândesc...

La scurt timp după ora zece în acea noapte, Diego o urma pe Nettie în jos pe scările înguste, încercând să nu intre în panică. Ideea că Lucy ar fi suferit de o boală violentă, cum îi spusese Nettie, ii strângea stomacul.

Acum își dorea să nu fi fost așa de distant cu ea mai devreme. Dar îl provocase cu întrebările legate de motivele marchizului, insinuând că nu analizase situația cu atenție. Îl făcuse să pună la îndoială lucruri la care nu se gândise, ceea ce-l irita peste măsură.

– Ești sigură că nu are doar rău de mare? întrebă el cu inima în gât.

– Nu e asta, răspunse Nettie, că n-ar avea febră. Dacă mă întrebați pe mine, a răcit cât a tot umblat pe punte prin frig. Omul tău nu s-a gândit să-i pună o pelerină în sac? Biata fata tremură din cale afară!

– Dumnezeu să-mi salveze sufletul! zise el răgușit când ajunseră pe puntea inferioară.

Dacă lui Lucy i se întâmpla ceva, nu știa cum avea să îndure.

Nettie deschise ușa, iar el se grăbi să intre, găsind cabina cufundată în întuneric. Lumina lumânării de pe scara de sub punte abia pătrundea înăuntru.

Chiar și aceea dispăru când ușa se închise dintr-odată.

– La dracu', Nettie, mai întâi aprinde lampa aici, mormăi el.

De parcă î se răspundea, lampa din apropierea ușii se trezi la viață, luminând cabina. Iar patul era gol.

– *Que demonios...* începu el, întorcându-se spre Nettie și dând în schimb de Lucy.

Se grăbi spre ea îngrijorat.

– Nu ar trebui să te dai jos din pat, *querida!*

– De ce nu? întrebă ea alunecând de la lampă spre pat.

Desculță, cu părul desfăcut, purtând doar cămășuța, era o zeiță senzuală scăldată într-o lumină aurie.

Nu părea prea bolnavă. Iar când trecu pe lângă lampă, lumina pătrunse prin materialul transparent, scoțându-i în evidență corpul delicios.

I se tăie respirația la priveliștea seducătoare.

– Lucy? zise el înecându-se. Nettie a zis că ai febră.

Ea se opri lângă pat.

– Nettie a mințit. Voiam doar să fiu singură cu tine. Ca să vorbim. Printre... altele.

Se așeză pe saltea cu un zâmbet seducător, care nu lăsa nici urmă de îndoială la ce altele se referea.

În timp ce sângele i se ridica în cap – spre ambele capete –, se lupta să-și păstreze controlul. Naiba să o ia pe Nettie că făcuse asta! Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie singur cu Lucy când ea făcea pe seducătoarea.

– Nu știu ce crezi că o să obții cu acest joc, zise el, dar eu nu vreau să particip.

Se îndreptă spre ușă și apucă de clanță, dar era încuiată. Cum se putea așa ceva?

– Nettie, fată nebună, deschide ușa imediat!

– Asta nu o să-ți fie de nici un ajutor, spuse Lucy din spatele lui.

Înăbușind impulsurile pe care vocea ei mătăsoasă le scotea urlând la suprafață, lovi în ușă.

– Naiba să te ia, Nettie, nu o să-ți plătesc nici un penny din cele 20 de lire pe care Gaspar ți le-a oferit dacă nu deschizi ușa asta acum!

– Treaba amuzantă, apropo de asta, zise Lucy moale, e că am hotărât să-ți urmez excelentul sfat legat de a-mi folosi în mod util averea. Prima mea achiziție au fost serviciile lui Nettie. Acum lucrează pentru mine, din moment ce i-am promis o mărire de salariu considerabilă când ajungem în Spania. Când el se întoarse spre ea, adăugă ușor: De asemenea, cheia nu este la ea. O clătină pe o sfoară atârnată de un deget subțire, cu ochii sclipind. Eu o am. Aplecându-se, o băgă sub pat, și alunecă până la perete. Sau o aveam.

Se îndreptă, oferindu-i o licărire din sânii ei liberi în interiorul cămășuței, iar mădularul lui se trezi instantaneu.

Dios santo! Lucrurile deveneau mai urâte cu fiecare clipă.

– Cum ai obținut cheia?

– Nettie a făcut rost de ea de la căpitan. Nu direct, normal. A trebuit să o fure. Dar se pare că el nu este la fel de înalt și de puternic ca tine când vrea să se bucure de plăcerile vieții.

– Din fericire, eu nu sunt așa de ușor de manipulat, bolborosi el.

– Cine a vorbit despre manipulare? Ăsta-i șantaj. Lucy își desfăcu încet cămășuța cu mișcări languroase, care îi aprinseră focul în sânge. Știi ce este șantajul. L-ai folosit cu mine pentru a-mi obține compania la școală. Vocea ei deveni rece. Și am învățat lecția pe care mi-ai predat-o foarte, foarte bine.

Cu un râs tremurător, el își încrucișă brațele la piept.

– Și cum ai de gând să folosești șantajul, *cariño?* Și ce plănuiești să câștigi din asta?

– Este chiar simplu, de fapt.

Își legănă picioarele înainte și înapoi, arătând ca o fetiță.

Cu excepția hainelor puține. Și a părului desfăcut și seducător. Și a corpului pe care își dorea cu sălbăticie să-l posede.

Înghiți greu în sec.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu un străin, continuă ea, și dacă sosesc în Spania cu virtutea intactă, asta o să se întâmple aproape sigur.

– Ți-am spus, bunicul tău nu o să te forțeze să faci nimic.

– Eu nu am o părere la fel de bună despre bărbații cu titlu. Au făcut prea puține pentru a-mi câștiga încrederea.

El înjură în gând. Doar nu vorbea despre Hunforth, nu-i așa?

– Bunic sau nu, continuă ea, marchizul pare să aibă un singur scop, și anume acela de a obține un moștenitor. Eu nu sunt pregătită să-i fac pe plac în această privință. Așa că am de gând să scap de virtutea mea înainte să ajungem în Spania. Și am de gând să o fac cu tine.

Asta trezi în mintea lui febrilă imagini care ar fi făcut un bărbat mai slab să se târască și pe sticlă spartă până la ea. Dar el nu era un astfel de bărbat.

– Adică vrei să te asiguri că-mi pierd șansa de a-mi recâștiga proprietatea. Asta e? Vrei să te răzbuni pe mine și pe bunicul tău dintr-o singură lovitură, seducându-mă? Punând capăt speranțelor mele pentru viitor, în același timp cu ale lui?

– Nu, zise ea rece. Aici nu este vorba despre răzbunare. Nu-ți face griji, o să-ți primești prețioasa proprietate. Dacă faci ce zic eu.

Asta îl nedumeri.

– Ce vrei să spui?

Ea se ridică de pe pat și veni spre el, ca o felină jucându-se cu prada.

– Dacă împarți patul cu mine, o să mă asigur că bunicul nu o să afle niciodată. Pot să dau vina pe Peter pentru pierderea inocenței, presupunând că inocența mea se dovedește așa de importantă pentru bunicul meu cum bănuiesc eu. Dar, dacă nu împarți patul cu mine, o să-i spun despre toate momentele în care m-ai sărutat și m-ai atins... și toate locurile în care ai făcut-o. Și nu o să-ți recâștigi proprietatea niciodată.

El îngheță în timp ce ea îl ocolea, parfumul ei dulce de violete înghițindu-i simțurile.

– Nu o să-i pese despre asta atât timp cât nu am făcut-o eu, minți el.

– Oh, dar o să fiu ruinată, zise ea languros. Oprindu-se în spatele lui, îi șopti în ureche: Dacă nu de tine, atunci de căpitan sau de unul dintre oamenii lui.

Furios, se întoarse și o prinse de umeri.

– Pe dracu' ai s-o faci! Voia să o zgâlțâie până ce i se zdruncinau dinții. O să te încui înainte să...

Hostias! Era greu de vreme ce furase cheia.

Lucy se uită la el cu un zâmbet provocator, ca o vulpe sigură pe puterea ei.

– Dacă mă forțezi să apelez la altcineva, o să mă asigur ca vina să fie dată pe tine. Toată pedeapsa și nici un pic de plăcere. Cum ai spus când m-ai șantajat, alegerea este a ta.

– Nu prea am de ales, mormăi el.

– De aceea i se spune șantaj. Începu să-i desfacă lavaliera. Și apoi, tu și bunicul nu-mi dați de ales. Nu văd de ce eu ar trebui să-ți dau de ales.

El îi prinse mâinile, strângându-le pentru a-și împiedica propriile mâini să fie acolo unde nu le era locul.

– Crezi că ai câștigat, nu-i așa?

Ea îl privi fix.

– Da.

– Ești o mică vrăjitoare ticăloasă, șuieră el.

Lucy zâmbi.

– Da.

Sfâșiat între furie și admirație pentru planul ei inteligent, o trase spre el brutal, cuprinzându-i talia cu brațul. Deși ea icni, îl întâmpină cu furie în ochii care sclipeau luminoși și triumfători în lumina lămpii.

Sigur blufa când zicea că se dăruia altcuiva. Dar îndrăznea el să riște? Și, oricum, de ce era împotrivă? Ea îi oferea ce așteptase: șansa de a o săruta, de a o mângâia, de a face dragoste cu ea fără repercusiuni.

Dar asta îl îngrozea. Odată ce o avea în patul lui, se putea să nu mai dorească să-i dea drumul vreodată.

– Deci? Reuși să ofere acelui singur cuvânt un grămadă de sensuri. Ce o să fie, Maestre al Misterului?

Se ridică pe vârfuri pentru a-l mușca de ureche, dându-i un fior de plăcere pe șira spinării, care îi ridică mădularul.

Îi cuprinse capul cu mâinile.

– O să regreți mai târziu, mârâi el.

– Mă îndoiesc serios de asta, șopti ea cu un zâmbet fascinant. Apoi îl sărută – un sărut dulce și inocent care îl trimise dincolo de nebunie.

Îi cuprinse gura frenetic, devorând-o, consumând-o, amețit de plăcerea ei după ce fusese lipsit de ea atâtea zile. În noaptea aceea era a lui – a lui, la dracu'! – și intenționa să o facă a lui pentru eternitate.

În timp ce savura dorința ei de a-i răspunde la sărut, mâinile lui coborâră să-i mângâie sânii, care la fel de bine ar fi putut fi descoperiți doar cu acea cămășuță. Iar el o voia goală acum.

Își desprinse buzele de ale ei.

– Deci vrei să îți pierzi inocența cu diavolul?

– Nu este o chestiune de dorință, nu-i așa? zise ea bățoasă. Ori așa, ori o pierd cu un soț care mi-a fost ales. Dar refuz să fie ultima variantă.

Enervat de stăruința ei de a crede ce era mai rău despre bunicul ei, o lăsă și se duse să se așeze pe pat. Când ea veni după el, zise:

– Nu, stai acolo.

Pe chipul ei apăru o expresie de nedumerire.

– Credeam...

El își scoase cizmele.

– Credeai că o să conduci tu. Credeai că o să mă las condus de mădular. Smulgându-și lavaliera, o aruncă într-o parte. O facem în felul meu sau nu o facem deloc. Ce alegi?

– Nu văd de ce-ți pasă *cum* o face atât timp cât o faci tu, zise ea.

Asta îl aprinse din nou. În vreme ce el stătea acolo tânjind după ea, Lucy voia să-și piardă castitatea ca un general care conducea o campanie. Probabil că se aștepta ca el să joace rolul porcului în călduri și să o facă a lui cu o nepăsare fericită, ca apoi să-l poată da afară după ce termina, așa cum scăpase de el în noaptea aceea în biblioteca ducelui.

Ei bine, mica lui seducătoare urma să aibă parte de o surpriză. Avea de gând să o facă să-și dea seama de importanța deciziei ei, să fie complet conștientă de ceea ce alesese. La fel de conștient cum era el.

– Contează foarte mult *cum*. Își dădu jos haina și vesta, apoi le aruncă într-o parte. Deci, o facem cum vreau eu? Sau deloc?

Se rugă ca ea să nu îi facă jocul. Deși nu voia ca Lucy să joace rolul de virgină de sacrificiu în patul lui, nu i-ar fi permis să apeleze la ceilalți.

Ea ridică bărbia, oferindu-i o privelițe înnebunitoare asupra gâtului ei minunat.

– Depinde. Cum este metoda ta? Ce vrei să fac?

– Poți începe prin a face mai mult decât să mă tachinezi cu frânturi din corpul tău. Se sprijini în coate pentru a-i parcurge fiecare centimetru din ea. Dă-ți jos cămășuța, *querida*. Vreau să văd pentru ce-mi vând onoarea.

Capitolul 19

Dragă vere,

A apărut o informație interesantă în urma discuțiilor noastre cu asistentul lui señor Montalvo, Gaspar. Se pare că Diego Montalvo este un conte spaniol! Deci poate chiar a fost o fugă din dragoste. Începem să credem că au călătorit pe mare, posibil spre Scoția, deși mai probabil au plecat spre Spania. Un vecin a văzut o corabie cu aburi la primele ore ale dimineții în ziua cu pricina, dar nu a fost suficient de aproape să confirme că erau ei.

Prietena ta îngrijorată,

Charlotte

„Ha, onoare!" Lucy se încruntă la el. De parcă ticălosul avea vreun pic de onoare, încercând să impună condițiile acestei seducții.

Și ce voise să spună când îi ceruse să se dezbrace pentru el? Nettie spusese că bărbații nu se deranjau niciodată să facă asta cu damele – mișcau hainele suficient ca să poată face ce voiau. Să se dezbrace complet cât timp o privea era mult mai intim decât anticipase.

– Dă-o jos, *cariño*.

Vocea lui pe un ton de comandă o făcu să simtă o căldură delicioasă adunându-se în stomac. Lumina slabă făcea ca fața lui să rămână în umbră, dar ochii îi sclipeau flămânzi, duri și dornici să o devoreze. Găsea asta teribil de excitant.

– Dar sunt goală pe sub ea, protestă ea slab.

– Nu te așteptai să te văd goală?

Sperase asta.

– Credeam că o să... știi tu... o să faci ce ai făcut la Foxmoor. Că-mi ridici fustele...

– Și că te posed ca un sălbatic, ca să continui să mă urăști după ce terminăm?

Enervată de cât de aproape fusese de adevăr, ea își încrucișă brațele peste sâni.

– Ceva de genul ăsta.

– Uită asta! Cu privirea la ea, se ridică și o ocoli așa cum îl ocolise ea mai devreme. Dacă trebuie să joc rolul de armăsar de montă pentru iapa ta, o să mă bucur de asta. Și o să te fac și pe tine să te simți

bine. O să-ți ofer plăcere până când o să mă implori să-ți dau mai mult, chiar dacă o s-o fac toată noaptea.

– Toată noaptea! Dar... Nettie o să vrea să doarmă aici!

– Mă îndoiesc că tovarășa ta conspiratoare o să aibă dificultăți în a găsi un pat confortabil.

Ajunse în spatele ei și îi cuprinse părul desfăcut cu mâna.

– Diego, nu putem...

– Este singurul mod în care sunt de acord cu stratagema ta.

Îi trase capul pe spate suficient ca gura lui să-i sărute pielea de pe gât.

Un fior periculos o străbătu până în vârful degetelor de la picioare. Dumnezeu să o ajute, cum putea să supraviețuiască o noapte întreagă unor mângâieri așa de tandre?

Trebuia să fie rapid și impersonal. De asta avea pe ea doar cămășuța – ca să-l aprindă pentru a trece peste preludiu. Crezuse că avea să-i ridice tivul, să își facă treaba și să termine. Fără o seducție prelungă plină de sărutări tentante și cuvinte dulci.

Era tipic pentru Diego.

El îi eliberă părul fără să-și desprindă buzele de pe gâtul ei.

– Am de gând să nu mă grăbesc cu tine, zise el întunecat, tulburându-i planurile. O să gust și o să ating fiecare parte din tine de câte ori doresc, cât de mult doresc.

Un fior care nu putea fi negat o străbătu.

Puse mâna pe talia ei și o alunecă spre șolduri într-o mângâiere intimă, care o făcu să suspine.

– În noaptea asta nu o să te ascunzi de mine, *mi dulzura*. Deci, dacă dorești o deflorare rapidă, mai bine abandonează-ți planul chiar acum.

Afurisitul diavol voia să o intimideze pentru a o face să renunțe la planurile ei, amenințând-o că seducția lui urma să dureze toată noaptea. Ei bine, asta nu avea să funcționeze.

– Sunt convinsă că Rafael m-ar primi în patul lui, îl contră ea.

Mâna lui înțepeni pe fundul ei.

– Te rog, dacă asta vrei. O să te scape fericit de virtutea ta în orice manieră i-o dictezi. Nu este la fel de atent cu partenerele lui în pat cum sunt eu.

Ea se tensionă. Chiar ar renunța la ea în favoarea lui Rafael? Nu credea asta, dar nu putea fi sigură.

– Știi că nu pe Rafael îl vreau, zise ea, renunțând până și la această armă.

– Iar eu nu vreau să fac dragoste cu o martiră. Trecu în fața ei, suficient de departe pentru a o vedea în întregime, dar destul de aproape pentru a o atinge dacă voia. Acestea sunt condițiile mele. Le accepți?

– Bine. O facem cum vrei tu.

Nu ar fi suportat să-i ia altcineva inocența.

Pur și simplu avea să folosească trucurile lui Nettie pentru a aprinde pasiunea unui bărbat. Nettie îi spusese că bărbații în general nu reușeau să aibă mai mult de o partidă pe noapte, așa că tot ce trebuia să facă era să-l atâțe într-o seducție rapidă și să termine.

Zâmbetul lui era clar sălbatic.

– Atunci, te rog, dă-ți jos cămășuța. Acum.

Expiră tremurând în timp ce își trăgea cămășuța peste cap. Înainte să-i dea drumul, o strânse la sâni.

– Și tu? Tu nu-ți dai hainele jos?

– Nu încă. Se întinse și smulse cămășuța din mâinile ei care tremurau. Pe chipul lui se aprinse un foc puternic când privirea lui îi arse corpul pe de-a întregul, fără să cruțe nici o parte. *Vál-game Dios*[1], ești mai frumoasă decât mi-am imaginat! zise el răgușit.

Ea îi sorbi cuvintele adoratoare precum un marinar care înghite apa proaspătă după luni întregi pe mare. Cât își dorea ca el să nu se priceapă la complimente! De fiecare dată când spunea ceva de felul acesta, voia să se arunce pe el.

Îi atinse sânii cu dosul palmei, înmuindu-i genunchii.

– Știi de câte ori mi-am dorit să te văd în toată gloria? Îi atinse sfârcurile cu degetele, întărindu-le până ce începură să o doară. Am avut multe nopți nedormite din vina ta, *querida*. Prea multe.

Faptul că el se gândise la ea la fel de mult cum se gândise ea la el îi salva mândria rănită. Mâna lui alunecă mai jos, mângâindu-i pântecul. Când o atinse jos, ea nu-și putu înăbuși un geamăt. Dar când el se afundă între buzele ei alunecoase cu o atingere îndelungată, provocatoare, ea îi prinse mâna. Se simțea prea expusă, prea conștientă de cât de goală era.

– Te rog, Diego, dă-ți și tu hainele jos.

O privi cu ochi galeși.

– De ce nu mi le dai tu jos?

[1] În traducere din spaniolă, „Dumnezeu să mă binecuvânteze!" (n.red.)

Ea trase aer în piept. Bărbatul era diabolic. Însăși ideea de a recurge la un asemenea gest intim o făcea să se simtă mai mult ca o soție decât ca o depravată nerușinată.

Dar el nu voia o soție, naiba să-l ia! De ce continua să se poarte așa? Ar fi trebuit să-și smulgă hainele de pe el, se o arunce pe pat și să o răvășească precum un maniac. Nu să facă dragoste cu ea cu tandrețea unui soț. Nu să-i facă inima să tresară după atingerea, vocea... iubirea lui.

Nu, nu voia iubirea lui. Nu trebuia să tânjească după ea. Nu când el avea de gând să o dea bunicului ei la sfârșitul acestei călătorii.

Trebuia să grăbească actul de seducție. Și asta însemna să-i înfrângă autocontrolul de fier.

Venind spre el, se îndreptă direct spre nasturii pantalonilor. Cu carnea lui masculină tare întinzând materialul, fu nevoită să se chinuie să-i desfacă, ceea ce-i aminti cum își dorise el ca ea să-l atingă în acea zi la micul dejun. Acum asta făcea, mâinile ei frecând de-a lungul erecției cu fiecare nasture desfăcut.

El gemu.

- De ce nu ai început cu cămașa? scrâșni el.

- Pentru că aceasta este partea care mă interesează, murmură ea.

Îi desfăcu pantalonii și lenjeria în câteva secunde, și carnea lui ieși din material și mai repede. Când țâșni afară ca un câine care adulmecă aerul, ea îngheță.

Era lungă. Și groasă. Mult mai impunătoare decât se așteptase ea.

Sfinte Dumnezeule! În poveștile despre harem erau folosite cuvinte precum săbii și nuiele, iar ea presupusese că asemenea termeni erau niște exagerări. Dar nu erau deloc departe de adevăr.

În timp ce se uita la el, carnea lui creștea tot mai mare. Uimită, întinse mâna să o atingă, dar el o prinse.

- Nu, zise el cu o voce plină de dorință. Sau o să-ți eșueze strategema înainte de a începe.

Ea clipi, nefiind sigură la ce se referea. Știa doar că nu voia ca ea să îl atingă. Ceea ce însemna, desigur, că trebuia să facă asta.

Mâna ei alunecă pe spatele lui, chipurile pentru a-i scoate cămașa din pantaloni, dar numai pentru că așa putea să-și strecoare mâna prin pantalonii și lenjeria desfăcute pentru a-i mângâia dosul acela cum făcuse el cu al ei.

Să știi că îmi dau seama ce urmărești. Îi prinse mâna. Vrei să mă înnebunești de dorință și să obții tăvăleala ta rapidă. Nu o să funcționeze.

Ridicându-și gura pentru a-l săruta pe gât, își frecă intenționat sânii de cămașa lipită de pieptul lui.

– Funcționează deja, îl provocă ea, apoi îi atinse gâtul cu limba.

El încercă să dea înapoi, dar asta slăbi strânsoarea încheieturilor ei, permițându-i să-și elibereze ambele mâini. Lucy începu din nou să-i mângâie mădularul cu o mână, iar cu cealaltă luă mâna lui și și-o apăsă pe sân.

Diego renunță. Cu o înjurătură mormăită, o ridică și o aruncă pe pat, oprindu-se doar ca să-și dea jos pantalonii și lenjeria înainte de a se întinde deasupra ei, acoperindu-o cu corpul lui.

– Hunforth avea dreptate. Ochii lui scăpărau în timp ce îi despărțea coapsele pentru a-și face loc între ele. Chiar ești o fată temperamentală și cu sânge fierbinte.

Ar fi putut să se simtă insultată dacă nu încerca să fie așa.

– Fac tot ce pot, zise ea cu un zâmbet triumfător.

Îi smulse cămașa, dornică să-i vadă pieptul frumos pe care îl văzuse în biblioteca ducelui. În timp ce își plimba mâinile peste întinderea mare de mușchi, tendoane și oase, el ripostă cu mâinile, alunecând între picioarele ei pentru a o mângâia agresiv, atent, posesiv.

– Lucrurile nu se termină aici, rosti el în timp ce își apleca gura pentru a-i atinge cu limba sfârcul tare, apoi pentru a-l suge așa de delicat încât o făcu să se arcuiască mai mult. Tot am de gând să te fac să implori. Mai târziu.

– Vom... vedea, gemu ea cu sângele aproape fierbând din pricina mișcărilor lui.

– Chiar așa este. Noaptea e la început.

Ea clipi. Oare nu înțelesese bine de la Nettie că bărbații nu puteau să facă dragoste decât o dată? Sfinte Dumnezeule, dacă...

El îi alungă acel gând când ceva mai mare decât degetele lui alunecă în ea. Și era exact la fel de inconfortabil cum auzise.

Aceasta era partea de care se temuse. Ascultase cu groază și fascinație poveștile despre pierderea inocenței. Își spusese că a face dragoste nu era prea îngrozitor, pentru că altfel femeile nu le-ar fi permis bărbaților să o tot facă. Cu toate astea, ideea ca un bărbat să-și bage mădularul într-o femeie suficient de puternic încât să producă durere și sânge părea clar ceva neplăcut.

Cu toate astea, pe măsură ce el înainta în ea, nu se mai simțea neplăcut. Inconfortabil poate. Intim cu siguranță. Dar nu complet neplăcut.

Se simțea însă jenată și nu se putea uita la el în timp ce el o pătrundea, doar stătea țeapănă sub el.

- Relaxează-te, îi murmură el la ureche. Așa o să-ți fie mai ușor.

De unde știi? întrebă ea sceptică. Nu în părțile tale moi intră un arminden.

El chicoti înfundat, apoi o sărută lung și apăsat, distrăgându-i atenția de la ceea ce făcea el acolo jos.

În câteva secunde, își dădu seama că era mai bine. Faptul că îl avea in ea o încălzea în moduri la care nu se așteptase, în locuri unde nu se așteptase.

El se opri, de parcă tocmai dăduse de ceva și se retrase pentru a se uita la ea.

- Ești sigură, *querida?* întrebă el blând, aplecat deasupra ei ca o panteră gata să sară.

Acum era momentul. Momentul în care avea să își piardă inocența. Își înghiți teama.

Da, sunt sigură.

Dar nu era deloc sigură. El împinse o dată puternic. Durerea se dovedi trecătoare. Dar acum se afla în ea atât de intim încât nu mai putea scăpa, așa cum nici de realitatea a ceea ce făcuse nu putea scăpa.

Crezuse că pierderea rapidă a inocenței avea să o facă să nu mai tânjească după el. Se înșelase. Diego îi atingea obrajii cu sărutări tandre, murmurând cuvinte de alint, întrebând-o dacă era bine. Ea încuviință din cap, dar nu era deloc bine. El era în jurul ei, deasupra ei, cuprinzând-o cu parfumul delicios, cu trupul lui tentant și cu alintările lui dulci care o făceau să dorească... și să-și dorească mai mult.

Când el, grijuliu, se opri pentru a se obișnui cu el în ea, ochii ei se umplură de lacrimi. Întoarse capul pentru a le ascunde.

Înțelegând greșit timiditatea ei subită, începu să o mângâie jos.

Ah, *cariño*, o să fie mai bine, jur! Îi acoperi gâtul cu sărutări, gâdilând-o cu mustața. Pentru mine este... de nedescris. Ești la fel de caldă precum soarele Galiției. Aș putea sta înăuntru pentru totdeauna?

Pentru totdeauna? zise ea gâtuit.

El se retrase pentru a-i zâmbi tulburat.

Mă rog... măcar toată noaptea, se corectă, cu părul lui negru și bogat căzându-i peste fruntea umedă.

Ridicându-se un pic, începu să se miște din nou. Intra și ieșea, cu o expresie hotărâtă, cu ochii devorând-o de parcă pretindea că era a lui, deși ea știa că el nu voia să fie a lui.

Hotărâtă să-l marcheze ca fiind al ei, își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-l trase în jos pentru a-l săruta, lipindu-și sânii de el, lăsându-și corpul să-l învăluiască așa cum o făcuse și el. Diego n-avea să uite niciodată noaptea asta.

Respirația lui deveni mai sacadată. Sărutul lui deveni mai sălbatic, iar mișcările – mai adânci. Când își desprinse gura de a ei pentru a răsufla, ea îi atinse cu buzele și cu mâinile fiecare centîmetru din el, smulgându-i un geamăt gutural.

– *Mi dulzura...* zise el răgușit. *Ah, mi querida...*

Cuvinte spaniole fluide îi curgeau de pe buze, cuvinte pe care ea le înțelegea pe jumătate.

Ar fi putut să jure că el spunea: „Ești a mea acum, a mea și doar a mea". Dar nu era posibîl. Cu toate astea, gândul acela îi înfierbântă sângele, pe lângă căldura pe care o trezea mâna lui dintre picioarele ei, frecând-o și atingând-o sălbatic.

Apoi el îi ridică piciorul pentru a o potrivi mai ferm în el, iar ea înnebuni. Senzația care pornise jos în pântecul ei crescu într-o puls insistent, vibrând și făcând-o să vadă pete în spatele ochilor.

– Vulpe, o acuză el în timp ce o pătrundea. Vrăjitoare fermecătoare, trebuie să-mi iei și sufletul?

– Da. El îl luase pe al ei, de ce să nu-l ia și ea pe al lui? Da, da... repetă ea, vibrația crescând într-un urlet.

Dintr-odată punctele explodară într-o mare sălbatică de lumini și culori așa de strălucitoare și de intense încât crezu că avea să leșine.

– Da! strigă ea, opintindu-se în el.

El o pătrunse puternic și ajunse la extaz. Apoi, cu un strigăt răgușit, tremură violent peste ea.

Rămaseră nemișcați pentru o clipă, uniți așa de intim încât ea putea să-i simtă spasmele în timp ce se vărsa în ea.

Iar în acel moment de plăcere delicioasă, își dădu seama cât de mult greșîse. Fată proastă! Nu avea să-și poată proteja niciodată inima *de el.*

Poate că ea câștigase această luptă, dar el câștigase războiul. Și acum avea să culeagă fructul amar al înfrângerii.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Mi-am permis libertatea de a-i cere domnului Baines să discute cu domnul Pritchard despre chiriașul său și am descoperit că nici el nu știa adevăratul scop al spaniolului, cum nu am știut nici noi. Ce spune colonelul? A sosit la Londra?

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Lucy se trezi câteva ore mai târziu cu cel mai încântător sentiment de mulțumire pe care îl simțise vreodată. Stătea întinsă cu ochii închiși, savurând sentimentul de a fi femeie.

De a avea un iubit. Un iubit puternic, uimitor. Se simțea bine și cu adevărat folositoare, cu niște dureri ușoare, dar satisfăcută și fericită.

Nettie se înșelase – un bărbat putea să aibă o femeie de mai multe ori într-o noapte. A doua oară fusese la o oră după ce el o dezvirginase. Începuse cu el spălând-o cu atâta blândețe că o făcuse să-și dorească să plângă.

Dar curând atenția lui se transformase în altceva – sărutări, mângâieri, tentații sălbatice și excitante. Nu-și imaginase niciodată ca un bărbat putea fi așa de pasional. O adusese din nou aproape de punctul culminant până când o făcuse să implore, așa cum îi promisese. Să implore să-l simtă în ea. Să implore să se descătușeze iarăși. Și când în sfârșit el o făcu, îi oferi un fior mai puternic decât cel dinainte.

Trebuia să fie rușinată de comportamentul ei scandalos. De ce nu era? Pentru că era vorba de Diego, care îi luase inocența cu grija tandră a unui soț.

Oftă. Asta putea să fie singura lor noapte împreună. Gândul acela o trezi – deschise ochii și se întoarse spre el pentru a-și întipări în minte chipul care îi devenise așa de drag.

Patul era gol. Se ridică panicată, dar se opri când îl văzu pe Diego în pantaloni, stând la masă cu capul aplecat în timp ce examina ceva la lumina lămpii cu ulei.

Planșele ei de desen.

–Ai găsit ceva interesant? întrebă ea.

El tresări, dar nu o privi.

– Desenul ăsta cu mine este foarte bun. Ești chiar talentată.

– Nu este chiar terminat. Încurajată de lauda lui, trase cearșaful până sub brațe. Nu am avut timp să-i fac ultimele retușuri cât am fost în Anglia, dar acum nu pot. Nu am creioane, nu am cerneală, nu am cărbune.

– Ah, trebuie să remediez asta.

Se întoarse spre pat, apoi inspiră adânc – privirea îi deveni tot mai flămândă în timp ce o studia.

Oh, ce senzual arăta fără cămașă, cu mușchii sculptați acoperiți de părul întunecat! Privirea ei coborî spre locul unde pantalonii lui începeau să se umfle și zâmbi, simțind puterea completă de a fi femeia pe care el o dorea.

Lăsă cearșaful să alunece cât să dezgolească un sân.

– Vino înapoi în pat, Diego. Încă este devreme.

Cu o înjurătură abia rostită, el își luă privirea de la ea și se duse să-și ia cămașa.

– Nu este atât de devreme, *cariño*. Paza s-a schimbat în urmă cu o oră. În scurt timp, Rafael și ofițerul secund o să se trezească și aș prefera să nu mă găsească plecat din cabină. Își încheie nasturii de la cămașă. Trebuie să-ți protejăm reputația cât de bine putem până când ajungem în Spania și ne putem căsători.

– Măritată! O duru inima. Dar ai zis... am crezut...

– Ți-am luat inocența. Nu sunt așa de lipsit de onoare încât să te ruinez.

Afirmația lipsită de emoție îi opri inima.

– Dar cum rămâne cu proprietatea ta? Ai spus că bunicul meu nu o să ți-o dea dacă ne căsătorim.

– Nu contează.

O spuse așa de scurt, încât ea știu că pentru el conta foarte mult.

– Dar, Diego...

– Eu nu sunt ca Hunforth, mârâi el în timp ce își ridica lavaliera și o lega la gât. După ce iei inocența unei femei, îți revin anumite obligații dacă ești bărbat decent – și eu îmi onorez obligațiile.

Lucy se aprinse. Nu voia să fie o obligație pentru el.

– Eu te-am sedus. Nu pune problema ca și cum m-ai posedat împotriva voinței mele.

– Nu am făcut asta? Se întoarse și o privi cu o expresie blândă. Haide, *querida*, aș fi putut să plec oricând aș fi dorit. Tot ce trebuia să fac era să îți ignor corpul minunat, să mă târăsc sub pat și să găsesc

cheia. Lucru pe care, apropo, tocmai l-am făcut. Îi arătă cheia. Tacticile tale nu m-ar fi ținut aici prea mult dacă nu aș fi ales să rămân.

– Nu ai ales să rămâi. O rodea vinovăția pentru modul cum îl convinsese. Ai făcut-o pentru că te-am amenințat că o să mă dăruiesc altcuiva și o să dau vina pe tine pentru lipsa castității mele.

El arcui o sprânceană.

– Ți-am făcut jocul, îți amintești? N-ai plecat în patul altcuiva. Și dacă ai fi încercat, te-aș fi încuiat pentru tot restul călătoriei. Nu aș fi permis să te aibă alt bărbat.

– De ce? șopti ea.

– Din același motiv pentru care te-am sărutat prima dată – pentru că te-am vrut în patul meu. Am vrut să te am din clipa în care te-am văzut în livada aia. Părea aproape furios, de parcă vorbele îi erau smulse cu forța. Vreau să te am acum. Făcu un pas spre ea, se opri, apoi se întoarse pentru a termina cu îmbrăcatul. Dar asta trebuie să aștepte până când o să ne căsătorim.

Îl privi în tăcere cum se așază pentru a-și trage cizmele. Ar fi trebuit să fie bucuroasă, în extaz că el se hotărâse să se însoare cu ea. Asta ușura totul. Atunci de ce avea sentimentul că el o făcea împotriva voinței lui?

Nu era vorba doar de refuzul de a vorbi despre iubire. Până la urmă, ea nu spusese că îl iubea. Dar cuvântul *obligație* îi răsuna în urechi. Se luptase așa de mult să-și îndeplinească promisiunea făcută marchizului și să-și câștige proprietatea, iar acum era gata să o abandoneze? Doar pentru că îi luase inocența?

– Diego, eu... eu nu mă așteptam să te căsătorești cu mine când am început să te seduc.

– Îmi dau seama de asta.

– Eu doar nu voiam să fiu forțată să mă mărit cu un străin.

– Da, zise el încordat. Ai explicat asta foarte bine azi-noapte.

– Cu siguranță nu voiam ca tu să renunți la proprietatea asta pe care pari să...

– Arboleda! Are un nume! Întoarse capul și o săgetă cu privirea. Și nu este orice fel de proprietate. Este... Se opri când îi văzu expresia rănită. Nu contează. Faptul este consumat.

În pieptul ei se insinuă o suferință care o rodea. După noaptea aceea, nu voia decât să se căsătorească cu el, dar nu așa, cu el purtându-se rece, formal și nefericit.

Se ridică să se îndrepte spre ușă.

– Când o să ajungem în Spania, o să te duc la bunicul tău și o să-i cer permisiunea să mă căsătoresc cu tine. Îi sunt dator cel puțin cu această amabilitate. Dacă refuză, fugim. Dar, într-un fel sau altul, o să ne căsătorim.

Când el deschise ușa, ea sări din pat, trăgând cearșaful după ea.

– Diego, așteaptă...

– Odihnește-te, îi ordonă el. O s-o trimit pe Nettie să se ocupe de tine.

Apoi plecă.

Ea rămase cu gura căscată în fața ușii. Tocmai o anunțase pe tonul lui superior că aveau să se căsătorească, iar el chiar se aștepta ca ea să se odihnească?

Asta era imposibil acum. Se uita la blocul ei de desen cu inima în gât. Nu se mai uitase la schiță din ziua în care o desenase. Acum putea să vadă că asemănarea era teribilă. O făcuse când chiar îl crezuse diavolul – îi făcuse ochii mult mai reci, gura mult prea crudă.

În timp ce Diego pe care ajunsese să-l cunoască...

Un hohot de plâns i se opri în gât. Își dăduse seama prea târziu cât de onorabil era, dispus să renunțe la tot pentru a-i proteja reputația. Nu o iubea; nici măcar nu era sigură că o plăcea în afara dormitorului. Cu toate astea, voia să se căsătorească cu ea?

Când se deschise ușa, se întoarse rugându-se ca Diego să se fi întors. Dar era Nettie.

Servitoarea închise ușa cu o privire cunoscătoare.

– Ei bine, a funcționat? A ajuns în patul dumneavoastră?

– Uită-te cum sunt îmbrăcată, zise Lucy iritată. Tu ce crezi?

Nettie chicoti în timp ce lua de jos cămășuța lui Lucy.

– A fost cum ați sperat?

Lucy roși.

– Noaptea ta cu Rafael a fost cum ai sperat?

Cu un zâmbet visător, Lucy strânse cămășuța la piept.

– Oh, domnișoară, habar nu aveți!

– Crede-mă, am o idee foarte bună!

Nettie râse.

– V-am spus eu că spaniolii ăștia nu sunt așa de răi.

Ce subestimare!

– Rafael a ghicit ce puneam la cale?

– Nu de la început. Nettie strângea prin încăpere. Dar când prietenul lui nu s-a întors azi-noapte, a cam priceput. Dar nu prea părea fericit. Am crezut că era din pricină că vă voia și el, dar a zis că nu.

A spus că prietenul lui e suficient de prost să facă lucrul corect cu dumneavoastră, iar asta înseamnă necazuri.

Pentru că Diego nu avea să-și obțină proprietatea?

Lucy se încruntă. Cu siguranță, câștiga decent ca magician. Hainele lui indicau un anumit nivel de confort și nu trăia ca și cum banii erau principala lui preocupare. Nu stătea după toanele protectorilor lui bogați. Apoi fusese uriașa sumă pe care o donase drept la micul dejun caritabil.

Poate că ar fi trebuit să afle în ce situație financiară se afla cu adevărat. Și de ce Arboleda era așa de importantă pentru el. Dacă familia lui era moartă, de ce-i mai păsa?

Probabil că Diego nu avea să îi spună, dar prietenul lui putea să o facă.

– Căpitanul s-a trezit deja?

– Da. Îl aștepta pe Don Diego când am plecat eu.

Tresări când auzi numele lui Diego alături de titlul onorific spaniol. Deseori uitase că era un conte, dar ceilalți clar nu. Pentru ei, poziția lui era mult peste faima de magician.

De asta se agăța de onoarea lui? Unii bărbați de rang își luau în serios responsabilitățile poziției, *obligațiile*.

Oh, cât de mult disprețuia că era o simplă obligație pentru el!

– Trebuie să vorbesc singură cu căpitanul. Crezi că el și Diego o să stea mult împreună?

Nettie râse.

– După noaptea pe care ați avut-o? Mă îndoiesc. Don Diego o să vrea să doarmă, iar Rafael de obicei se duce devreme la popotă să ia micul dejun.

– Bun. Ajută-mă să mă îmbrac. Repede!

La scurt timp după aceea, se îndrepta spre popotă. Intră și îl găsi pe Rafael singur, aplecat peste farfuria lui cu pâine prăjită și cârnați afumați.

– Dacă îl cauți pe Diego, eu l-aș lăsa în pace. Este prost dispus, zise el.

– De fapt, te căutam.

El o privi cu suspiciune.

– De ce?

Se așeză la masă în fața lui, nefiind sigură cum să înceapă.

– Bănuiesc că știi... că ai ghicit...

– Că tu și Diego ați petrecut noaptea trecută dansând cimpoaiele?

Când ea își dădu seama de înțeles, roși.

– Ți-a spus.

– Diego? Bărbatul care m-a amenințat că mă spânzură de cel mai apropiat catarg doar pentru că ți-am sărutat mâna? Nu, nu trebuia să-mi spună. A anunțat că se căsătorește cu tine. A fost suficient. Singurul lucru pentru care ar renunța la recâștigarea Arboledei ar fi o prostie pe care a făcut-o.

Ea se luptă să pară calmă.

– Atunci proprietatea valorează așa de mult?

– Ca bani? Acum? După ce și-au bătut soldații joc de ea...

– Care soldați? Dintr-odată, o cuprinse o neliniște. De unde anume din Léon este Diego?

El mijii ochii.

– Nu știi?

Ea clătină din cap.

– Niciodată nu vorbește despre el. Nici măcar nu am știut că a avut o proprietate până la această călătorie.

Expresia lui Rafael se înmuie.

– Ah, asta explică totul. Chiar m-am întrebat cum poți să fii așa de crudă să-l tentezi să piardă totul pentru o noapte de plăcere.

– Ce te face să crezi că eu l-am tentat? zise ea, uimită pentru o clipă.

– Pentru că *Señor Honorable* nu s-ar culca cu tine decât dacă ar fi provocat la extremă. Mare parte din viață și-a petrecut-o încercând să recâștige Arboleda și nu ar renunța la ea așa de ușor.

– De ce este așa de importantă? Ce s-a întâmplat cu soldații? Spune-mi, te rog! Trebuie să știu mai multe înainte de a începe o viață cu el. Poate că ar trebui să începi spunându-mi cum v-ați cunoscut.

– În regimente. Lăsându-se pe spate, Rafael o privi gânditor, apoi oftă lung. Sunt fiul bastard al unui soldat englez și al unei spanioloaice care urma tabăra. Eu și Diego suntem prieteni de când el avea 13 ani, iar eu 15. Puținul pe care îl știu despre viața lui de dinainte este ce mi-a spus el sau ce am mai cules de la Gaspar și de la mama lui Diego.

– Ai cunoscut-o?

– Puțin. A murit de o boală la ficat la scurt timp după ce am cunoscut-o. După spusele lui Diego, nu a mai fost niciodată aceeași după tot ce a pățit familia lui în Villafranca.

O cuprinse șocul.

– Diego este din Villafranca?

– Ai auzit de oraș.

Oh, da! Datorită lecturilor, știa mai multe decât își dorea despre ororile care se petrecuseră acolo. În timpul retragerii prin munții din nord-vestul Spaniei, spre La Coruña, cu francezii pe urmele lor și rămași fără mâncare, soldații englezi trecuseră prin Villafranca precum lăcustele. Înnebuniți de foame și de frig, ieșise ce era mai rău din ei în magaziile spaniole – băuseră vinul, furaseră, chiar omorâseră orice civil care încerca să-i oprească.

Până când ofițerii îi liniștiseră, populația locală spaniolă își poreclise aliații *malditos ladrones* – hoți nenorociți. Și francezii care trecuseră ca o furtună după ei se comportaseră la fel de rău cu localnicii. Villafranca fusese distrusă, aproape rasă de pe fața pământului.

– Ai auzit despre asta, zise Rafael văzând emoția de pe chipul ei. Sau poate chiar îți amintești. Tu și presupușii părinți erați acolo, corect?

– Da, dar eu nu aveam nici cinci ani. Tot ce-mi amintesc sunt frigul și foamea. Dar ani mai târziu, când încercam să aflu mai multe despre părinții mei, am citit ce s-a întâmplat în acel marș. Clătină din cap. Nu știam că Diego a locuit acolo.

– Arboleda este la marginea drumului spre La Coruña. Părinții lui aveau viță-de-vie care producea unul dintre cel mai bune vinuri din regiune. Proprietatea era în familia lui de generații... Asta, până când au venit soldații.

Stomacul i se înnodă. De asta devenise hoț prin regimente.

– Soldații englezi?

– Ei au fost primii, zise Rafael rece. Au distrus rezervele de vin ale familiei. Am înțeles că tatăl lui Diego a încercat să se înțeleagă cu ei, crezând că aliații Spaniei o să-i trateze pe el și pe familia lui cu respect. Dar oamenii beți și infometați nu respectă persoanele din jur. L-au ignorat, amenințându-i pe Diego și pe mama lui. Diego nu prea vorbește despre asta. Tot ce știu este că, până ce au terminat soldații, familia nu a mai rămas cu nimic pentru a supraviețui iernii sau a vinde.

– Sfinte Dumnezeule! șopti ea.

– Francezii au ajuns la o zi după aceea, zise Rafael pe un ton amar. Tatăl lui Diego era așa de furios că i-a întâmpinat cu o espingolă. Pentru asta l-au împușcat.

– L-au împușcat! strigă ea. Monștrii!

– Da, și au dat foc viilor. Cum a murit în brațele lui Diego, l-a pus să promită că o să aibă grijă de mama lui și că o să țină Arboleda în viață. Locul aparținuse familiei Montalvo de generații; însemna

totul pentru bătrân, care l-a crescut pe Diego cu aceleași principii. Din păcate, după ce au plecat soldații nu prea mai era nimic de salvat.

Uimită de șirul de crime comise împotriva lui Diego și a părinților lui, Lucy se uită îngrozită la Rafael. Să-i moară tatăl în brațe, să vadă cum îi este distrusă moștenirea. Ar fi avut doar 12 ani – prea tânăr pentru a se lupta, dar suficient de mare pentru a ține minte. I se făcu rău la acest gând.

– Dar, dacă francezii i-au omorât tatăl, ce are împotriva englezilor?

– Familia lui se aștepta să fie tratată rău de francezi, dar nu de englezi, *salvatorii* lor. Diego este convins că tatăl lui nu i-ar fi confruntat prostește pe francezi dacă englezii nu ar fi făcut ce au făcut. Nu-i place nici una din tabere oricum. Poate că nu știai, dar el nu a avut niciodată spectacole în Franța sau în Anglia.

Până când venise după ea. Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

– Dar a avut spectacole pentru regimentele englezești. Ani la rândul.

– Nu a început acolo. El și mama lui au încercat să conducă proprietatea, dar fără vii a fost imposibil. Diego era prea tânăr, iar mama lui prea devastată pentru a se recupera după toate pierderile. Rafael bău niște cafea. Creditorii tatălui său au profitat de tinerețea lui Diego pentru a veni cu cereri pe care el nu le putea îndeplini, iar el și mama lui nu au putut plăti datoriile. Nu au avut de ales și au vândut Arboleda.

– Marchizului?

– El este cel mai recent proprietar. Înainte de el, a trecut din mână în mână, dar nimeni nu a reușit să readucă la viață viile pentru a o face să funcționeze. Rafael își puse coatele pe masă. Oricum, după ce proprietatea a fost vândută, Diego s-a dus cu mama lui la o rudă săracă din Oporto. Regimentele reveniseră acolo, așa că a devenit un urmăritor de tabere, hotărât să ia de la ei tot ce ei luaseră de la el și de la familia lui. A început să fure și să trișeze la cărți, în parte din furie, în parte pentru a plătit tratamentul mamei sale.

– Nu l-a prins nimeni?

– Într-un final, da. Din fericire, a fost Gaspar. I-a spus lui Diego că fie învață să devină asistent de magician, fie îl predă autorităților. Gaspar nu era un prost. A recunoscut dexteritatea lui Diego și a fost uimit de abilitatea lui de a mânui cărțile. Și bănuiesc că omul știa că nu își putea continua profesia mult timp fără să aibă un tânăr care să-l ajute. Rafael îi zâmbi ironic. I-a explicat lui Diego că există

metode mai ortodoxe pentru a-i jecmăni pe englezi. Cred că lui Diego i-a făcut plăcere să-i prostească pe soldații englezi la spectacolele lui, deși nu a lăsat niciodată să se vadă că-și bătea joc de ei pe la spatele lor.

Lucy își aminti prea bine cum Diego îl umilise pe Peter. Probabil că mai făcuse asta, cu alți oameni pe care îi disprețuia. De asta se descurcase așa de bine.

– Chiar îi disprețuiește pe englezi, nu-i așa?

– Nu pe toți. Doar pe soldații lor.

Asta explica de ce credea ce era mai rău despre *papa* și de ce considerase că îi făcuse un mare favor răpind-o.

Asta explica și de ce fusese dispus să vină în Anglia – pentru a o salva pe ea.

Își privi mâinile. Nu doar pentru a o salva. Venise pentru a recupera Arboleda, fiind dispus să o răpească pentru a reuși. Chiar dacă acest lucru i-ar fi distrus viitorul de magician.

– Înțeleg că îndeplinirea promisiunii făcute tatălui său înseamnă mai mult pentru el decât profesia, șopti ea. În ciuda faimei și a talentului...

– Nu ai văzut cât de puțin înseamnă pentru el? Se vede ca un bufon amuzant, un bărbat lipsit de onoare. Nu-i pasă că poate avea la degetul mic un public de cinci sute de oameni. Rafael clătină din cap. De ce i-ar păsa? Nenorocitul de taică-său i-a băgat în cap că trebuie să continue tradițiile generațiilor de Montalvo. El crede că și-a dezamăgit familia pentru că nu a reușit să păstreze Arboleda.

– Dar avea doar 12 ani! Are așteptări prea mari de la el insuși.

– Eu știu asta, la fel ca tine. Dar el nu știe. Speranța de a recâștiga Arboleda a fost elanul succesului lui. Dacă rămâne fără asta...

– Nu trebuie să se întâmple! zise ea hotărâtă. Ar trebui să aștepte să recâștige proprietatea de la marchiz și apoi să se căsătorească cu mine. Mie nu mi-ar păsa.

– Nu, asta nu ar ajuta. Arboleda este o ruină. Trebuie să readucă viile la viață, apoi să găsească o piață pentru vin. Dacă un bărbat așa de puternic precum marchizul se hotărăște să i se opună lui Diego – să zicem că Diego se căsătorește cu nepoata lui fără ca el să știe –, planul o să eșueze. Diego are niște bani economisiți, dar nu sunt suficienți pentru a-i face față bunicului tău.

Fiecare cuvânt îi infigea câte un țăruș în inimă.

– Dar Diego mi-a spus că marchizul este în pragul morții. Nu poate să aștepte?

– Mulți oameni au trăit ani buni, deși se aflau în pragul morții și, după cum îl cunosc, Don Carlos o să trăiască doar ca să-i facă în ciudă lui Diego.

Asta o făcu să-și dorească și mai puțin să-l cunoască.

– Îl cunoști pe bunicul meu?

– Am făcut afaceri cu el. Miji ochii. Nu te lăsa păcălită de vârsta lui avansată și de manierele elegante. Don Carlos este perspicace și nemilos. Când Diego l-a abordat prima dată, sperând să negocieze o vânzare în rate, Don Carlos și-a dat seama că prietenul meu era perfect pentru a te aduce înapoi din Spania. Diego știa foarte bine limba engleză, era hotărât și avea motivația de a duce sarcina la bun sfârșit și, cel mai important, un caracter onorabil.

– Da, a fost foarte onorabil din partea lui Diego să mă răpească, zise ea sec.

– A fost ceva necesar pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit. Lui Don Carlos nu o să-i pese de asta. Dar, când o să afle că Diego vrea să se căsătorească cu tine, o să devină livid. Vrea ceva mai mult decât un biet magician cu o proprietate în ruină pentru nepoata lui prețioasă și de mult pierdută. Și dacă Diego se căsătorește cu tine în ciuda lui, o să se răzbune distrugând planurile și visurile lui Diego pentru Arboleda.

– Și atunci Diego o să mă deteste pentru asta. Sau mai rău. O durea inima când auzea. Nu doar că o să-și piardă proprietatea, dar o s-o piardă din cauza unei englezoaice. Ar fi ca și cum ar îndura din nou venirea soldaților.

– Prostii, zise Rafael blând. Te vede ca pe o spanioloaică, nu ca pe o englezoaică.

Ea zâmbi tristă.

– Doar pentru că ignoră faptul că am fost crescută de englezi. Dar nu o să mai ignore mult acest lucru. Eu încă mă port și gândesc ca englezii. Reprezint tot ceea ce el disprețuiește. Și pentru că l-am forțat să-și încalce jurământul către tatăl său, căsătoria noastră o să fie sortită eșecului. O să ajungă să mă urască la un moment dat.

Mai ales că nu se considera îndrăgostit de ea.

Încruntat, Rafael se lăsă pe spate.

– Ce vrei să faci?

– Să-i spun că nu mă pot căsători cu el, desigur. Ridică bărbia. Aveam deja un plan pentru a-i proteja scopurile înainte să vină el cu ideea asta aiurită. O să revin la planul meu.

– Dacă te lasă el.

– Nu o să-i dau de ales. Nu este singurul care are mândrie. Vreau un soț care ține la mine, nu unul care are idei tâmpite despre a-mi apăra onoarea. Îi aruncă lui Rafael o privire rugătoare. Nu trebuie să-i spui ce mi-ai dezvăluit. Altfel, o să-și dea seama ce fac. Și atunci totul o să fie în van.

Părând tulburat, Rafael nu-i răspunse.

Ea se aplecă în față și îi prinse mâinile.

– Promite-mi că o să păstrezi secretul, Rafael! Nu trebuie să-i spui nimic despre asta...

– Nimic despre ce? se auzi o voce răspicată dinspre ușă.

Cu inima grea, Lucy dădu drumul mâinilor lui Rafael și se așeză, implorându-l cu privirea să păstreze tăcerea.

– La naiba, Rafael, insistă Diego, ce puneți la cale?

Maxilarul lui Rafael se încordă, iar Lucy își ținu respirația. Dar exact când inima ei se strânse într-un ghem, Rafael îl privi pe Diego.

– Trebuie să o întrebi pe domnișoara Seton.

Lucy se simți ușurată, dar numai până când văzu furia din expresia lui Diego. Acum urma să aibă de suferit.

– Despre ce discutați, Lucy? insistă Diego.

Ea se ridică.

– Haide să vorbim în privat, da?

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă căutând ceva în minte.

El o urmă. Coborâseră câteva trepte pe scările de sub punte când el o împinse într-o cabină mică. Când văzu cele trei hamace, ea își dădu seama că în acel spațiu îngust stătuse Diego.

Asta fu tot ce văzu înainte ca el să închidă ușa și să o lipsească de ea, prinzând-o de umeri cu mâinile.

– Ce să nu-mi spună Rafael? scrâșni el apropiindu-se. Și de ce dracu' a fost nevoie să-l ții de mâini?

De asta era furios? Că o văzuse ținându-l pe Rafael de mâini?

În timp ce tăcea și se uita la el, ochii lui se întunecară.

– Poate că ar trebui să-ți amintesc cui aparții acum, mormăi el.

Apoi o sărută dur, furios, cu corpul lui tare și de neclintit peste al ei. Mâinile lui o atinseră cu intimitatea proprietății, și pentru o clipă, ea îi răspunse, prinsă în furia dulce a gelozîei lui. Poate chiar îi păsa. Poate că propunerea lui venise nu doar din onoare.

Nu, doar mândria lui era rănită. Era furios și se răzbuna pe ea, lucru pe care avea să-l facă din nou dacă Lucy permitea ca această nebunie să continue.

Își desprinse gura de a lui.

– Nu-l imploram pe Rafael să nu-ți spună ție, minți ea, gândind repede. Ci bunicului meu. Din moment ce este clar că nu ai ascuns față de Rafael ce am făcut noi doi azi-noapte, i-am cerut să păstreze tăcerea.

Diego clipi.

– Ce sens are dacă o să ne căsătorim?

Ea inspiră adânc. Era momentul pentru ceea ce cu siguranță avea să îi rănească mândria, dacă nu și altceva.

Dar și ea avea mândrie. Prea multă pentru a se căsători cu un bărbat care doar o voia în patul lui. Se forță să-și ridice bărbia, să fie sfidătoare în fața lui.

– În dimineața asta nu mi-ai oferit șansa să răspund la încântătoare ta cerere în căsătorie. Dacă mi-ai fi oferit-o, ai fi auzit refuzul meu.

Pe chipul lui trecu o expresie de uimire pură.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce am spus. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 21

Dragă vere,

Așteptăm sosirea colonelului și sperăm că el o să aibă niște răspunsuri, deoarece cunoaște mintea fiicei lui cel mai bine. Cu toate astea, te rog să afli tot ce poți despre caracterul lui señor Montalvo, dincolo de ceea ce știm deja. Dacă se dovedește a fi un ticălos, atunci ea cu siguranță este ruinată.

Ruda ta neliniștită,

Charlotte

Prima reacție a lui Diego la anunțul nebunesc al lui Lucy fu un amestec de ușurare și dezamăgire, apoi urmă repede indignarea.

Se uita la expresia ei impasibilă. Sigur nu auzise bine.

– Nu ai de ales. Trebuie să te căsătorești cu mine.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– De ce? Pentru că așa spui tu?

– Pentru că ți-am luat inocența!

– Nu trebuie să știe nimeni. Tu nu vrei să te căsătorești cu mine, până la urmă, iar eu cu siguranță nu vreau să mă mărit cu tine. Atunci de ce am face-o?

„Eu cu siguranță nu vreau să mă mărit cu tine."

Asta-l opri instantaneu. După ce își petrecuse ultimele ore fierbând de furie pentru ce aruncase pentru o noapte furtunoasă cu ea, avea îndrăzneala să-l refuze?

Se îndepărtă.

– Nu am spus niciodată că nu doresc să mă căsătoresc cu tine.

– Dar este dureros de evident. Când el deschise gura să protesteze, ea adăugă: Și înțeleg, crede-mă! Amândoi știm că un mariaj între noi nu ar funcționa niciodată.

– De ce? izbucni el.

– Pentru că, în primul rând, nu mă iubești.

Această presupunere îl aprinse, nu putea să nege. Bine, o dorea dincolo de orice dorință și o plăcea foarte mult. Dar nu era suficient de nebun să confunde asta cu o emoție imaginară despre care scriau poeții.

– Eu nu cred în dragoste, zise el, deși cuvintele răsunară un pic goale. Iubirea este o iluzie.

În ochii ei văzu o urmă de durere, dar dispăru așa de rapid încât era sigur că și-o imaginase.

– Și se întâmplă ca eu să cred, zise ea încet. Deci o căsătorie între noi nu ar funcționa.

– Vrei să spui că mă iubești? o întrebă.

Ea merse spre hamac, rămânând cu spatele la el.

– Spun doar că te-am sedus pentru ca eu să am de ales. Nu am de gând să renunț la asta pentru că ai niște idei ciudate legate de onoare.

Sângele îi bubuia în urechi. Chiar nu vedea sacrificiul pe care îl făcea pentru ea? Se așteptase să fie mulțumită, chiar recunoscătoare pentru disponibilitatea lui de a renunța la tot ce muncise pentru a se comporta onorabil. Cu siguranță, se așteptase să fie mai entuziasmată de perspectivă.

Chiar nu simțise nimic pentru el când făcuseră dragoste? Ce se întâmplase cu Lucy a lui cea dulce, care i se dăruise așa de liberă și de înflăcărată?

Sau fusese doar o iluzie? Pornise cu sânge-rece să-l seducă. Încercase să fie rapid și ușor. Chiar și atunci, crezuse că era așa deoarece își reprima furia față de el.

Poate că avusese dreptate. Când o răpise, omorâse orice urmă de afecțiune pe care o simțise pentru el în Anglia. Asta era calea de a se răzbuna pe el. Ăsta fusese planul ei de la bun început, să-l facă să o dorească cu disperare în patul lui încât să renunțe la tot? Apoi să-și încalce promisiunea de a ascunde adevărul față de marchiz?

Nu părea posibil. Dar trebuia să afle.

– Ce ai de gând să-i spui bunicului tău? întrebă el.

Ea se întoarse pentru a-l înfrunta, arătând o expresie de uimire.

– Același lucru pe care aveam de gând să i-l spun și înainte – că mi-am pierdut inocența cu Peter. De ce? Credeai că o să-i spun adevărul?

Diego își dădu seama prea târziu cât de insultător sunase.

– Eu... adică...

– Asta credeai! În ochii ei frumoși se citea suferința. Crezi că vreau să mă răzbun. Că nu vreau să-mi respect partea de înțelegere.

El se întinse spre ea, dar Lucy se îndepărtă, și Diego lăsă să-i cadă mâinile în jos.

– Eu doar încerc să înțeleg. Sunt dispus să mă căsătoresc cu tine, deci nu văd de ce...

– Ar trebui să-ți refuz cererea incredibil de măgulitoare? întrebă ea sec. Bucură-te că o fac. Tu o să-ți primești proprietatea, iar eu o să-mi păstrez libertatea.

Libertatea ei – să o ia dracu'! Singura lui consolare fusese că Lucy avea să fie a lui. Dar era limpede că ea nu voia.

– Deci noaptea trecută doar ți-am luat virginitatea pentru a nu fi obligată să te măriți cum vrea bunicul tău.

– Desigur. Nu că nu mi-a plăcut enorm. Chiar ești talentat, Diego. Și în pat, și în afara lui.

– Dar nu suficient de talentat să-ți fiu soț.

Sunase ca un idiot îndrăgostit lulea și îmbufnat, dar nu se putuse abține. În sfârșit, se resemnase să-i fie soț, iar ei nici măcar nu-i păsa. Îl irita foarte mult.

Respirând greu, ea îi întoarse spatele din nou pentru a trage de sforile hamacului.

– Dacă circumstanțele ar fi fost diferite...

El mijii ochii. Ce circumstanțe?

Observă rigiditatea spatelui ei, faptul că nu îl privea. Oare interpreta el totul greșit? Lucy își dăduse seama în sfârșit ce mult însemna Arboleda pentru el și încerca să se asigure că nu o pierdea? Îi spusese oare Rafael cât de importantă era?

Nu, Rafael nu s-ar fi implicat. Și totuși...

Venind în spatele ei, o întoarse pentru a o privi. Trebuia să-i vadă chipul, să-și dea seama dacă vorbele ei erau serioase. Ea îi aruncă o privire întrebătoare, dar înainte văzu pentru câteva clipe nefericirea din ochii ei.

Sau doar mândria lui rănită îl făcea să creadă asta?

Șovăirea ei îl înnebunea. Dacă era șovăire.

– Ce s-a schimbat de când am plecat din cabina ta? întrebă el. Mai devreme, când am pomenit de căsătorie, păreai mulțumită cu ideea.

– Nu eram atât mulțumită, cât uimită, răspunse ea. Nu prea mi-ai dat timp să discut despre asta. Și, după ce ai plecat, am avut suficient timp să mă gândesc. Dacă îți pierzi proprietatea pentru că ne căsătorim, cum o să ne întreținem?

Asta îl înfurie.

– Nu sunt sărac, Lucy, zise el tăios. Nu sunt bogat, dar cu siguranță sunt capabil să întrețin o soție.

– Atât timp cât spectacolul tău este popular, da. Ea ridică bărbia. Dar un artist chipeș și necăsătorit mereu o să atragă partea feminină a populației, pe când unul căsătorit...

– O să atragă partea populației care vrea să fie surprinsă de numărul lui, izbucni el, enervat în mod inexplicabil de presupunerea ei că el putea avea succes atât timp cât era liber să farmece doamnele.

De multe ori i se plânsese lui Gaspar că femeile veneau să-l vadă doar pentru că sperau să flirteze cu ele.

– Sunt bun în ceea ce fac, la dracu'! Cariera mea nu o să se termine doar pentru că mă căsătoresc.

– Presupunând că ai dreptate, continuă ea, rănindu-i fără să-i pese mândria cu fiecare cuvânt, eu trebuie să călătoresc cu tine, să trăiesc în hoteluri, fără să mă pot așeza undeva, doar dacă vreau să stau fără tine luni întregi.

Era același lucru pe care și-l spusese el când hotărâse că nu putea să o aibă. Dar era la fel de enervant să-l audă spus de ea.

– Eu am crescut călătorind cu regimentele, știai? izbucni Diego. Ar trebui să fie genul de viață pe care-l cunoști prea bine. Și măcar am călători mai confortabil.

– Călătoritul este călătorit, zise ea superficial. Dacă îți amintești, tatăl meu... colonelul m-a trimis la școală când aveam 12 ani. Este clar că nici el nu credea că era o situație bună pentru o femeie.

Diego mereu susținuse că o viață de magician călător nu era pentru o soție și copii. Deci de ce nu putea să accepte același lucru venind din partea ei?

Pentru că încă o dorea.

Nu avea sens. Noaptea trecută ar fi trebuit să-i potolească nevoia obsesivă de a o atinge, de a o săruta, de a face dragoste cu ea. Afirmația ei rece și practică în legătură cu acceptarea lui ca soț ar fi trebuit cu siguranță să suprime orice dorință de a o mai poseda.

Dar nu fusese așa.

Alunecând cu mâna pe talia ei, o trase mai aproape. Neintimidat de expresia de panică subită de pe chipul ei sau de faptul că își întoarse capul în cealaltă direcție când se aplecă spre gura ei, o sărută pe frunte, pe obraz, pe ureche.

– Dar am avea asta. Îi adulmecă pielea albă și fină a gâtului. Am avea nopțile noastre.

– Nu este suficient, zise ea cu glasul sugrumat. Nu pentru mine.

Se desprinse din brațele lui și se grăbi spre ușă, dar el o prinse din urmă, lipindu-și pieptul de spatele ei.

– *Dios mio, querida,* nu face asta! Putem face să meargă lucrurile între noi.

– De ce ar trebui să o facem? întrebă ea cu o voce ciudat de sacadată. Ai spus că vrei să-mi cunosc bunicul, să văd ce fel de viață îmi poate oferi, iar acum sunt dispusă să o fac. Dacă nu îmi poți da un motiv bun să procedez altfel, mi se pare logic să fac așa cum plănuisem inițial.

Ce motiv putea să-i dea? Era logic. Dacă nu se căsătorea cu ea, putea să-și ducă planurile la îndeplinire. Într-adevăr, căsătoria le-ar fi adus doar dezavantaje amândurora. Și dacă pasiunea pe care o simțea nu era suficientă pentru ea...

În vreme ce el ezită, ea se încordă.

– Dă-mi drumul, Diego! Așa este cel mai bine.

O eliberă reticent. O dăduse în bară, dar nu știa sigur cum. Poate că, dacă îi jura iubire nemuritoare...

Se încruntă. Nu avea să spună asemenea prostii doar ca să o aibă în patul lui. Încă nu-i putea promite nici un fel de viață. În câțiva ani poate, când Arboleda avea să își revină, iar el urma să aibă bani

și o poziție, dar nu acum. Dar la vremea aceea ea avea să fie cel mai probabil soția altui bărbat.

Gândul acela aduse o dezolare imensă în pieptul lui, dar se forță să o ignore. Lucy îi dădea ce își dorea. Trebuia să fie înțelept și să apuce acest lucru cu ambele mâini.

Ea vru să deschidă ușa, apoi se opri, tot fără să îl privească.

– Cred că este mai bine ca de acum înainte să avem grijă cum ne purtăm unul în preajma celuilalt. Trebuie să dăm dovadă de bune manîere. Dacă Rafael a ghicit că am fost în același pat, și ceilalți ar putea să o facă, iar asta ne-ar distruge scopurile amândurora.

Un fior rece îl străbătu.

– Rafael a ghicit pentru că i-am spus că mă căsătoresc cu tine, *cariño*.

Îl privi alarmată.

– Nu trebuie să-mi spui așa. Sau să mai folosești alt alint. De acum înaint, trebuie să fim domnișoara Seton și Don Diego. Ai înțeles?

Dios Santo, femeia știa cum să rănească mândria unui bărbat! Dar avea dreptate. Dacă nu intenționau să se căsătorească, trebuiau să se poarte ca niște străini, altfel pierdeau totul. Reuși să încuviințeze scurt din cap.

– Mulțumesc, murmură ea.

Dar când Lucy se întinse spre clanță din nou, el strigă:

– Stai!

Ea îl privi cu precauție.

– Ce este?

Nu știa. Doar că nu suporta gândul de a nu o mai avea vreodată in brațele lui.

– Ai spus că ți-a plăcut ce am făcut azi-noapte. Nu există nici un motiv pentru care să nu... Deși chipul ei deveni ca de piatră, el continuă: Sunt sigur că Rafael ar fi dispus să o țină pe Nettie ocupată noaptea dacă noi am dorî să...

– Flirtăm? termină ea cu chipul impasibil.

– Să ne oferim plăcere unul celuilalt, o contră el. O să ajungem în Spania abia peste două săptămâni, poate chiar trei. De ce să nu profităm de asta?

– Pentru că nu sunt o târfă, izbucni ea. Nu o să existe distracții private.

Ieși, lăsând ușa să se trântească în urma ei.

El rămase acolo un moment îndelungat, uitându-se în gol spre ușă. Prea târziu își dădu seama cât de insultătoare păruse sugestia

lui. Niciodată nu-i plăcuse să fie dorit doar pentru faima lui. Iar Lucy detesta să fie dorită doar pentru corpul ei.

Doar că el nu voia doar corpul ei, la dracu'! Îi făcea plăcere compania ei. Îi plăcea felul cum se arunca cu mare fervoare în orice făcea. Admira modul afectuos cu care își trata elevele și loialitatea față de cei pe care ii iubea – *papa* al ei, doamna Harris și întreaga școală de fete. Ideea de a deveni un străin pentru ea nu-i convenea.

Dar alternativa era să o implore, să devină un idiot care vorbea fără noimă, controlat de propriile dorințe. Deja făcuse prea multe.

Ușa se deschise și Rafael intră în cameră, apoi se opri surprins.

– Credeam că ești cu domnișoara Seton.

– Eram. Tocmai a plecat. Se pare că nu dorește să se mărite cu mine.

– Înțeleg. Prietenul lui nu păru surprins. Dar nici tu nu voiai să te însori cu ea, nu-i așa?

Diego îl săgetă cu privirea.

– Asta ți-a spus?

– Asta mi-ai spus tu prin fiecare acțiune și cuvânt. Azi-dimineață ai intrat în cabină nervos, tropăind, anunțând în modul ăla rigid și rece că trebuie să te însori cu domnișoara Seton. Nu a trebuit să-i spun nimic micii tale captive. Dacă te-ai purtat așa când ai cerut-o, a observat lipsa ta evidentă de entuziasm.

Tresări. Așa-i văzuse ea oferta? Ca o obligație? Bănuia că așa i-o prezentase. Dar la ce se așteptase, că avea să se arate încântat de perspectiva de a pierde Arboleda? Doar pentru plăcerile pe care i le-ar putea oferi ea?

„Asta nu este suficient", spusese ea.

Avea dreptate. Și nu păruse încântată de perspectiva de a fi târâtă din oraș în oraș ca soția lui. Se îndreptă de spate.

Rafael ridică din umeri.

– Eu nu m-aș plânge în locul tău. Ai scăpat ca prin urechile acului. Îi aruncă lui Diego o privire gânditoare. Un bărbat nu primește în fiecare zi darul inocenței unei femei fără vreo obligație. Cât de norocos să fii?

– Adevărat, zise Diego încordat.

Atunci de ce nu se simțea prea norocos?

Colonelul Hugh Seton intră ca o furtună în școală, de parcă ar fi fost un întreg pluton. Charlotte îl auzise venind înainte

ca el să ajungă la biroul ei. Se grăbi să-i întâmpine pe el și pe soția lui, Maggie, care din întâmplare era una dintre bunele ei prietene.

– Unde-i ticălosul ăsta de Gaspar care a avut o contribuție la acest dezastru? întrebă colonelul. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

– Mă îndoiesc că ar fi rămas în Anglia dacă avea legătură cu asta, îl asigură Charlotte pe colonel. Dar o să trimit după el ca să-l puteți lua la întrebări. Dând ordin unui lacheu, îi conduse pe cei doi Seton în biroul ei. Cât așteptăm, ar trebui să vă uitați la scrisoarea pe care a lăsat-o Lucy.

Când îi înmână scrisoarea colonelului, acesta o examină rapid.

– Fata mea nu a scris asta, zise el hotărât.

– Sunteți sigur? Eu am comparat-o cu alte lucrări ale ei...

– Credeți că nu cunosc scrisul fetei mele? urlă el. Ea nu a scris asta, vă zic!

– Hugh, dragul meu, trebuie să te liniștești, murmură Maggie. Nu obținem nimic dacă faci un atac de apoplexie.

– Da, da, ai dreptate. O privi îngrijorat pe Charlotte. Știți cumva din ce parte a Spaniei este Montalvo ăsta?

–Gaspar cred că a zis că este din nord-est.

– Slavă Cerului, zise colonelul, părând ușurat.

– De ce?

– Mi se pare chiar o coincidență faptul că Montalvo este spaniol, fiindcă acum șase luni am fost informat de biroul de război că bunicul spaniol al lui Lucy încearcă să o găsească. Dar mama ei era dintr-un oraș din apropierea Gibraltarului, în partea opusă a Spaniei de unde este Montalvo.

Charlotte simți un fior subit pe șira spinării.

– Oh, vai!

– Ce este? întrebă el din nou încordat.

– Corabia cu care credem că a plecat avea ca destinație San Roque. Asta nu-i departe de Gibraltar, nu-i așa?

Culoarea dispăru de pe chipul colonelului. Se lăsă greu pe cel mai apropiat scaun.

– Să-l ia dracu' de nenorocit! În toți anii ăștia, bunicul ei nici nu s-a gândit la ea. Și acum...

Când se opri, Maggie se uita la el.

– Mie mi-ai spus că Lucy nu avea nici o rudă în viață. Și asta credea și ea.

El se uita în gol.

– Am avut un motiv pentru care v-am ascuns asta. Nu că acum ar mai conta. Ridică privirea spre Maggie. Dacă diavolul ăla de Don Carlos a ademenit-o în Spania, nu poate fi pentru ceva bun. Trebuie să mă duc acolo. Trebuie să o salvez.

– De ce anume? se auzi o voce din ușă. Se întoarseră toți și îl văzură pe Gaspar stând în ușă. De posibilitatea de a-și cunoaște în sfârșit familia? Ați furat-o de la părinții ei, dar îi condamnați adevăratele rude?

Sărind în picioare, colonelul se întinse cât era de lung, ca un adevărat ofițer britanic.

– Bănuiesc că ești servitorul lui Montalvo, care chipurile nu a fost implicat în asta.

– Nu am fost. Fuga... a fost ideea lui Diego. Gaspar își încrucișă brațele la piept. Dar oricât îmi doresc ca el să fi ales o metodă mai puțin dramatică de a-i face dreptate domnișoarei Seton, știu că Diego crede că face asta pentru binele ei. Cu siguranță, era momentul să afle adevărul despre părinții ei.

Colonelul se îndreptă spre el cu ochii de un albastru furios.

– Și care dracu' crezi că este ăla, nemernic insolent?

Neclintit, Gaspar arătă cu capul spre Charlotte și Maggie.

– Sunteți sigur că vreți să audă?

– Nu am făcut nimic greșit ca să ascund ceva de ele, mârâi colonelul. Doar mi-am protejat fiica de cei care ar putea profita de ea.

– Cum ar fi propriul bunic? zise Gaspar.

– Da. A avut șansa de a le păstra pe Catalina și pe fiica mea. A renunțat la asta când le-a lăsat să plece spre Gibraltar cu Tom Crawford. Când marchizul i-a spus Catalinei că este moartă pentru el pentru că s-a măritat cu un soldat englez, și-a pierdut șansa de a însemna ceva pentru ea. Sau pentru nepoata lui.

Gaspar păru luat prin surprindere.

– Despre ce naiba vorbiți? Femeia căreia îi spuneți Catalina era doica lui Lucy. A furat-o de la adevărata Catalina și de la soțul ei spaniol, pentru a fugi cu Crawford. Sigur știați asta.

– Adevărata Catalina și soțul ei spaniol? Colonelul râse aspru. Asta v-a spus nemernicul Don Carlos? Pe fruntea lui apăru o încruntătură. Oh, Dumnezeule, asta i-a spus stăpânul tău lui Lucy pentru a o face să plece cu el?

O idee revelatoare trecu peste chipul lui Gaspar.

– *Dios mio!* zise el răgușit. Vreți să spuneți... adică ziceți că...

– Omul este un mincinos și un ticălos și la fel este și stăpânul tău dacă îl ajută. Colonelul Seton se îndreptă spre ușă. Nu am timp pentru asta. Mă duc după fiica mea. Nu cred că au așa de multe zile în fața noastră din moment ce Lord Stoneville ne-a făcut rost de bilete de aici până în Edinburgh pe una dintre corăbiile sale.

– Dar s-ar putea să dureze până ce acostați în Spania, colonele, interveni Charlotte. După scurta ei căsătorie cu un ofițer de regiment, cunoștea prea bine cât de dificilă era călătoria între țări. Și o să aveți nevoie de documente pentru a intra în Spania.

– Stoneville se ocupă și de asta din moment ce am anticipat că s-ar putea să fie nevoie să merg în Spania. Iar prietenul lui, ducele, se ocupă de documente.

– Hugh Seton, ticălosule! strigă Maggie cu o voce rănită. Ai anticipat deja o călătorie în Spania și mie nu mi-ai spus nimic? Chiar se pare că mi-ai spus foarte puține despre viața ta de dinainte de a o adopta pe Lucy.

Colonelul își pierdu vigoarea.

– Maggie, iubirea mea, îmi pare rău că a trebuit să auzi așa! Sunt și alte lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun...

– Atunci de ce nu o faci?

Obrajii lui se înroșiră.

– De unele nu sunt... mândru. Și din moment ce știu că nu sunt exact genul de bărbat cu care voiai să te măriți...

– Neghiob ce ești! zise Maggie cu vocea sugrumată în timp ce se îndreptă spre el. Nu ți-ai dat seama deja că te iubesc așa cum ești? Nimic din ce ai spune nu m-ar putea face să nu te mai iubesc. Și dacă tu crezi că te las să pleci în Spania după Lucy fără mine, o să fie vai și amar de tine!

– O să fie un drum greu, iubire! Îi cuprinse mâinile. Și nu știu ce o să găsesc.

– Nu-mi pasă! Este și fiica mea. Vin cu tine și asta e.

După o scurtă ezitare, el încuviință din cap, punându-i mâna în scobitura brațului său.

– Și eu vreau să merg, interveni Gaspar. O să fie mai multe șanse ca spaniolii să vă lase să intrați în țară dacă un spaniol vă susține cazul.

Colonelul se opri pentru a-l analiza cu privirea.

– Dacă vii, mă aștept să-mi spui tot ce știi despre Don Carlos și planurile lui. Și tot ce trebuie să știu pentru a-ți opri stăpânul din a le pune în aplicare.

– Îmi dau seama de asta.

– Atunci, hai! Mă poți ajuta când ajungem la marchizul de Parama. Nu o să scape basma curată că mi-a furat fiica.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Nu pot afla nimic despre trecutului lui señor Montalvo, pentru că nu am același acces la afacerile externe cum am la bârfa londoneză. Dacă ar fi să dau crezare ziarelor, atunci este și sclipitor, și nebun, și generos, și demn de dispreț, și un om mare, și unul mic. Motiv pentru care nu mă bazez niciodată doar pe informațiile din presă.

Vărul tău,

Michael

La o zi după discuția cu Diego, Lucy stătea cu Nettie la balustrada de pe punte, uitându-se gânditoare la mare.

– Nu înțeleg bărbații.

– Ce e de înțeles? întrebă Nettie. Dacă îi hrănești regulat și le dai un pic de *zahăr* din când în când, sunt suficient de buni. Iar dacă nu se poartă frumos, le dai un șut în fund. Eu așa zic mereu.

Lucy zâmbi în ciuda suferinței ei.

– Ah, este bine să vă văd zâmbind. Nettie o bătu ușor peste mână. Nu puteți continua așa din cauza acelui Don Diego. Dacă îi lăsați unui bărbat cale liberă spre sentimentele dumneavoastră, o să aveți necazuri.

– Atunci o să am necazuri.

În agitația dezamăgirii din ziua precedentă, Lucy îi spusese lui Nettie totul. Se așteptase să-i spună că era o proastă că nu acceptase cererea în căsătorie a lui Diego, dar fata de la tavernă o surprinsese ținându-i partea.

– Dacă un bărbat nici măcar nu se poate preface că este îndrăgostit de o femeie suficient cât să o ceară cum se cade, zisese ea, nu o să reziste niciodată o viață întreagă alături de ea.

Asta îi plăcea la Nettie – felul diferit în care aborda viața. Era păcat că ea nu putea să fie așa de practică măcar când venea vorba de Diego. Nu voia ca el să pretindă că ținea la ea. Nu ar fi fost suficient.

Lucy își întoarse chipul spre vânt.

– Tot nu-mi vine să cred că a avut îndrăzneala să sugereze că ar trebui să rămânem iubiți în următoarele săptămâni.

– Mie tot nu-mi vine să cred că ați refuzat.

– Nettie!

Femeia ridică din umeri.

– Uneori, drumul spre inima unui bărbat este prin cârnăciorul lui.

– Prin ce?

– Știți... Nettie făcu o mișcare vag obscenă. N-ați auzit niciodată vorbindu-se așa despre organele intime ale unui bărbat?

Lucy își ascunse uimirea.

– Nettie, n-am auzit nici o femeie spunând în vreun fel organelor intime ale unui bărbat, cu atât mai puțin nu am auzit de cârnăcior.

– Mi se pare că dumneavoastră, domnișoarele educate, aveți niște vieți plictisitoare, zise Nettie clătinând din cap. Deși îmi dau seama că pentru o femeie respectabilă ca dumneavoastră nu ar fi cuviincios să vă intre sub așternuturi în fiecare seară dacă nu vă căsătoriți.

– Nu ar fi deloc cuviincios, zise Lucy ferm.

– Dar ar fi amuzant.

Lucy izbucni în râs.

– Ești foarte perversă, știai asta?

– Da. De asta m-ați angajat. Dintr-odată se apropie pentru a-i murmura ceva: Apropo de diavol. Vine spre noi.

În timp ce Nettie se retrăgea, Lucy o privi pentru a o opri.

– Să nu îndrăznești să mă lași singură cu...

Prea târziu. Nettie dispăruse printre cei din echipaj, iar Lucy putea vedea cu coada ochiului că Diego se apropia.

Revenind cu privirea spre apă, Lucy încercă în van să pară indignată. Nu îi fu de nici un folos. După ce petrecuse ziua de ieri departe de el, sentimentele rămăseseră la fel de ferme precum păpădia, înflorind pline de speranțe când el se opri lângă ea.

Până când răceala lui le ofili.

– Ieri-seară am trecut pe la cabină, zise Diego înțepat, dar Nettie mi-a spus că dormeai.

– Da, m-am culcat devreme.

Deși nu făcuse altceva decât să se foiască. Își tot amintea când stătuse întinsă ultima dată în pat – și cu cine.

El tuși.

– Oricum, m-am gândit că poate ți-ar plăcea ceva care să-ți alunge plictiseala în restul călătoriei noastre.

Îi întinse o cutie de cărbuni.

– Ai spus că nu ai cu ce să desenezi, așa că am întrebat echipajul până când am găsit un marinar cu simț artistic. Din fericire, a fost dispus să-mi vândă astea.

Ea luă cutia, simțind cum i se pune un nod în gât.

– Mulțumesc. Se chinui să ascundă cât de mult însemna pentru ea măruntul gest. Este foarte amabil din partea ta, Die... Don Diego.

Pe fruntea lui apăru o cută.

– *Por Dios,* nu trebuia să-mi vorbești ca și cum aș fi un conte, la fel ca atunci când nu eram intimi. Nu văd de ce trebuie să o faci acum.

– Vreau să mă obișnuiesc înainte de a-mi cunoaște bunicul.

Era îngrozită că avea să se dea de gol, arătând cât de mult însemna Diego pentru ea. Dar de ce să-l respingă dacă el tot avea să piardă lucrul pentru care luptase?

Reuși să zâmbească.

– N-ai aflat că nu mă pricep să-mi controlez limba? Dacă mi-o ia înainte și îți spun Diego, poate bănui ce e mai rău.

– Da, și nu vrem să riscăm așa ceva. Vocea lui era acidă, dar ochii păreau să o devoreze. Ar însemna sfârșitul pentru prețioasa ta libertate.

– Și pentru a ta, sublinie ea enervată.

Până la urmă, făcea asta pentru el.

Desigur, el nu știa asta. Nu trebuia să afle *niciodată.* Cum putea să-l învinovățească pentru furia lui? Îi rănise in mod intenționat mândria și pusese capăt deciziei lui nesigure de a se căsători cu ea.

Cu toate astea, tot durea faptul că el acceptase, că o voia doar ca parteneră de pat. Asta avea să doară mereu. După noaptea petrecută împreună, nu se putea vedea căsătorindu-se cu alt bărbat.

Dar se părea că el nu avea o altfel de problemă. Părea perfect mulțumit să o dea bunicului ei.

– Mulțumesc din nou pentru cărbuni, domnule. Acum, dacă mă scuzați, i-am promis lui Nettie că o să-i arăt cum să joace pichet.

Fugi, reușind să-și înăbușe lacrimile până când ajunse la scările de sub punte. La naiba cu totul, trebuia să pună punct! Nettie avea dreptate – trebuia să nu mai plângă după un bărbat care o voia doar

ca să-și apere onoarea. Nu putea să-l lase să-și distrugă viitorul din cauza mândriei lui rănite. Nu putea să-i facă asta bărbatului pe care îl iubea.

Îl iubea?

Adevărul o lovi la fel de surprinzător precum pânza unei corăbii, făcând-o să se oprească în capul scărilor.

Sfinte Dumnezeule, îl iubea! Din toată inima.

Oh, nu, cum se îndrăgostise din nou? Iar de data asta de un bărbat de două ori mai minunat – și de două ori mai inaccesibil – decât Peter. Însă Peter fusese doar o toană, obiectul fanteziilor ei prostești de adolescentă.

Pe de altă parte, Diego... Cât de curajos trebuie să fi fost pentru a îndura ce soldații făcuseră familiei lui! Cât de mult trebuie să fi încercat, deși în van, să salveze proprietatea! Iar la 12 ani, un băiat dintr-o familie cu privilegii să fie forțat să aibă un nou stil de viață și totuși să reușească! Arăta o hotărâre uimitoare.

Aceeași hotărâre care îl mânase să o găsească și să o răpească. Aceeași hotărâre avea să îi fie de ajutor în planul lui de a renova proprietatea familiei, de a reabilita numele acesteia. Poate că era spanioloaică doar prin sânge, dar știa suficient despre acești oameni să înțeleagă cât conta onoarea pentru ei.

Cu siguranță, conta mai mult decât iubirea unei englezoaice nebune pentru un bărbat care nu o iubea.

Lacrimile îi înțepară ochii. Se grăbi să ajungă în cabină înainte de a fugi înapoi pe punte și de a-l implora să se căsătorească cu ea, indiferent cât de puțin dorea el asta. Trebuia să-și controleze nevoia nebună de a fi cu el înainte ca Diego să-și dea seama că nu îi era indiferent, așa cum credea el. Înainte de a ajunge de unde începuseră.

Când intră în grabă în cabină, Nettie ridică privirea.

– Sunteți bine?

Ea oftă, obosită să-și examineze sentimentele. Trebuia să învețe să păstreze distanța față de bărbați. Nu erau buni pentru statutul unei femei.

– Sunt bine, minți Lucy. Nimic ce nu poate vindeca un joc vioi de pichet.

Dar în următoarea săptămână, după ce devenise expertă în pichet, Lucy își dădu seama că era departe de a fi vindecată. Se părea că jocul de pichet nu făcea absolut nimic pentru a alina suferința din dragoste.

Nici Diego nu era de ajutor. La început, își petrecuse timpul pe punte, fumând *cigarillos* și săgetând-o cu privirea de fiecare dată când o vedea. Apoi, într-o zi, după ce ea îi spusese lui Rafael că dorea să-și îmbunătățească spaniola, Diego îi aduse un dicționar spaniol.

– Poftim, spuse el fără vreo introducere, lăsându-l pe masă la popotă unde ea și Nettie își terminau cina. Mâine-dimineață, începem lecțiile. O să-ți fie destul de greu să trăiești în casa bunicului tău, nu trebuie să ai nevoie de el să-ți traducă mereu.

Ea clipi. Diego intenționa să o învețe el însuși? Pentru că își făcea griji că avea să fie singură în casa bunicului? Asta era suficient pentru a-i da idei greșite. Și Dumnezeu știa că deja avea destule idei greșite despre Diego.

– Încă ceva. Privi spre Nettie. Servitoarea ta are nevoie de haine potrivite.

Nettie clipi.

– Dar nu-i nimic rău la rochia mea. Asta poartă toate fetele la tavernă.

Când o grimasă trecu pe chipul lui Diego, Lucy își înăbuși un zâmbet.

– Asta-i problema, Nettie. Don Diego nu vrea să-și dea seama cineva că mi-am angajat însoțitoarea dintr-o tavernă. S-ar putea să nu le pice bine rudelor mele bogate.

– Fă-i ceva mai potrivit, da? îi ceru Diego.

Să-i facă? Lucy râse.

– Să o țes din alege, domnule? zise ea, neputându-se abține din a-l provoca.

– Credeam că vă învață să coaseți, replică el. Sau cusutul nu este inclus în materiile din școlile voastre englezești, pe lângă cele de bune maniere?

– Suntem învățate să coasem cu acul, da. Dar coaserea rochiilor este în general lăsată în seama croitoreselor.

– Eu pot să fac o rochie, interveni Nettie, surprinzând-o de Lucy. Dar am nevoie de pânză.

– O să am grijă ca Rafael să-ți dea niște pânză. Trebuie să aibă ceva printre bunurile din cală. Îi aruncă o privire pe furiș lui Lucy. S-ar putea să aibă ceva și pentru tine, deși îmi imaginez că bunicul tău o să dorească să-ți dea chiar el o rochie.

Lucy doar încuviință din cap, iar el plecă. Nu avea de gând să stea în San Roque prea multă vreme ca să folosească rochiile. Imediat ce ajungeau la țărm, avea să o pună pe Nettie să trimită o scrisoare

către *papa*, în care îi spunea să vină să o ia. Chiar dacă Diego avea dreptate în legătură cu rolul lui *papa* în răpirea de lângă părinții ei adevărați, merita șansa de a-i explica. Nu putea să-l lase să se îngrijoreze în privința ei.

Desigur, după ce *papa* venea după ea, trebuia să se întoarcă în Anglia și să-și înfrunte reputația ruinată. Nu era o perspectivă atrăgătoare, chiar și cu familia alături. Dar nici ideea de a se mărita cu vreun grande ales de bunicul ei.

Tocmai de aceea accepta cu plăcere lecțiile de spaniolă cu Diego. Nu știa cât avea de stat în casa bunicului ei, iar gândul de a fi neajutorată pentru că nu putea vorbi limba o îngrijora mai mult decât perspectiva de a fi zilnic în compania lui.

În zilele ce urmară, fu surprinsă să-și amintească mai multe cuvinte din spaniolă. O ajuta faptul că Diego ii vorbea doar în spaniolă, deși avea grijă să rămână la subiecte de conversație inofensivă.

Se dovedi mai ușor decât se așteptase, din moment ce avea multe de aflat despre Spania. Descoperea că viața în țară ca străin era foarte diferită de traiul acolo ca nativ. În regimente, fusese cocoloșită cu manierele și obiceiurile englezești. Acum nu avea să mai fie așa.

Din fericire, Diego înțelegea asta mai bine decât ea. Și din moment ce părea la fel de dornic să evite orice subiect care îi putea tenta să fie din nou intimi, lecțiile ei decurgeau fără incidente.

Până într-o seară, după ce navigaseră în josul coaste Spaniei de câteva zile. La cină, Rafael îi informă că aveau să treacă prin strâmtoarea Gibraltar pe timpul nopții. Se aștepta să coboare ancora în golful Algeciras în dimineața următoare.

Anunțul lui o lovi pe Lucy ca un taifun. Se obișnuise cu ritmul leneș al vieții pe mare – cu lecțiile de dimineață cu Diego, cu după-amiezile petrecute desenând sau cosând cu Nettie, cu cinele la care îi asculta pe Diego și pe Rafael povestind despre aventurile lor în taberele regimentelor. Timpul ar fi fost aproape magic dacă nu ar fi fost durerosul fapt că se îndrăgostea de Diego cu fiecare zi care trecea. Acum totul se termina.

Imediat ce se sfârși cina, ea se grăbi la pupă, singurul loc de pe punte unde putea să fie singură. Își făcuse obiceiul de a merge acolo de fiecare dată când se simțea tristă, stând între peretele catargului și cabestan, de unde privea cum corabia se arunca în valuri.

Era așa de adâncită în suferința ei, încât atunci când Diego îi apăru în față dintr-odată scoase un țipăt.

– Ce este? întrebă el lăsându-se în jos lângă ea, încordat. Ce s-a întâmplat?

Putea să întrebe asta? Când a doua zi aveau să se despartă pentru totdeauna? Gândul acela era mai mult decât putea îndura.

Dar el nu părea afectat, așa că și ea trebuia să fie la fel. Până acum se descurcase, fără a face vreodată vreo aluzie la ce aflase despre trecutul lui. Acum trebuia doar să supraviețuiască până ce ajungea la bunicul ei.

– M-ai speriat, atâta tot, zise ea.

– Nu la asta m-am referit. De ce ai plecat de la popotă în grabă?

– Fără vreun motiv, zise ea cu vocea gâtuită.

– Da? rosti el sceptic, ridicând mâna pentru a-i șterge o lacrimă de pe obraz.

Nici măcar nu-și dăduse seama că plângea.

Era prima dată când el o atingea după noaptea petrecută împreună. Se străduí să nu se sprijine de mâna care o mângâia. Pentru că ar fi fost periculos. Mai ales când el avea o expresie așa de îngrijorată.

– Lucy, continuă el, este posibil ca tu... există vreo șansă...

– Ca eu să...?

Își ținu respirația, rugându-se ca el să spună ce voia ea să audă. Că spera să se răzgândească și să se căsătorească cu el. Că voia să-l iubească. Că o iubea.

– Există vreo șansă să fii însărcinată?

Lucy își simți inima grea. Ce proastă era! „El nu crede în dragoste, îți amintești?"

– Nu există nici o șansă, îl asigură ea, alungând orice speranță pentru un viitor alături de Diego.

Dacă i-ar fi făcut un copil, cu siguranță ar fi cerut-o din nou în căsătorie, iar ea ar fi acceptat. Una era să eliberezi un bărbat de obligații din iubire pentru el, dar era cu totul altceva era să pedepsești copilul pentru greșelile părinților și să-l lipsești de tatăl său.

În mod ciudat, Diego nu păru ușurat să audă răspunsul ei, așa cum se așteptase.

– Ești sigură?

– Sunt sigură. Își feri capul, simțind că îi ia chipul foc. Mi-a venit menstruația săptămâna trecută.

El îi ridică bărbia, cu o mână infinit de blândă.

– Atunci de ce plângi?

Când el o atinse, mintea i se goli complet.

– Nu am nimic.

În ochii lui se zări o sclipire subită.

– Poate că te doare pentru că ai asta în ureche.

El ridică mâna și îi arătă o portocală. Ea îl privi pieziș.

– Nu, clar nu e asta problema.

– Atunci este cea din cealaltă ureche.

Lăsându-i prima portocală în poală, repetă trucul în partea cealaltă. Nu se putu abține și râse.

– Pot să fac asta toată noaptea, să știi, o tachină el.

– Ai atâtea portocale ascunse în mâneci? zise ea viclean.

– Portocale. Nuci. Am avut destule la cină, dacă îți amintești, din moment ce Rafael a desfăcut restul de provizii acum că ne apropiem de destinație.

Asta făcu să-i revină suferința.

– Da, zise ea încordată.

Zâmbetul lui dispăru.

– Haide, Lucy, spune-mi ce s-a întâmplat, insistă el. Sau o să mă obligi să te transform într-un coș cu fructe până ce o să-mi spui.

Diego putea să fie insistent, naiba să-l ia! Se agăță de singurul motiv la care se putea gândi.

– Sunt emoționată că o să-mi cunosc bunicul.

Chipul lui se lumină.

– Ah! Nu te neliniști. O să fie foarte fericit că te-ai întors la el.

– Poate la început. Dar dacă mă urăște? Sau este dezamăgit de mine?

– Pentru că nu mai ești castă?

Ea clipi. Asta nici măcar nu-i dăduse prin cap.

– De fapt, nu. Și apoi, am hotărât să nu-i spun până când nu văd cum merg lucrurile. Acum că mi-am găsit familia pe care am pierdut-o, ar trebui să depun niște eforturi să-i cunosc înainte de a face ceva drastic, nu crezi?

În mod inexplicabil, chipul lui deveni de piatră.

– Înțelegi ce înseamnă asta. O să te prezinte bărbaților burlaci din cercul lui.

– Îmi dau seama. Apoi adăugă cu nonșalanță: Cine știe? Aș putea cunoaște un bărbat cu care chiar să vreau să mă căsătoresc. Desigur, trebuie să mă prefac că sunt inocentă din moment ce aceasta este singura cale prin care m-ar lua un bărbat decent.

– Nu-i adevărat, protestă el. Nici un bărbat respectabil nu ar renunța la tine pentru ceva așa de neînsemnat.

Afirmația lui o uimi. „Tu ai făcut-o", vru ea să spună.

Dar nu o făcuse din acel motiv. Din păcate, o făcuse pentru un motiv mai important. Încă putea să audă vocea lui Rafael: speranța de a recâștiga Arboleda a fost elanul succesului lui. Și cum putea un bărbat cu mândria lui Diego să încalce jurământul solemn făcut tatălui său? Cum putea femeia care îl iubea să-l lase să facă asta?

– Chiar și așa, murmură ea, probabil că ar fi mai bine să mențin iluzia inocenței mele cât de mult pot. Până la urmă, nu-mi cunosc bunicul. S-ar putea dovedi a fi genul drastic.

– Dacă este așa, zise Diego curajos, atunci eu și Rafael te împachetăm pe corabia ăsta și te ducem inapoi în Anglia.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu fi prostuț! Dacă ai face așa ceva, ar trebui să renunți la proprietatea ta.

– Nu o să-l las să te rănească, Lucy. Îi prinse mâinile, strângându-le puternic. Nu te-am adus până aici ca să văd că îți face rău. Indiferent ce te alarmează în săptămânile care o să urmeze, trebuie să-mi trimiți vorbă. O să vin de îndată, jur!

I se tăie respirația. Atingerea mâinilor lui o făcea să simtă foc în vene. Și felul în care se uita la ea, de parcă intenționa să o sărute...

Oh, nu, exact asta voia! Își coborî capul, cu ochii mocnind în felul acela care făcea să-i tresară inima.

Trebuia să-l oprească. Chiar dacă acel loc de pe punte era ascuns de privirile marinarilor, cineva putea urca pe catarg și îi putea vedea. Iar ea își putea pierde inima.

Cu toate astea, își înălță capul pentru a-l întâmpina pe al lui.

Sărutul începu blând, de parcă se temea că putea să o sperie, iar ea avea să se retragă. Buzele lui se jucară peste ale ei, gustând, savurând. Ea se sprijini de el și îi puse mâna pe piept, desfătându-se cu bătăile iuți ale inimii lui.

Apoi sărutul se schimbă, devenind o seducție fierbinte, excitantă a gurii ei. Cu un geamăt adânc, mâna lui alunecă pe ceafa ei în timp ce el poseda și prăduia, precum un pirat care punea stăpânire pe un captiv. Cealaltă mâna alunecă pe sânul ei, iar gura lui perversă, minunată ardea cu sărutări sălbatice și îmbătătoare în jos pe gâtul ei.

– *Mi dulzura*, murmură el. Petrece noaptea asta cu mine. Te rog! Hai să mai fim împreună o singură dată!

Cuvintele o loviră ca apa înghețată, amintindu-i că pentru el datoria era mai importantă decât ea, cu toate cuvintele lui dulci și mângâierile și mai dulci.

Se eliberă din brațele lui, luptându-se să-și liniștească pulsul agitat.

– Am fost suficient de norocoși să nu concepem un copil ultima dată când am petrecut noaptea împreună. Chiar vrei să provoci soarta a doua oară?

Pe chipul lui se citi disperarea.

– Există metode de a preveni...

– Nu contează. Ea se ridică, lăsând portocalele să cadă pe punte. Nu pot să o fac. Pur și simplu nu pot.

Avu nevoie de toată voința pentru a pleca. Dar știa că, dacă ceda cântecului de sirenă din acea seară, dimineața avea să-l implore să renunțe la tot pentru ea. Și avea să regrete mai târziu.

Diego o privi plecând cu o suferință mai profundă decât oceanul care îi înconjura. Undeva în adâncurile minții, știa că nu ar fi trebuit să-i ceară să împartă patul în seara aceea. El și Lucy descoperiseră un soi de prietenie în ultimele săptămâni, iar acum o stricase într-un singur moment de neatenție.

Cu toate astea, nu părea să se poată abține. Fără ea se simțea rău, ca un marinar lipsit de lămâi pentru a preveni scorbutul. În ultimele două săptămâni, oscilase între ușurarea că își putea continua planurile și regretul că nu o putea avea. Regretul câștiga în fața ușurării tot mai mult în fiecare zi.

Lecțiile lor zilnice fuseseră suficient de încordate cu el obligat să stea lângă ea și să ignore strălucirea soarelui în părul ei sau zâmbetul blând de încântare când înțelegea o conjugare nouă. Dar în seara aceea îi provocase un junghi de suferință. Mai întâi vestea că nu exista șansa de a avea un copil care să o oblige să revină în brațele lui. Și al doilea rând, agonia neașteptată provocată de felul distant în care vorbise despre alți bărbați care aveau să o curteze.

Strivi o portocală în mână. *Dios mio*, cum putea să suporte asta? Până acum, se consolase că măcar nu avea să se mărite cu alt bărbat. Că avea să-i spună marchizului despre pierderea inocenței, iar Don Carlos urma să renunțe la încercarea de a-i aranja o căsătorie bună.

Diego chiar visase că venea după ea după ce Arboleda avea să aibă din nou o podgorie bogată. Mulțumită faptului că făcuseră dragoste, ea ar fi fost încă liberă, în Anglia sau în Spania, și el ar fi putut să o ceară de soție fără să-și încalce jurământul față de tatăl său.

Ce egoist fusese! Voia ca ea să-l aștepte în timp ce el făcea ce voia. Nu avea nici un drept.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-și recăpăta controlul asupra corpului îndărătnic pentru a fi prezentabil, dar mai zăbovi pe punte o vreme, fumând un *cigarillo*. Nu ar fi trebuit să fie dificil.

Obținuse ce dorea, iar ea în curând urma să aibă mai mult decât visase vreodată.

„Cine știe? Aș putea cunoaște un bărbat cu care chiar să vreau să mă căsătoresc."

Se încruntă la lumina lunii. Urma să fie a altui bărbat. Ideea asta îl rodea pe dinăuntru.

– Mă gândeam eu că te găsesc aici, zise Rafael, urcând lângă el. N-ai putut rezista să nu fugi după ea, nu-i așa?

Diego scutură scrumul.

– Ce vrei?

– Domnișoara Seton era bine?

– Era emoționată în legătură cu întâlnirea cu bunicul ei, atâta tot.

– Ar trebui să fie. Este un bărbat puternic, obișnuit să obțină ce vrea. Și dacă eu am înțeles bine situația, vrea un moștenitor.

Ignorând fiorul care îi străbătu coloana, Diego lăsă *cigarillo* să-i cadă și-l strivi cu cizma.

– Și eu îl cunosc pe marchiz. Și ii știu reputația de om nemilos. Dar aici este vorba despre nepoata lui, care a fost furată de lângă el. Nu o s-o forțeze să facă nimic.

– Ești sigur?

– Sunt sigur.

Dar nu era sigur deloc. Nu mai era sigur de nimic.

Cu excepția unui singur lucru: nu mai putea să-și ia proprietatea și să plece din oraș. Poate că era excesiv de precaut și, cel mai probabil, un prost pentru că își prelungea suferința.

Dar nu-i păsa. Avea să rămână prin preajmă cât era nevoie pentru a se asigura că Lucy era bine. Chiar dacă asta era o tortură pentru el.

Capitolul 23

Dragă vere,

Deși mă îngrijorează mult soarta lui Lucy, am o nouă preocupare. Domnul Pritchard caută un chiriaș pentru Rockhurst, iar unele dintre alegerile sale nu ar fi deloc potrivite pentru a fi vecinii unei școli de fete. Ieri, Rockhurst a fost vizitat de un domn care dorește să-l transforme într-un teren de crichet. Astăzi, domnul Pritchard

a făcut un tur cu un individ care conduce o închisoare. Omul ăsta nu are nici un pic de conștiință? Nu-i pasă ce o să ne facă?

Ruda ta îngrijorată,

Charlotte

Deși corabia lui Rafael coborâse ancora în apele curate ale golfului Algeciras a doua zi dimineață, fu nevoie de câteva ore pentru ca pasagerii să poată intra în Spania. Cât timp Diego aranjă să fie trimis un mesaj bunicului lui Lucy, anunțându-le sosirea, ea își petrecu timpul uitându-se la priveliști care-i tăiară respirația.

La un capăt al golfului se afla orașul Algeciras, cu clădirile sale albe sclipind în strălucitorul soare de mai. Urma o fâșie impresionantă de țărm presărat cu sate, bărci de pescuit ancorate înghesuit la docuri. Apoi văzu un oraș mai mare, despre care Rafael o informă că era San Roque, destinația lor, ridicat pe un deal cu munții în spate. După San Roque urmau alte orașe mai mici, apoi granița dintre Spania și orașul englezesc Gibraltar. Măreața stâncă se afla chiar în capătul istmului. Domina peisajul la fel de impunătoare precum piscurile Salisbury vegheau peste Edinburgh, casa ei.

Casa ei cea mai recentă. Abia după ce *papa* se retrăsese din armată avusese un cămin. Gândul că el își făcea griji o rodea, dar grija ei era temperată de o neîncredere crescândă. Ar fi putut el să știe adevărul legat de originea ei de la bun început? Și dacă era așa, de ce îi ascunsese asta?

Doar dacă nu cumva își făcuse griji chiar în legătură cu acest lucru – că ea putea fugi în Spania pentru a-și cunoaște rudele. Dar, cu siguranță, o cunoștea mai bine de atât. Chiar și acum neliniștea îi rodea stomacul la gândul că avea să își cunoască bunicul bogat și puternic. Omul putea foarte bine să aibă viitorul ei în mâinile sale. Dumnezeu știa că avea deja în mână viitorul lui Diego și, după ce îi spusese Rafael, nu era sigură că voia să-l cunoască.

Consternarea ei nu se diminuă după ce părăsiră corabia. Mâinile îi transpirară în timp ce trăsura ce îi transporta pe ea, pe Nettie și pe Diego urca pe străzile înguste și pietruite. Diego îi explică faptul că, atunci când britanicii și olandezii cuceriseră Gibraltarul în urmă cu mai bine de o sută de ani, majoritatea locuitorilor spanioli veniseră în San Roque, care se afla la scurtă distanță. Stră-străbunicul ei fusese unul dintre ei.

Era greu de crezut că acest loc străin superb făcea partea dîn moștenirea ei, cu casele sale în sus pe deal, precum cuburi delicate de zahăr împodobite cu lucrături de metal și flori din belșug la fiecare intrare și fereastră. Aproape că era prea mult de absorbit. O copleșeau până și mirosul dulce de iasomie și sunetul de castaniete venind dinspre ceea ce păreau niște săli de dans.

Când se opriră în fața unei vile somptuoase cu arhitectură maură, se simți ca trăsnită când văzu atâtea culori, mirosuri și sunete necunoscute. Spania pe care o cunoscuse ea era teritoriul dur din interior, nu această mare de senzații.

Iar această clădire impresionantă, cu mozaicuri superbe, stâlpi de marmură și acoperiș placat avea să fie casa ei pentru o vreme? I se părea de neînțeles.

– Ziceți dacă nu e ceva măreț! exclamă Nettie, rămasă cu gura căscată la fereastră. Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Cea mai frumoasă și cea mai intimidantă.

– Înțeleg că ești mulțumită să rămâi servitoarea mea în loc să te întorci fuga în Anglia cu Rafael?

– Nu vă las singură cu bunicul dumneavoastră și fără nici un prieten la care să apelați, îi răspunse Nettie.

– Are un prieten la care să apeleze, interveni Diego.

– Dumneavoastră? pufni Nettie. O să plecați frumușel la proprietatea din nordul Spaniei.

– Nu imediat. Când Lucy ridică ochii la el, o privi îndelung. Arboleda a stat degeaba în tot acest timp; mai poate aștepta o vreme. Am de gând să stau în San Roque cât este nevoie ca să mă asigur că ești bine. Și fericită.

Fericită? Nu era sigură că era posibil fără el.

– Credeam că Rafael o să te ducă în nord când o să plece de aici, zise ea, uimită de această nouă turnură.

El ridică din umeri.

– Rafael o să mai fie aici o săptămână sau mai mult, descărcând marfa și ridicând alta nouă. Dacă este nevoie, o să mă mut într-o pensiune și o să-mi amân călătoria până când o să ancoreze din nou aici.

Ar fi făcut el asta pentru ea? Tocmai se gândea să-l întrebe de ce, când ușa dublă de la intrare a locuinței bunicului ei se deschise dintr-odată, și un bărbat în vârstă fu ajutat să ajungă pe veranda de marmură de un servitor puternic.

– Ea este? întrebă curios în spaniolă bărbatul mai în vârstă. Bătu cu bastonul nerăbdător. Don Diego?

În timp ce un grăjdar se grăbea să coboare scărița trăsurii, Diego îi aruncă o privire liniștitoare, apoi deschise ușa și sări. Se înclină adânc în fața bărbatului, apoi se întoarse pentru a o ajuta pe Lucy să coboare.

– Don Carlos, zise el în engleză, v-o prezint pe Doña Lucinda. Nepoata dumneavoastră.

În timp ce cobora, mâna lui Diego o părăsi. Se simțea goală și expusă în fața marchizului cu ochi ascuțiți, care o privea de parcă analiza dacă merita să fie descendenta lui.

Exact când credea că putea fi o greșeală uriașă, că ar fi trebuit să refuze să coboare de pe corabie, el strânse mânerul bastonului cu ambele mâini și apoi începu să plângă.

Ce trebuia să facă? Poate că nu voia ca ea să-i observe lacrimile. Poate că se jena dacă ea încerca să-l aline. O privire aruncată spre Diego nu o ajută deloc, pentru că și el părea la fel de stânjenit.

Acesta era bărbatul nemilos și viclean despre care o avertizase Rafael? Acest individ bătrân, cu păr alb uns cu pomadă?

După un moment ciudat, marchizul ridică o mână tremurândă pentru a-și șterge lacrimile.

– Iartă-mă, copilă, hârâi el într-o engleză cu puternic accent. Sunt un om bătrân. Cum spui asta în engleză? Ne exprimăm sentimentele.

Schițând un zâmbet, Lucy făcu o reverență, nefiind sigură cum ar trebui să-i răspundă o spanioloaică bunicului ei străin.

– Este o onoare să vă cunosc, domnule.

El se încruntă la tonul ei formal și îi făcu semn să se apropie cu o mână imperioasă.

– Haide, haide, fato! Nu ai un sărut pentru bătrânul și bietul tău bunic?

Se apropie nervoasă de el. Era așa de încovoiat peste baston încât fu nevoită să se aplece pentru a-i săruta obrazul ca de hârtie. Câți ani avea, oricum? Nu se așteptase să fie așa de bătrân.

Când ea vru să se retragă, el o prinse de braț.

– Lasă-mă să te văd de aproape, zise el. Ochii mei nu mai sunt așa de buni ca pe vremuri.

Când ea ridică privirea spre el, un zâmbet îi apăru pe buze.

– Ești imaginea mamei tale, continuă el. Identică.

Ochii lui chiar nu vedeau bine.

– Iertați-mă, domnule, zise ea în spaniolă pentru a fi sigură că el o înțelegea, dar nu cred că semăn deloc cu ea, judecând după asta.

Îi arătă miniatura pe care o ținuse aproape în tot acest timp.

El clipi, deși ea nu putea să-și dea seama ce îl surprindea mai mult – faptul că ea îl contrazicea sau că vorbea în spaniolă.

Apoi el își îndreptă umerii cu încăpățânare.

– Acela nu prea seamănă, răspunse el într-o spaniolă rapidă pentru care fu nevoită să se concentreze pentru a o înțelege. Crede-mă pe cuvânt, semeni cu ea mai mult decât poate transmite orice imagine. Vino, o să-ți arăt. Ridică ochii mai mult pentru a-i privi pe Nettie și pe Diego. Veniți cu toții.

Cu degetele chircite înfipte în brațul ei, o îndemnă să deschidă ușa. Servitorul încercă să-l apuce de celălalt braț, dar Don Carlos îl îndepărtă.

– Nepoata mea o să mă ajute. Nu-i așa, copila mea?

– Desigur, *abuelo*, zise ea, neștiind dacă să se simtă flatată ori să se teamă de dorința lui clară de a o avea în preajmă.

Acum înțelegea ce încercase Diego să-i spună. Marchizul fusese lipsit de nepoata lui fără să aibă vreo vină. Cum se simțise? Și cât de greu le fusese părinților ei să le fie furat copilul?

Cu el sprijinindu-se puternic de brațul ei în timp ce el îi conducea pe toți într-un ritm îngrozitor de lent, Lucy avu suficient timp să privească în jur. Dumnezeu să o ajute! Locul era un palat. Traversară o galerie care încercuia o curte interioară suficient de mare să cuprindă casa modestă din oraș a lui *papa*. Găzduia o fântână elaborată, plus pomi fructiferi în ghivece. Mozaicurile colorate și strălucitoare punctau pereții deschiși la culoare, iar covoare orientale scumpe împodobeau podelele camerelor din gresie cu desene complicate.

Traversând diferite camere, bunicul îi arăta tablouri de Rembrandt și de Velázquez, vaze chinezești și ceramici din zonă, lucruri pe care până acum le văzuse doar în casa familiei Foxmoor.

– Toate astea o să fie ale tale într-o zi, fata mea, zise el în timp ce mergeau.

Pentru o clipă, ea chiar se gândi că merita să renunțe la tot ce avea în Anglia pentru o viață printre asemenea frumuseți. Apoi își aminti posibilul preț – un soț pe care nu l-ar fi ales ea. Un soț care nu era Diego.

Nu că Diego ar mai fi fost o opțiune, dacă fusese vreodată. Cu cât avansau mai mult prin încăperile luxoase, cu atât el arăta mai trist,

iar ea înțelegea de ce. În ciuda rangului său și a faimei, situația lui Diego nici măcar nu putea să se compare cu cea a bunicului ei.

Chiar era o moștenitoare importantă, iar bunicul probabil că l-ar fi considerat pe Diego un fel de vânător de avere. Dacă l-ar fi luat vreun pic în considerare. Iar mândria lui Diego nu i-ar fi permis niciodată să tolereze asta.

Urcară scările spre a doua galerie, apoi intrară într-un salon frumos amenajat.

– Acest apartament este al tău, draga mea, zise bunicul. Există o cameră de primire, un dormitor și un balcon care dă spre golf. Apartamentul a fost al mamei tale.

Lucy simți un nod în gât. Camera mamei ei. Stătuse ea chiar în acest loc în tinerețe, visând și făcând planuri pentru viitorul ei?

– Și aceasta, draga ea, este mama ta, despre care îți spuneam mai devreme, zise marchizul, făcând un gest în spatele ei.

Se întoarse și găsi un portret mare, care ocupa jumătate dintr-un perete. Nodul din gâtul ei se mări. Mama ei. Da, Lucy o recunoscu. Acea imagine era o dovadă a frumuseții, iar înclinarea capului îi era dureros de familiară.

Cu lacrimi în ochi, Lucy se apropie de tablou.

– L-am comandat cu ocazia logodnei ei, zise bunicul.

– Cu tatăl meu? zise Lucy, apoi își dădu seama cât de stupid sunase întrebarea.

Desigur, cu tatăl ei. Cu cine altcineva?

Bunicul nu răspunse imediat, dar când ea se întoarse, el zâmbi.

– Da, desigur, Don Alvaro.

– Este și un tablou cu el?

Începea să o deranjeze faptul că, deși avea o imagine clară a mamei, nu exista una și cu tatăl ei spaniol.

Dar poate că el nu fusese prezent în viața ei. Mulți tați aristocrați își lăsau copiii cu soțiile și servitorii.

– Nu, zise brusc Don Carlos. El era mult prea ocupat să pozeze pentru un artist.

Lucy privi din nou portretul. Mama ei nu părea deloc așa de fericită cum ar fi trebuit să arate o femeie cu ocazia logodnei.

– Căsătoria ei a fost aranjată?

– Știu că englezii nu mai sunt adepții unor astfel de lucruri, dar nouă, spaniolilor, încă ni se par utile căsătoriile aranjate.

Ce răspuns evaziv! Intenționase să fie un avertisment pentru ea? Sau doar o simplă afirmație?

Înainte ca ea să apuce să întrebe mai mult, el bătu cu bastonul.

– Tu și Don Diego cred că sunteți lihniți de foame. Bucătarul meu a pregătit un ospăț în cinstea sosirii tale. Servitoarea ta poate despacheta bagajele cât timp mâncăm. Întinse o mână tremurândă. Vino, ni se alătură un prieten la *almuerzo*[1]!

În timp ce lua mâna bunicului, îi aruncă lui Diego o privire plină de panică. *Prieten* însemna doar prieten sau Don Carlos punea deja la cale căsătoria ei?

Dar Diego nici măcar nu se uită la ea, privind fix în față când îi urmă. Intrară în salon, unde găsiră un bărbat slab, care îi aștepta cu mâinile la spate în timp ce se plimba cu eleganța imperturbabilă a unui aristocrat care nu avea nimic mai bun de făcut decât să-și aștepte masa.

– Ah, Don Felipe, nepoata mea este în sfârșit aici! strigă Don Carlos.

Când *prietenul* se întoarse pentru a-i întâmpina, o privi în cea mai grosolană manieră. Înclinând sfidător bărbia, ea îi întoarse favorul.

Părând să aibă aproape 30 de ani, nu arăta cu mult diferit de un englez, mai ales dacă-l comparai cu Diego, care era mai măsliniu. Cu buclele negre dese și moi, cu îmbrăcămintea extravagantă de mătase și inelele prețioase, era însăși imaginea unui grande bogat și leneș.

– Acesta, draga mea fată, zise bunicul ei, este nepotul dragului meu prieten, care a murit de curând. E Don Felipe, duce de Malaga.

Un duce? Se îndoia că se afla acolo doar în calitate de prieten al bunicului ei; era mult prea tânăr. Și judecând după cât de îngâmfat se arătase când fusese prezentat, era mult prea plin de el pentru a tolera compania unul bărbat în vârstă prea mult timp.

Forțându-se să zâmbească politicos, ea făcu o reverență.

– Este o onoare să vă cunosc, zise ea în spaniolă, din moment ce bunicul ei îi vorbise doar în spaniolă, nefiind astfel sigură dacă știa engleza.

– Și eu, señorita.

El se aplecă, oprindu-și ochii chiar la nivelul sânilor ei, unde rămaseră timp de cinci secunde, apoi se îndreptă.

[1] În traducere din spaniolă, „prânz" (n.red)

Dumnezeule, era mai rău decât Rafael!

Se uită la Diego, a cărui privire furtunoasă rămăsese asupra ducelui. Arăta de parcă voia să-l strângă de gât cu propriile mâini. Oh, Dumnezeule! De ce trebuia să fie gelos? Putea doar să se roage ca bunicul ei să nu observe.

Din fericire, Don Carlos alese acel moment pentru a-i prezenta pe cei doi bărbați, iar Diego reuși să-și recapete controlul. Dar, deși își schimbase expresia într-o indiferență plictisită, în ochi îi sclipea o lumină necurată.

Se așezară la masă, ea de o parte a bunicului, și ducele în cealaltă parte. Diego fu așezat lângă duce, puțin mai departe.

Urmă un șir amețitor de mâncăruri – o supă rece de roșii, chiftele de cartofi și șuncă prăjite, diferite tocane de carne și fasole, însoțite toate de diverse vinuri, din care ducele bău din belșug.

Lucy gustă din tot, dar avu puține șanse să mănânce din moment ce Don Carlos începuse să o interogheze imediat ce începuse masa. Trăise ca orfană sau o luase cineva? Cum fusese educată și unde? Cât călătorise cu regimentele? Fusese prezentată deja la Curtea britanică? Când Don Carlos o întrebă câți pețitori avusese și cine fuseseră, din fericire, Diego îi veni în ajutor.

– Don Felipe, întrebă el, întrerupându-l pe duce, care se afla la al patrulea pahar de vin, locuiți în San Roque?

– Pe timpul primăverii, da, zise ducele cu o mișcare fluidă de mână. Dar când se face prea cald, mă duc la castelul meu din Sierra Nevada. Toamna, desigur, prefer vila din Sevilla. Sau pe cea din Madrid. Depinde cum am chef.

– Vai, vai, zise Lucy în engleză, întrebându-se dacă ducele știa la fel de multe limbi străine câte case avea. Eu prefer ceva mai simplu pentru a-mi face toanele. Capacitățile mele de organizare nu ar face față întreținerii atâtor case.

Ducele se uită in gol spre ea, deși bunicul ei se încruntă. Ridicând o sprânceană spre Lucy, Diego traduse rapid.

Când Don Felipe înțelese la ce se referîse, păru îngrozit.

– Am servitori, Doña Lucinda. Nu a trebuit niciodată să mă înjosesc pentru a-mi întreține singur proprietățile. Îi aruncă o privire plină de înțeles. Și nici soția mea.

Un impuls răutăcios puse stăpânire pe ea.

– Deci sunteți căsătorit? zise ea veselă. Mi-ar plăcea să o cunosc cândva.

Buzele lui Diego tresăriră și dintr-odată deveni fascinat de friptura de porc.

– M-ați înțeles greșit, răspunse ducele alunecos și brutal ca un limax. Mă refer la viitoarea mea soție.

Bărbatul afișă un zâmbet cunoscător, apoi privirea îi căzu din nou pe sânii ei. De data asta, rămase cu ochii acolo așa de mult încât ea fu nevoită să-și ducă șervetul la gură pentru a-l face să-și mute privirea.

Bunicul nu părea să observe.

– Ducele este considerat unul dintre cei mai râvniți burlaci din sudul Spaniei, draga mea, explică el.

– Ce drăguț pentru el, bolborosi ea în engleză. Iar eu se pare că sunt o iapă la licitație.

– Cum? întrebă bunicul ei tare de urechi.

Diego tuși brusc, atrăgând atenția tuturor. Se bătu cu pumnul în piept.

– Os de pește, explică el. Mă scuzați.

Din fericire, atenția bunicului fu din nou distrasă de un fel de mâncare care arăta ciudat și care îi fusese așezat în față.

– Ah, avem *pulpo*. Excelent! Puse cu lingura în farfuria lui Lucy niște bucăți care păreau a fi scoici subțiri. Trebuie să încerci, draga mea. Bucătarul meu face cel mai bun *pulpo* din oraș.

Pentru prima dată de când începuseră să mănânce, i se adresă direct lui Diego.

– Care-i cuvântul englezesc pentru *pulpo*, Don Diego?

– Caracatiță, răspunse el.

Bunicul îi puse un tentacul pe farfurie.

Mâncase multe lucruri, dar tentacule nu. Se uită la ventuze, fiind sigură că pălise.

– Nu cred că englezii preferă caracatița, îi spuse Diego bunicului ei în timp ce o privea cu ochii sclipind.

Diavolul se distra, nu-i așa?

Amuzamentul lui o scoase din sărite. Înjunghie un tentacul și îl duse la gură.

– Uitați, domnule, că am fost crescută ca scoțiancă. Noi mâncăm caltaboș.

Băgă tentaculul în gură și-l mestecă. Dumnezeule, era dezgustător! Gustul era decent, dar carnea era ca de cauciuc și se simțeau

ventuzele. Se întinse după vin, înghițind o gură sănătoasă pentru a scăpa de tentacul.

Făcând un efort să nu râdă, Diego își luă o porție generoasă.

– Caltabosul nu este stomacul de oaie umplut cu măruntaie?

– Ați mâncat caltabos? întrebă ea surprinsă.

– L-am mirosit când am fost în Edinburgh să vă caut. Se strâmbă. Mi-a fost suficient. Prefer whisky-ul scoțian în locul bucătăriei.

– Englezii gândesc la fel, răspunse ea. Îmi place caltabosul, dar până și mie îmi displac prăjiturile cu ovăz. Cele bune nu au gust, iar cele rele sunt așa de tari încât le-ați putea folosi în loc de gloanțe în timpul numărului dumneavoastră.

– Cred că o să rămân la gloanțe. Diego zâmbi. Sunt mai precise.

– Dar nu la fel ca scoțienii, rosti ea.

Amândoi râseră. Privi din întâmplare spre bunicul ei, care nu râdea. Îi privea, cu gura strânsă într-o linie subțire.

Coborând privirea în farfurie, ea zise:

– Caracatița este chiar bună, bunicule. Este o specialitate locală?

În loc să-i răspundă, el împinse scaunul în spate așa de brusc, încât nu o șocă doar pe ea, ci și pe duce, care era prea ocupat cu noul vin adus cu caracatița pentru a observa tensiunea de la masă.

– Cred că avem de discutat afaceri, Don Diego, interveni tăios bătrânul. Haideți, să ne ocupăm de ele acum!

Diego încuviință tensionat din cap în timp ce se ridica.

Don Carlos o bătu ușurel pe brat.

– Bucură-te de masă, fată dragă! O să mă întorc repede. Între timp, sunt sigur că Don Felipe o să-ți țină fericît companie.

Cu siguranță, dacă era să se ia după privirea ducelui îndreptată asupra sânilor ei când cei doi bărbați plecau. Dumnezeule, doar își putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi purtat o rochie de seară în preajma lui! Între iubirea lui pentru vin și cea pentru sâni, Don Felipe și-ar fi băgat probabil capul în corsajul ei și acolo l-ar fi ținut.

Era limpede că trebuia să regândească ideea de a ascunde pierderea castității. Dacă Don Carlos făcea cum voia el, în curând avea să o lege fedeleș și să o prezinte ducelui pe o tavă. Iar ea ar fi preferat să mănânce tentacule dimineața, la prânz și seara decât să se mărite cu un bărbat ca Don Felipe.

O jumătate de oră mai târziu, după ce el îi povestise istorii menite să-i demonstreze marea onoare pe care i-o făcea catadicsind

să o curteze, părerea ei doar se întărise. Și asta era înainte ca el să înceapă să-i lovească și să-i atingă picioarele pe sub masă cu propriile picioare. Lucru care intenționa să fie seducător, dar pe ea o enerva îngrozitor.

Era pe cale să-l calce pe gleznă când Diego și bunicul ei reveniră. Recunoscătoare, le zâmbi amândurora.

Don Carlos arăta extrem de satisfăcut. Iar Diego părea sumbru. Se apropie de scaunul ei și făcu o plecăciune.

– Mă tem că trebuie să plec acum, Doña Lucinda, zise el încordat.

Ea sări în picioare.

– Dar nu v-ați terminat cina!

– Don Diego are numeroase afaceri de aranjat, draga mea, zise bunicul ei ferm.

Ea își întoarse capul. Sosise așa de curând momentul? Îi întinse mâna lui Diego.

– Atunci trebuie să vă mulțumesc că ați întârziat așa de mult.

El îi ignoră mâna, deși în ochii lui se vedea frustrarea.

– Nu-mi datorați nici o mulțumire, milady. Îi privi chipul de parcă încerca să-i țină minte trăsăturile. A fost o onoare să vă servesc, zise el cu blândețe.

Sunase a despărțire definitivă. Abia își putea păstra expresia impasibilă.

– Spuneți-mi, domnule, ați primit tot ce ați sperat?

Trebuia să știe asta. Dacă Don Carlos refuzase să-și îndeplinească partea din înțelegerea cu Diego, avea să-l tragă după ea pe Diego la cel mai apropiat altar.

Ochii lor se intâlniră.

– Tot ce mi-a promis bunicul dumneavoastră. Asta trebuie să fie de ajuns.

Cu acele cuvintele enigmatice, făcu o plecăciune și plecă.

Ea rămase o clipă în picioare, dezolată. Apoi își surprinse bunicul privind-o. Nu trebuia să afle niciodată ce se întâmplase între ea și Diego. Niciodată.

– Ei bine, asta e, zise ea cu o veselie falsă în vreme ce ducele sărise în picioare și ocolise masa pentru a-i trage scaunul.

Acum tot ce trebuia era să își dea seama cum să trăiască restul vieții fără o parte din inima ei.

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Ar trebui să iei în considerare că domnul Pritchard nu ține cont de interesul cuiva, în afară de al său personal. O să încerc să-i contracarez tacticile, dar, din păcate, are dreptul să facă tot ce dorește cu proprietatea sa. Poate că a sosit momentul să găsești alt loc mai bun pentru școală. Mă tem că situația doar se poate înrăutăți cu trecerea timpului.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

În sfârșit, avea Arboleda.

Cu actul băgat bine în buzunarul hainei, Diego coborî treptele și ieși din vila impresionantă a lui Don Carlos. Cu toate astea, în loc să se bucure de succesul său, putea doar să fiarbă din cauza ultimei imagini a grupului care stătea la masă. Cu ducele acela filfizon trăgând de scaunul lui Lucy și holbându-se la sânii ei cu jind, Diego avusese nevoie de toată voința pentru a nu-l pune la pământ.

Naiba să-l ia pe Don Carlos! În timpul scurtei lor discuții din biroul său, marchizul îl informase că era mulțumit să-i dea Arboleda pentru că o adusese pe Doña Lucinda acasă. Dar cu o singură condiție – trebuia să fie de acord să nu se mai apropie de ea vreodată.

Marchizul nu era prost. Observase cât de confortabil se simțiseră unul în compania celuilalt la cină. Își exprimase îngrijorarea în legătură cu pasiunea pentru Diego pe care Lucy o dezvoltase pe durata călătoriei lor.

Nu dădea vina pe Diego.

Dar răul trebuia tăiat din rădăcini.

Îi spusese că ducele de Malaga era foarte interesat de ea. Și ar fi fost o căsătorie excelentă.

O căsătorie între bețivul ăla și Lucy? Doar gândul acela îl făcea pe Diego să-și dorească să-l ia la bătaie.

Singura lui consolare era că Lucy nu păruse mulțumită de duce. Dar cât timp urma să treacă până când bunicul ei avea să găsească un bărbat care să-i placă?

Scrâșni din dinți. Nu putea să mai stăruiască asupra acestui lucru. Ea nu mai era preocuparea lui.

În următoarele patru zile, în vreme ce își făcea relații printre negustorii de vinuri și aranjase o vizită la o podgorie locală, își tot repeta cuvintele acestea. Era singura cale prin care putea îndura să o vadă pe Lucy însoțită prin oraș de ducele filfizon, cu Nettie făcând pe *dueña* ei.

De ce accepta Lucy asta? Începea să-l placă? Putea oare să fie atrasă de averea și de relațiile lui?

Nu, nu putea să creadă așa ceva. Ori îi făcea pe plac bunicului bolnav, ori marchizul folosise niște tactici dezgustătoare pentru a încuraja căsătoria.

Gândul acesta îl ținea treaz nopțile. La fel și ce aflase despre duce când întrebase prin oraș. Se părea că idiotul nu era doar un grande plin de el, ci îi plăcea coniacul un pic cam mult. Existau povești despre dezastrul pe care îl crease prin afacerile locale când era beat.

Dios Santo, nu o adusese pe Lucy acolo pentru a o da unui diavol desfrânat! Și ea de ce continua să-l lase pe duce să o însoțească prin oraș? De ce nu-i spunea bunicului că nu mai era castă? Asta putea pune capăt rapid interesului ducelui.

La a cincea seară în oraș, Diego nu mai putea suporta. Ignorând faptul că se purta ca un îndrăgostit lulea, că își putea face un inamic puternic dacă marchizul afla de intervenția lui, se hotărî să-l urmărească atunci când acesta plecă de la locuința marchizului.

Don Felipe se îndreptă direct spre cea mai apropiată tavernă. Diego intră după el. Avea doar să-i vorbească și să afle ce intenții are. Nu făcea nimic rău, nu?

Ducele era la bar, în timp ce jumătate din servitoarele din tavernă se întreceau în a-i obține atențiile, iar cealaltă jumătate îl bârfea.

Purtându-se de parcă erau vechi prieteni, Diego se așeză lângă el și îl bătu prietenește pe spate.

– Mi s-a părut mie că tu ești, Don Felipe. Dă-mi voie să-ți fac cinste.

Don Felipe privi spre el cu ochii tulburi care arătau că începuse să bea cu mult înainte să fi plecat de la marchiz.

– Don Diego, nu-i așa? Individul care a găsit-o pe nepoata marchizului?

– Eu sunt.

Aruncând niște pesetas pe tejghea, Diego comandă două pahare de coniac.

– Sunt surprins să te văd încă în oraș. Don Felipe bău restul de coniac. Don Carlos a zis că soția ta era dornică să se întoarcă în nord.

Soția *lui?*

– A fost amabil din partea ei să o supravegheze pe Doña Lucinda pe timpul călătoriei, continuă ducele, dar cu siguranță este pregătită să plece acasă.

Diego se încruntă. Se părea că marchizul fusese preocupat de felul în care privea ducele călătoria lungă a lui Lucy și îi inventase o poveste minunată pentru a-l ține fericit pe Don Felipe. Netrebnic bătrân!

– Că a venit vorba, afacerile mă reține în oraș mai mult decât mă așteptam.

– Ah! Mai pui la cale un spectacol de magie, nu-i așa?

– S-ar putea spune și așa.

Să o facă pe Lucy să dispară chiar de sub nasul ducelui. Merita pe cineva mai bun decât bețivanul ăsta.

De fapt, Diego chiar fusese abordat de câțiva domni dornici să-i finanțele turnee prin Spania. Unul chiar sugerase să devină parteneri pentru a deschide o grădină a plăcerilor în Cadiz. Lucy ar fi apreciat ironia faptului.

– Am înțeles că trebuie să vă felicităm, îi zise el ducelui. Don Carlos a spus că tu și nepoata lui sunteți aproape logodiți.

– Mă rog, ea este încăpățânată, dar sunt sigur că marchizul o s-o convingă. Don Felipe bău din paharul plin de coniac așezat în fața lui. Este dornic să mă aibă ca ginere.

– Sunt sigur că ți-ar prinde bine moștenirea adusă de nepoata lui. Când ducele se încruntă la presupunerea lui, Diego se stăpâni. Cu toate proprietățile acelea de întreținut, trebuie să fii practic.

Asta îl înmuie pe Don Felipe.

– Adevărat, adevărat. Și ea este destul de frumușică. Deși are gura cam mare pentru gusturile mele.

Diego își dorea ca ea să fie și mai vehementă. Măcar când venea vorba să protesteze față de interesul ducelui. Luă o înghițitură mare din coniac.

– Bănuiesc că așa a fost să fie, continuă ducele, ținând cont de trecutul ei. Din ce mi-a spus mătușa mea, mama ei era destul de sfidătoare. Trebuie să fi fost dacă a fugit cu un soldat englez.

Diego înlemni cu paharul de coniac în aer.

– Despre ce vorbești?

– Doña Catalina. A fugit cu un soldat din Regimentul 42.

– Nu, nu, greșești! Trebuia să fie greșit, se gândi el. Altfel, făcuse totul pentru... *Por Dios,* era imposibil! Tatăl ei era spaniol, continuă el. Marchizul mi-a spus asta în mod special.

– A încercat să-ți vândă și ție povestea asta, nu-i așa? Don Felipe dădu coniacul pe gât. Spune asta de ani întregi pentru a preveni un scandal – că Doña Catalina s-a căsătorit cu Don Alvaro într-o parte îndepărtată a Spaniei și au murit de durere după ce fiica lor a fost furată. Doña Catalina a fost într-adevăr logodită cu un astfel de individ, dar nu s-a ajuns niciodată la nimic. Clătină din cap. Ah, oricum, bănuiesc că Don Carlos nu a vrut să te scapi și să-i spui fetei. A zis că ar prefera ca fata să nu știe. Nu vrea să-i distrugă imaginea pozitivă a părinților.

În venele lui Diego urla furia. Nu, nu era vorba doar de faptul că Don Carlos mințise. O făcuse pentru a-l putea manipula să facă tot ce voia el. Probabil ghicise că cea mai bună cale de a-i obține ajutorul era să joace cartea urii lui Diego față de englezi. Nu ar fi fost suficient să-i ofere Arboleda pentru a trece peste scrupulele lui și probabil că el își dăduse seama că Diego ar fi făcut orice pentru a salva o biată victimă răpită de un diavol englez.

Iar el ca un prost căzuse în plasa lui. Fusese destul de naiv să creadă invenția creată pentru scopul egoist al marchizului – să-și recâștige nepoata, iar ea să-i facă un moștenitor fără a-l implica pe tutorele ei legal.

– Desigur, continuă ducele, cu vorbele neclare, eu am o miză mai mare decât ai tu în treaba asta. Așa că, după ce mătușa mea mi-a spus că Doña Catalina a fugit cu un soldat, i-am cerut lui Don Carlos să-mi spună povestea adevărată.

– Mătușa ta cum de a aflat? întrebă Diego, agățându-se de orice pentru a-și diminua sentimentul de vinovăție.

Poate că auzise doar niște bârfe.

Râzând, ducele dădu pe gât restul de coniac, apoi mai ceru unul.

– Se pare că știau mai mulți. După ce Doña Catalina s-a căsătorit cu sergentul ei, au locuit în Gibraltar, la garnizoană. Doña Lucinda și-a petrecut primii patru ani acolo, deși mă îndoiesc că își amintește. Uneori, oamenii din San Roque îi vedeau pe Doña Catalina, pe soțul și pe fiica ei. Desigur, nimeni nu-i spunea nimic lui Don Carlos – nu voiau să-l pună într-o situație jenantă pe bătrân –, dar el probabil știa că ea era acolo. O dezmoștenise deja, dar știa.

Diego își încleștă palma în jurul paharului. Ce fel de tată își alunga fiica doar pentru că se căsătorise rău?

– Și bunica Doñei Lucinda? Ea nu a avut nici un cuvânt de spus?

– Ești nebun? Femeia făcea mereu ce-i cerea Don Carlos. Cred că, după ce a plecat regimentul, ea a început să regrete, dar s-a asigurat că fiul ei o să se căsătorească bine. Păcat că soția lui s-a dovedit a fi stearpă.

Cu mintea ametită, Diego putea doar să stea acolo analizând tot ce crezuse, tot ce gândise. Faptele aveau mult mai mult sens acum. Colonelul Seton alesese să o adopte pe Lucy după ce părinții ei muriseră, iar asta explica de ce *doica* se numea Catalina. Pentru că într-adevăr fusese Catalina.

Explica și de ce marchizul nu începuse să-și caute mai devreme nepoata pierdută de mult timp. Era exact cum speculase Lucy. Marchizul așteptase până când își pierduse fiul și avusese nevoie de un moștenitor. Abia atunci îl păcălise pe Diego să o aducă.

Diego tresări. Nu, era doar vina lui. Dacă ar fi întârziat călătoria și s-ar fi dus la Cadiz să pună niște întrebări, ar fi aflat povestea adevărată. Dar fusese așa de măcinat de furie când auzise povestea marchizului despre o fată spaniolă răpită, așa de orbit de propria ură față de soldații englezi, că nu se mai deranjase să fie precaut. Iar boala foarte reală a marchizului fusese un motiv în plus.

Dădu pe gât coniacul și mai comandă unul. Trebuia să-i spună adevărul lui Lucy.

I se strânse stomacul. *Dios Santo*, avea să-l urască pentru asta, și pe bună dreptate!

– Desigur, pentru mine nu este păcat, continuă ducele fără să aibă habar de chinul lui Diego.

Diego căută în memorie ca să-și dea seama la ce se referea nenorocitul. Ah, da! La soția stearpă a fiului mort al lui Don Carlos.

– Acum că fiul a ieșit din schemă, continuă Don Felipe, intru eu și îi ofer marchizului un moștenitor. Se strâmbă la Diego. Cred că asta e ceva ce o să-mi facă plăcere.

Nu la fel de mult cum i-ar fi plăcut lui Diego să-l dea cu capul de bar.

– Și nu te deranjează trecutul dubios al familiei ei? scrâșni el.

Ducele ridică din umeri, clătinându-se un pic pe scaun.

– Averea ei merită. Cuvintele îi erau stâlcite. Toate proprietățile alea minunate, știi, trebuie să le întrețin cumva.

– Și dacă refuză să se mărite cu tine? întrebă Diego în timp ce cârciumarul îi punea în față alt coniac. Dacă bunicul nu o poate convinge?

Don Felipe dădu ochii peste cap.

– Marchizul zice că este alegerea ei. Al naibii boșorog se transformă într-un sentimental acum că și-a primit nepoata înapoi. Se lovi peste frunte! Dar, vezi tu eu am un plan.

Diego nu lăsă să i se citească reacția de pe chip.

– Ai? zise el încurajator.

Strângând paharul cu coniac, ducele se uită în jur de parcă se aștepta să fie spioni pândind prin taverna plină. Apoi se apropie.

– Tot ce trebuie să fac este să o seduc. Apoi o să fie foarte dornică să se mărite.

Sau Diego îi spărgea paharul în cap și îi tăia gâtul cu cioburile.

– S-ar putea să nu fie așa de ușor de sedus. Britanicii au niște reguli stricte de conduită. Iar servitoare ei este un protector feroce.

Când nu o ajuta pe Lucy să se ruineze. Diego se încruntă.

– Nu contează. Don Felipe se lovi peste buzunarul de la piept. Am o cheie.

Diego clipi, neînțelegând.

– De la ce?

– De la ușa bucătăriei din casa marchizului.

Pe Diego îl cuprinse groaza.

– Ți-a dat-o marchizul?

– Nu, el este prea de modă veche pentru a aproba seducția. Am mituit un servitor. Mi-a făcut o copie. Așa de ușor! Încercă să pocnească din degete și aproape căzu. Nu este prima mea alegere, dar e suficient de bine. Imaginează-ți cum o să reacționeze bătrânul când o să mă găsească în patul ei. Atunci nu o să aibă de ales. Îi făcu cu ochiul lui Diego. Nici unul dintre ei.

Pentru o clipă, Diego putu doar să se uite la el, cu mintea inventând diverse torturi pentru libidinosul duce. Dar trebuia să fie mai inteligent de atât. Binele lui Lucy depindea de asta.

– Mi se pare un plan care o să funcționeze, zise el, forțându-se să sune cât mai nonșalant. Mult succes! Eu trebuie să plec acum. Mă așteaptă... soția.

Când se ridică, se lovi de duce, apoi își ceru mii de scuze, insistând să netezească haina ducelui. Când ieși din tavernă, avea cheia în mână.

Să încerce să o seducă pe Lucy? Să încercă să o ia cu forța?

Mai întâi îl omora. Sau mai bine se însura el cu Lucy sub nasul ducelui.

Se opri în stradă. Da, acesta era răspunsul. Acum trebuia să-i accepte propunerea. Cum altfel putea să o protejeze de intrigile bunicului și ale ducelui?

Bineînțeles că, atunci când avea să audă cât de nesăbuit fusese să aibă încredere în Don Carlos, avea să fie furioasă. Nu ar fi convins-o să aibă în continuare încredere în el.

Mai întâi avea să o scoată din casa marchizului și să o ducă înapoi pe corabia lui Rafael. Apoi, după ce avea să o convingă să se căsătorească cu el, intenționa să-i spună despre bunicul ei.

Și să-și facă un dușman din Don Carlos în acest timp.

Se gândi o clipă la asta. Dacă Don Carlos alegea să i se opună, era posibil să nu-și poată vinde niciodată vinul, chiar dacă reușea să pună podgoria pe picioare. Putea să piardă orice speranță de a reface Arboleda.

Dar nu conta. Greșise față de Lucy. O ruinase, iar acum ea avea necazuri. Exista o singură cale să îndrepte lucrurile. Iar de data asta nu avea să accepte un refuz.

Capitolul 25

Dragă vere,

Să mut școala? Mi-a luat mulți ani să adaptez clădirea scopurilor mele. Cum poți să vii cu o asemenea idee? Sau poate că ai alt motiv pentru sugestia asta îngrozitoare. Poate că te-ai răzgândit cu privire la chiria neînsemnată. În zilele noastre, ai obține o chirie mai mare. Poate că ai obosit să ai grijă de „verișoara" ta.

Cu sinceritate, a ta,

Charlotte indignată

– Sunteți foarte tăcută în seara asta, zise Nettie în timp ce o pieptăna pe Lucy.

Spre surprinderea lui Lucy, Nettie intrase cu aplomb în rolul de cameristă. Bunicul nici măcar nu ghicise că fusese altceva înainte. Pentru Lucy, era o stâncă de care să se sprijine și Dumnezeu știa că avea nevoie de așa ceva zilele astea.

– Vă este dor de Don Diego cel aprig, nu-i așa? întrebă Nettie, intuindu-i, ca de obicei, starea.

– Normal că mi-e dor de el.

Uneori, simțea că inima îi fusese scoasă din piept, rămânând doar cu un gol între coaste.

– Dacă vă este dor, ar trebui să luptați pentru el, zise Nettie.

– Cum? El are obligații, îndatoriri. Nu-i pot cere să renunțe la ele pentru mine.

– Nu i-ați dat niciodată de ales.

– Pentru că știam că o făcea doar pentru a-și apăra onoarea.

Nettie pufni.

– Un bărbat nu rămâne în preajma unei femei, tânjind după ea doar pentru onoare.

– Diego ar face-o. Nu-l cunoști.

– Nici dumneavoastră nu-l cunoașteți dacă într-adevăr credeți că privirile pe care vi le aruncă înseamnă nimic.

Lucy își strânse buzele într-o linie subțire.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nettie o perie mai tare.

– Deci o să vă căsătoriți cu ducele ăla nesimțit?

– Nu! Nici măcar nu-mi place de el.

– Păi, slavă Domnului! Umblați așa de mult cu el încât am crezut că vă gândeați la asta.

– Ți-am spus, bunicul a zis că, dacă petrec o săptămână cu ducele și tot nu-l plac, nu trebuie să mă mărit cu el. Să-i fac pe plac este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face, ținând cont de cât a suferit bietul meu *abuelo*, neștiind unde sunt.

Și ținând cont de cum se purtase bunicul ei când venise vorba de ea și de Diego, nu îndrăznea să-i spună că nu mai era castă. El avea să presupună că fusese Diego, indiferent ce i-ar fi zis ea.

– Am observat că folosiți din ce în ce mai mult cuvinte spaniole când vorbiți, zise Nettie. Dumneavoastră și marchizul v-ați împrietenit.

Lucy zâmbi la expresia acră a lui Nettie din oglindă.

– Știu că nu-l placi așa de mult. Știu, crezi că ar fi trebuit să mă caute mai repede. Și eu cred la fel. Dar este singura mea legătură cu familia mea adevărată. Și mă adoră.

Era destul de dulce. Îi amintea de felul în care cum *papa* o adorase înainte de a se căsători.

Înghiți în sec. Îi era dor de *papa*, în ciuda a tot ce se întâmplase.

Suficient cu periatul părului, Nettie. Sunt obosită. Cred că o să mă retrag.

Mă duc în bucătărie, atunci. Nettie rânji. Bucătarul chipeș al bunicului dumneavoastră s-a tot uitat după mine în ultimele trei zile. Aș putea vedea ce are de gând.

În timp ce ea traversa încăperea, Lucy clătină din cap. Femeia era o cochetă incorigibilă.

Lucy se duse să-și caute planșele de desen. Singurul lucru care o liniștea pentru a putea dormi era să se uite la portretul lui Diego. Îl modificase în timpul călătoriei, pentru a-l face să semene mai mult cu el, iar acum își dorea ca el să-i pozeze și pentru alte desene. Dar ar fi trebuit să-i explice de ce le voia, și asta ar fi însemnat să-și dezvăluie sentimentele.

Se deschise ușa, iar ea strânse repede planșa de desen, pentru că nu voia ca Nettie să-i vadă obiceiul patetic dinainte de culcare. Dar, când se întoarse, nu era Nettie cea care stătea în ușă. Era Diego.

Lucy înlemni. Sfinte Dumnezeule, il scosese din schiță în carne și oase? Sau pur și simplu era așa de obsedată încât și-l imagina peste tot?

Apoi el veni spre ea și își dădu seama că era real.

-Diego! Ești nebun? Ce faci aici? Dacă bunicul te găsește...

-Mă descurc cu bunicul tău. O devora cu privirea. Apoi păru să-și dea seama de ceva și începu să se uite prin cameră. Trebuie să plecăm – acum. Rafael zice că poate ridica ancora la răsărit. Dar trebui să fugim cât toată casa doarme și până ce ducele nu descoperă că i-am luat cheia.

Se îndreptă spre dulapul ei, aruncând hainele într-o grămadă pe pat.

-Ducele? Cheia? Nu are sens ce spui. Nu știa ce să facă: să-l ia pe Diego în brațe pentru a-l fereca alături de ea pentru totdeauna ori să-l arunce afară înainte să-l prindă cineva acolo. Ce legătură are ducele cu asta?

El ridică o cheie.

Am furat asta de la duce. A cerut să i se facă o copie după cheia casei ca să se poată furișa și să te seducă – și bănuiesc că nu prea îl interesa părerea ta despre asta. Făcu o pauză, cu fruntea încruntată. Nu l vrei, nu-i așa?

Nu fi ridicol!

Chipul lui se lumină.

– De asta sunt aici. Îți vrea averea și are de gând să o obțină cu orice preț. Iar eu vreau să-l împiedic.

– Ducându-mă înapoi în Anglia? zise ea acru.

– Căsătorindu-mă cu tine. Asta o să pună capăt definitiv acestei nebunii. Aruncă o rochie spre ea. Îmbracă-te.

– Poftim? Nu! Nu poți să intri aici și să anunți că te căsătorești cu mine! Chiar dacă asta o încânta peste măsură. Ea aruncă rochia. Și apoi, abia încep să-mi cunosc bunicul. Nu sunt pregătită să plec.

Nici nu avea de gând să urce iarăși pe o corabie când *papa* avea să ajungă acolo în curând, presupunând că primise scrisoarea pe care Nettie o trimisese.

– Nu înțelegi. Veni spre ea și o apucă de umeri. Nemernicul ăla de Don Felipe nu o să renunțe să te curteze doar pentru că îl refuzi sau pentru că o face bunicul tău. O să te ia cu forța dacă trebuie.

– Dar acum tu ai cheia lui.

– O să ceară să i se facă alta. Există o singură cale să rezolvăm asta, Lucy. O să mă căsătoresc cu tine. Nu o să fiu responsabil de căsătoria ta dezastruoasă cu măgarul acela!

Din nou lua în considerare căsătoria cu ea pentru că onoarea lui era ofensată.

– Pot avea grijă de mine.

Pe chipul lui se văzu furia.

– Sunt unele lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă.

Trebuie să le facă? Mereu trebuia să fie o obligație pentru el?

– Da, și bunicul meu o să fie cel care o s-o facă. O să-i spun...

– Nu o să-i spui nimic! Diego arăta ca și cum voia să o pună peste umăr și să plece cu ea așa. Era o idee interesantă, chiar dacă un pic problematică. Din câte știu eu, el a pus asta la cale!

– Mă îndoiesc.

– Eu nu o să risc.

– Diego...

– Vii cu mine!

– Dar trebuie să-mi dai măcar șansa să...

– La dracu', Lucy, nu o să privesc cum altă femeie care îmi este dragă este distrusă pentru că un bărbat o ia cu forța! Nu acum când sunt suficient de mare să pot opri asta!

Ea rămase cu gura căscată. Ceva din ce îi spusese Rafael despre soldații din Villafranca o frământa undeva în adâncul minții.

Îl ignoraseră, intimidându-i pe Diego și pe mama sa, deși el rareori vorbea despre asta.

Un fior rece îi traversă șira spinării.

- Oh, Dumnezeule! Mama ta a fost cea posedată cu forța.

El clipi, luat prin surprindere de afirmația ei directă, dar nu negă.

- Soldații nu au distrus doar Arboleda, continuă ea cu inima strânsă. Au rănit-o și pe mama ta.

- Da! Și nu o să permit ca asta să se întâmple din nou! Apoi expresia lui se schimbă, iar mâinile lui se înfipseră mai ferm în umerii ei. Cum ai știut despre soldații din Arboleda, Lucy?

Îi luă o secundă să-și dea seama cât de mult dezvăluise.

- Eu... eu...

- Eu nu ți-am spus asta niciodată. El o zgâlțâi. *Dios mio,* de unde știi?

Răsuflarea ei deveni grea și agitată.

- Mi-a spus Rafael.

Diego o împinse șocat.

- În ziua aia la popotă?

- Da.

- Cât ți-a spus? scrâșni el.

Nu mai avea sens să îi ascundă ce aflase.

- Tot ce știa. Ce au făcut soldații în Arboleda și cu tatăl tău. Ce ai jurat tu. Clipi pentru a alunga lacrimile. Dar nu mi-a spus niciodată despre mama ta. Nu știa, nu-i așa?

Diego își strânse degetele în pumni.

- Când pun mâna pe el...

- Eu i-am cerut să-mi spună! strigă ea. Ar fi trebuit să-mi zici. Nu aș fi încercat niciodată să te seduc dacă aș fi știut lucrurile astea despre tine.

- De asta m-ai refuzat, zise el înțelegând dintr-odată. Ochii lui erau niște puțuri adânci de suferință în lumina lumânărilor. Pentru că nu ai vrut să pierd Arboleda din cauza ta și să-mi încalc jurământul făcut tatălui meu.

Nu doar din cauza asta, zise ea răgușit. Știam că o să ajungi să mă detești pentru că ți-am stricat planurile. Pentru că te-am făcut să-ți încalci jurământul. Ea lăsă privirea în jos. Știam că te-ai culcat cu mine doar pentru a-ți alunga sentimentul de vinovăție pentru că mi-ai luat inocența. Și nu puteam să te las să faci asta.

– Nu a fost singurul motiv pentru care te-am cerut de soție, protestă el.

– Nu? Ți-am oferit șansa să-mi dai alt motiv. Nu mi l-ai dat.

– Oh, Dumnezeule, am fost așa de idiot! O prinse în brațe, trăgând-o mai aproape. Îți jur, nu te-am cerut de soție pentru a-mi alunga sentimentul de vinovăție! Cuprinzându-i obrazul, o făcu să se uite la el. Nu m-am făcut înțeles.

– Ba ai fost foarte clar, șopti ea. Erai furios că ești obligat să te căsătorești.

– Nu, nu...

– Diego, ai spus așa: „După ce iei inocența unei femei, îți revin anumite obligații dacă ești bărbat decent – și eu îmi onorez obligațiile". Încercă să se elibereze din brațele lui. Tu mereu ai spus că nu te poți căsători. Iar eu nu am vrut să fiu o obligație pentru un bărbat. Nici acum nu vreau.

El tresări, dar refuză să-i dea drumul din brațe.

– *Dios mio*, am dat-o în bară cu cererea asta în căsătorîe mai mult decât mi-am dat seama, *mi corazón bello!*

„Inima mea frumoasă." Chiar rostise acele cuvinte frumoase?

– Ți-ai expus adevăratele sentimente. Nu aș fi vrut altceva.

– Dar nu erau sentimentele mele adevărate! Când ea ridică o sprânceană, el se încruntă. Bine, poate că erau atunci. Eram nervos, dar nu din cauza ta, ci a mea. Și poate că ai dreptate – în acel moment, nu eram dornic să mă căsătoresc. Îi prinse capul între mâini. Dar am avut timp să mă gândesc, Lucy. Timp să-mi dau seama că nu pot continua așa, tânjind după tine, fără să te am. Înnebunind la ideea că ai fi rănită de alt bărbat.

Cum fusese mama lui. Asta era cheia pentru a-l înțelege.

– Povestește-mi despre mama ta, Diego. Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care au venit soldații.

În timp ce sângele i se scurgea de pe chip, el îi dădu drumul.

– Nu-mi cere asta!

– Cum pot fi soția ta dacă nu poți vorbi cu mine despre lucrurile din inima ta? În noaptea aceea, pe corabie, mi-ai cerut să nu mă ascund de tine. Și nu am făcut-o – nici atunci, nici altă dată. Îi prinse mâinile și i le ridică la buze, sărutându-le. Nu te ascunde de mine acum, dragul meu. Te rog!

Ochii lui se intunecară la auzul cuvântului „drag".

– Nu pot, *cariño*.

– Ba poți.

Îl trase spre pat și-l îndemnă să se așeze lângă ea.

– Este o poveste urâtă.

– Poveștile de război deseori sunt așa, zise ea cu blândețe. Povestește-mi!

O răsuflare tremurândă îl răvăși, dar apoi începu să vorbească pe o voce joasă.

– Au venit noaptea. Cincisprezece soldați, disperați după orice ar fi găsit. Când au descoperit depozitele noastre de vin, au înnebunit, au băut, au chefuit, și-au umplut burțile cu mâncarea noastră. Tatăl meu nici măcar nu a încercat să lupte. Continua să spună: „Sunt doar înfometați și obosiți, dar sunt de partea noastră".

Vocea lui Diego se stinse puțin.

– Era așa de sigur de asta! Până când lucrurile au scăpat de sub control și mama i-a blestemat pentru distrugerile făcute. Asta le-a atras atenția asupra ei.

Lucy se întinse spre mâna lui, iar el o strânse așa de puternic, încât crezu că i-o putea rupe.

– Cel care înțelegea spaniola s-a înfuriat. A dus-o cu forța în depozit și apoi el...

Se opri, cu privirea bântuită.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi. Să înfrunte o asemenea tragedie și așa de tânăr! Cum purtase toate grozăviile astea în toți acești ani?

– Tata nu a putut face nimic, continuă el cu o voce tristă, pentru că un soldat i-a ținut un pistol la cap. Când eu i-am lovit pe ceilalți cu furie, au râs, spunându-mi că sunt un mic cățel spaniol și m-au incuiat în pivniță. Avea peretele comun cu depozitul, așa că a trebuit să stau acolo și să ascult cum mama implora...

Lucy îl îmbrățișă cu putere, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. El tremură violent în brațele ei, transformat în băiatul de demult, fiul contelui care nu fusese niciodată martor la asemenea cruzimi până atunci.

Cum supraviețuise? Nu-și putea imagina cum era să fii martor la un lucru așa de îngrozitor făcut unei persoane pe care o iubești.

Îl liniști cât putu, frecându-i spatele, legănându-l, luptându-se să nu-l lase să-i vadă propriile ei lacrimi. Iubitul ei drag! De acolo izvora ideea lui despre demnitate, onoare, acest secret întunecat care îi tortura sufletul. Mama lui își pierduse demnitatea și onoarea, iar el își petrecuse o viață întreagă încercând să le recapete. Pentru tatăl său. Pentru familia lui. Încercând să șteargă ce se întâmplase.

De asta își disprețuia meseria. Nu o vedea ca ea – o ofertă pentru oamenii care suferiseră, o metodă de a-i ajuta să uite de durere. Avea un har frumos, dar nu se potrivea cu imaginea pe care o avea despre ce ar fi trebuit să fie un har, așa că îl disprețuia.

Tocmai de aceea avea mereu remarci dispreţuitoare despre conaționalii ei, din acest motiv nu făcuse niciodată un turneu prin Anglia cu numărul de magie. Cu asemenea amintiri care îl măcinau pe interior, cum ar fi putut?

Cum ar fi suportat să se însoare cu ea când în inima ei era englezoaică, chiar dacă nu era și prin sânge? Îl strânse și mai puternic, copleșită de suferință. Cum putea să-i ceară să renunțe la așa de multe când ea avea așa de puține de oferit?

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Așa de puțină încredere ai în mine, după tot cea ce am însemnat unul pentru celălalt în ultimii ani? Chiar poți crede că te-aș trăda pentru câteva lire pe chirie? Îmi rănești inima cu o asemenea acuzație. Și la ce te referi când pui „verișoară" între ghilimele?

Vărul tău la fel de indignat,

Michael

Diego își dădu încet seama unde se afla, că brațele lui Lucy îl cuprindeau, că lacrimile ei îi udau haina. El și mama lui nu vorbiseră niciodată despre noaptea aceea – nici când se întâmplase și nici când ea se aflase pe patul de moarte. Nu mai vorbise cu nimeni despre asta, nici măcar cu Gaspar. Își petrecuse jumătate din viață încercând să nu se gândească la acest lucru. Până când Lucy îl forțase să o facă.

Și acum că îi spusese... se simțea diferit. Durerea era încă acolo, dar o simțea mai puțin ca pe ceva ce îl rodea și mai mult ca pe ceva care se afla acolo pur și simplu. Parte din el. Mereu parte din el, făcându-l cine era.

– Acum știu de ce urăști englezii așa de mult, zise Lucy pe o voce joasă în haina lui.

Asta îl făcu să tresară și să înțeleagă un lucru. Lucy era pe jumătate englezoaică! Cât de uimitor că asta nu-i trecuse prin cap deloc în ultimele câteva ore în care fusese în starea asta agitată! După ce ducele îi făcuse acele dezvăluiri, lui Diego voise doar să ajungă la ea. Să o salveze. Să fie cu ea.

– Nu urăsc toți englezii. Se întoarse în îmbrățișarea ei și o cuprinse în brațe. Cu siguranță, pe tine nu te urăsc.

– Doar pentru că nu mă vezi ca pe o englezoaică, din moment ce am sânge spaniol. Dar, Diego, în orice altă privință, sunt tot englezoaică.

– Știu, *querida*. Și nu-mi pasă.

Îi căută gura, atingându-i buzele cu un sărut, amețit de speranța care începuse să crească în el. Pentru prima dată în viața de adult, ura aprigă împotriva englezilor dispăruse. Încă disprețuia soldații, nu-i putea ierta niciodată pe acei bărbați pentru ce făcuseră. Dar îi ura cum ar fi urât orice bărbat lipsit de onoare, nu ca reprezentanți ai întregii națiuni britanice.

Până la urmă, și ea era englezoaică și reprezenta tot ce era bun pe lume. Mai târziu avea să-i spună despre trecutul ei adevărat, despre bunicul și tatăl ei și despre celelalte lucruri care puteau să o rănească.

Dar mai întâi voia să o strângă în brațe și să se bucure de ea. Voia să se desfete cu femeia care avea să fie a lui pentru totdeauna, femeia care avea inima lui.

Ea îl îndepărtă cu blândețe, ochii ei frumoși fiind plini de lacrimi. Lacrimi pentru el, pentru ce suferise. Darul empatiei ei îl făcea să se simtă umil.

Privirea ei chinuită îi studie chipul.

– Spui că nu-ți pasă dacă eu îți amintesc de englezi, dar o să-ți pese mai târziu.

– Nu, spuse el ferm. Nu o să-mi pese. Știa că era o certitudine la fel de solidă precum Gibraltarul. Englezoaică sau spanioloaică, nu-mi pasă atât timp cât ești soția mea.

Ei i se tăie respirația.

– Cum mă pot căsători cu tine dacă asta înseamnă să pierzi tot ce contează pentru tine – proprietatea, viitorul, speranțele?

– Arboleda nu mai este singurul lucru care contează pentru mine, Lucy. Tu ești singura care contează pentru mine. Mi-ai spus să nu mă ascund de tine. Ei bine, iată-mă, *cariño*! Am nevoie de tine. Nu pot face nimic fără tine.

– Dar Rafael a spus...

– Să-l ia dracu' pe Rafael!

O sărută, pentru a șterge orice îi spusese binevoitorul său prieten. Acum înțelegea de ce îl refuzase prima dată. Probabil avusese dreptate să o facă, ținând cont de faptul că greșise. Dar de data asta nu avea să o mai lase să plece.

Ea își dezlipi gura de a lui.

– Bunicul meu...

– Să-l ia dracu' și pe bunicul tău!

De data asta sărutul lui fu mai pasîonal. Fericirea și speranța curgeau prin dorința lui în timp ce îi devora gura, mai ales când ea o deschise pentru sărut la fel de dulce cum se deschidea un trandafir către soare. Voia să o atingă, să o guste, să-și amîntească de tot ce era frumos în viață.

Deschizându-i cămașa de noapte, coborî cu gura pentru a-i săruta sânii, pentru a-i suge și a se bucura de ei cu toată tandrețea de care era în stare. Trebuia să o facă să înțeleagă ce însemna pentru el.

– Oh, Diego... zise ea dându-și seama ce urma să facă. Asta nu o să rezolve nimic.

El îi atinse sfârcul cu nasul, apoi o sărută pe celălalt sân.

– O să rezolve totul.

– O să-ți arate că nu este nimic de rezolvat. Nu acum.

– Nu văd cum...

Se opri când îi atinse sfârcul cu limba până ce se întări. În febra de a fi cu ea, își dădu haina jos și își desfăcu vesta.

Cu un geamăt, ea își băgă mâinile în părul lui.

– Sfinte Dumnezeule, Diego, nu trebuie... Oh...

Pentru prima dată, era recunoscător profesiei care îl învățase cum să se ocupe de mai multe lucruri deodată. În timp ce o ținea concentrată pe gura lui care îi atingea sânii frumoși, își dădu vesta jos și își desfăcu pantalonii și lenjeria.

Când ea vru să-l îndepărteze, trebuia doar să-și dea jos pantalonii și lenjeria, și apoi să o tragă în poala lui. Din fericire, ea nu purta lenjerie sub cămașa de noapte.

– Diego! strigă ea când privirea îi căzu pe mădularul lui tare, lipit de stomacul ei gol. Văzu fascinația de pe chipul ei, luptându-se cu ceea ce părea a fi hotărârea virtuoasă de a se convinge să nu facă asta. Ce crezi că faci?

– Încerc să te seduc, *querida*.

Sosise momentul să apeleze la fata temperamentală, la seducătoarea care îl tentase la bordul corabiei. Când ea deveni tensionată, o cuprinse de talie cu ambele mâini și o așeză mai ferm pe el. Apoi o atinse cu mădularul în miezul ei umed.

Ochii ei frumoși se închiseră, iar ea îl prinse de umeri.

– Asta-i foarte pervers, îl mustră, dar își arcui spatele și cedă mișcării.

Ah, adora cum răspundea la mângâierile lui, cu pasiune, dorință și plăcere dulce, febrilă.

– Da, o tachină el, tu mă placi doar când sunt un diavol.

Ea deschise ochii.

– Nu-i adevărat! zise ea irascibilă, apoi gemu, în timp ce el o atingea unde o excita mai mult. *Dios mio,* Diego!

El râse, aproape în delir de plăcerea de a o face a lui.

– Pari din ce în ce mai spanioloaică, *mi amor.*

Rânjind, își umplu mâinile cu sânii ei. Nici măcar nu-și dăduse seama ce spusese până când nu se retrase pentru a se uita la el șocată.

– Mi-ai spus „iubirea mea".

Iubirea lui?

Cuvintele îi răsunară în inimă. De ce nu acceptase asta mai devreme? Da, era iubirea lui. O iubea. Oh, Dumnezeule, cât de mult o iubea!

– Nu așa îi spune un bărbat femeii pe care o iubește?

Ea înghiți în sec.

– Ai spus că iubirea este o iluzie.

El îi cuprinse chipul în mâini.

– Pentru noi este reală. Te iubesc, Lucy Seton, care în curând o să fii Lucy Montalvo.

Pentru o clipă, păru să nu-l creadă. Apoi ochii i se aprinseră și râse melodios, transformându-și trăsăturile deja frumoase și împodobindu-le cu o strălucire aurie.

– Și eu te iubesc, diavol spaniol pervers. Te iubesc așa de mult, *mi amor!*

Asta-i aduse un sărut pasional care îi lăsă pe amândoi fără aer când se despărțiră.

– Atunci arată-mi ce simți, șopti el. Fă dragoste cu mine, *mi corazón bello.*

– Să fac dragoste cu tine? Pe chipul ei se citi o confuzie amuzantă. Cum?

– Ridică-te în genunchi și primește-mă în tine.

Se împinse în ea pentru a-i arăta la ce se referea.

Deși roși, ochii ei mocneau.

– Pot să fac asta?

El chicoti.

– În seara asta, *mi dulzura,* poți să faci ce vrei. El își ridică mâinile, arătându-i palmele într-o gest clasic de magician. Fără trucuri. Sunt al tău în întregime.

– Ai grijă, îl provocă ea în timp ce îi dădea cămașa jos și își plimba mâinile pe pieptul lui. S-ar putea să ajungi să regreți oferta asta.

– Mă îndoiesc serios.

Dar felul în care îi atingea sfârcurile îl făcu să se oprească, mai ales când ea se aplecă să tragă de unul din ele cu dinții, făcându-i sângele să se înfierbânte.

Lucy se întinse să se joace cu capul mădularului lui.

– Ai fost foarte arogant cu mine ultima dată când am făcut dragoste.

– Am fost?

El încercă să-și amintească, dar mintea îi era prea amețită pentru a gândi.

– Ai zis „Ca mine sau deloc". Ea îi mângâie mădularul pe lungime, făcându-l să tremure. Ai mai zis: „O să-ți ofer plăcere până când o să mă implori să-ți dau mai mult, chiar dacă o s-o fac toată noaptea". Încă atingându-l, se aplecă. Ai zis: „O să gust și o să ating fiecare parte din tine de câte ori doresc, cât de mult doresc". Asta am de gând să fac cu tine acum, Diego.

El gemu. Voia să-l pedepsească pentru că așteptase așa de mult să-i spună ce simțea. Și adevărul era că merita asta și chiar mai mult. Fusese așa de prost să nu aprecieze ce-i oferea ea!

– Fă cum dorești, *querida,* reuși el să spună. Dar să nu-ți ia prea mult.

Pe chipul ei se citi o încântare vicleană.

– Păi, zise ea, asta ar putea fi amuzant.

Cuvintele acelea îi pecetluiră soarta. Ea se jucă apoi câteva clipe care părură o eternitate, dezmierdându-l, mângâindu-l, până când el crezu că avea să moară dacă nu putea fi în ea.

Fix când era gata să-și încalce promisiunea și să o arunce pe pat, ea se ridică și se lăsă in mădularul lui cu o mișcare lentă care îl înnebuni.

– *Dios Santo,* Lucy, zise el răgușit, cu mâinile prinzându-i umerii în timp ce împingea în sus, încercând să o facă să se miște. Te rog, *querida*...

– Mă implori, Diego? șopti ea, unduindu-se deasupra lui.

– Da, mormăi el. Ia-mă, *mi amor.* Acum. Înainte să mor!

Ea râse.

– Chiar și când implori ești arogant.

Apoi începu să se miște așa de delicios încât îi prinse mijlocul și o ținu bine. Era o zeiță în acțiune, o seducătoare și un înger în același timp, singura femeie pe care și-o putea imagina în viața lui.

Îi sărută gura, sânii, gâtul, desfătându-se în splendoarea care era Lucy. Și când, în sfârșit, sângele ajunse în obrajii ei și căldura crescu în interiorul lui până când se temu că nu avea să mai reziste o clipă, ea se cutremură deasupra lui așa de frumos încât el nu se mai putu abține. Cu o ultimă mișcare adâncă, se vărsă în interiorul ei, articulând un strigăt de bucurie pură.

Acum era a lui. Lucy a lui. Acum și pentru totdeauna. Și nimeni nu avea să o mai ia de lângă el din nou.

Lucy nu știa ce o trezise. Un zgomot? Brațul lui Diego pentru pântecul ei?

Se întoarse pentru a-l privi, bucuroasă că luna era suficient de strălucitoare să lumineze camera prin ușile deschise ale balconului. Briza care se simțea dinspre port răcorea camera puțin, din moment ce în Spania la început de iunie era un pic mai cald decât în Anglia în aceeași perioadă. Părul de pe pieptul lui sclipea de la sudoare, șuvițele lui negre umede îi erau lipite de frunte, iar el dăduse la o parte aproape tot cearșaful, doar o mică parte acoperindu-i părțile intime.

Era frumos în somnul lui, o reverie de piele aurie și mușchi impunători, precum tabloul cu Endymion adormit pe care-l văzuse în casa ducelui.

Și era în întregime al ei.

I se tăie respirația. Diego o iubea. Nu-i venea să creadă. O iubea și avea de gând să se însoare cu ea pentru ce era, nu doar din datorie. Nici măcar nu-și făcea griji legate de ce ar putea însemna asta pentru viitorul lor. Cu el alături, era sigură că putea face orice.

Un zgomot veni dinspre balcon, speriind-o.

– Este cineva acolo? șopti ea.

– Lucy? se auzi o voce cunoscută odată cu sunetul scos de niște cizme care aterîzară și veneau spre ea, urmat de pufăit și tușit. Tu ești, fata mea?

– *Papa!* strigă ea și sări din pat.

Apoi își dădu seama că era goală. Își trase repede cearșaful în jurul ei. Exact când trebuia pentru că în acel moment *papa* apăru în ușa balconului, respirând încă greu.

– Cum ai ajuns aici așa de repede? Scotoci pe sub cearșafuri după cămașa de noapte, rugându-se să fie prea întuneric ca el să o vadă. Cum ai știut să...

– Ce se întâmplă, *querida?* mormăi Diego, trezit din somn.

Sfinte Dumnezeule!

Papa înjură când privirea îi căzu pe pat lângă ea.

– Ce dracu' este asta?

Diego sări în sus, privind spre balcon.

– Și eu trebuie să vă întreb același lucru, domnule, mormăi el.

Lucy își dădu seama prea târziu că Diego nu-l cunoscuse niciodată pe *papa*.

– Diego, el este...

– Te-ai culcat cu ea, fiu de târfă? strigă tatăl ei, intrând în cameră. Îmi răpești fata și apoi te culci cu ea?

– *Papa,* nu este ceea ce crezi!

În sfârșit, își găsise cămașa de noapte și o trase peste cap.

– *Hostias,* bolborosi Diego, în timp ce și el scotocea pe sub cuverturi să-și găsească hainele.

Acum suficient de prezentabilă, Lucy sări din pat pentru a-l impiedica pe tatăl ei să sară la Diego.

– O să ne căsătorim, zise ea în grabă, prinzându-l de braț. Imediat. Astăzi. Cât de repede se poate!

– Peste cadavrul meu! urlă *papa.* Ai fost răsplata lui pentru că te-a adus la nenorocitul de marchiz? Asta-i înțelegerea cu diavolul pe care a făcut-o?

– Nu! strigă ea. Și cine ești tu să-l acuzi? Tu ești cel care l-a ajutat pe sergent și pe iubita lui să mă răpească. Tu ești cel care...

– Hm, Lucy, începu Diego în vreme ce se dădea jos din pat, purtând doar lenjerie.

– Doar nu vrei să-mi spui că-i crezi minciunile! *Papa* o privi pe Lucy cu o durere atât de mare, încât ea fu surprînsă. Apoi se întoarse spre Diego. Și tu, domnule, să inventezi o poveste, să mă descrii

ca pe un ticălos doar ca să duci mai departe planurile nenorocite ale bunicului ei. Ar trebui să-ți fie rușine!

– Am crezut că era adevărat! protestă Diego. Nu am știu că Don Carlos m-a mințit și pe mine. A mințit pe toată lumea. Cum era să știu...

– Adică nu este adevărat? interveni Lucy. Se uita la Diego. Tot ce mi-ai spus despre *papa* și doică este o minciună?

Diego oftă.

– După cum se pare, *cariño*, sergentul Crawford chiar a fost tatăl tău. S-a căsătorit cu Doña Catalina, mama ta, împotriva voinței bunicului tău. Povestea despre doică este o minciună.

Se uita uimită la Diego. Deci avusese dreptate în legătură cu caracterul bun al tatălui ei. El doar ajutase doi iubiți să scape de un tată ticălos, care nu-i voia împreună.

Apoi își dădu seama de ceva îngrozitor.

– Oh, Dumnezeule! zise ea, uitându-se acuzator spre Diego. Când ai venit aici în noaptea asta, știai că bunicul meu a mințit! De asta m-ai căutat. I se strânse inima. Mi-ai spus toate prostiile alea despre duce și cheia lui. Ai venit din cauza onoarei tale blestemate. Ți-ai dat seama că ai fost păcălit și ai vrut să îndrepți lucrurile! Nu avea legătură cu faptul că mă voiai.

– Nu! strigă Diego. Am venit aici pentru tine, *mi amor*, îți jur! Trebuie să mă crezi.

– Să te creadă? mârâi *papa*. După ce i-ai spus minciuni despre propriul tată? Se întoarse cu ochi acuzatori spre Lucy. Deși încă nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că aș trece cu vederea răpirea unui copil de la părinții lui.

– De ce nu? se auzi o altă voce nouă din ușă.

Lui Lucy îi venea să urle de frustrare la bunicul ei care intră șchiopătând, cu ochii plini de furie. Sigur fusese atras de zgomot, din moment ce nici *papa*, nici Diego nu erau prea silențioși. În urma lui venea Nettie, care arăta nedumerită de apariția a doi bărbați în camera lui Lucy.

– Tu l-ai ajutat pe sergent să o fure pe Catalina de lângă mine, izbucni Don Carlos. La fel de bine ar fi putut să-mi fie furată nepoata.

– Ah, deci ticălosul însuși s-a alăturat petrecerii, nu-i așa? răspunse *papa*.

Lucy se îndreptă instinctiv spre *papa*, dar el nu păru să o observe, atenția fiindu-i îndreptată spre marchiz.

– Tom nu a furat-o pe Catalina, nemernicule, și știi asta! zise el tăios. Tu ai alungat-o când ai aranjat căsătoria aia tâmpită cu Alvaro. Catalina nu a fost de acord cu alegerea soțului ei făcută de tine. A încercat să te asculte, dar când a descoperit că era însărcinată cu copilul meu, mi-a spus că ar prefera să moară decât să fie soția lui! Tu ai fost cel are a alungat-o, naiba să te ia!

O tăcere subită se lăsă în cameră. În ochii lui Don Carlos, sprijinit în bastonul său, se citeau șocul și suferința, iar Diego era uluit.

Dar Lucy abia observă. „Copilul meu." Mama ei fusese însărcinată cu copilul lui *papa?* Nu al sergentului?

Dintr-odată, înțelese totul. De asta știuse *papa* cum să ajungă acolo. De asta știuse cum să intre. Asta explica de ce un soldat necăsătorit alesese să ia cu el o fetiță doar în baza unei promisiuni pe patul de moarte! Oh, Dumnezeule! Oh, simțea că i se face rău!

– Tu ești tatăl meu? zise ea cu o voce îndurerată. Tatăl meu adevărat?

– Poftim? *Papa* se întoarse spre ea livid, dându-și seama ce tocmai dezvăluise. Fetițo! Oh, nu am vrut să afli așa!

Se întinse spre ea, dar Lucy îi dădu peste mână. Întreaga ei lume se întorcea cu susul în jos, și nu mai știa ce să creadă.

– Se pare că nu voiai să aflu deloc, zise ea cu vocea sugrumată. Ai vrut ca întreaga mea viață să trăiesc ca o orfană, ca o femeie fără familie, ca o străină în propria țară.

– Fetițo, nu, zise el răgușit. Am făcut-o pentru tine! Pentru că te iubesc. Pentru că am iubit-o pe mama ta.

– Nu suficient ca să te căsătorești cu ea.

– Trebuie să înțelegi, continuă el, cu ochii intunecați de remușcări, că nu am vrut să se întâmple nimic din ce s-a întâmplat. M-am îndrăgostit de Catalina din clipa în care am văzut-o prima dată la balul din Gibraltar. I-am făcut curte necontenit și i-am cerut să se căsătorească cu mine. Mi s-a dăruit în noaptea în care am cerut-o, dar apoi s-a speriat și a refuzat să se mărite cu mine, spunând că nu putea să facă asta contra voinței familiei. Se încruntă spre marchiz. A zis că tatăl ei ar fi umilit public dacă logodna ar fi ruptă. Își trecu degetele prin păr. Dar, când și-a dat seama că era însărcinată cu tine, nu a mai putut să îndure situația. A fugit și a venit la garnizoana din Gibraltar, cu intenția de a se căsători cu mine. Doar că eu eram bolnav de febra care a măturat Gibraltarul în 1803. I-au spus că o să mor. Eram inconștient. Vocea îi deveni mai dură când îl săgetă

cu privirea pe Don Carlos. Nu era timp de pierdut. Sigură că tatăl ei o s-o aducă înapoi cu forța pentru a o căsători cu idiotul ăla de Alvaro, s-a întors spre Tom, cel mai bun prieten al meu, pentru ajutor. El era îndrăgostit de ea, așa că s-a oferit să o ia de soție pentru a avea un tată pentru copilul ei și a o proteja de marchiz. Așa, nu trebuia să se mărite cu un bărbat care ar fi putut să abuzeze de ea după ce descoperea că purta bastardul altui bărbat. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Blestemul vieții mele a fost că după o săptămână mi-am revenit. Erau deja căsătoriți și nu mai era nimîc de făcut. O pierdusem și nu mai puteam face nimic!

– Doar să-i adopți fiica. I se frângea inima pentru el. Și pentru ea. Propria fiică, pe care ai mințit-o toată viața! De ce nu mi-ai spus? După ce au murit...

– Și să fii însemnată ca bastardă tot restul vieții tale, odrasla ilegitimă a unui colonel necăsătorit? După toate aparențele, ai avut părinți legitimi. Am considerat că era mai bine să las lucrurile așa. Te-am făcut fiica mea în toate modurile acceptabile în societate.

– Dar nu și pentru mine! strigă ea. Mi-ai fi putut spune doar mie. Nu-ți amintești de câte ori te-am întrebat despre ei și tu nu-mi spuneai nimic? Mi-am dorit o mamă așa de tare, iar tu nici măcar nu mi-ai povestit despre ea.

Expresia mâhnită de pe chipul lui o sfâșia, dar se lupta să nu se lase impresionată.

– Oh, fetițo, mi-a fost teamă că, dacă îți spun, o să te duci să-l cauți pe marchiz. Iar anul trecut când el a scris regimentului, întrebând despre tine, iar ei m-au avertizat, eu...

– Oh, Dumnezeule! strigă ea. De asta l-au evitat! Cum ai putut?

– Fetițo, draga mea fetiță...

– Nu, nu! Se îndepărtă de el. Nici măcar nu te mai cunosc.

– Te-a ținut despărțită de familia ta, intervenit marchizul, apropiindu-se. Vezi, dragă fată, nu ține la tine.

Se întoarse spre el răzbunătoare.

– Și tu? Nici măcar nu ai pornit să mă cauți până când nu ți-a murit fiul și nu mai aveai șansa unui moștenitor.

Cum putuse să fie așa de oarbă?

Înțelegea și mai multe lucruri.

– Sigur știai că mama mea trăia în garnizoană; am fost acolo patru ani. Era peste graniță.

– Știai probabil și numele soțului ei când m-ai trimis la vânătoare după ea în Anglia, izbucni Diego.

– Nu! strigă Don Carlos. Știam că se măritase cu un soldat, dar nu îi știam numele.

Când Diego pufni, *papa* se întoarse spre el.

– Ai îndrăzneala să îl acuzi când tu ești cel care i-ai crezut prostiile și ai făcut ce ți-a cerut? Oare chiar ai crezut? Ești un magician faimos, un maestru al minciunilor. Cum știm că nu ți-ai dat seama de la bun început, că nu ai acționat din lăcomie?

Colonelul aruncase gaz pe foc. Diego se ridică ofensat.

– Să știți, domnule, că am avut cele mai sincere motive.

– Să-ți recâștigi proprietatea, intervenit bunicul ei cu un rânjet.

Tatăl ei înjură.

– Tu ai acționat doar ca să-ți obții moștenitorul, nenorocit egoist...

– Destul! strigă Lucy. Destul, toată lumea! Cu toții m-ați mințit, ați uneltit și mi-ați manipulat viața! Dintr-odată, nu mai suporta să se uite la ei. Afară! Ieșiți afară! O dată în viețile voastre strâmbe, lăsați-mă în pace!

Se uitau toți la ea șocați, apoi începură să protesteze.

Lucy fugi pe balcon, unde *papa* folosise un cârlig pentru a agăța o funie și a urca, și se întoarse pentru a-i săgeta cu privirea. Dacă nu plecați toți, o să cobor cum a făcut-o tatăl meu și nici unul dintre voi nu o să mă mai vadă vreodată!

Pur și simplu nu mai suporta. Trebuia să se gândească, să își dea seama cine era, ce însemnau toate astea. Trebuia să fie singură.

– Lucy, *mi amor*... începu Diego.

– Și tu, blestemat să fii! Nettie, dă-i afară și încuie ușile! Sau jur că...

Puse un picior peste balustrada balconului.

– Bine, bine, fetițo, plecăm! strigă tatăl ei dând înapoi spre ușă.

Colonelul și Diego îl luară și pe bunic afară din cameră. Nettie îi urmă, gonindu-i.

După ce se goli camera, Lucy trase sfoara și se întoarse în dormitor, închizând și încuind ușile balconului.

Văzu patul în care ea și Diego făcuseră dragoste. Patul în care bărbatul pe care îl considerase un sfânt pentru că o adoptase o concepuse pe ea cu femeia pe care o iubise, dar despre care nu-i spusese.

Era prea mult.

Se lăsă pe podea și plânse.

Capitolul 27

Dragă „vere",

Știi foarte bine de ce pun „văr" între ghilimele. În ultimii ani, am căutat toate rudele fostului meu soț. Nici unul nu cunoaște societatea ca tine sau nu are posibilitățile tale financiare. A trecut de mult momentul în care să recunoști că nu îmi ești văr, prin căsătorie sau altfel. Cât despre faptul că ești rănit de acuzațiile mele, tu mă rănești mai profund continuând să îți ascunzi identitatea, în vreme ce eu mă lupt pentru propriul viitor!

„Ruda" ta,

Charlotte

La două ore după ce Lucy îi dăduse afară din cameră pe bărbații din viața ei, stătea în micul salon, uitându-se la portretul mamei sale.

Ce aflase despre viața ei în ultimele două luni începea să capete alt înțeles: schimbările de regimente ale lui *papa*, adopția legală, faptul că o ținuse alături de el până la finele războiului ca să poată rămâne aproape de ea în Marea Britanie, apoi o trimisese la o școală scumpă în Londra. Se temuse chiar și atunci că bunicul ei putea să o fure?

Nu că ar fi contat. Ce conta era faptul că în toți acești ani o mințise. Cum putuse să facă asta? Cu siguranță, văzuse cu câtă disperare voia să afle ceva despre familia ei. Înțelegea de ce o ținuse ascunsă de toți – chiar și cu părinți legitimi se integra cu dificultate. Dar să o țină departe de...

Cum îl putea ierta vreodată, chiar dacă o făcuse pentru a nu ajunge în mâinile bunicului ei?

Bunicul ei. La naiba și cu el! Îi crezuse lacrimile de crocodil, fusese acaparată de conversațiile îndelungate pe care le avusese cu el despre mama ei. Fusese suficient de proastă să creadă că dragul ei *abuelo* chiar se bucura să o aibă acolo, să o placă pentru ea însăși. Și după ce spusese că era alegerea ei dacă se mărita cu ducele, îl iertase pentru că o adusese în Spania doar ca să-i facă un moștenitor.

Ha! Și comportamentul lui fusese doar o minciună. Știuse de la bun început că fiica lui fugise cu un soldat. Nu descoperise asta în urmă cu un an, cum pretînsese. Și îl trimisese pe Diego după

ea pentru că fiul său murise, iar el avea nevoie de moștenitorul prețios. În această privință, era același ticălos manipulator, uneltitor care distrusese viața mamei ei.

Și fusese pe cale să o distrugă și pe a ei. Cu siguranță, îl gonise iute pe Diego atunci când crezuse că îi putea distruge planurile de a o mărita cu Don Felipe.

Asta o adusese la Diego. Evitase să se gândească la el, pentru că trădarea lui era cea mai crudă. „Te iubesc, Lucy Seton, care în curând o să fii Lucy Montalvo!" Chiar vorbise serios? Sau fusese singura cale de a o forța să se mărite cu el? Tocmai aflase cât greșise față de ea furând-o de lângă tatăl ei. Ar fi fost tipic pentru el să încerce să repare asta căsătorindu-se cu ea – pentru a-și salva onoarea pe spezele ei.

Altfel, de ce nu-i spusese că aflase când intrase în cameră? Probabil se temuse că nu mai voia să se mărite cu el când avea să își dea seama că fusese păcălit de bunicul ei. Din moment ce trebuia să îndrepte lucrurile, ca de obicei, trebuia să se însoare cu ea, chiar dacă asta însemna să pretindă că o iubea.

Oftă. Oare nici un pic din frumosul lui discurs nu fusese real? Nu-i mai spusese niciodată asemenea lucruri. Și păruse destul de disperat să se însoare cu ea.

Dar el era mereu disperat să-și recâștige onoarea. La fel cum bunicul ei era disperat să aibă un moștenitor, iar *papa* la fel de disperat să nu-i permită asta, chiar dacă însemna să-i ascundă adevărul toată viața.

Dumnezeu să-i pedepsească pe toți! Cum putea să mai creadă ceva din ce spuneau? Cum putea să știe dacă pentru ei conta că o mințiseră?

Privi chipul mamei pe care abia o cunoștea.

– Sunt toți niște ticăloși, fiecare dintre ei. Ți-a fost mai bine fără ei. Poate că și mie îmi este.

– Doar nu credeți asta cu adevărat, nu-i așa, domnișoară? întrebă Nettie, care veni să stea lângă ea.

Nettie era singura în care putea să aibă încredere. Așteptase cu răbdare ca Lucy să se liniștească.

– Nu știu, Nettie. Nu mai știu nimic.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar Nettie se duse să deschidă.

– Nu vreau să-l văd pe nici unul dintre ei, strigă Lucy după ea. Să nu îndrăznești să-l lași pe vreunul să intre aici!

– Cum doriți, domnișoară.

Ușa se deschise, se rostiră câteva cuvinte și apoi Nettie se întoarse.

Se auzi o voce de femeie:

– Am venit imediat ce m-a chemat tatăl tău de pe corabie.

Lucy se întoarse și o văzu pe Lady Kerr stând lângă Nettie.

– Din moment ce nu a fost nici unul dintre bărbați, m-am gândit că v-ar plăcea să vedeți un chip prietenos, zise Nettie.

Sfâșiată între plăcerea de a avea o altă femeie cu care să vorbească și îngrijorarea față de scopul lui Lady Kerr, Lucy se uită la mama ei vitregă.

– Tu ai știut despre *papa* tot timpul?

Trebuia să se asigure dacă Lady Kerr era prieten sau dușman în povestea asta.

– Că Hugh este tatăl tău adevărat? Mama ei vitregă clătină din cap. Nu până în ziua in care am plecat din Anglia să venim după tine.

Asta fu tot ce îi trebui lui Lucy să audă. Lady Kerr deschise brațele, iar Lucy se grăbi spre ele, cu lacrimile curgând din nou. Mama ei vitregă o strânse în brațe, liniștind-o, alinând-o, fredonându-i blând până când Lucy își recăpătă calmul.

– Cum ne-a putut minți? șopti Lucy în timp ce își ștergea lacrimile. Pe amândouă?

– A crezut că face ceea ce este corect. Când Lucy se încruntă, Lady Kerr adăugă: Desigur, a fost un idiot. Dar bărbații pot fi incredibil de orbi când vine vorba de femeile lor.

Lucy nu știa ce o surprindea mai mult, că Lady Kerr spusese despre *papa* că era un idiot sau că era de partea ei.

– Cum îl poți ierta că ți-a ascuns un asemenea secret?

Lady Kerr zâmbi trist.

– Îl iubesc. Ori îl iert, ori îl scot din viața mea – și nu pot să aleg a doua variantă.

– Asta ar trebui să fac și eu, zise Lucy enervată. Ar trebui să-i scot din viața mea pe toți ticăloșii mincinoși și intriganți.

– Da, draga mea, sunt. Dar cred că, în propriile lor minți răsucite, credeau că fac ce este mai bine pentru tine.

– Atunci sunt niște ticăloși mincinoși, intriganți și aroganți.

– Și asta. Cu toate astea, eu cred că ei te iubesc.

Lucy pufni.

– Au un mod foarte ciudat de a o arăta. Se uită la Lady Kerr. Știi totul? Cum am ajuns în Spania?

Lady Kerr încuviință din cap.

– În afară de informațiile pe care le-am aflat de la Gaspar, imediat ce am ajuns aici, tatăl tău, contele și bunicul m-au pus la curent

cu ce s-a întâmplat de când ai plecat din Anglia. Zâmbi trist. Mă rog, cât de bine au putut să mă pună la curent, între toate ciondănelile.

Amintindu-și cum era îmbrăcată când tatăl ei îi invadase dormitorul, Lucy roși.

– *Papa* ți-a spus unde eram și ce... adică...

– Da. Știu că erai cu tânărul tău. De altfel, contele... ei bine, încă este în lenjerie, din moment ce nimeni nu s-a gândit să-i ofere alte haine, iar ale lui se pare că sunt aici. Așa că, atunci când am sosit eu, a fost nevoie să explice cum a ajuns să nu aibă haine.

Îngrozită peste măsură, Lucy se lăsă pe canapeaua din apropiere și își ascunse chipul.

– Probabil că mă crezi o depravată îngrozitoare.

– Sigur că nu, draga mea. Lady Kerr veni să se așeze lângă ea pe canapea. Dar a fost alegerea ta să împarți patul cu el, nu-i așa?

Lucy ridică ochii la mama ei vitregă și i se strânse inima când văzu îngrijorarea din privirea ei. Pentru prima dată de când Lady Kerr intrase, îi observase paloarea și ridurile din jurul gurii.

Mama ei vitregă își făcuse griji pentru ea? Fu așa de impresionată că începu iarăși să plângă.

– Da, am ales să împart patul cu el. Am crezut... că ne vom căsători.

– Și ai crezut că erai îndrăgostită de el.

Lucy încuviință din cap. Nu avea sens să-i povestească despre prima dată când împărțise patul cu Diego. Pentru că așa părea clar o depravată.

– Comportamentul tău este de înțeles. Oamenii îndrăgostiți nu se comportă mereu rațional. O frecă pe Lucy pe spate. Mai crezi că ești îndrăgostită de el?

Lucy ezită, apoi oftă.

– Da, dar nu sunt sigură că pot avea încredere că el este îndrăgostit de mine.

– Dacă ar fi să judec după comportamentul lui de jos, eu aș zice că este. Este gata să-i strângă de gât și pe tatăl și pe bunicul tău doar pentru că te-au rănit.

– Gândurile mele merg mai departe. În momentul ăsta, vreau să-i omor pe amândoi!

– Deși îmi imaginez că ar fi satisfăcător pentru scurt timp, este o decizie destul de drastică să o iei când ești supărată, nu crezi?

Comentariul sec o făcu pe Lucy să râdă.

– Da, și s-ar putea să mă spânzure. Mai este și asta.

Râseră amândouă. Apoi Lucy își aminti de ce voia să-i omoare, iar amuzamentul dispăru.

– Dacă te consolează cu ceva, zise Lady Kerr, tată tău a zis că intenționa să ne spună amândurora adevărul după ce te măritai. O luă pe Lucy de mâini. A spus că, din pricina felului tău generos și deschis de a fi, i-a fost teamă să-ți spună, fiindcă ai fi zis oricui te-ar fi cerut de soție, iar respectivul te-ar fi putut disprețui pentru asta. Dar, după ce te-ai fi căsătorit, ar fi fost prea târziu și nu ar mai fi fost un pericolul ca adevărul să-ți strice viitorul.

– Este absurd, izbucni Lucy.

– Gândește-te de cine ai fost îndrăgostită în ultimii ani, draga mea. Inima ta era obsedată de Peter Burnes, și dacă i-ai fi spus...

– Oh! Se uită în jos spre mâinile din poală. Bănuiesc că așa este. Nu doar că m-ar fi disprețuit, dar probabil ar fi împrăștiat bârfa în lung și în lat. Deși *papa* nu ar fi trebuit să se deranjeze să mă protejeze de Peter – nici măcar descendența mea falsă nu a fost suficient de bună pentru el.

– Ei bine, eu recunosc că amândoi am fost recunoscători că a ieșit din viața ta. Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată. Dar pentru tine era dispus să treacă peste această antipatie.

Ei i se tăie respirația.

– Și o să facă la fel pentru Diego? Adică... presupunând că lucrurile ies bine?

– Mă tem că trebuie să-l întrebi chiar tu pe tatăl tău despre asta.

Gândul de a vorbi cu *papa* o făcu să i se strângă inima.

– Tot nu înțeleg de ce nu mi-a spus niciodată adevărul. De ce nu a putut vedea cât de mult ar fi însemnat pentru mine. Și nu știu dacă bunicul a vorbit serios sau doar își voia moștenitorul. Și nici măcar nu sunt sigură dacă Diego se însoară cu mine pentru că mă iubește sau pentru că se simte vinovat că a crezut minciunile bunicului meu și mi-a distrus viața.

– Poate că ar trebui să-i întrebi.

– De ce? Nu pot avea încredere în ei că o să-mi zică ce simt cu adevărat. O să spună orice ca să obțină ce vor de la mine, orice ar fi asta.

– Da, este clar că sunt idioți cu toții. Dar sunt toți jos, distrăgându-și unul altuia atenția. Își fac griji pentru tine și nu cred că au de gând să plece prea repede. Mama ei vitregă îi strânse mâna. Trebuie să vorbești cu ei. Nu poți să stai aici sus toată viața ta, nu-i așa?

– Bănuiesc că nu. Dar în momentul ăsta nu-i pot înfrunta.

Lady Kerr rămase tăcută câteva clipe îndelungate. Apoi își puse brațul în jurul umerilor lui Lucy.

– Dacă ți-aș spune că am o metodă de a afla răspunsurile fără să fie nevoie să-i întrebi direct? În general, când tatăl tău – sau orice bărbat – este pus la zid, poți afla adevărul de la el. Și cred că știu cum să obținem asta. Ai fi dispusă să încerci?

Lucy se uită la femeia care, în ciuda multor restricții, nu o mințise niciodată, nu-i ascunsese niciodată adevărul și îi fusese mamă mai mult decât orice femeie, cu excepția doamnei Harris.

Ea zâmbi.

– Da. Nu pot continua așa.

Pe chipul lui Lady Kerr trecu un val de îngrijorare.

– Ai grijă, draga mea. S-ar putea să nu-ți placă ce auzi. Ești pregătită?

Lucy ridică ochii spre portretul mamei sale, o femeie care fusese profund nefericită petrecându-și prea mult timp gândindu-se la ceea ce voia familia ei, înainte de a lupta pentru ce era important pentru ea.

Lucy refuza să facă asta. Întorcându-se spre Lady Kerr, încuviință din cap.

– Cred că pot să mă descurc.

– Prea bine. Iată ce sugerez să facem...

Diego se plimba frenetic prin curte. Cei doi tovarăși ai săi din fericire nu mai vorbeau după ce își petrecuseră ultimele două ore acuzându-se unul pe celălalt pentru tot ce se intâmplase, de la maniere proaste la a fi un tată rău.

Diego își petrecuse acele ore acuzându-se pe el însuși. Ar fi trebuit să-i spună lui Lucy imediat ce aflase despre tatăl ei. Nu ar fi trebuit niciodată să încerce să întoarcă situația în avantajul său. *Dios mio*, dacă putea să dea timpul înapoi și să facă totul din nou, lucrurile ar fost diferite!

Era destul de rău că făcuse totul prost în această afacere, dar fiecare bărbat din jurul lui făcuse la fel. Ce șoc fusese probabil pentru ea să afle că bărbatul pe care cu siguranță îl adora avusese un astfel de secret față de ea!

Ironia era că acum, când Diego văzuse cât de înșelător putea fi marchizul, înțelegea raționamentul colonelului. Sau măcar înțelegea parțial. Bărbatul dorise să o protejeze pe Lucy.

La fel dorise și el.

În mod ciudat, cuvintele lui Gaspar când vorbiseră ultima dată îi reveniră în minte: „M-ai întrebat vreodată ce vreau?"

Diego oftă. Ar fi trebuit să o întrebe pe Lucy ce voia, ce avea nevoie. Așa nu ar fi stat acolo jos, dorindu-și să fie sus cu ea, rugându-se să nu fi stricat cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Ușa de sus se deschise, și toți trei dintr-odată se uitară într-acolo. Dar era doar Nettie. Și era singură.

Coborî scările și trecu iute pe lângă ei fără să se oprească. Toți trei veniră în grabă după ea.

– Soția mea este încă acolo sus cu Lucy? întrebă colonelul.

Era o întrebare prostească, din moment ce nu plecaseră de la locul lor din clipa în care Lucy îi dăduse afară. Normal că era încă acolo. Unde s-ar fi dus?

– Lucy este bine? întrebă Diego.

Marchizul nu putu ține pasul cu ceilalți doi bărbați, dar strigă:

– *Carajo*[1], fato, oprește-te și spune-ne ce se întâmplă!

Nettie continuă să traverseze galeria.

– Lady Kerr a cerut niște ceai și ceva de mâncare. Mă duc să le aduc.

– Ceai? zise colonelul. Privi spre Diego. Ăsta-i un semn bun, nu-i așa?

Diego tresări, amintindu-și ce făcuse Lucy cu o ceașcă de ceai ultima dată când fusese furioasă pe el.

Cei trei o urmară pe Nettie în bucătărie, sperând să afle mai multe informații, dar ea rămase neclintită precum o piatră. Nu le spuse nimic, nu le răspunse nimic și îl făcu pe Diego să-l înjure din nou pe Gaspar că o angajase.

Tot încercară să afle ceva de la ea în timp ce o urmară înapoi, doar ca să se oprească atunci când o văzură pe Lady Kerr jos.

– Maggie! Colonelul se grăbi spre ea. Unde este Lucy? Cum e?

– Lucy este bine, zise Lady Kerr înțepată. Este în trăsura care se îndreaptă spre corabie.

Toți se uitară unul spre celălalt, perplecși.

Diego fu primul care își dădu seama. Nettie fusese doar o diversiune pentru a-i scoate de acolo, ca Lady Kerr să se poată strecura afară. *Hostias!* El era magician, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi trebuit să poată recunoaște un act de dispariție când i se servea unul sub nas.

[1] În traducere din spaniolă, „la dracu'!" (n.red.)

Pleca. Fără el? *Dios no lo quiera!* Cum putea el să supraviețuiască?

– Corabia noastră? întrebă colonelul, cu inima plină de speranță. Merge acasă cu noi?

– Merge acasă cu mine, zise Lady Kerr. Mă tem că nu este prea mulțumită de tine acum, Hugh. Amândouă credem că este mai bine să te întorci în Anglia singur.

– O fac pe dracu'! urlă el. Când Lady Kerr ridică o sprânceană, el se încruntă. Bine, nu ar fi trebuit să-i ascund adevărul. Mi s-a părut mai bine la început, când era mică și nu știa să-și țină gura despre asta. Apoi, pe măsură ce au trecut anii, a devenit tot mai greu să-i spun. Știam că o să mă urască și nu am putut suporta asta! Am tot amânat. Își îndreptă umerii cu încăpățânare. Nu ar fi trebuit să fac asta, dar am făcut-o și nu mai pot îndrepta nimic acum, doar să mă asigur că înțelege de ce am făcut-o. Își săgetă soția cu privirea. Și al naibii să fiu dacă mă uit la ea cum pleacă în Anglia furioasă pe mine doar pentru că tu și ea credeți că e o idee bună. Mă duc după ea!

El se întoarse spre ușă, doar că să-l blocheze marchizul.

– Nu te duci nicăieri fără mine, ordonă bătrânul. Este nepoata mea. Am la fel de multe drepturi ca tine.

– De ce, ca să o pui să-ți facă un moștenitor? izbucni colonelul Seton.

– Nu-mi pasă de moștenitor, englezule! răspunse Don Carlos. Recunosc că am greșit cu Catalina. Ar fi trebuit să o ascult, să-mi dau seama cât de nefericită era. Niciodată nu ar fi trebuit să o abandonez. Mi-am plătit greșeala întreaga viață!

Prinse bastonul de parcă era un colac de salvare.

– Mai întâi am aflat despre moartea ei și nimeni nu ne-a spus ce s-a întâmplat cu fiica ei. În anii aceia, era greu să găsești orice. Am crezut că poate au murit amândouă și am încercat s-o uit. Am crezut că fiul meu o să-mi dea un copil pe care o să-l iubesc – nu doar un moștenitor, ci o fetiță precum Catalina a mea. Chipul lui deveni dur. Doar că nu s-a întâmplat. Și când au murit și el, și soția mea, mi-am dat seama...

– Că ai nevoie de un moștenitor, mormăi colonelul.

– Da, e adevărat, recunoscu Don Carlos. De asta l-am trimis pe Don Diego după ea. Ochii lui se umplură de lacrimi. Dar apoi a ajuns aici și era însăși imaginea mamei ei...

– Da, este, zise încet colonelul Seton.

– Și tot ce mi-am dorit a fost să o am lângă mine. Chipul lui se aprinse de înverșunare. Nu am pe nimeni, nu înțelegi? Nimeni care

să mă conducă în viața de apoi, să fie lângă mine în ultimele zile. Arătă cu bastonul spre Lady Kerr. Tu măcar o ai pe ea. Și acum o s-o ai și pe Lucy, iar eu o să mor singur...

Începu să plângă.

Diego nu fu impresionat.

– Cum rămâne cu ducele? Erai dispus să o măriți cu el împotriva voinței ei, așa cum ai încercat să-i măriți mama.

– Nu! protestă marchizul. Întreab-o chiar tu. I-am spus că, dacă după o săptămână în compania lui nu-l place, îl trimit la plimbare. Chiar am vorbit serios. Voiam doar un soț bun pentru ea, cineva demn să se însoare cu nepoata unui marchiz. Miji ochii spre Diego. Nu un bufon cu o proprietate într-o stare jalnică, care abia poate avea pretenția că are un titlu.

– Ah, da, proprietatea pentru care a răpit-o. Colonelul îl fixă pe Diego cu o privire răuvoitoare. Ăsta-i un lucru cu care suntem de acord, Don Carlos. Nu merită să o aibă. Nu este altceva decât un diavol mincinos și intrigant.

– Măcar eu știu ce măgar am fost, zise Diego încet. Femeia asta este cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat oricăruia dintre noi, iar voi nu vă gândiți decât la cine o merită. Nici unul dintre noi nu o merită, la dracu'! Și nu este un obiect. Are sentimente, gânduri și visuri. Îi săgetă cu privirea pe amândoi. I le-am călcat în picioare pentru propriile noastre scopuri egoiste, iar acum are tot dreptul să ne trimită la dracu'. Nu-i găsesc nici o vină că vrea să fie departe de noi după toate prin câte a trecut. Așa că, dacă spune că are nevoie de timp departe pentru a se gândi la tot, atunci, pentru Dumnezeu, o să aibă chiar dacă trebuie să vă leg pe amândoi ca să mă asigur de asta! Cu inima în gât, strânse pumnii. Poate că o iubesc dincolo de rațiune, dar știu că nu o merit. Dacă o să fiu suficient de norocos să mai vorbesc vreodată cu ea, să îmi accepte declarațiile, o să cad în genunchi și o să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta!

– Chiar vorbești serios? se auzi o voce moale în spatele lui.

Diego se întoarse și o văzu pe Lucy ieșind pe după un stâlp. Pentru o clipă, nu putu decât să rămână cu gura căscată, cu un torent de emoții umflându-i pieptul.

Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată, chiar și cu ochii umflați de lacrimi și cu obrajii palizi.

– Chiar ai vorbit serios? repetă ea cu un zâmbet ezitant.

Inima i se strânse când o văzu.

– Fiecare cuvânt, *mi amor,* zise el răgușit.

În timp ce ea se apropia, el căzu în genunchi și îi luă mâna, sărutând-o cu toată dragostea din inima lui.

– Iartă-mă că nu ți-am spus imediat ce am aflat de la duce despre tatăl tău! Singurul lucru la care mă puteam gândi era că trebuia să ajung la tine, să te salvez ca să nu te căsătorești cu el.

Mâna ei se tensionă într-a lui, dar el nu-i dădu drumul.

– Mi-am spus că măcar asta puteam face după ce am greșit crezând minciunile bunicului tău. Mi-am spus că s-ar putea să nu fii de acord să te căsătorești cu mine dacă aflai că am greșit. Îi duse mâna dulce la obraz. Dar adevărul este că mi-aș fi vândut sufletul diavolului să te fac a mea. Mi-am dat seama în cele din urmă că nu pot trăi fără tine. Ridică privirea spre ea. O să fac orice ca să te am în viața mea, *querida*. O să continui să fac turnee, o să vând Arboleda, o să mă mut în Anglia și o să muncesc pentru Philip Astley, orice vrei tu. Spune-mi ce vrei și o să primești!

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

– Vreau doar un lucru, șopti ea și căzu în genunchi în fața lui. Te vreau pe tine. Nimic altceva nu contează.

Cu un strigăt de bucurie, o trase spre el, sărutând-o pe gură, pe obraji, pe păr. Râzând, îl sărută și ea așa de dulce încât el crezu că putea muri de bucurie. Pentru o clipă, erau singurii oameni de acolo, singurii oameni din lume, sărutându-se, murmurându-și alinturi și bucurându-se unul de celălalt.

Dar totul se termină când ceva tare îl împinse în spate. Speriat, se întoarse și îl văzu pe bunicul ei împungându-l cu bastonul. Don Carlos era încruntat, iar colonelul era chiar lângă el, la fel de încruntat.

Aduși în mod dureros înapoi în prezent, el și Lucy se ridicară în picioare pentru a-i înfrunta pe cei doi. Diego își puse brațul instinctiv în jurul taliei ei.

– Te pot distruge pentru asta, Don Diego, mormăi bunicul ei. Dacă tu crezi că o să primești vreun ban din moștenirea ei...

– Nu-mi pasă de moștenirea ei, răspunse Diego. Ea este tot ce vreau.

Era adevărul. Undeva în miezul agitatei nopți, pierduse dorința de a restaura proprietatea familiei. Dacă el și Lucy o scoteau la capăt, atunci el avea să o facă, dar acum își dădea seama că Gaspar avusese dreptate. Îndeplinirea jurământului imposibil făcut tatălui său nu avea să șteargă niciodată ce făcuseră englezii. Nu avea să-i aline niciodată suferința. Doar Lucy putea să facă asta.

– Și dacă te amenință că o să fii arestat pentru răpire? întrebă colonelul.

Diego clipi.

– Oh, da, continuă colonelul Seton, cu privirea imposibil de citit. Știu că fiica mea nu a venit de bunăvoie. Omul tău, Gaspar, mi-a zis adevărul. Ai drogat-o ca să o iei cu tine. Te-aș putea trimite în streang pentru asta.

– O să arăți ca un prost dacă încerci, *papa*. Lucy îl strânse puternic pe Diego. Pentru că o să stau lângă el, jurând că am venit de bunăvoie. Se încruntă la bunicul ei. Și aș crede că până acum, *abuelo*, ai învățat că nu trebuie să intervii in chestiunile inimii.

Lucy privi spre Lady Kerr.

– Ai avut dreptate. Nu mi-a plăcut tot ce am auzit. Se uită la Diego cu un zâmbet blând. Cu excepția a ceea ce ai spus tu, *mi amor*.

Îl sărută, iar el îi răspunse imediat, chiar dacă bănuia că o făcea doar ca să-și provoace tatăl și bunicul.

După ce prelungi sărutul suficient ca să-i facă pe ceilalți doi să mormăie, ea îl întrerupse, îi făcu cu ochiul lui Diego, apoi se încruntă în timp ce își înfrunta din nou tatăl și bunicul.

– Din fericire, am auzit suficient pentru a-mi da seama că, deși voi doi sunteți doi proști încăpățânați, păreți să țineți la mine. Iar eu probabil o să pot ierta ce am aflat și nu mi-a plăcut. Atât timp cât îmi îndepliniți condițiile.

Cei doi bărbați se uitară precauți unul la altul.

– Bunicule, continuă ea, Diego este alegerea mea ca soț. Dacă vrei să mă ai în viața ta, atunci trebuie să-mi respecți alegerea. Nu există negociere în această privință. Ești de acord cu condițiile mele?

Bunicul o privi, iar pe chipul lui apăru speranța.

– Atunci o să rămâi în Spania? Să fii un sprijin pentru bătrânul tău *abuelo*?

Ea se uită la Diego.

– Ți-am spus, *cariño*, orice dorești tu, zise el.

Cu un zâmbet strălucitor, ea reveni cu privirea la Don Carlos.

– Nu îți pot răspunde încă. Soțul meu este talentat, poate face absolut orice dorește, așa că trebuie să hotărâm ce este mai bine pentru amândoi. Pe chipul ei strălucea mândria. Dar sunt sigură că putem veni in vizită din când în când. O să fiu alături de tine când o să pot.

– Atunci sunt mulțumit, zise bătrânul, ștergându-și lacrimile.

– Cât despre tine, *papa*, continuă Lucy, dacă vrei să te iert pentru că mi-ai ascuns adevărul așa de mult timp, trebuie să-l accepți

pe Diego ca soțul meu. Și să fii de acord să te comporți cel puțin civilizat cu bunicul. Poți să faci asta?

Colonelul Seton se încruntă, mutându-și privirea de la Diego la Don Carlos.

– Hugh? îi ceru Lady Kerr.

– Mă gândesc, mă gândesc! Privirea lui se opri asupra lui Lucy, iar în ochii lui ea văzu blândețea. Oh, prea bine! Atât timp cât ticălosul ăsta nenorocit nu te ține în Spania tot timpul.

– Foarte bine. Lady Kerr zâmbi spre soțul ei, apoi spre Lucy și Diego. Se îndreptă spre ei și îi sărută pe amândoi pe obraji. Sunt așa de fericită pentru voi!

Zâmbindu-i lui Lady Kerr, Lucy îl strânse pe Diego de talie.

– Mi-am luat un soț pe cinste, nu-i așa, mamă?

Pentru o clipă, Lady Kerr păru uluită. Apoi lacrimile i se adunară în ochi și un zâmbet superb îi apăru pe buze.

– Da, draga mea, cu siguranță. Privirea ei căzu pe pieptul gol al lui Diego și ridică din sprâncene. Deși cred că a trecut de mult clipa în care ar avea nevoie de niște îmbrăcăminte mai potrivită. Pur și simplu nu este demn pentru un conte să umble în lenjerie.

Lucy izbucni în râs. Cum Diego se încruntă, ea îl tachină:

– Ținând cont de harul pe care-l ai cu mâinile, credeam că deja ai furat cheia de la dormitorul meu când ai ieșit.

Cu un zâmbet larg, el întinse mâna.

– Așa e.

Ea se uită la cheie, apoi la Nettie.

– Ai zis că ai încuiat ușa!

Nettie tresări.

– Nu era nici o cheie în încuietoare când m-am dus, domnișoară. Și am zis că nu o să fiți prea fericită să aflați asta în acel moment.

Lucy se întoarse spre Diego cu ochii mari.

– Vrei să spui că ai fi putut să intri oricând și să mă scoți afară dacă voiai?

– Dacă voiam. Dar m-am gândit că nu mai vreî să fii luată împotriva voinței tale. Am hotărât ca o dată să îmi las comportamentul dictat și de altceva în afară de mintea mea.

– Oh? zise ea, luându-i mâinile într-ale ei. Și de ce anume?

– De inima mea.

Când ea se uită zâmbind spre el, își dădu seama ce ar fi trebuit să știe de la bun început. Un bărbat nu putea să greșească dacă își urma inima.

Epilog

Dragă Charlotte,

Atunci poate că a sosit momentul să ies din viața ta. Ți-am cerut un singur lucru – să-mi accepți condiția de anonimat. Dacă nu-mi poți acorda acest lucru, mă tem că nu are sens să continuăm corespondența.

Al tău sincer,

Michael

Mai târziu în acel an, Lucy privea din salonul casei de la oraș a familiei Seton din Londra cum soțul ei făcea să dispară o carte din mâna lui Lord Stoneville. Zâmbi. Diego urma să țină peste două ore un spectacol de caritate pentru fondul copiilor Newgate la Teatrul Athenaeum. Cu toate astea, acum își întreținea oaspeții la recepția pe care o organizaseră părinții ei. Nu putea să stea niciodată locului.

Împrăștie cărțile, dar o surprinse privindu-l și îi făcu cu ochiul. Simți din nou acel tremur în stomac. Trecuseră cinci luni de când erau căsătoriți, iar el încă putea să o tulbure doar făcându-i cu ochiul.

– Știi cum o face? murmură o voce cunoscută lângă ea.

– Doamnă Harris! strigă ea în timp ce se întorcea să-și întâmpine vechea prietenă, pe directoarea școlii. Credeam că nu puteți ajunge la recepție.

– Și să nu te văd? O sărută pe Lucy pe obraz. Niciodată, draga mea.

– Cum vă mai este? o întrebă Lucy.

Doamna Harris îi zâmbi trist.

– Cât de bine se poate.

Nu arăta prea bine; era palidă și avea ochii triști. Îndura scandalul sinuciderii lui Lady Kirkwood încă de la răpirea lui Lucy deoarece apăreau noi informații despre indiscrețiile lui Silly Sarah.

Moartea ei avusese un impact negativ asupra școlii. Competitorii mai puțin importanți ai doamnei Harris scoseseră la suprafață

scandaluri mai vechi ale unor fugi amoroase odată cu fuga lui Lucy. Lumea spunea că nu se mai putea avea încredere că doamna Harris putea controla fetele. Nu mai conta că fugile avuseseră drept rezultat căsătorii fericite; societății nu-i păsa de asta.

În plus, erau și alte probleme.

– Este adevărat că domnul Pritchard a găsit un cumpărător pentru Rockhurst? întrebă Lucy.

Doamna Harris oftă.

– Mă tem că știu la fel de puține despre asta ca tine. Momentan, sunt doar zvonuri.

– Ce spune vărul Michael?

Pe fruntea drăguței văduve apăru un rid.

– Nimic. Ne-am certat și nu mai corespondăm.

– Oh, îmi pare așa de rău! Sper că nu din cauza mea și a lui Diego. Știu că ați dat vina pe vărul Michael că a făcut presiuni ca să mă lăsați să mă întâlnesc cu Diego în acea zi.

– Nu are nici o legătură cu asta, draga mea. Ne-am certat din alte motive. Schimbă subiectul. Dar sunt sigură că minunatul spectacol caritabil al soțului tău o să combată presa negativă. Este foarte amabil din partea lui.

– Este fericit să ajute. Îi place ceea ce face.

În mod surprinzător, era adevărat. Începuse să-și dea seama cât de incredibil era să poți distra oamenii cu așa puțin efort. Deși acesta avea să fie primul și singurul său turneu prin Anglia, era clar că se simțea bine.

– Deci, știi cum face trucurile? întrebă doamna Harris din nou.

– Ați înnebunit? răspunse Diego din spatele ei. Veni în fața lor pentru a se uita la Lucy cu ochii sclipind. Ați observat că deseori limba soției mele vorbește fără ea? Toată lumea ar ști cum îmi fac trucurile dacă i-aș spune *ei*.

– Nu-i adevărat! protestă Lucy, deși el avea dreptate.

– Din fericire, continuă el, în curând o să-mi reduc spectacolele destul de mult. Apoi trucurile mele nu o să mai fie un secret așa de mare.

– Aveți de gând să vă ocupați doar de Arboleda? întrebă doamna Harris.

Lucy râse.

– Nu este amuzant, *cariño*.

Diego însă zâmbea din colțul gurii.

– Oh, eu cred că este destul de amuzant. Lucy se aplecă spre doamna Harris. Soțului meu i-a fost suficientă o lună în depărtații munți din Léon ca să-și dea seama că a se ocupa de o podgorie, departe de societate, nu este o activitate pentru el. Ar fi trebuit să-i vedeți expresia când a aflat că, de fapt, coniacul lui preferat poate fi adus doar după un drum de o zi călare, cu sau fără bani.

Diego oftă.

– Nici ziarul meu preferat, cafeaua, *cigarillos*...

Zâmbind larg, Lucy își puse mâna în scobitura brațului său.

– Cine ar fi ghicit că e așa de pretențios când vine vorba de obiceiurile lui? Și așa de morocănos fără ele.

– Nu am vândut proprietatea din cauza asta, protestă Diego. Nu am vrut să naști acolo, asistată doar de o moașă cu referințe dubioase.

– Știu, dragul meu, știu. Se uită serioasă spre doamna Harris. Mă tem că Villafranca nu și-a revenit complet de pe urma daunelor provocate de englezi și de francezi în urmă cu cincisprezece ani. Ar fi fost cel puțin dificil să crești un copil acolo.

– Ești însărcinată? întrebă doamna Harris.

Lucy privi spre Diego, care se uita la ea cu o mândrie adoratoare.

– Da. Urmează să nasc în primăvara viitoare.

– Felicitări, draga mea! zise doamna Harris cu căldură. Apoi păru nedumerită. Dar, dacă pot întreba, dacă soțul tău o să-și reducă spectacolele și vinde Arboleda, din ce o să trăiți?

Cum Diego izbucni în râs, Lucy explică.

– Diego a cumpărat o grădină de plăceri în Cadiz cu banii obținuți din vânzarea Arboledei.

– O grădină de plăceri! exclamă doamna Harris. Râdeți de mine!

– Este o afacere pornită împreună cu bunicul meu, dintre toți oamenii. Ne ține aproape de el cât este bolnav și ne așteptăm să aibă destul succes.

– Sau venim înapoi aici și ne mutăm cu dumneavoastră la școală, glumi Diego. Aveți vreun post de profesor pentru arta magiei?

– Cred că asta nu-i o abilitate pentru tinere domnișoare, replică sec doamna Harris.

– Oh, nu știu, zise Lucy. S-ar putea dovedi utilă pentru a face un petitor nedorit să dispară.

– Din păcate, interveni Diego, în momentul ăsta eu trebuie să dispar. Gaspar mă așteaptă la teatru, *mi dulzura*.

Gaspar se căsătorise cu bucătăreasa, iar acum el și Diego erau din nou prieteni. Slavă Domnului! Cu cât Lucy îl cunoștea mai bine, cu atât își dădea seama că devenise un tată pentru Diego de-a lungul anilor.

– Poți veni cu mine dacă vrei, îi zise Diego lui Lucy, doar dacă nu cumva preferi să rămâi aici.

– Și să pierd șansa de a vedea cum îți faci trucurile? Niciodată!

Își luară rămas-bun de la părinții ei, care plănuiau să participe la spectacol mai târziu. Deși *papa* se resemnase cu reticență că avea drept ginere un magician, se purtase mult mai prietenos de când aflase că urma să fie bunic.

Imediat ce urcară în trăsură și porniră, Diego o trase în brațele lui și o sărută până ce o furnicară degetele de la picioare. Când în sfârșit se retrase, ochii lui mocneau.

– Sunt așa de bucuros că ai hotărât să nu rămâi!

– Oh? îl provocă ea. Credeam că nu-ți place să fiu prin preajmă când te pregătești pentru o reprezentație.

– Asta depinde de teatru. Trase perdelele. Și de reprezentație. Trăgându-i rochia în jos de pe umăr, o sărută pe umflătura sânului. Și, cel mai important, depinde de public.

Cunoștea prea bine apetitul soțului ei. Se întinse spre nasturii pantalonilor lui.

– Deci o să fie genul acela de spectacol, nu-i așa?

– Dacă doamna este de acord.

El gemu când mâna ei îi atinse mădularul deja tare.

– Doamna aprobă clar. Atât timp cât nu rupi nimic. Nettie mi-a ținut morală ultima dată când am avut un... spectacol în trăsură.

– Nettie s-a transformat într-o puritană de când a devenit cameristă pentru o *condesa*.

Îi ridică fustele cu un zâmbet diabolic.

– Iar eu m-am transformat într-o fată temperamentală cu sânge fierbinte.

Sângele ei era deja fierbinte, iar inima îi bătea puternic, anticipând.

– Nu, *mi amor*. Ești toată o *condesa*. Zâmbi larg. Cu excepția dormitorului.

– Și a trăsurii, adăugă ea.

Și apoi îi arătă cât de temperamentală și cu sânge fierbinte putea să fie.